

Vũ Khuynh Thành

Contents

Vũ Khuynh Thành	2
1. Chương 1: Ông Trời Ồi !!!	3
2. Chương 2: Địa Đạo	4
3. Chương 3: Giang Hồ Thế Gia	6
4. Chương 4: Tiêu Dạ Thần	8
5. Chương 5: Vạn Chi Kiếm - Huyết Mẫu Đơn	10
6. Chương 6: Tứ Đại Mỹ Nhân	12
7. Chương 7: Tình Triền	15
8. Chương 8:	16
9. Chương 9: Người Hầu ... Bảo Tiêu	18
10. Chương 10: Mỹ Cảnh Nhân Gian	21
11. Chương 11: Truy Thế Đại Pháp	23
12. Chương 12: Họa Thủy	25
13. Chương 13: Vô Ngưng Sương	27
14. Chương 14: Niệm Tâm, Vương Vấn Trăm Năm	29
15. Chương 15: Hiên Viên Ngạo	31
16. Chương 16: Hải Tử Là Vô Tội	33
17. Chương 17: Thân Thế Tiểu Hải Tử	35
18. Chương 18: Thiên Hạ Đệ Nhất	37
19. Chương 19: Nụ Hôn Đầu Tiên	40
20. Chương 20: Nhu Tình	42
21. Chương 21: Tình?!	45
22. Chương 22: Tặng Quà	47
23. Chương 23: Hoa Khôi Đại Tái	49
24. Chương 24: Tranh Cháp	52
25. Chương 25: Khiêu Chiến	54
26. Chương 26: Nhất	57
27. Chương 27: Nỗi Lòng Liễu Cô Phong	59
28. Chương 28: Bạch Vân Nhu	62
29. Chương 29: Thi Triển Võ Công	64
30. Chương 30: Hiên Viên Tiểu Điệp Âm Mưu	66
31. Chương 31: Tức Giận	69
32. Chương 32: Thế Gian Có Gì Trường Tồn Bất Diệt	71
33. Chương 33: Hiên Viên Ngạo Thỏa Hiệp	74
34. Chương 34: Vũ Thiên Bình	76
35. Chương 35: Võ Lâm Anh Hùng	79
36. Chương 36: Nghiệt Hay Duyên 1	81
37. Chương 37: Nghiệt Hay Duyên 2	82
38. Chương 38: Huyền Trần	84
39. Chương 39:	86
40. Chương 40: Đỉnh Nam Sơn	89
41. Chương 41: Huyết Lệ	91

42. Chương 42: Huyết Lệ 2	93
43. Chương 43: Huyết Lệ 3	96
44. Chương 44: Ta Chỉ Còn Nàng 1	99
45. Chương 45: Ta Chỉ Còn Nàng 2	100
46. Chương 46: Đào Mộc Trâm	101
47. Chương 47: Thời Gian Như Mây Bay	104
48. Chương 48: Si Tình	106
49. Chương 49: Mị Tình	109
50. Chương 50: Tỷ Đệ Gặp Lại	111
51. Chương 51: Thật Xin Lỗi !!	114
52. Chương 52: Lão Bà, Ta Yêu Người	116
53. Chương 53: Cầu Hôn	118
54. Chương 54: Đã Không Tin Tưởng, Như Vậy Là Yêu Sao?	121
55. Chương 55: Vết Thương Lòng	124
56. Chương 56: Đêm Thất Tịch	127
57. Chương 57: Lại Thấy Hiên Viên Tiểu Điệp	129
58. Chương 58: Phụ Cả Thiên Hạ Không Phụ Người	132
59. Chương 59: Dây Sóng	135
60. Chương 60: Dạ Đế	137
61. Chương 61: Loạn Phong Vân	140
62. Chương 62: Loạn Phong Vân 2	143
63. Chương 63: Loạn Phong Vân 3	146
64. Chương 64: Loạn Phong Vân 4	148
65. Chương 65: Đại Chiến Hắc Nhai	151
66. Chương 66: Nàng...không Cần Ta!!!	154
67. Chương 67: Nước Mắt !	156
68. Chương 68: Diên Đảo Thiên Hạ	160
69. Chương 69: Ảnh Chủ - Lãnh Vân Hải	163
70. Chương 70: Loạn Lạc Tam Quốc	168
71. Chương 71: Đoàn Tụ	173

Vũ Khuynh Thành

Giới thiệu

Là một độc giả yêu thích thể loại truyện Trung Quốc hẳn bạn đã từng nghe đến tên Nam Cung Dao,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-khuynh-thanh>

1. Chương 1: Ông Trời Ơi !!!

CHƯƠNG 1 : ÔNG TRỜI ƠI!!!

Vũ Khuynh Thành nhìn lên trời một ngàn lẻ một lần ai oán, vì sao nha? Nàng đã làm gì nên tội mà xui xẻo thế này. Bình thường nàng không hại ai, tâm địa thiện lương hay giúp đỡ người khác, lại không sát sinh động vật, nhưng ngày rằm cũng hay ăn chay....nhưng vì có gì lão thiên gia lại đối xử tàn nhẫn với nàng vậy kia chứ.

Chẳng phải xuyên không thường là sát thủ, tổng giám đốc hay tài nữ gì gì đó...nhưng nàng thật bình thường, là một nữ sinh vô cùng bình thường cũng không ham mê đọc mấy tiểu thuyết xuyên không nhưng tại sao cũng khiến cho nàng xuyên không vậy.

Ồ ...ô..ô, di động của nàng, laptop của nàng, sách của nàng, ôi còn mimi (tên con mèo) của nàng nữa chứ...không có chúng sao nàng sống nổi đây trời ?!

“ Ông trời, ta hận ông...” Vũ Khuynh Thành nhìn trời xanh mà hét to. Nhưng mà rất tiếc trời vẫn như vậy trong xanh tuyệt đẹp, thỉnh thoảng vài cơn gió nhẹ nhàng dịu êm, say lòng người..hoàn toàn không để ý một tiểu oa nhi đang nhìn trời ai oán.

“ Khoan, cái gì...tiểu oa nhi..?!” Vũ Khuynh Thành trợn mắt nhìn bàn tay bé nhỏ của mình, không phải chứ tại sao bàn tay của nàng nhỏ xíu vậy. Tuy nàng không phải thuộc kiểu người cao như người mẫu nhưng ít ra cũng thuộc chiều cao trung bình 1m6 nha. Ôi! Chân của nàng, người của nàng...sao lại bị teo lại thế này...

Vũ Khuynh Thành từ lúc không hiểu nguyên do vì có gì khi tỉnh lại mình lại ở nơi hoang đồng cỏ nội cây cối xanh tươi này cho nên không để ý đến thân thể của mình, bây giờ nhìn kĩ lại thấy cơ thể của mình bé nhỏ hơn hẳn, nhanh chóng lại ngay bờ sông gần đó soi bóng, lúc này mới đỡ hình

“ Oh! No..no..” không phải nàng kiếp trước giết người cướp của chứ, nếu không vì sao nàng lại bị đối xử như thế này, đã xuyên không thì thôi đi, bây giờ cơ thể lại nhỏ lại như một đứa nhỏ 10 tuổi vậy. Thôi ít ra cũng là cơ thể của mình, không phải của người khác coi như cũng được rồi đi...Vũ Khuynh Thành tự an ủi bản thân mình như thế

Thật ra nói về thân thể của Vũ Khuynh Thành cũng thật bình thường, gia đình bố mẹ là công viên chức nhà nước, tuy không giàu có gì nhưng cũng khá giả đủ sức nuôi hai huynh muội Vũ Khuynh Thành. Nhưng mà điều đặc biệt là lão ba , lão mẹ của Vũ Khuynh Thành có bệnh tự kỉ khá nặng, chỉ cần nghe hai cái tên của huynh muội nhà họ Vũ cũng biết mức độ màu mè hoa lá của hai vị trưởng bối này rồi. Đại ca, Vũ Khuynh Quốc còn muội muội chính là nhân vật chính của chúng ta. Nói về diện mạo thì lão ba của Khuynh Thành được xếp vào hàng xinh đẹp, nữ nhân thấy thì hận không thể lột da mặt của Vũ ba đắp ặt mình. Lão mẹ của Khuynh Thành thì khỏi phải nói, dung mạo tuấn mỹ thuộc hạng soái mỹ nữ, nghe nói lúc còn đi học, số thư tình của nữ sinh gửi cho Vũ mẫu xếp đầy ngăn.

Hai vị phụ mẫu này đúng là tuyệt phối, tính cách điều thuộc hạng tự kỉ màu mè hoa lá như nhau cho nên khi vũ mẫu sinh ra đứa con trai đầu tiên liền lấy ngay cái tên Vũ Khuynh Quốc. Nhưng mà cũng hên, khi mà Vũ Khuynh Quốc càng lớn, dung mạo càng xuất chúng, nam sinh thấy thì ghen tị muốn đập đầu vô gối mà tự tử, nữ sinh chỉ mong được hắt liếc mắt một cái đã đủ điên cuồng, cho nên thật ra cái tên Vũ Khuynh Quốc này cũng thực xứng với hân.

Ba năm sau Vũ Khuynh Thành lại cất tiếng khóc chào đời, không biết có phải do đột biến gen hay không mà Vũ Khuynh Thành càng lớn càng bình thường, chỉ có đôi thủy mâu xinh đẹp tuyệt luân cứu vớt ba phần cho cái ngũ quan bình thường của nàng. Nhưng mà không phải vì vậy mà hai vị phụ mẫu ghét bỏ Vũ Khuynh Thành mà thay vào đó lại cưng như nâng trứng mà hững như hững hoa, hận không thể đem cả thế gian dâng cho ái nữ của mình vậy. Còn vị đại ca lớn hơn ba tuổi kia yêu thương chiều chuộng Vũ Khuynh Thành quá mức, khiến cho bạn cùng lớp trêu ghẹo luyên luyên tình kết không thôi.

Cứ như vậy nữ nhân vật chính của chúng ta lớn lên trong hoàn cảnh vô cùng bình thường ấy, lâu lâu chỉ có vài ánh mắt giết người cùng bức thư đe dọa vì bị liên lụy từ vị huynh trưởng xinh đẹp kia mà thôi. Còn lại mọi việc thật xương xể cho đến khi Vũ Khuynh Thành 21 tuổi . Một ngày trong xanh và tốt lành, vũ khuynh thành hào hứng bắt vồng giữa hai cây cổ thụ sau nhà , hưởng thụ gió mát mà ngủ, khi tỉnh lại nhìn

thấy đồng hoang nhà vắng, cây cối nguyên thủy, dòng sông mát lành như thế này nàng biết ngay mình bị xuyên không.

Đương nhiên rồi, thời đại bây giờ kiếm đâu ra cái rừng cây xanh mơn mớn, thổ con đáng yêu mà găm cổ thế này, kiếm đâu ra con sông xanh vắt nhìn cũng thấy đáy trong cái thời đại mà sông ngòi đi đâu cũng ô nhiễm, cho nên 99% Vũ Khuynh Thành xác định, mình bị ông trời ột chuyển xuyên không du lịch, mặc dù nàng không hề có nguyện vọng như vậy.

Haiz!! Thôi thì đã lỡ rồi, chuyện đâu còn có đó, đã xuyên không thì kiếm đại một tấm chồng tốt một chút, làm hiền thê lương mẫu sống hết một kiếp này vậy, ai ngờ lại biến thành một tiểu oa nhi mới mười tuổi này, hỏi nàng làm ăn được gì đây..??!!

Nhìn mặt trời dần dần khuất núi, Vũ Khuynh Thành có chút nổi da gà, má ơi! Không phải chứ, ở trong núi rừng thế này bảo nàng làm sao tìm đường ra, nàng cái dở nhất chính là không biết xác định phương hướng nha, tiếng dạ dày bắt đầu đánh trống khiến cho Vũ Khuynh Thành thêm một phần ư ư, nghèo mà còn gặp cái eo, xuyên qua nơi vắng vẻ lại bị đói bụng. Không phải chứ, không lẽ nàng sẽ chết đói trong này, rồi sau đó bị mảnh thú xé xác mà ăn thịt. Tuyệt đối không được, tuy nàng không thích cổ đại nhưng vẫn còn yêu đời lắm cho nên không muốn chết sớm như vậy đâu.

Con người luôn có bản năng sinh tồn mãnh liệt, nhất là khi đang bị dồn đến đường cùng, Vũ Khuynh Thành cũng là một trong những số đó, dù đói, dù mệt nhưng mà bản năng muốn sống khiến cho nàng nhanh chóng đi về phía trước, được đâu hay đó. Ít ra cũng đã cố gắng, lỡ mà có chết xuống diêm vương hỏi tội cũng phân trần rõ mình bị lão thiên gia hại, Vũ Khuynh Thành tự nhủ như vậy

Mặt trời đã khuất núi, trời đã bắt đầu nhá nhem tối, gió đêm có chút lành lạnh khiến cho người mặt quần áo quá mong manh như Khuynh Thành lạnh run. Hai mươi một năm trong đời, Vũ Khuynh Thành biết thế nào là đói đến rách cả ruột mà lạnh cũng lạnh đến tận xương. Lúc này khiến cho nàng nhớ quá cái giường ấm áp của nhà mình và những món ăn ấm nóng của lão ba luôn chờ sẵn. Ôi! Con người, khi mà không còn mới biết trân trọng, Vũ Khuynh Thành có chút tưởng niệm lão mẹ ít nói nhưng ấm áp, lão ba hơi lười bầu một tí nhưng thật đáng yêu, còn lão huynh tuy gương mặt của hắc khiến nàng có chút phiền phức nhưng rất mực yêu chiều nàng. Vũ Khuynh Thành côi lòng đau nhói, không biết khi được tin mình mất tích, không biết bọn họ sẽ đau đớn như thế nào nữa.

“ A ..aa...a...” Vũ Khuynh Thành hét lên, âm thanh đình tai nhức óc khiến ấy con sói đang đi kiếm mồi về đêm cũng hoảng hồn mà xoay người bỏ chạy mất tích. Thì ra vừa đói vừa lạnh khiến cho đầu óc của Vũ Khuynh Thành có chút hồ đồ, mơ mơ màng màng cộng thêm trời có chút tối cho nên bị rớt xuống một cái hố mà không hay biết, cho đến khi thấy mình lơ lửng giữa không trung mà kinh hồn hết lên. Chết rồi! không đói chết, lạnh chết cũng vì té chết, chết kiểu này còn đau hơn hai cái kia a. Vũ Khuynh Thành thầm oán, nhưng mà chờ đợi đau đớn hoài sao không có cảm giác gì hết trơn vậy, hé hé mắt nhìn cảnh vật nơi đây khiến cho Vũ Khuynh Thành giật mình không thôi.

2. Chương 2: Địa Đạo

“ Đây là cái gì vậy ?!..” chỉ thấy sâu trong lòng đất là một khung cảnh đẹp vô cùng, tuy không rộng lớn như thế ngoại đảo viên gì đó nhưng và cảnh sắc của nơi đây khiến nàng dù là người thế kỉ 21 thấy qua bao mỹ cảnh cũng không thôi cảm thán. Một vườn hoa xinh đẹp yêu diễm không hổ là vạn hoa đứng đầu hồng mẫu đơn, rực rỡ vô cùng. Một ôn tuyến xanh biếc khói bốc lững lờ như xa như ảo, một chiếc giường ngọc lạnh ngắt tựa như một khối băng, một giá sách với đầy những cuốn sách cổ và...một cái cây quái dị chỉ có năm trái chụm một chỗ. Nơi đây như một căn phòng rộng rãi tiện nghi mà xinh xắn.

“ Cái này có phải là trong truyền thuyết nhân họa đất phúc” Vũ Khuynh Thành nghi hoặc. Nhưng mà tiếng réo rất của cái bao tử khiến cho nàng không nghĩ nhiều như vậy, cũng không tâm tình gì mà ngắm cảnh vật nơi đây. Vũ Khuynh Thành nhanh chóng trèo lên cái cây kì lạ kia, vươn tay hái xuống chùm quả, cũng hên từ nhỏ nàng thường leo trèo nghịch ngợm cho nên việc trèo cây với nàng không quá khó khăn. Vũ Khuynh Thành không nghĩ ngợi nhiều ăn luôn năm quả trên cây, dù có là trái độc nàng cũng không từ chối, chẳng lẽ nào cũng chết thà làm ma no còn hơn ma đói à nha.

Vũ Khuynh Thành a, coi như trời cao dãi người không tề. Cái cây mà người cho là kì lạ kia chính là trong truyền thuyết chu giáng hồng, phải mất hơn trăm năm mới trưởng thành, hai mươi năm đơm hoa, bốn mươi năm kết trái và tám mươi năm trái mới chín, mỗi lần kết trái có năm quả, nhưng khi trái vừa chín phải ăn liền nếu không qua ba ngày trái cây sẽ úa đi, không dùng được, mà Vũ Khuynh Thành đến chính là ngày thứ ba.

Chu giáng hồng, phải mất gần ba trăm năm mới đơm hoa kết trái, quý giá như vậy, trên thế gian chỉ có một gốc, cho nên trái mà nó tạo thành cũng vô cùng quý giá. Năm xưa, một vị hoàng đế dùng nửa giang sơn của mình chỉ để lấy một quả Chu giáng hồng đấy.

Chu giáng hồng, năm quả, quả thứ nhất giúp tẩy tủy phạt kinh, khiến cho con người được tinh lọc đến tận cùng cho nên dù là kẻ không có thiên phú đến đâu, chỉ cần một quả Chu giáng hồng cũng trở thành võ học kì tài

Quả thứ hai, thoát thai hoán cốt, giúp cho con người một lần nữa được sinh ra, dung mạo xuất trần, cho nên dù người có là kẻ xấu nhất thiên hạ, một quả Chu giáng hồng cũng trở thành thiên hạ đệ nhất mỹ nhân

Quả thứ ba, tăng công lực, một quả tăng gần trăm năm công lực, trời ạ, có trăm năm công lực khác nào trở thành nửa võ công đệ nhất thiên hạ.

Quả thứ tư, bách độc xâm nhập, dù có trúng độc nguy hiểm nhất, với Chu giáng hồng, độc đó coi như bỏ rác.

Quả thứ năm...hắc hắc, bí mật không thể bật mí, sau này từ từ tiết lộ.

Vậy đó , quả tốt như vậy, hay như thế, phải nói là cả thiên hạ không ai không khao khát, cả thánh nhân cũng thêm nhỏ dãi nhưng năm quả lại rơi ngay vào bụng Vũ Khuynh Thành, thật đúng là tội nhân thiên cổ mà. Tuy nhiên cái gì cũng có lợi và hại của nó, Chu giáng hồng là thiên hạ chí cực hỏa, nóng như thiêu đốt, bình thường dùng một quả đã nóng như bị thiêu sống rồi huống chi Vũ Khuynh Thành ăn một lúc đến năm quả cho nên hậu quả của việc tham ăn của nàng chính là như thế này đây

Vũ Khuynh Thành cả người nóng như lửa đốt, không tiêu tan, mắt cũng nẩy lửa, cả người như quay cuồng trong dung nham núi lửa vậy, nóng , nóng đến chết mất, ô..ô..ô..nếu biết như thế này, đánh chết nàng cũng không ăn, thà đói chết còn hơn chết kiểu như vậy, cảm giác từng khúc ruột, từng miếng thịt trên người nàng đang bị nướng chín vậy...

Cố gắng lê lết đến bên cạnh cái giường lạnh như băng kia, Vũ Khuynh Thành áp sát cả người vào chiếc giường hàn ngọc này. Hơi lạnh từ chiếc giường tỏa ra khiến cho cơn nóng trong người giảm bớt dù không bao nhiêu nhưng cũng đỡ đôi chút. Nóng, lạnh, đau, buốt...mọi cảm giác, xúc giác được khơi dậy đến từng tấc trên mỗi vùng da của nàng, Vũ Khuynh Thành đau đến chết đi sống lại, qua vài canh giờ sau, tưởng chừng chết đi vì đau đớn, Vũ Khuynh Thành cảm thấy cơ thể của mình nhẹ nhõm hẳn, lâng lâng như đặt chân lên vũ trụ vậy.

“ Không lẽ hồn lìa khỏi xác...” Vũ Khuynh Thành thầm nghĩ, thôi mặc đi, mệt quá không nghĩ được , Vũ Khuynh Thành mơ màng chìm vào hôn mê. Thật kì vọng khi tỉnh lại mình đang ở ngay trong nhà thì tốt quá....

Vũ Khuynh Thành mơ màng tỉnh lại, cả người không còn chút sức, một dòng nước ấm trong cơ thể luân chuyển xoa dịu cơ thể không còn sức lực lúc này, đợi cho đến khi cơ thể dần dần khôi phục, vũ khuynh thành mới đứng dậy đi đến bên ôn tuyền mà tắm rửa. Vì tác dụng của Chu giáng hồng, cho nên những chất dơ bẩn trong cơ thể của Vũ khuynh thành nhanh chóng tiết ra khiến cho cơ thể nàng thoải không chịu nổi.

Lần đầu tiên được ngâm mình trong ôn tuyền, Vũ Khuynh Thành không khỏi cảm thán, thật đúng như những gì trong tưởng tượng, không ! còn hơn nữa ấy chứ, thật dễ chịu khiến cho cả cơ thể nàng lâng lâng, hơi ấm áp dịu dàng của dòng nước nhẹ nhàng vuốt ve làn da mịn màng thủy nộn của nàng, làn da còn mềm mại hơn cả em bé. Vũ Khuynh Thành kì lạ nhìn đôi bàn tay bé nhỏ của mình, tại sao da của nàng tự dưng lại mềm mại vậy nhỉ ?! sờ sờ thật dễ chịu a.

Sau khi chơi với cái bể ôn tuyền cả buổi, Vũ Khuynh Thành tiếp tục quan sát cảnh vật nơi đây. Nơi đây hình như là một nơi cư ngụ của một vị thể ngoại cao nhân lánh đời thì phải. Chỉ cần nhìn cái giá sách cũ

mềm ít nhất cũng hơn trăm năm kia là biết, những cuốn sách tôi tả đến nỗi chỉ cần tưởng như chạm nhẹ vào một cái kia, tất cả sẽ vỡ nát. Vũ khuyển thành nhíu mi nhìn những cuốn sách, ngôn ngữ phồn thể, năng thông thuộc, tốt quá như vậy không trở thành kẻ mù chữ rồi. Nhưng mà người viết nên những cuốn sách này đã đi đâu ?!

Một cuốn sách màu đen được giấu kĩ trong trong một cái hộp tinh xảo, có lẽ chỉ có cuốn này là nguyên vẹn nhất, Vũ Khuyển Thành cẩn thận lật từng trang xem, đôi mi thanh tú lúc giãn ra khi co lại, thái độ đối với một oa nhi mười tuổi là vô cùng đáng yêu

“ ...Vì cả đời dành tâm dành lực cho giang sơn xã tắc lại quên đi ái nhân của mình, đợi đến khi nàng nhắm mắt lìa đời mới hối hận vô cùng, cảm giác đau nát cõi lòng khiến trẫm cho đến chết đi vẫn không nhụt nhòa. Trẫm nguyện ý dùng cả nửa giang sơn để đổi lấy một Chu giáng hồng chỉ mong ái nhân có thể khởi tử hồi sinh, nhưng trẫm sát nghiệp nặng nề, cả một đời chinh chiến sa trường, không biết bao nhiêu nhân mạng chết dưới kiếm, có lẽ vì vậy mà trời cao trừng phạt, trẫm chờ đợi Chu giáng hồng kết trái cho đến khi chết đi cũng không đợi được quả chín...”

“Năm mươi năm cô đơn một mình trong mật động, hằng ngày ngắm nhìn dung nhan ái nhân ung dung dịu dàng như đang ngủ trên giường ngọc, trẫm mới nhận ra, quyền khuyển thiên hạ như thế nào, bá chủ một phương lại ra sao, trẫm tung hoành ngang dọc quét ngang thiên hạ, đến cuối cùng chết đi cũng chẳng qua một vài tác đất chôn thân đó sao. Chỉ có người sống là quan trọng nhất, chỉ có người bên cạnh mình là quan trọng nhất. Trẫm quên nàng mười lăm năm, nàng vẫn ôn nhu chờ đợi. mỗi khi trẫm mệt mỏi, có nàng dịu dàng săn sóc, khi trẫm đứng trên đỉnh vinh quang, nàng đằng sau âm thầm chúc phúc trẫm. Khi trẫm đắm chìm hậu cung ba ngàn giai nhân, quên đi ái nhân mình từng yêu say đắm năm nào, nàng chỉ âm thầm rơi lệ, không oán không hối...”

“ ...Nàng không khuyển thành khuyển quốc, nàng không tươi trẻ xinh đẹp như lúc ban đầu nhưng chỉ có nàng dành cho trẫm cả trái tim, đau khi trẫm đau, vui khi trẫm vui, chỉ có nàng biết trẫm cần gì, muốn gì, chờ đợi những gì...cũng chỉ có nàng thấu hiểu, đứng đầu một nước có biết bao nhiêu chuyện bất đắc dĩ. Nàng nói, trẫm là vua cả thiên hạ, là người đứng đầu một phương, nhưng trong lòng nàng, trẫm đơn giản chỉ là một nam nhân. Một nam nhân tầm thường, có đau, có buồn, có hạnh phúc, có bi ai...nàng mãi là chỗ dựa vững chắc cho trẫm khi trẫm mệt mỏi, chán nản, thất vọng...”

“....Ái nhân của trẫm, ôn nhu ngọt ngào như một đầm xuân thủy động lòng người, ái nhân của trẫm...mãi cho đến cuối cùng trẫm đều phụ nàng, đến khi nhắm mắt lìa đời, nàng vẫn hi vọng kiếp sau lại gặp trẫm, lại bên cạnh trẫm, làm nữ nhân của trẫm. Đồ ngốc ơi! Nàng thật ngu ngốc, trẫm có gì tốt chứ, nàng là một nữ nhân tuyệt vời, xứng đáng được sự yêu thương tốt nhất nhưng trẫm không thể làm điều đó cho nàng. Lúc sinh thời, trẫm không thể vì nàng phế bỏ hậu cung ba ngàn, lúc chết đi, trẫm cũng không thể cùng nàng bên đường hoàng tuyền, trẫm thật vô dụng, vua cả thiên hạ, quyền sinh sát trong tay, một câu nói khiến cho bao kẻ chết sống nhưng duy nhất lại không nín giữ được sinh mạng ái nhân của mình...”

3. Chương 3: Giang Hồ Thế Gia

“ ...Mật động này đích thân trẫm thiết kế, đích thân trẫm xây dựng cũng là nơi cuối cùng nàng cũng trẫm an nghỉ. Sinh thời nàng yêu nhất mẫu đơn chi hoa, từng gốc, từng gốc...trẫm tự trồng, tự chăm sóc. Nàng yêu nhất ngâm mình trong suối nước nóng, trẫm tự đào, tự dẫn nước, nàng thích nhất đọc sách, trẫm viết sách...trẫm đợi, đợi khi Chu giáng hồng chín quả, nàng hồi sinh, chúng ta lại sống bên nhau. Nhưng mà mòn mỏi mỗi năm mười năm, trẫm dần kiệt lực, đến cuối cùng cũng không thể đợi nàng ngày hồi sinh...”

“..Nhân sinh nếu có kiếp sau, trẫm chỉ mong chúng ta chỉ là một đôi phu phụ bình thường, nàng cùng trẫm hưởng cuộc sống điền viên, bình an là phúc, được không? ái nhân của trẫm.!!!”

“ A, được cả thiên hạ lại mất đi ái nhân của mình, vị vua này đúng là số khổ...” Vũ Khuyển Thành cảm thán. Nhưng mà thi thể của hai người ở đâu nhỉ? Chẳng phải nói nơi đây là nơi an nghỉ cuối cùng sao ?! Ầy! nghĩa là mình sống chung với người chết sao? Vũ khuyển thành liếc ngang liếc dọc có chút nổi da gà.

“ Năm mô a di đà phật..., xin lỗi vị tiên bối này, ta không cố ý chui vào mật động này đâu, càng không cố ý ăn cái quả chu giáng hồng kia, cho nên các vị tha thứ cho ta đi...” Vũ Khuyển Thành lẩm nhẩm.

Ngọc Phong đại lục, chia thành tam thế cân bằng. Bắc Chu quốc, nam Phong triều cùng trung Ngọc quốc, ngoài ra vài chục bộ tộc cũng như các quốc gia nhỏ phụ thuộc vào tam đại đế quốc này. Gần trăm năm trước, các nước vẫn chiến loạn liên miên, sau này Chu Khánh đế, tức là vị khai quốc hoàng đế của Chu quốc, dựa vào tài năng cùng mười lăm năm trên lưng ngựa, nam chinh bắc chiến, sau này lập nên thế cân bằng đại lục lúc bấy giờ cùng hiệp ước ba trăm năm các quốc gia tuyệt đối không nổ ra xung đột chiến tranh. Cho đến nay hiệp ước đã thực hiện được một nửa, tức là gần 150 năm chưa có cuộc chiến nào xảy ra chính thức cả, mặc dù lâu lâu có vài trận chiến nhỏ nhỏ để góp vui ấy vị tướng quân chứ cũng chưa có xung đột vũ trang gì đáng kể, vậy nên đại lục lúc bấy giờ hoàn toàn an bình.

Thế nhưng triều đình an bình giang hồ lại chưa chắc yên ả, các thế gia trên giang hồ đua nhau ngấm ngầm phát triển thế lực của mình, tuy bên trong là những vụ ám sát, diệt gia diệt tộc tùm lum nhưng mà tạm thời nhìn lớp vỏ bên ngoài cũng khá hoành tráng. Ngọc Phong đại lục cân bằng bởi nhị trang, tam các, tứ lâu, ngũ cung cùng tam đại thế gia. Hiên Viên sơn trang (Chu quốc) cùng Đông Phương sơn trang (Ngọc quốc), hai sơn trang thay nhau kiềm chế lực cân bằng, gần trăm năm nhưng chẳng xác định rõ ai đứng đầu.

Tam các: Thính Vũ các, Diễm Cơ các cùng Tuyết Li các, tam các này phải nói là tranh nhau địa vị thiên hạ đệ nhất các gần chục năm nhưng lúc nào cũng cân bằng như nhau đôi lúc khiến cho những vị các chủ đời trước tức hộc máu.

Ngũ cung thì đỡ hơn một chút, ít ra xác định được Phương Hi cung đứng đầu, nghe nói cung chủ cung này là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, võ công tuyệt diệu, nam nhân thấy qua dung nhan của nàng điều chết cả, cho nên vị lãnh mỹ nhân này khiến cho nam nhân tò mò đồng thời cũng khiếp sợ không thôi. Tứ cung còn lại là Phi Nhạn cung, Ứng Thanh cung, Thu Vũ cung cùng Nhạc Chu cung.

Tam đại thế gia đương nhiên không thể không nhắc đến, Liễu gia (Chu quốc)- thiên hạ đệ nhất thủ phủ, phải nói là ngân phiếu của Liễu gia đốt ba ngày ba đêm cũng không hết. Nhị gia còn lại cũng không kém, Hạ gia cùng Kinh gia.

Các thế gia thì nhau đỡ đủ loại thủ đoạn, mình đấu có, ám đấu có...cả trăm năm cho đến bây giờ thành ra thế lực hiện giờ là như vậy. Còn về sau lại là chuyện khác a.

Liễu phủ

Mùa thu, không khí se lạnh, cơn gió mùa thu mang theo hương vị thoang thoảng làm lòng người thoải mái. Mặt hồ gợn sóng lăn tăn, xinh đẹp tuyệt luân, một vài cành liễu rũ xuống in bóng trên mặt hồ, nhẹ nhàng đưa đẩy theo làn gió nghịch ngợm. Khung cảnh yên bình dịu êm vô cùng

Liễu đại thế gia, hai chục năm trước thật ra cũng chỉ ngang hàng so với nhị đại thế gia còn lại, sở dĩ nó phát triển nhanh như vậy là do Liễu Thanh Dục kinh thương kì tài, khiến cho Liễu gia phát triển với tốc độ chóng mặt như vậy, trong vòng hai chục năm đã đưa Liễu gia trở thành thiên hạ thủ phủ, phá tan thế cân bằng của tam đại thế gia gần trăm năm. Nói đến vị liễu thiếu gia liễu thanh dục này, thì có vài chục trang giấy cũng không sao nói hết về hắn.

Hai mươi năm trước, khi Liễu Thanh Dục trưởng thành chỉ mới mười bảy tuổi, dung mạo thì tuấn mỹ vô cùng, ngay cả Phan An cũng cuối đầu chào thua. Biết bao nhiêu thiếu nữ vì hắn mà đắm đuối si mê, mất ăn mất ngủ. Nhưng mà vị Liễu thiếu gia này chẳng hề đoái hoài. Không phải hắn lạnh lùng vô tình mà ngược lại Liễu Thanh Dục là một nam nhân ôn nhu sẵn sốc, chỉ có điều Liễu Thanh Dục đối với ai cũng nhân nhật như nước ốc, không mặn không nhạt, Liễu phụ Liễu mẫu ban đầu nghi ngờ có phải khuyến tử của mình bị long dương chi phích, cho nên hơn hai mươi tuổi mà trong phòng không có một phòng thiếp thất nào cả?!

Vì phòng ngừa Liễu gia mang đến tai họa vô con cháu nối dòng, Liễu phụ Liễu mẫu dùng mọi biện pháp, dụ dỗ có, uy hiếp có, đe dọa có... nhưng mà điều không có tác dụng đối với đứa con trai duy nhất của mình. Thật đáng thương cho cái tâm người làm cha mẹ trong thiên hạ, tưởng chừng Liễu gia đoạn nòi tiết giống từ đây ai ngờ một hôm đứa con trai yêu quý của ông bà đem về một thiếu nữ xinh đẹp nói muốn lấy nàng làm vợ. Khi tận mắt thấy, tận tai nghe những gì ái tử của mình nói, hai vị Liễu phụ Liễu mẫu này vui mừng đến nỗi ôm lấy nàng con dâu tương lai mà khóc rống. Tạ ơn trời phật, thế là Liễu gia không hổ thẹn với liệt tổ liệt tông a. Nhưng mà mọi chuyện dường như không đơn giản như vậy, thiếu nữ được Liễu thiếu gia đem về là một sát thủ. Hai vị phụ mẫu kịch liệt phản đối, họ không muốn Liễu gia dính dáng đến những tổ

chức giết chóc đó. Tuy nhiên Liễu đại thiếu gia lại không đồng ý, hần lần đầu tiên biết thế nào là yêu, cho dù thiếu nữ kia có là ác quỷ hần cũng không chê hướng chỉ là một sát thủ đầu. Dưới sự đấu tranh vô cùng kịch liệt giữa Liễu Thanh Dục cùng hai vị phụ mẫu, cuối cùng hai vị phụ mẫu thỏa hiệp.

Nói đến thiếu nữ được Liễu Thanh Dục đem về chính là đại danh鼎鼎鼎鼎 một trong tam đại sát thủ hắc hoa hồng, người nghe tên đã sợ mất mật. Tình cờ một lần trọng thương được Liễu Thanh Dục cứu, thế là câu chuyện anh hùng cứu mỹ nhân diễn ra, mỹ nhân lấy thân tương hứa gì đó..! Thật ra Liễu Thanh Dục ôn nhu sẵn sóc đã khiến cho cõi lòng đầy máu tanh hòa lạnh lẽo của hắc hoa hồng hòa tan, đồng ý rời bỏ giang hồ làm hiền thê lương mẫu của Liễu gia. Cũng may khi thực hiện ám sát, Hắc hoa hồng lúc nào cũng đeo mặt nạ cùng ám sát 100% thành công, cho nên người biết được gương mặt thật sự của nàng rất ít, vì vậy mà thành thân gần hai mươi năm với Liễu Thanh Dục vẫn không có kẻ thù nào đến tìm đòi nợ.

Được tin Liễu Thanh Dục lấy mỹ kiều thê, không biết bao nhiêu trái tim thiếu nữ tan nát đồng thời cũng không ít nam nhân nâng chén chúc mừng. Vì sao a? Nam nhân xuất sắc như Liễu Thanh Dục thiên hạ có mấy ai bằng hần, cho nên bọn nam nhân luôn luôn luôn cúi dưới cái bóng vĩ đại của Liễu Thanh Dục mà nhiều kẻ đã ngoài ba mươi vẫn chưa có thê tử. Nên liễu thanh dục thành thân, thì cơ hội dành được trái tim của các cô nương, tiểu thư khuê cát sẽ vô cùng to lớn.

Liễu Thanh Dục thành thân nhưng hơn năm năm vẫn chưa lấy thêm thê thiếp, tin đồn Liễu Thanh Dục ái thê như mạng, cả đời không lấy thiếp khiến cho hi vọng mong manh còn lại của các thiếu nữ hoàn toàn dập nát. Những người oán hận Hắc hoa hồng phải nói là xếp dài dài không hết. Nhưng mà điều đó cũng chẳng ảnh hưởng gì đến cuộc sống vô cùng hạnh phúc của hai phụ phụ Liễu Thanh Dục cả.

Hai mươi năm chung sống, Liễu phu nhân sinh được cho Liễu Thanh Dục một nam một nữ, nam oa tên gọi Liễu Cô Phong, nữ oa gọi Liễu Cô Tuyết. Hai huynh đệ nhà họ Liễu này kế thừa ưu điểm của phụ thân cùng mẫu thân nam nhân thì anh tuấn tiêu sái, nữ nhân thì khuynh thành khuynh quốc.

Liễu Cô phong năm nay mười lăm tuổi, phong lưu không kiềm chế được, lúc nào cũng ôn nhu cười như một xuân phong khiến cho người ta cảm thấy ấm lòng. Bộ dạng giống hệt Liễu Thanh Dục cho nên mới mười lăm tuổi đã tuấn mỹ hơn người. Có thể do gen của Liễu Thanh Dục tốt quá mà liễu cô phong cũng là một kinh thương kì tài không thua gì phụ thân của hần, mới mười lăm tuổi đã bắt đầu quản lí gia nghiệp, khiến cho các thương nhân lão luyện cũng cuối đầu cam bái hạ phong.

Liễu Cô Tuyết, mười hai tuổi, tuy còn nhỏ nhưng bộ dạng hiện rõ nét khuynh thành chi tư sau này, tính cách thì trái hẳn với huynh trưởng, lì lợm nghịch ngợm vô cùng, hơi háo thắng một chút nhưng cũng là một tiểu cô nương thiện lương.

4. Chương 4: Tiêu Dạ Thần

Liễu phủ hôm nay có bạn phương xa đến chơi, giăng đèn kết hoa rực rỡ vô cùng, cũng cho thấy vị khách đến chơi có vị trí quan trọng như thế nào.

Đại sảnh, Liễu Thanh Dục ung dung mỉm cười, dù đã gần bốn mươi tuổi nhưng bộ dạng của hần vẫn tuấn mỹ như năm nào, thêm vào đó vài phần thành thực, mang đậm nam nhân vị, một cái mỉm cười của hần cũng khiến cho bao thiếu phụ mặt đỏ tim đập, mị lực của Liễu Thanh Dục quả thật càng ngày càng tăng theo năm tháng a.

“Liễu huynh vẫn anh tuấn tiêu sái như năm nào a...” âm thanh trầm thấp mang theo vài phần tà mị, nam nhân tuổi tác cũng tương đương với Liễu Thanh Dục. Nếu như Liễu Thanh Dục là trích tiên không nhiễm nhân gian khói lửa thì nam nhân này chính là một yêu ma, một yêu ma đầy tà mị, mỗi giờ tay nhắc chân điều mang theo cổ tà khí câu hồn người.

“Ha ha..., Tiêu huynh vẫn hay nói đùa như vậy...” Liễu Thanh Dục lắc đầu cười khẽ, vị bạn cũ này của hần tính cách theo hai mươi năm về trước vẫn như vậy.

“Đây là...” Liễu Thanh Dục nghi hoặc nhìn về phía bên cạnh Tiêu Diệp Hiên, một tiểu thiếu niên...thiếu nữ..., ông cũng không xác định được đứa trẻ này là nam hay nữ nữa. Nếu là nam thì quá xinh đẹp, là nữ thì

thiếu mấy phần âm nhu. Phải nói là dung mạo của đứa trẻ này thật quá xuất trần, thêm vài năm nữa thật khó tưởng tượng nó sẽ tuyệt luân như thế nào.

Tiêu Diệp Hiên tà mị cười, ngón tay nhẹ nhàng vuốt đầu đứa trẻ bên cạnh mình, mục quang tràn đầy từ ái, ôn nhu nói: “ đây là đứa con của ta, thế nào, đẹp đi...”

Đứa trẻ có chút nhú mày khi nghe phụ thân của mình nói mình xinh đẹp , nhưng rất nhanh biểu hiện đó biến mất, không ai thấy được

“ Sao cơ ?! đây là con của huynh và Thủy Nhu cô nương sao...” Liễu Thanh Dục giật mình không thôi. Nghe nói thủy nhu là thiên hạ đệ nhị mỹ nhân, nhưng tính tình tàn bạo lãnh khốc, hận nhất chính là nam nhân, chỉ cần không vừa mắt là giết không tha. Tính cách cùng cái tên của nàng quả là khác biệt như trên trời dưới đất . Nhưng mà Tiêu Diệp Hiên chính là cái tên nam nhân duy nhất không bị Thủy Nhu giết chết. Thứ nhất Tiêu Diệp Hiên võ công cao hơn Thủy Nhu cho nên khi bị Tiêu Diệp Hiên trêu ghẹo, Thủy Nhu hận nghiêng răng nghiêng lợi nhưng không làm được gì. Sau ba năm tử triền lạn đánh, công phu đeo bám dai như giẻ rách của Tiêu Diệp Hiên đã khiến tàn khốc mỹ nữ Thủy Nhu xuân tâm đại động, thế là hai người nắm tay nhau du sơn ngoạn thủy, Thủy Nhu sinh hạ được một đứa con trai duy nhất đặt tên Tiêu Dạ Thần cũng chính là đứa trẻ đứng bên cạnh Tiêu Diệp Hiên đây.

Có lẽ vì tiếc nuôi mình không sinh được nữ nhi mà Thủy Nhu từ nhỏ đến lớn nuôi Dạ Thần bảo bảo như một tiểu nữ oa, mặc quần áo nữ búp bê, chải đầu kiểu nữ oa nhi...khiến cho Tiêu Dạ Thần đến bây giờ mười bốn tuổi bộ dáng thủy linh xinh đẹp, người ngoài nhìn ra không phân biệt nam nữ. Có lẽ vì chịu sự biến thái từ vị mẫu thân của mình, Dạ Thần bảo bảo càng lớn càng phát ra âm trầm, nội liễm, càng khủng bố ít nói.

“ Ân ..! Tiểu Nhu đang có việc nên hôm nay không thể đến, nàng gửi lời hỏi thăm đến Liễu phu nhân...” Tiêu Diệp Hiên cười khê, ánh mắt không dấu nổi ôn nhu khi nhắc đến thê tử của mình. Thật ra Thủy Nhu cùng hắc hoa hồng là tỷ muội kết nghĩa cho nên mối quan hệ giữa Liễu gia cùng Tiêu gia càng thêm thân hậu.

“ Liễu huynh, ta có việc nhờ huynh a...” Tiêu Diệp Hiên cười cười, đôi con ngươi lóe sáng, một bộ dạng chẳng khác nào hồ li tinh.

Liễu Thanh Dục nhìn bộ dáng ấy của Tiêu Diệp Hiên đã đoán ra ngay ý đồ của vị bằng hữu này, nhưng vẫn ung dung đáp : “ Tiêu huynh, chúng ta còn cần nhờ vả này nọ sao, chỉ cần huynh nói một tiếng, Liễu Thanh Dục làm được tuyệt đối không chối từ a”

“ A ..aaa.., cũng không có gì, Thần nhi rất ít tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Lần này mang nó đến cũng nhờ huynh chỉ bảo vài điểm, với lại Thần nhi cũng thật tịch mịch, huynh có con cũng gần bằng tuổi Thần nhi, ta định cho Thần nhi ở lại liễu gia một thời gian cho thay đổi tính cách...” “ Tiêu Diệp Hiên từ tốn nói. Nhìn thấy ái tử của mình ngày càng lãnh cảm Tiêu Diệp Hiên cũng có chút lo lắng, hi vọng thay đổi hoàn cảnh, Thần nhi sẽ hoạt bát hơn.

“ Vậy càng tốt, Phong nhi cũng có người bầu bạn...” Liễu Thanh Dục vui vẻ đồng ý, tưởng chuyện gì chứ chuyện này có chi đâu khó khăn

“ Tốt rồi, tạ Liễu huynh trước...” Tiêu Diệp Hiên tà mị cười. Vậy là hẳn một mũi tên hạ hai con chim rồi. Khiến cho Thần nhi thoát khỏi ma vuốt của lão bà, hẳn lại độc chiếm lão bà, một công đôi việc, ngay đến hẳn cũng không thể không thừa nhận bản thân mình không những anh tuấn tiêu sái mà còn thông minh tuyệt đỉnh (Nam Cung Dao : khụ! Ta nói Tiêu lão gia nha, ngài đúng là tự ki tự đắc)

Tiêu Dạ Thần vô mục đích đi về phía trước, khuôn mặt xinh đẹp tựa như thiên thần, bạch y phiêu diêu càng khiến hắn thêm ba phần xuất trần. Đối với hắn, đi đâu cũng như nhau, nhưng ít ra mẫu thân không ép hắn mặc quần áo nữ nhân là tốt rồi, cho nên khi phụ thân đề nghị hắn đến ở nhà một người bạn cũ, ngay lập tức hắn đồng ý.

“ Người là ai...” âm thanh lạnh lãnh, một tiểu cô nương đáng yêu, một thân xanh ngọc xiêm y càng khiến nàng tăng một phần linh động . Tiểu cô nương tròn mắt kinh ngạc nhìn Tiêu Dạ Thần. Oa! Thật xinh đẹp, nàng chưa bao giờ thấy ai xinh đẹp như hắn a, ngay cả Ngưng Sương tỷ tỷ cũng thua vài phần

Trong khi Liễu Cô Tuyết đánh giá Tiêu Dạ Thần, Tiêu Dạ Thần cũng đánh giá lại tiểu nữ oa nhỏ hơn mình một chút này, bộ dáng cũng được, đôi con ngươi sáng ngời hữu thần khiến cho người ta không sao chán ghét được, đây chính là Liễu tiểu thư của Liễu gia?

“Tuyệt nhi, không được vô lễ, đó là khách của nhà chúng ta...” Liễu Cô Phong ôn nhu giải thích với muội muội của mình rồi quay sang mỉm cười với Tiêu Dạ Thần, chấp tay nói : “ tại hạ Liễu Cô Phong, đặc tội, xin hỏi cao danh của huynh đài”

“ Tiêu Dạ Thần..” âm thanh trầm thấp, mạng theo bảy phần lạnh lùng, ba phần tà mị

Liễu Cô Phong ôn thanh khẽ cười, nhẹ nhàng như cơn gió nhẹ mùa xuân phả vào lòng người. Ngay từ đầu thấy dung mạo của Tiêu Dạ Thần hẳn cũng không dấu nổi kinh ngạc, đẹp quá, hẳn chỉ biết dùng từ như vậy mà hình dung thôi. Nhưng mà hẳn không thể thất lễ như vậy, cho nên hẳn chỉ biết cười giải tỏa xấu hổ. Thật là thiếu niên cần chi bộ dạng xinh đẹp như vậy chứ.

“ Hai huynh muội này đúng là thú vị...” Tiêu Dạ Thần nhếch môi cười khê, đối con người trong suốt không một tạp chất. Hắn cười khê, vân đạm phong khinh, khiến cho hai huynh muội họ Liễu không thôi ngơ ngẩn. Năm đó, Liễu Cô Phong 15 tuổi, Tiêu Dạ Thần 14 tuổi, Liễu Cô Tuyết 12 tuổi

5. Chương 5: Vạn Chi Kiếm - Huyết Mẫu Đơn

Thiên hạ có hai món thần binh lợi khí, năm xưa Kiếm sĩ chế tạo ra một thanh Vạn chi kiếm khiến thiên hạ khiếp sợ, vô lâm nhân sĩ tranh giành không ngớt, vì tranh giành bảo kiếm không có biết bao nhiêu người chết. Kiếm sĩ vì không muốn tác phẩm của mình gây họa chúng sinh, cho nên dùng bảy bảy bốn chín ngày, lấy huyết của chính mình luyện nên một thanh kiếm có tâm linh, có thể tự tìm kiếm chủ nhân của mình, Kiếm sĩ chết đi để lại một thanh tuyệt thể Vạn chi kiếm, nghe nói bảy năm trước Vạn chi kiếm lại một lần nữa xuất hiện, khiến thiên hạ lại một lần nữa sôi trào.

Còn một binh khí thứ hai chính là Huyết mẫu đơn , đây không phải kiếm, không phải đao, đó là một loại vũ khí khó có thể hình dung được, năm xưa Chu Khánh đế vì tư niệm ái nhân của mình mà tạo nên Huyết mẫu đơn, đó chỉ là trong truyền thuyết, chưa ai thấy được Huyết mẫu đơn như thế nào, chỉ biết uy lực của Huyết mẫu đơn không thua gì Vạn chi kiếm.

Hiên Viên sơn trang, người sáng lập nên sơn trang này không phải là con cháu hoàng tộc, càng không phải là thế gia đệ tử giàu có. Truyền thuyết, Hiên cơ tử- người tạo nên sơn trang chỉ là một thanh niên bán đậu hủ trong chợ. Nhưng tinh thần chịu khó cùng ý chí kiên định, từng bước lập nghiệp lại đạt được kì ngộ một vị cao nhân chỉ điểm, ba mươi năm Hiên Cơ Tử tạo nên một hiên viên sơn trang uy chấn vô lâm. Nổi tiếng với Hiên Viên kiếm pháp cùng ba mươi sáu tuyệt kĩ Lôi chi vũ. Để tỏ lòng biết ơn vị cao nhân đã chỉ điểm, Hiên Cơ Tử hạ lệnh từ đó về sau con cháu điều lấy thêm một từ ‘Viên’ trong họ của mình, tức là từ ‘Hiên’ ..trở thành ‘ Hiên Viên’ . Hiên viên sơn trang từng có hai vị là minh chủ vô lâm, uy vọng của Hiên Viên sơn trang đúng là vang dội cả Ngọc Phong đại lục.

Hiên Viên Tuyết, cháu nội của Hiên Cơ Tử, làm người thẳng thắn chính khí, được xưng quân tử kiếm, võ công độc bộ thiên hạ đồng thời cũng là kẻ si tình nhất thiên hạ. Khi thê tử Phượng Thanh Diệp bạo bệnh qua đời, Hiên Viên Tuyết chịu không nổi nỗi đau mất thê cho nên dùng thiên hạ tối cực độc tự sát theo thê tử, để lại đứa con Hiên Viên Ngạo cùng Hiên Viên Tiểu Diệp , khi đó Hiên Viên Ngạo mười tuổi, Hiên Viên Tiểu Diệp bảy tuổi.

Hiên Viên Ngạo, người cũng giống như tên, ngạo nghễ lãnh khốc, là kì tài võ học hiếm thấy, nổi trội nhất trong các đời con cháu Hiên Viên gia. Hiên Viên Phủ- cha của Hiên Viên Tuyết, ông nội của Hiên Viên Ngạo lại ra sức dạy dỗ, nỗi đau mất con khiến cho ông dùng tất cả tình yêu thương đối với hai đứa cháu của mình, cực sủng, chỉ cần huynh muội Hiên Viên muốn , dù không có, Hiên Viên Phủ cũng sẽ cướp giật mà đưa. Có lẽ được yêu chiều quá mức mà Hiên Viên Tiểu Diệp tính cách kiêu ngạo vô cùng, một bộ dáng đại tiểu thư cao cao tại thượng nhưng ít ra không âm hiểm giả dối

“ Đây là thanh kiếm cổ, chỉ gặp người hữu duyên , nay thí chủ có duyên với nó, bần đạo xin tặng cho thí chủ, chỉ mong đừng dùng nó gây họa chúng sinh...”

“ Được”

Năm ấy, đi tảo mộ phụ mẫu, tình cờ ngẫu ngộ một đạo trưởng, Hiên Viên Ngạo được tặng kiếm, một thanh kiếm cổ, tên gọi...Vạn chi kiếm. Năm ấy, Hiên Viên Ngạo mười bảy tuổi, Hiên Viên Tiểu Điệp mười bốn tuổi.

Mặt trời khuất núi, ánh tà dương nhuộm màu ráng đỏ cả một mảng chân trời, điểm lẹ vô song. Thảo nguyên mênh mông bạt ngàn, những dải cỏ xanh mượt trải dài tít tắp tận chân trời, điểm xuyến một vài đóa hoa nhỏ đủ màu sắc . Làn gió nô đùa nhõn nhõ khắp thảo nguyên, gió mang theo Bò công anh bay lả tả tạo nên một trời mưa hoa trắng muốt, như một bức tranh phong cảnh đẹp đẽ.

Một thiếu nữ, một thiếu nữ không thấy rõ dung mạo. Nàng vũ một khúc, một khúc vũ tuyệt đẹp. Sa y lượn lờ như mơ như ảo, hồng y phiêu diêu ,lơ dềnh . Kia dung nhan yêu kiều như ẩn như hiện, quý mị không ngờ, tưởng chừng bóng dáng kia mờ ảo bỗng chốc theo gió mà mất đi . Huyền hoặc tựa như bóng người lơ mờ trong sương khói . Tay ngọc theo vũ điệu mà chuyển, eo nhỏ theo tiết tấu mà xoay, tựa như tinh linh nữ vương rơi xuống phạm trần , dường như cả thiên địa đều lu mờ trước mỗi bước nhảy của nàng. Tiêu Dạ Thần như thấy, mỗi bước vũ của nàng, hồng mẫu đơn như nở rộ yêu diễm tuyệt luân, tóc của nàng theo gió bay múa như che đi bán khuôn mặt càng khiến dung nhan của nàng thêm một phần kì bí . Từng đóa bồ công anh lả tả phủ trên cả người nàng, điểm xuyến trên mái tóc đen huyền, lưu luyến nơi vạt áo phấn hồng. Nàng đang vũ, say mê vũ dường như cả thiên địa chẳng có thể chuyển dời lực chú ý của nàng sang nơi khác. Tiêu Dạ Thần không dám đến gần, hấn sợ chỉ một cử động nhỏ sẽ khiến cho nàng theo gió mà đi mất, cho nên khoảng cách giữa hai người thật xa...cho nên Tiêu Dạ Thần không thể nhìn thấy được dung nhan tuyệt thế đó.

Một cơn gió mạnh mang theo bụi ập vào, khiến cho Tiêu Dạ Thần theo bản năng nhắm chặt mắt lại, chỉ chốc lát mở ra, Hồng y thiếu nữ không còn, giống như nàng theo gió mà đi mất ,chỉ để lại hấn đứng ngẩn ngơ. Tiêu Dạ Thần lần đầu tiên trong đời biết cái gì gọi là mất mát, cảm giác lạ lẫm xâm nhập, lan tỏa khiến cho hấn mờ mịt....

“ Là đang mơ hay thật, nàng là nhân hay tiên...” Tiêu Dạ Thần lẩm bẩm, từ đó về sau nổi danh thiên hạ - Tiêu công tử, yêu nhất chính là vũ khúc, chỉ cần nghe đồn nơi đâu có vũ cơ múa đẹp, dù cách xa vạn dặm cũng đến xem cho được. Nhưng mà suốt bốn năm, xem hàng trăm vũ khúc vẫn không dấu nổi thất vọng, thì ra lúc đó, khoảnh khắc ấy, Tiêu Dạ Thần rơi vào lưới tình, tương tư thật sâu...

Năm đó, Tiêu Dạ Thần 16 tuổi, hồng y thiếu nữ 14 tuổi...

“ Haiz! Tính ra đến bây giờ đã đến cổ đại suốt bảy năm...” hồng y thiếu nữ lẩm nhẩm. Thiếu nữ cốt cách thanh kì, lung linh uyển chuyển lại thêm vài phần anh khí. Ngũ quan tinh xảo đến cực điểm như tượng điêu khắc, đôi thủy mâu tràn ngập linh khí như cuốn nhân sinh vào đó, hồng y phiêu diêu tuyệt trần , gợn tay nhắc chân là mị lực vô hạn, môi anh đào khẽ nhếch tạo nên một duyên dáng độ cung xinh đẹp làm cho thiên địa lu mờ...Nàng là Vũ Khuyết Thành.

Bảy năm trước được đến năm quả Chu giáng hồng, khiến cho Vũ Khuyết Thành không chỉ là kì tài võ học, bách độc xâm nhập lại còn cải tạo cơ thể khiến dung mạo của nàng phù hợp vô cùng với cái tên Vũ Khuyết Thành này. Lại thêm miễn phí trăm năm công lực, Vũ Khuyết Thành suốt bảy năm trong mật động, nhằm chán không biết làm gì cho nên lấy những bộ sách mà Chu Khánh để để lại, luyện thành tuyệt thế võ công. Ủ! Thì võ công người ta dùng cả đời để luyện nàng lại dùng có năm năm, học hết võ công không biết làm gì bèn lờ y thuật ra xem, xem xong dùng động vật làm thuốc thử nghiệm, cho nên y thuật bây giờ của Vũ Khuyết Thành tuy không gọi là thần y gì nhưng cũng đủ đảm bảo cho bản thân mình suốt đời không đau ốm. Nếu để cho Chu Khánh Đế biết Vũ Khuyết Thành học xong cuốn Tuyệt đại y sách mà hấn dùng năm mươi năm nghiên cứu ra mà chỉ xem mình là lang y bình thường chắc sẽ đội mồ sống dậy mà đập cho Vũ Khuyết Thành mấy phát quá.

Phải nói Chu Khánh đế là nghìn năm kì tài mới xuất hiện một lần, tài năng không chỉ về võ công, y thuật, độc thuật mà còn là cầm, kì, thư, họa..để vương thuật, chiêm tinh bói quẻ cùng kì binh bố trận. Ông là một đại đế được cả thiên hạ ca tụng nhất để minh quân, nhưng cuối cùng vì một chữ tình vứt bỏ cả giang sơn họa đồ xinh đẹp, cả nhân loại hăm mộ, cảm thương, chỉ trích...cho nên Vũ Khuyết Thành được chân truyền dù không phải trực tiếp của Chu Khánh đế cũng đủ quét ngang thiên hạ này rồi.

Vũ Khuynh Thành tâm nguyện rất nhỏ nhoi, chỉ cần một cuộc đời an bình, cả thể yên ả. Nhưng mà trời xanh không cho nàng ý muốn. Nàng chưa bao giờ hi vọng mình sẽ xinh đẹp khuynh thành khuynh quốc gì cả, nhưng cái quả Chu giáng hồng chết tiệt đó khiến cho dung mạo của nàng thay đổi hoàn toàn. Vũ Khuynh Thành chán nản nhìn dung mạo của mình qua dòng nước, đúng là họa thủy mà...ngay đến cả nàng nhìn càng thấy mê hướng chỉ là những người khác.

Với cái dung mạo chim sa cá lặn này, muốn một cuộc sống bình thường trừ phi hủy dung a. Nhưng mà Vũ Khuynh Thành không phải loại tự ngược cho nên cách thứ hai là luyện thành một thân tuyệt thể võ công có khả năng tự bảo vệ mình, qua vài chục năm thì cái túi da xinh đẹp này cũng sẽ héo úa, và nàng cũng sẽ an bình hưởng tuổi già nha. Thật ra dung mạo lúc trước của Khuynh Thành tuy bình thường nhưng đôi thủy mâu tuyệt đẹp kia cùng toàn thân khí chất hơn người luôn khiến cho nhiều nam sinh thầm yêu trộm nhớ. Chỉ tiếc người nhà bảo vệ nàng tốt quá, Vũ ba, Vũ mẫu ra lệnh cho Vũ Khuynh Quốc lúc nào cũng phải đi sớm vài phút để kiểm tra ngăn tủ của Vũ Khuynh Thành, thấy bức thư nào đáng nghi là ngay lập tức vò nát vứt giở rác. Cứ như vậy mà hai mươi năm nàng không có mối tình văt vai nào, haiz!!

Vũ Khuynh Thành không có hứng thú với mấy cái thú chơi tao nhã của người cổ đại như cầm , kì, thư, họa...nói chung là dốt đặc mai cán, nàng duy nhất sở trường chính là múa mà thôi, đó là đam mê của nàng. Cho nên Vũ Khuynh Thành hoàn toàn không phải là tài nữ gì cả.

Vũ Khuynh Thành cứ một tuần ra khỏi mật động, tìm thức ăn cùng vài vị được, sau đó lại về lại mật động luyện công cùng học y, cứ như vậy, thời gian như nước chảy mây bay, thoát cái đã bảy năm. Có lẽ thời gian cùng sống khá lâu cho nên Vũ Khuynh Thành cũng không còn sợ hai bộ di thể của Chu Khánh để cùng ái nhân của ông nữa. Lúc trước tình cờ lặn sâu trong ôn tuyền thấy một mật đạo khác, theo đó mà vào, thấy hai bộ thi thể nam và nữ trong mật đạo. Nam nhân tuấn mỹ, nữ nhân kiều mị, điều tóc bạc, nếu chỉ nhìn chắc sẽ nghĩ bọn họ đang ngủ mà thôi, nhưng mà rất tiếc, mật đạo này là cơ quan cuối cùng của địa đạo do chu khải để tạo ra. Sinh thời không thể ngày ngày gặp nhau, ngày ngày bên cạnh, vậy thì khi nhắm mắt xuôi tay y cùng nàng đồng khâm cùng huyệt vậy, Chu Khánh để chắc chắn đã mang tâm nguyện như vậy mà đào nên huyệt động này.

Sống chung với hai bộ di thể bảy năm, Vũ Khuynh Thành xem họ như người thân, thường hay ngây ngốc nói cười với hai bộ thi thể, nhưng mà giờ đây phải nói lời chia tay với hai vị tiền bối này, Vũ Khuynh Thành có chút luyến tiếc.

“ Khuynh Thành đi đây, trả lại an tĩnh cho hai vị, xin lỗi vì đã làm phiền lâu như vậy, nếu có cơ hội, Khuynh Thành trở lại cùng hai vị...” Vũ Khuynh Thành ôn nhu cười, lẩm nhẩm với hai di hài của Chu Khánh để cùng ái nhân của ông.

Vũ Khuynh Thành lấy vài viên dạ minh châu nhét vào trong lòng, một vài nén vàng cất trong túi, cất bước ra đi. Đành chịu thôi, đi đâu cũng phải có vàng có bạc mới được, lần đầu tiên chính thức đi thăm cổ đại cho nên không thể không thiếu bạc nha. Nếu như suy tính không sai thì số vàng này này cũng đủ cho nàng đi du lịch cổ đại vài năm. Nếu như Vũ Khuynh Thành biết, chỉ cần ba viên dạ minh châu mà nàng thuận tay nhấc vào trong lòng có giá trị bằng cả một tòa thành thì như thế nào nhỉ? không công chưa làm gì đã có tài phú như vậy, thượng thiên cũng đối xử với Vũ Khuynh Thành thật tốt nha!!

6. Chương 6: Tứ Đại Mỹ Nhân

Chu quốc

Kinh nam

Chu quốc có câu nhất Chu Li nhị Kinh Nam tam Kha Bắc, tức là Chu quốc đứng đầu là kinh đô Chu Li, phồn hoa tấp nập. Sau đó là Kinh nam, được xem là kinh đô thứ hai của Chu quốc, nổi tiếng với phong cảnh tuyệt đẹp, nơi đây được xem là nơi tụ hội của mọi thế lực võ lâm. Trong đó có Tuyết Li các, Hiên Viên sơn trang, cùng Liễu đại thế gia. Cũng là nơi được xem có nhiều mỹ nhân nhất thiên hạ, cho nên Kinh Nam có cái tên thứ hai được gọi là Mỹ nhân thành.

Nói đến Mỹ nhân thành không thể không nói đến giang hồ tứ đại mỹ nhân. Đứng đầu là Võ Ngưng Sương, tiếp theo là Hiên Viên Tiểu Điệp, tam là Liễu Cô Tuyết, cuối cùng là Phượng Y Diễm. Bốn mỹ nhân này

điều xinh đẹp tuyệt trần, như hoa như ngọc, khiến cho bao thanh niên tài tuấn không tiếc hết thảy chỉ cầu được mỹ nhân ngoài đầu nhìn. Võ Ngưng Sương là thiên kim duy nhất của văn võ tiêu cục, năm nay mười tám, tính tình ôn nhu dịu dàng được xem là giang hồ đệ nhất mỹ nhân. Phượng Y Diễm, thanh linh tuyệt sắc, lúc nào cũng bạch y phiêu diêu tựa như cửu thiên huyền nữ rơi vào phàm trần, nàng là cung chủ của Tuyệt Li cung, làm người thủ đoạn lãnh khốc được xem là mỹ nhân xếp hàng thứ tư trong tứ mỹ. Còn hai người kia không giới thiệu chắc cũng biết, đứng thứ hai là nhị tiểu thư của Hiên Viên sơn trang uy chấn võ lâm, thứ ba là tiểu công chúa của Liễu đại thế gia. Bốn người, bốn dung nhan khuynh thế, bốn tính cách khác nhau, điều tuổi cập kê, bà mỗi thay phiên nhau đập cửa muốn nát cả bốn phủ nhưng cả bốn mỹ nhân điều chưa có ai xuất giá.

Nghe đồn, giang hồ đệ nhất mỹ nhân Võ Ngưng Sương có ý với thanh mai trúc mã của nàng, Liễu đại thiếu gia Liễu Cô Phong.

Nghe đồn, Hiên Viên Tiểu Điệp thầm yêu trộm nhớ vang danh đệ nhất quân sư Tiêu công tử- Tiêu Dạ Thần

Nghe đồn, tiểu công chúa Liễu Cô Tuyết ái mộ trang chủ Hiên Viên sơn trang- Hiên Viên Ngạo

Nghe đồn, Phượng Y Diễm, không thương nam nhân, chỉ ái nữ nhân.

Đó là tứ đại mỹ nhân trong giang hồ. Còn nói về tam đại mỹ nam thì đương nhiên không thể không nhắc đến tuyệt thế công tử Tiêu Dạ Thần, như ngọc công tử Liễu Cô Phong cùng Hiên Viên trang chủ Hiên Viên Ngạo. Ba nam nhân này không chỉ bề ngoài xuất sắc hơn người mà còn tài nghiêng thiên hạ.

Tiêu công tử- Tiêu Dạ Thần, thần cơ diệu toán, tâm cơ thâm trầm sâu không thấy đáy. Dung mạo phải nói ngay cả đệ nhất mỹ nhân như Võ Ngưng Sương cũng kém mấy phần, mới có mười chín tuổi nhưng tài năng bao trùm cả thiên hạ, khiến tam bậc đế vương phải nể phục mà tranh giành. Hiện nay đại lục cân bằng, nhưng thử hỏi, có đế vương nào mà không mong muốn thống nhất đại lục, tuy hiệp ước ba trăm năm chưa đến, nhưng ai biết được sẽ có kẻ rục rịch muốn phá hiệp ước hay không? Cho nên thiên hạ đồn rằng, ai được Tiêu công tử giúp sức, người đó có được thiên hạ. Nhưng rất tiếc vị tuyệt thế công tử này làm người lãnh đạm, không ham vinh hoa phú quý, cuộc sống tiêu dao tự tại, chỉ duy nhất một yêu thích chính là xem vũ khúc mà thôi.

Liễu đại thiếu gia- Liễu Cô Phong, kinh thương kì tài, mười ba tuổi bắt đầu quản lí gia nghiệp, mười lăm tuổi đã là bá chủ một phương, hai mươi tuổi đã đem sản nghiệp Liễu gia trải rộng từ bắc đến nam, không nơi đâu là không thấy sản nghiệp Liễu gia. Hơn nữa, Liễu Cô Phong, dung mạo tuấn mỹ như ngọc, thái độ làm người ôn nhu sẵn sàng không biết lấy mất bao nhiêu con tim của các tiểu thư cô nương người ta. Thậm chí có người còn tuyên bố, không phải Liễu Cô Phong đời này quyết không gả chồng. Thật sự đào hoa đủ vương a.

Hiên Viên trang chủ Hiên Viên Ngạo, lãnh khốc quyết đoán, khuôn mặt nam tính cương nghị, một đôi băng mâu lãnh liệt làm cho người ta vừa nhìn thấy đã kính sợ, một thanh vạn chi kiếm quét ngang giang hồ, khiến nhiều bậc tiền bối võ lâm cũng phải cam bái hạ phong mặc dù hắn cũng chỉ hai mươi tuổi mà thôi. Nữ nhân ái mộ Hiên Viên Ngạo phải nói là nhiều không kể xiết, thật không hiểu nổi một đại khối băng như Hiên Viên Ngạo lại được nhiều mỹ nhân coi trọng như vậy a. Có tin đồn bí ẩn cung chủ Phượng Hi cung- Bạch Vân Nhu tuyên bố nhất định phải lấy cho được tâm của Hiên Viên Ngạo

Haiz!! Nghe đồn thì cũng chỉ là thực thực hư hư, muốn biết thì dần dần tìm hiểu, mọi việc sẽ rõ a

Liễu phủ

Tiêu tương các

Từ ngày Tiêu Điệp Hiên mang theo Tiêu Dạ Thần đến Liễu phủ cũng đã năm năm rồi, Tiêu Dạ Thần cũng ở Liễu phủ được năm năm. Nhắc đến đôi phụ mẫu vô lương tâm kia Tiêu Dạ Thần không khỏi oán hận, vứt hẳn cho bằng hữu rồi hai người đi đâu biệt tăm biệt tích nếu không phải hàng năm gửi thư về cùng vài món quà kỉ niệm, hẳn cho rằng hai người đã bị kẻ thù chém chết mất xác rồi.

Tiêu Dạ Thần cũng không dọn đi nơi khác, thứ nhất ở Liễu phủ cũng đã quen, với lại hơn nữa thời gian hẳn ra ngoài vân du giang hồ, vài tháng mới về Liễu phủ một lần, cho nên dọn đi nơi khác cũng không cần thiết.

Mà hần có muốn dọn Liễu bá phụ cùng Liễu bá mẫu cũng không cho phép, cho nên Tiêu Dạ Thần đã xem đây là căn nhà thứ hai của mình.

Liễu phủ có Tiêu tương các

Tiêu tương các là nơi ở của Tiêu đại công tử

Cái tên thì nghe hoành tráng như thế chứ thật ra Tiêu tương các cũng không lớn lắm, Tiêu Dạ Thần thích giản đơn. Cho nên Tiêu tương các khá thanh mộc.

Hai căn phòng, một là chỗ ngủ của hần, hai là thư phòng.

Bên ngoài được bao bọc bởi vườn hoa thanh nhã, một hồ ngư nho nhỏ, vài tán cây cổ thụ xam um, một cái đình nhỏ...tất cả thật giản đơn so với một thiên hạ thủ phủ Liễu gia, nhưng đó chính là nơi ở của vị tuyệt đại công tử nổi tiếng này.

Sáng sớm, không khí trong lành, vài giọt sương long lanh còn đọng lại khe lá, hương vị buổi sớm thanh lành vô cùng khiến cho người ta vô cùng sảng khoái.

Tiêu dạ thần ung dung ngồi trong đình nhỏ, hưởng thụ một chén bích loa xuân thượng hạng, mùi vị thanh nhã tuyệt vời còn lưu lại nơi khoang miệng khiến cho tâm thần của hần thư thả vô cùng. Nhưng mà sự yên tĩnh sáng sớm này của hần nhanh chóng bị phá vỡ. Tiêu Dạ Thần có chút nhíu mày khi nghe thấy có tiếng bước chân đang đến gần.

“ Tiêu ca ca...” âm thanh thanh linh có chút hào sảng. Thiếu nữ hấp ta hấp tấp chạy đến, ngũ quan đáng yêu nổi bật đôi con ngươi to tròn hữu thần, hai má anh đào hây hây đỏ, môi đỏ mọng chúm chím, làn da thủy nộn ..cho thấy thiếu nữ này là một đại mỹ nhân nha.

“ Cô tuyệt ?..” Tiêu Dạ Thần thở dài, tiểu cô nương này lúc nào cũng vậy, đã trưởng thành nhưng vẫn trẻ con như ngày nào, bất quá như vậy hần không chán ghét.

“ Tiêu ca ca, hôm nay chúng ta ra ngoài chơi được không ?...” Liễu Cô Tuyệt vui vẻ hỏi, hôm nay nàng nhất định nhân cơ hội trốn ra ngoài chơi mới được, càng ngày phụ thân cùng mẫu thân thật khó tính, không cho phép nàng đi ra ngoài, suốt ngày ở trong phủ chán chết đi được.

“ Tiêu công tử...” âm thanh dịu dàng, mỹ nhân một thân hoàng y lộng lẫy, dung mạo tuyệt đẹp. Nàng ôn nhu mỉm cười nhìn Tiêu Dạ Thần, nhân thần không dấu nổi tình ý.

“ Hiên Viên tiểu thư...” Tiêu Dạ Thần gật đầu đáp lễ. Hần chỉ tình cờ cứu Hiên Viên Tiểu Điệp một mạng, không ngờ nữ nhân này lại bám hần dai như đĩa vậy, biết thế có chết hần cũng không cứu, Tiêu Dạ Thần nhíu mày.

“ Tiêu ca ca, đi thôi...!! Tiểu Điệp tỷ tỷ lâu lắm mới đến Liễu phủ một lần, chúng ta đi chơi nha...” Liễu Cô Tuyệt năm nỉ, Tiêu ca ca thật không hiểu mỹ nhân tâm ý nha, rõ ràng ai cũng biết Tiểu Điệp tỷ tỷ có ý với huynh mà lúc nào cũng lãnh đạm hờ hững như vậy, thật là khó hiểu phong tình

“ Cô tuyệt, ta có việc không thể đi được, muội đưa Hiên Viên tiểu thư tìm ca ca cùng đi đi...” Tiêu Dạ Thần không kiên nhẫn nói.

“ Tiêu ca ca, thật đáng ghét..” Liễu Cô Tuyệt chu môi nói, xoay người bước đi. Nàng biết rõ tính cách của Tiêu ca ca, nếu như hần không muốn dù có là hoàng đế cũng không thể nào ép hần được huống chi nàng chỉ là một tiểu nữ tử. Cho nên Liễu Cô Tuyệt không nói nhiều, lựa chọn phương án khác hay hơn, tìm ca ca không chừng cũng có khả năng nha. Tiêu Dạ Thần cũng thích Liễu Cô Tuyệt ở điểm này, biết tiến biết lui, không khiến hần bức mình cho nên, với Liễu Cô Tuyệt, Tiêu Dạ Thần xem nàng như một tiểu muội nhà bên, chỉ cần không chọc hần, hần sẽ có lễ mà đối đãi.

Hiên Viên Tiểu Điệp âm thầm cười nhìn Liễu Cô Tuyệt bước đi, có chút lưu luyến nhìn thiếu niên mà mình ái mộ, hần là người duy nhất khiến cho nàng động tâm. Cho nên nàng vứt bỏ kiêu ngạo của mình mà đến đây, chỉ mong hần có thể nhìn nàng một chút, một chút thôi nàng cũng đã mãn nguyện nhưng mà trong mắt hần không có nàng. Nàng không cam tâm, nàng có đủ ngạo, đủ tư bản để chiếm lấy tâm của hần, chỉ cần hần cho nàng cơ hội...!! nàng nhất định phải có được hần bằng bất cứ giá nào.

7. Chương 7: Tình Triền

Tiêu Dạ Thần hồ hững không quan tâm ánh mắt nóng bỏng ái tình của Hiên Viên Tiểu Điệp, hắn trầm mặc nhìn cảnh vật nơi đây, lòng trống trải không kể xiết. Thiên hạ nói hắn vô tâm không tình, nhưng mà tâm của hắn bốn năm trước đã mất rồi còn đâu, khoảnh khoảnh nhìn thấy hồng y thiếu nữ kia, hắn chỉ cảm thấy cả thiên địa dường như lui đi, chỉ còn bóng dáng yêu kiều của nàng. Tâm của hắn khi đó dường như chết lặng, có cảm giác không thở nổi, thiếu nữ kia biến mất, cũng mang theo tâm của hắn...không trở lại.

Bốn năm, bốn năm giữa biển người mờ mịt, hắn đi khắp tam quốc chỉ mong có thể nhìn thấy bóng dáng đó lần nữa, nhưng mà nàng như một cơn gió, gió vô tình đi ngang qua, thổi vào lòng hắn xúc cảm rung động và biến mất...

Hắn, không bao giờ ngờ rằng chỉ cần một thoáng qua, hắn động tâm. Có đánh chết hắn cũng không tin, mình ái mộ thiếu nữ mà ngay cả khuôn mặt cũng không nhìn rõ. Cứ ngỡ chỉ là rung động nhất thời vì khúc vũ đó quá tuyệt luân mà thôi, không ngờ bốn năm, tương tư càng nặng, tình đậm càng sâu, mọc rễ trong lòng, quấn quanh tâm trí ...

Hắn, Tiêu Dạ Thần biết thế nào là ái, là yêu...thứ tình cảm đáng quý nhất thiên hạ đồng thời cũng đáng sợ nhất thiên hạ..!!!

“Liều cô phong, có chuyện gì vậy ?” Tiêu Dạ Thần cau mày nhìn Liều Cô Phong hỏi. Chuyện gì mà khiến cho hắn bình thường lúc nào cũng bình tĩnh lại gấp gáp đến như vậy a.

“Tuyệt nhi cùng Hiên Viên tiểu thư không thấy !” Liều Cô Phong lo lắng nói. Nha đầu kia lúc sáng năn nỉ hắn đòi đưa nàng đi chơi nhưng hắn có việc với khách hàng không đi được, cứ tưởng sẽ yên phận ở nhà không ngờ dám mang theo Hiên Viên Tiểu Điệp chạy ra ngoài, đến giờ còn chưa về, thật là..

“Bọn họ đều có võ công, tuy không phải cao cường nhưng cũng đủ ứng phó, không có việc gì đâu..” Tiêu Dạ Thần phân tích

“Nhưng đã gần tối rồi nha, Tuyệt nhi tuy nghịch ngợm nhưng rất quy tắc, nhất định không về trễ như vậy, trừ phi...” Liều Cô Phong lo lắng không thôi. Đó là muội muội mà hắn yêu chiều hơn mười mấy năm nha, với lại Hiên Viên Tiểu Điệp dù gì cũng là đại tiểu thư của Hiên Viên sơn trang, lỡ có chuyện gì hắn biết ăn nói sao với Hiên Viên Ngạo đây

“Vậy người đi ra ngoài tìm đi, chứ ở đây mà nói thì được gì...” Tiêu Dạ Thần thở dài nhìn bạn tốt của mình, thật đáng thương cho hắn, công việc đã đủ mệt rồi lại thêm một Liều Cô Tuyệt nghịch ngợm và Hiên Viên Tiểu Điệp đó nữa, dù sao nữ nhân thật rắc rối, đương nhiên là ngoại trừ người trong lòng của hắn.

“Tiêu Dạ Thần, người sao lại vô tâm như thế hả, dù gì Tuyệt nhi cũng cùng người lớn lên năm năm nha..” Liều Cô Phong lên tiếng

“ừ! Người cứ chiều nàng ấy như thế đi, có ngày cũng mang họa vào thân, Liều Cô Tuyệt tuy tính tình không xấu nhưng quá tùy hứng, nếu người không quản giáo nàng nhiều một chút, sau này người sẽ hối hận..” Tiêu Dạ Thần lãnh đạm nói.

“Ta biết a, nhưng mà ta không nỡ...” Liều Cô Phong đau đầu nói.

“Thôi, chúng ta ra ngoài tìm bọn họ rồi tính sau..” Tiêu Dạ Thần đứng dậy lôi Liều Cô Phong đi ra ngoài, hắn thà bỏ một chút công sức đi tìm hai nữ nhân rắc rối kia còn hơn ở nhà nghe Liều Cô Phong lải nhải, điếc cả tai.

“Tiểu Điệp tỷ tỷ, chúng ta sẽ không chết trong này chứ...” Liều Cô Tuyệt run run nói. Nàng hối hận rồi, nếu không trốn đại ca đi chơi sẽ không bị lạc vào trong rừng không tìm được đường ra thế này. Trời đã tối, những tiếng thú hoang đã làm cho tim nàng rụng rời, thật đáng sợ

“Không đâu, Tiêu công tử cùng Liều công tử chắc chắn sẽ đến cứu chúng ta” Hiên Viên Tiểu Điệp bình tĩnh nói. Nàng tin chắc bọn họ sẽ đến, không vì gì cả, chỉ là một niềm tin như thế. Nàng cũng không hiểu rõ tại sao mình lại tin tưởng Tiêu Dạ Thần đến như vậy, còn hơn cả huynh trưởng của nàng. Nếu Tiêu Dạ Thần yêu nàng thì tốt biết mấy, như vậy nàng chắc chắn sẽ là nữ nhân hạnh phúc nhất thiên hạ.

“ Đúng vậy, ca ca cùng Tiêu ca ca chắc chắn sẽ rất nhanh tìm được chúng ta..” Liễu Cô Tuyết lấy lại chút bình tĩnh, cười nói.

Hiên Viên Tiểu Diệp có chút nhú mày, lòng có chút hờn giận, nàng không thích Liễu Cô Tuyết gọi Tiêu Dạ Thần như vậy, nàng biết Tiêu Dạ Thần chỉ xem Liễu Cô Tuyết như muối muôi , nhưng mà Tiêu Dạ Thần đối với Liễu Cô Tuyết tốt quá, cũng không bằng một nửa hấn đối nàng. Nàng thừa nhận mình thật sâu ghen tị Liễu Cô Tuyết có thể cùng Tiêu Dạ Thần lớn lên bên cạnh nhau, nếu là nàng..nếu là nàng, nàng sẽ khiến hấn ái nàng.

“ Người thật là phiền toái nha!” Vũ Khuynh Thành thở dài nhìn tiểu vật nhỏ đang thoi thóp nằm dưới chân mình. Nói đến tiểu vật nhỏ này, Vũ Khuynh Thành không thôi cảm thán thế gian này thật không gì thiêng liêng bằng tình mẫu tử. Nàng tình cờ đi ngang qua bìa rừng này, nghe tiếng rống của một con hổ, tò mò vào xem thử nhưng không ngờ cảnh tượng kia làm cho nàng rung động đến như vậy. Hổ mẹ bị sập bẫy thợ săn máu chảy đầm đìa sắp chết nhưng vẫn còn dõi mắt nhìn về hang động cách đó không xa, ai nói động vật vô tâm vô hồn, nó cũng có cảm tình riêng đó chứ, ai nói hổ là động vật đáng sợ, nguy hiểm, nó chỉ là muốn sinh tồn thôi. Ánh mắt hổ mẹ tràn đầy lưu luyến nhìn về phía trước, âm thanh rên rỉ khiến cho người ta không khỏi nao lòng. Từ trong hang, chú hổ con nghe thấy âm thanh của mẹ nó mà mò mẫm ra ngoài. Đây chắc chắn là một chú hổ chỉ vừa mới sinh ra, thân hình yếu ớt và run rẩy, chắc chắn hổ mẹ vì con mà đang lúc sinh đẻ còn suy yếu vẫn ra ngoài kiếm ăn, lại bị bẫy sập.

Vũ Khuynh Thành lẳng lặng nhìn tiểu hổ mon men đi về phía mẹ của nó, âm thanh nghèn nghẹn rên rỉ, nó lại gần liếm đi vết máu trên người hổ mẹ, Vũ Khuynh Thành thấy đôi con ngươi của nó ngấn nước...

Vũ Khuynh Thành lắc đầu thở dài, hổ mẹ đã mất máu quá nhiều, không thể cứu được nữa, nếu đến sớm một chút thì có lẽ hổ mẹ được cứu rồi, Vũ Khuynh Thành nhẹ nhàng thở. Nàng bỗng nhớ quá gia đình của mình. Bảy năm rồi, nàng đã đi bảy năm không biết bọn họ sống có tốt không, đã quên nàng chưa...?!

Khẽ đặt bàn tay, vuốt ve hổ mẹ, như an ủi, như nói : “ người yên tâm, ta sẽ chăm sóc tốt cho con của người..” và dường như hổ mẹ cũng thấy được chân thành trong đôi mắt của Khuynh Thành, nó nhẹ nhàng rên rỉ như đồng ý. Nó lẳng lặng thật sâu, nhìn kĩ con của mình, là yêu thương, quyến luyến...hòa bi ai...

Vũ Khuynh Thành không nói, ngồi bên cạnh nhìn hai con hổ này. Hổ con không muốn đi, nó cứ không ngừng liếm miệng vết thương của mẹ nó, cứ liếm đi liếm lại không ngừng nghỉ , có lẽ trong ý nghĩ non nớt của nó, khi liếm cạn đi vết máu, mẹ của nó sẽ sống lại bình thường sẽ như cũ bên cạnh yêu thương nó.

Vũ Khuynh Thành vỗ vỗ đầu hổ con, nàng hiểu hổ con đang muốn bên cạnh mẹ nó lúc cuối cùng, cho nên nàng đợi, nàng đợi hổ mẹ nhắm mắt. Đợi từ lúc chiều cho đến trời tối, sinh mạng hổ mẹ rốt cuộc chấm dứt. dường như hổ con nhận ra mẹ của mình đã chết, nó thôi không liếm nữa,ngửa mặt lên trời rống to. Chỉ là tiểu hổ, lại yếu sức cho nên tiếng rống của nó cũng giống như tiếng rên nhẹ mà thôi, nhưng mà Vũ Khuynh Thành biết, nó đang đau đớn, nó đang khóc...chỉ là cách biểu hiện của người và thú khác nhau mà thôi...

Vũ Khuynh Thành đắp cho hổ mẹ một nắm cỏ, sau đó ôm lấy hổ con đã bị ngắt đi có lẽ là đói, là mệt...vào lòng than nhẹ. Nàng quyết định rồi, từ rày về sau, nó sẽ là sủng vật của nàng. Vũ Khuynh Thành cười khẽ, vuốt đầu tiểu hổ nhẹ giọng nói : “ ta chính là chủ nhân của ngươi, từ bây giờ ta sẽ chăm sóc ngươi, bảo vệ ngươi, yêu quý ngươi, cho nên tiểu hổ đừng buồn nhé..ta gọi ngươi là Tiểu Bạch được không?” Bây giờ tiểu hổ ngắt đi không nghe thấy, cũng còn quá nhỏ để hiểu cái tên mà Khuynh Thành đặt cho nó, cho nên sau này khi tiểu hổ trưởng thành thành một bậc đế vương núi rừng, nó không thôi chán nản vì oai danh của nó cả đời gắn với cái tên yếu đuối tiểu Bạch này, thật đáng thương cho tiểu hổ a, xong đó là chuyện vài năm sau, bây giờ lại quay trở lại cảnh hai vị mỹ nhân đang bị lạc trong rừng kia.

8. Chương 8:

Trải qua một đêm đói và rét, Liễu Cô Tuyết cùng Hiên Viên Tiểu Diệp cả người mệt mỏi. Cũng may trời đã sớm dần, những tia nắng rạng đông chiếu khắp nơi, gây cho người ta cảm giác yên bình nhiều lắm. Những chú chim nhỏ liu lo rộn ràng hát khúc ca chào ngày mới, những động vật về đêm đã về với gia đình của nó nghỉ ngơi sau một đêm vất vả kiếm mồi, còn những động vật ăn cỏ lại nhô ra ngoài tìm kiếm thực vật. Một vài chú sóc con đáng yêu leo trèo nhảy nhót trên cây...một ngày mới lại bắt đầu

“ Tiểu Diệp tỷ tỷ, trời sáng rồi...” Liễu Cô Tuyết vui mừng nói, hi vọng ca ca sẽ đến kịp, nàng mệt lắm rồi.

“ ừ ...” Hiên Viên Tiểu Diệp gật đầu, nàng cũng không còn sức để nói nổi nữa. Từ nhỏ lớn lên trong cấm y ngọc thực, có từng trải qua vất vả đâu cho nên Hiên Viên Tiểu Diệp cảm thấy mình như sắp chết đến nơi.

“ Tuyết nhi, muội có ở đó không...” Liễu Cô Phong lớn tiếng gọi, hần mau điên mất, hần đã tìm khắp nơi, chỉ còn cái bìa rừng này là chưa tìm thôi. Âm thanh khản đặc, Liễu Cô Phong suốt một đêm không ngủ tìm khắp nơi, tuy mệt mỏi nhưng mà khuôn mặt tuấn mỹ của hần vẫn như vậy không hề suy giảm chút nào nha

“ Âm thanh của ca ca...” Liễu Cô Tuyết vui mừng nói, đang định lên tiếng đáp trả thì một con rắn hổ mang đang nhắm nhe nhìn nàng làm cho liễu cô tuyết không dám cựa cựa. Ô..ô..ô...có chết lần sau nàng cũng không bao giờ vào rừng đâu, thật đáng sợ quá đi mất

Hiên Viên Tiểu Diệp kinh hoàng hét lên, trên thế gian này nàng sợ nhất chính là rắn nha. Ngay lập tức con rắn độc tấn công về phía Hiên Viên Tiểu Diệp

“ A ...” Hiên Viên Tiểu Diệp đau đến nhe răng tưởng chừng như ngắt xiu. Nàng đã bị rắn cắn rồi.

Liễu Cô Phong cùng Tiêu Dạ Thần nghe tiếng hét từ phía bên kia nhanh chóng dùng khinh công với tốc độ nhanh nhất tiến về phía phát ra tiếng kêu. Đến khi Liễu Cô Phong cùng Tiêu Dạ Thần đến nơi, đã thấy Hiên Viên Tiểu Diệp đang trần trối nhìn vết thương của mình, còn Liễu Cô Tuyết sắc mặt tái ngắt.

Hổ mang là loài kịch độc, không như các loài khác, khi bị rắn cắn sẽ trúng độc hôn mê, mà thay vào đó người bị tấn công sẽ vô cùng tỉnh táo mà chịu vết thương đau đớn hành hạ..đó là lí do vì sao, hổ mang là vua rắn cũng là loại xà có độc tính đáng sợ nhất

Liễu Cô Phong đang định rút kiếm giết chết độc xà thì bỗng có một giọng nói vang lên, âm thanh thanh linh mang theo bốn phần ôn nhu, hai phần nghịch ngợm cùng bốn phần nghiêm túc. Âm thanh dịu êm như cơn gió nhẹ mùa hè phả vào lòng người, khiến cho ...lòng ai đó gọn sóng

“ Nếu như người giết nó thì vị cô nương này cũng không sống sót được đâu”

Ánh sáng mặt trời chiếu nhẹ vào thiếu nữ đang tiến lại gần, tạo nên lớp ánh sáng mờ mờ ảo ảo xung quanh nàng khiến cho nàng thêm một phần huyền hoặc. Trong phút chốc, Tiêu Dạ Thần như thấy một đóa huyết mẫu đơn như nở rộ, cao quý mà kiều diễm vô cùng. Đóa mẫu đơn xinh đẹp ôm trọn tâm của hần, cái cảm giác như ngừng thở của bốn năm về trước lại quay về, hần chỉ biết, từ giờ trở đi...ánh mắt của hần sẽ không bao giờ rời khỏi hình ảnh của nàng, tâm của hần sẽ không bao giờ quên đôi thủy mẫu xinh đẹp câu hồn nhiếp phách nhân tâm này, lòng của hần càng không thể không nhớ âm thanh tuyệt đẹp này, tâm trí hần vĩnh viễn khắc sâu thiếu nữ tuyệt diễm như mẫu đơn, thanh đạm như đóa u lan này. Hần rốt cuộc tìm được rồi người khiến hần yêu say đắm...

Liễu Cô Tuyết cùng Hiên Viên Tiểu Diệp kinh ngạc nhìn thiếu nữ đứng trước mặt mình, thật đẹp, ngay cả đệ nhất mỹ nhân như Võ Ngưng Sương cũng không bằng một nửa, thiếu nữ này rốt cuộc là ai? Giác quan nữ nhân khá nhạy cảm, nhất là một thiếu nữ đang yêu, Hiên Viên Tiểu Diệp có cảm giác bất an khi nhìn thấy hồng y thiếu nữ này...

Liễu Cô Phong cảm thấy tim của mình như muốn chạy ra khỏi lồng ngực, một cảm giác lạ lẫm xen vào cõi lòng, nhưng mà rất nhanh việc cứu người khiến cho hần bình tĩnh lại, nghiêm túc nói :

“ Cô nương giải được độc này” Nên nhớ rằng, vạn xà chi vương- Hổ mang, độc dường như vô khả giải

“ Ta không biết giải nha...” hồng y thiếu nữ trên tay ôm một tiểu bạch hổ đang ngủ, cười khê nói.

“ Nhưng nó có thể giải được...” hồng y thiếu nữ chưa đợi Liễu Cô Phong đáp lại đã nói tiếp, ánh mắt nhìn về phía con rắn hổ mang.

“ Nó ?..” Liễu Cô Phong kinh ngạc

“ Cô nương là muốn dùng cách lấy độc trị độc...” Tiêu Dạ Thần lên tiếng, âm thanh mềm nhẹ, nếu không phải mọi người đang tìm cách cứu người không để ý nếu không chắc chắn sẽ hét lên kinh ngạc, Tiêu đại công tử vô tình lãnh tâm lại nói lời ôn nhu dễ nghe sao? Chuyện này tuyệt đối là không có khả năng

Hồng y nữ tử ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Dạ Thần, đôi con ngươi một thoáng kinh ngạc. Thiếu niên này thật đẹp, tựa như thiên thần vậy, nếu hắn có thêm hai đôi cánh tuyết trắng chắc chắn sẽ là thiên thần rồi. Tiêu Dạ Thần ánh mắt mang chút ý cười, tuy thiếu nữ chỉ một thoáng kinh ngạc nhưng mà với người tinh tế như Tiêu Dạ Thần sao lại không thấy. Lần đầu tiên hắn cảm thấy may mắn về dung mạo của mình khiến cho nàng dao động ánh nhìn.

Hồng y nữ tử nhẹ nhàng bắt lấy Hồ mang, động tác thành thực vô cùng khiến cho hai vị thiếu niên kinh ngạc không thôi, đó là vạn xà chi vương nha, nàng không sợ bị thương sao chứ ? Tiêu Dạ Thần không khỏi cảm thấy lo lắng. Nhưng mà Hồ mang lại rất ngoan ngoãn cho nàng bắt. Hồng y thiếu nữ lấy một chiếc ly nhỏ ép sát vào miệng rắn, một lát sau, Hồ mang tiết ra một chất nhầy nhầy chảy vào ly nhỏ. Thiếu nữ thở phào nhẹ nhõm, đôi con ngươi tỏa ý cười nhàn nhạt, cho thấy nàng rất hài lòng. Thiếu nữ mang rắn lại gần một thanh cây thả cho nó bò lên, lại quay về đưa cái ly nhỏ cho Liễu Cô Phong, ôn thanh nói :

“ Cho nàng uống, độc sẽ được giải, thật ra Hồ mang ban ngày không thấy đường, nó chỉ xác định phương hướng bằng tiếng động thôi, nếu vị cô nương này không la lớn chắc sẽ không sao rồi”

Hiên Viên Tiểu Diệp có chút xấu hổ, khi đó là nàng mất bình tĩnh thôi.

“ Cảm tạ cô nương..” Liễu Cô Phong ôn hòa cười, giải tỏa không khí xấu hổ.

Hiên Viên Tiểu Diệp nhắm mắt uống hết nọc độc của rắn Hồ mang, cả người như xé nóng bình thường, nhưng chỉ một lát sau, cơ thể lại hồi phục dần dần, xem ra độc đang lần lần giảm đi

“ Cảm tạ cô nương..” Hiên Viên Tiểu Diệp nhẹ giọng cảm tạ

“ ừ ! không có gì...” hồng y thiếu nữ lắc đầu, cười khê. Tay nhẹ nhàng vuốt tiểu bạch hổ khiến cho tiểu hổ vô cùng thoải mái, nhẹ nhàng phát ra tiếng rên thoải mái. Nhưng mà nàng không biết hành động đó của nàng khiến cho Tiêu Dạ Thần vô cùng bất mãn, hắn thật muốn chém chết con hổ nhỏ nằm trong vòng tay của nàng. Ôi! Chừng nào hắn mới có thể được nàng ôn nhu vuốt ve như thế chứ...(Nam Cung Dao : huynh cứ mơ đi!)

“ Xin hỏi cô nương phương danh...” Tiêu Dạ Thần lên tiếng, hắn không thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy nha.

“ Người không biết muốn hỏi tên người khác thì phải báo ra tên mình trước sao...” hồng y thiếu nữ trêu ghẹo, thật ra nàng không có ý trêu đùa hắn, nhưng ai bảo hắn dễ thương quá làm chi, ôi cái khuôn mặt xinh đẹp tựa như thiên sứ kia thật khiến cho nàng muốn véo quá đi, thật ngứa tay mà...

“ Tại hạ thất lễ, ta là Tiêu Dạ Thần...” Tiêu Dạ Thần cười khê, đôi con ngươi ôn nhu tựa hải như muốn nịch nhân vào đó, khiến cho hồng y thiếu nữ có chút bối rối. Quái! Nàng và hắn mới quen, cần chi dùng đôi mắt ôn nhu như vậy nhìn nàng chứ, sẽ khiến cho nàng thẹn thùng nha.

“ Vũ Khuynh Thành...” Vâng! Hồng y thiếu nữ không ai khác chính là nhân vật chính của chúng ta. Nhưng mà khoan, hắn nói hắn là Tiêu Dạ Thần... không phải là Tiêu Dạ Thần mà nàng đang tìm đó chứ.

“ Vũ Khuynh Thành...Khuynh Thành...” Tiêu Dạ Thần lẩm nhẩm, như muốn nuốt cái tên này vào trong lòng, in đậm vào trong óc. Vũ Khuynh Thành, cái tên mà y niệm, y gọi, y nhớ, y ghi khắc vào từng mạch máu trong cơ thể mình, muốn quên cũng không thể quên...

9. Chương 9: Người Hầu ... Bảo Tiêu

“ Đúng vậy, có gì lạ sao...” Vũ Khuynh Thành nghi hoặc, có cần phải trầm ngâm như vậy không .

“ Không có gì, tên rất hay..” Tiêu Dạ Thần đạm cười.

“ Ừ! Người là Tiêu Dạ Thần, có phải phụ thân của người là Tiêu Diệp Hiên, mẫu thân của người là Thủy Nhu không...” Vũ Khuynh Thành tiếp tục hỏi.

“ Vâng ! sao vậy...” Tiêu Dạ Thần kì lạ vấn, không lẽ nàng đã gặp cha mẹ hắn .

Vũ Khuynh Thành nhếch môi cười khê, nụ cười mang chút tính kế, chẳng khác nào một con hồ li tinh. Tiêu Dạ Thần có chút nổi da gà nhìn thấy vũ khuynh thành đi xung quanh đánh giá mình, mặc dù hắn rất vui

khi nàng chăm chú nhìn hấn nhưng mà ánh mắt nàng đánh giá hấn như một món hàng khiến cho hấn hơi chút sợ a.

“ Tốt lắm, Tiêu Dạ Thần, từ giờ trở đi, ngươi là bảo tiêu của ta....” Vũ Khuynh Thành lên tiếng, một câu nói bình lồi địa chấn. Khiến cho Tiêu Dạ Thần sững người, Liễu Cô Phong đứng tim, Liễu Cô Tuyết há mồm to đến nỗi có thể nhét một quả trứng chim, còn Hiên Viên Tiểu Diệp thì nét mặt đen thui lù.

“ Vì ..vì sao ?” Tiêu Dạ Thần lắp bắp, này cơ hội tốt để hấn tiếp cận nàng nha , nhưng mà sao khi không lại có cơ hội tốt như vậy.

“ Thật ra một tuần trước, cha mẹ ngươi nợ ta một món ân tình, lại không có tiền trả, cho nên đem ngươi cấp bán cho ta làm người hầu, nhưng mà ngươi xinh đẹp như vậy, làm người hầu thì đáng tiếc quá, cho nên ta quyết định ngươi làm bảo tiêu của ta ba năm, sau đó chúng ta hết nợ nần nhau, thế nào..?!” Vũ Khuynh Thành hảo tâm giải thích.

‘ Ta muốn chính là cả đời a, không phải ba năm...’ Tiêu Dạ Thần thầm nghĩ, lại lên tiếng vấn : “ phụ mẫu của ta nợ ngươi một món nợ ân tình ?” hai người đó tại sao lại thiếu nợ một tiểu cô nương như nàng nha

“ ừ! Mẫu thân của ngươi bị trúng độc, ta giải được...” Vũ Khuynh Thành cười nói.

“ Mẫu thân ta trúng độc..?” Tiêu Dạ Thần nhú mày, đôi con ngươi không dấu nổi lo lắng. Phải nói rằng võ công của hai người thuộc hạng nhất nhì võ lâm, sao lại dễ dàng trúng độc như vậy chứ, có chuyện gì đang xảy ra sao.

“ Yên tâm, nàng không có việc gì, chẳng qua mẫu thân của ngươi nghịch ngợm nên bị rắn cắn thôi...” Vũ Khuynh Thành thấy hấn lo lắng cho nên giải thích dùm. Tiêu Dạ Thần đầu đầy hắc tuyến, mẫu thân càng ngày càng giống trẻ con, phụ thân sủng nàng quá rồi, ngay cả tính mạng cũng đem ra đùa được.

“ Nếu ngươi không tin, đây là giấy bán con của cha ngươi nha...” Vũ Khuynh Thành đưa cho Tiêu Dạ Thần giấy trắng mực đen do Tiêu Diệp Hiên viết

“ Không cần, ta tin ngươi...” Tiêu Dạ Thần không cầm , lắc đầu nói..dù nàng có nói dối, hấn cũng sẽ tin, với lại cơ hội có thể bên cạnh nàng, không tranh thủ là đồ ngốc. Thế là Tiêu đại công tử đem bản thân của mình cấp bán cho Vũ Khuynh Thành, từ nay về sau mang kiếp sống bảo tiêu.

“ Tốt, tính ngươi như vậy ta thích...” Vũ Khuynh Thành vỗ vai Tiêu Dạ Thần hào sảng nói.

“ Tạ cô nương khen tặng...” Tiêu Dạ Thần cười khê nói. Vũ Khuynh Thành cùng Tiêu Dạ Thần trò chuyện qua lại hoàn toàn không để ý đến sắc mặt vô cùng kì cục của ba người người.

Liễu Cô Phong kinh ngạc vô cùng, bình tĩnh như hấn nhưng lòng không khỏi không gọn sóng bùng bùng. Dạ Thần bị gì vậy, có người khen hấn xinh đẹp hấn không những nổi giận mà còn cười lại như vậy vui vẻ , nên nhớ cách đây vài năm có người cũng nói hấn câu đó, bây giờ mỗ đã xanh cỏ. Phải nói là thiên hạ này ai chẳng biết, Tiêu đại công tử ghét nhất là hai từ xinh đẹp khi nói về dung mạo của mình a. Nhưng hấn lại càng không rõ, vì có gì nàng nói chuyện vui vẻ như vậy đối với bằng hữu của hấn, hấn lại cảm giác vô cùng bức bối và khó chịu..?

Hiên Viên Tiểu Diệp , nụ cười trên môi cứng ngắc, nàng chán ghét nữ nhân này, mặc dù nữ nhân này đã cứu nàng, nhưng nhìn thái độ của Tiêu ca ca đối với hồng y thiếu nữ này, Hiên Viên Tiểu Diệp biết được, tiêu ca ca khiến nàng yêu say đắm, đã động tâm với thiếu nữ này rồi. Nàng tuyệt không cam tâm, nàng ái hấn hơn 2 năm, nhưng vì có gì không bằng một khoảnh khắc hấn chỉ nhìn hồng y thiếu nữ này một chút.

Hiên Viên Tiểu Diệp a! thế gian này rất tuyệt diệu, nhất là hai chữ duyên phận. Cái gì không phải của mình tuyệt đối đừng cưỡng cầu, như vậy sẽ khiến bản thân của mình thêm trọng thương mà thôi...!! Cũng như duyên phận của Vũ Khuynh Thành cùng Tiêu Dạ Thần, bốn năm trước, một thoáng nhìn, Tiêu Dạ Thần đánh mất tâm. Bốn năm sau...liếc mắt một cái, hấn đã nhận ra. Hai chữ duyên kiếp gì đó...quả là bí ẩn tuyệt diệu vô cùng.

Liễu Cô Tuyết tủm tỉm cười, xem ra sắp có kịch vui xem nha, nàng cứ tưởng Tiêu ca ca vốn vô tâm không lòng dạ nào nhưng chẳng qua vì hấn chưa gặp được đối tượng đó thôi. Nghiêng đầu nhìn Hiên Viên Tiểu Diệp nụ cười ảm đạm, Liễu Cô Tuyết cảm thấy hối tiếc cho Tiểu Diệp tỷ tỷ, nhưng mà nàng cũng không

thể giúp được gì, Tiêu ca ca tính cách nàng hiểu rõ, một khi đã không thích suốt đời sẽ không có bất luận cảm tình gì. Cũng như tình cảm của huynh ấy dành cho Hiên Viên Tiểu Điệp, vĩnh viễn sẽ là xa cách có lẽ mà thôi. Hi vọng tỷ ấy sẽ hiểu được mà nhanh chóng bỏ cuộc.

Ba người, ba trăm tư suy nghĩ khác nhau...

“Thần, người bây giờ ở đâu?...” Vũ Khuynh Thành nhẹ giọng vấn. Nàng bắt đầu lên kế hoạch đi du lịch mới được. Mà việc đầu tiên sẽ tìm một chỗ ở cố định trước, haiz! Cái dung mạo xinh đẹp quá mức này khiến cho nàng đi đâu cũng gặp rắc rối, mà nàng lại không thể mang theo cái khăn che mặt. Thứ nhất vì thật vướng bận, thứ hai dù có che nhưng vẫn bị nhìn, cái khuôn mặt che đi không những dấu bớt cái đẹp của nó mà còn tăng lên một phần huyền hoặc khiến cho bọn họ càng thêm tò mò mà sẫm soi nhìn nàng. Bây giờ tốt lắm, có bảo tiêu xinh đẹp, mặt lạnh như băng bên cạnh như vậy sẽ giúp nàng thoải mái đi đâu thì đi, có buồn chán thì cũng có mỹ nhân bảo tiêu bên cạnh trò chuyện, thật lợi đôi đường nha.

“Thần?...” Tiêu Dạ Thần kinh ngạc, nàng là đang gọi tên hắn sao.

“Ừ! Người không thích, vậy thì gọi người là tiểu Thần, tiểu Dạ..hay tiểu Tiêu? ...” Vũ Khuynh Thành nghịch ngợm nói.

“Không ..không cần, cứ gọi là Thần đi...” Tiêu Dạ Thần cứng ngắc nói. Nói giỡn nếu để cho người khác nghe được có người gọi hắn là tiểu Thần, tiểu Dạ hay tiểu Tiêu gì đó...chắc uy danh của hắn sẽ nhanh chóng theo gió bay mất quá. Mặc dù hắn không chán ghét nàng như vậy gọi hắn nhưng mà như vậy sẽ khiến hắn không được tự nhiên a.

“Vậy à...” Vũ Khuynh Thành có chút luyến tiếc, nàng muốn gọi hắn là tiểu Thần a, nhìn hắn đáng yêu như vậy nàng hi vọng mình cũng có một tiểu đệ như vậy là tốt rồi.

“Như vậy, ta gọi cô nương là...” Tiêu Dạ Thần gọi ý, hắn cũng muốn gọi tên của nàng nhưng mà nếu nói trắng ra như vậy sẽ có chút thất lễ. Khụ! Ta nói Tiêu đại công tử nha, nghe nói người là đệ nhất quân sư nhưng sao chỉ số thông minh tự nhiên suy giảm thế kia.

“Còn gì nữa a, người đương nhiên gọi ta là tỷ tỷ rồi, Khuynh Thành tỷ tỷ...” Vũ Khuynh Thành đắc ý nói, nàng đã hai mươi tám tuổi rồi nha, đương nhiên là tính cả hai kiếp sống.

“tỷ tỷ..?” Tiêu Dạ Thần nhếch môi cười khế, nàng mới có mười mấy tuổi nha, không lẽ là phản lão hoàn đồng.

“Ừ! ...” Vũ Khuynh Thành gật đầu lia lịa “ mau gọi nghe xem cái nào”

“Khụ! Muốn ta gọi cô nương là tỷ tỷ thì không có gì, nhưng mà...như vậy người ngoài nghe vào sẽ thấy nàng rất lớn tuổi, như vậy không ngại chứ.” Tiêu Dạ Thần ghét sát vào lỗ tai của Khuynh Thành nói. Hương vị nhàn nhạt, thanh lãnh như mùi hương đoá dạ quỳnh nở rộ về đêm, thấm đượm ngọt lành, hương vị của riêng nàng, vươn vãn nơi chóp mũi của hắn, khiến cho Tiêu Dạ Thần một thoáng say mê, giạt mình tách ra xa một chút, không ai phát hiện, vành tai của hắn đã nổi lên màu phấn hồng (Nam Cung Dao : huynh ấy đúng là ngây thơ thật)

Vũ Khuynh Thành hoàn toàn không để ý tình trạng có chút mờ ám của hai người, ngẫm lại suy nghĩ lời của Tiêu Dạ Thần, thấy hắn nói không sai. Nữ nhân sợ nhất chính là tuổi tác, có ai muốn mình già đâu, mà Vũ Khuynh Thành cũng không ngoại lệ. Cuối cùng cũng thoải hiệp nhìn Tiêu Dạ Thần mà nói : “ vậy thì tùy người, muốn gọi gì cũng được”

“Vậy ta gọi nàng là Thành nhi nha...” Tiêu Dạ Thần tủm tỉm cười, hắc hắc hắn phải đòi quyền lợi trước mới được.

“Không được ! Thành nhi..? nghe thật kì cục gọi ta là Khuynh Thành đi...” Vũ Khuynh Thành phản đối, nghe như vậy thật khiến nàng nổi hết cả da gà.

“Sao vậy, Thành nhi..! nghe rất được mà, nếu như nàng đồng ý ta gọi nàng cái tên này thì...” Tiêu Dạ Thần cười cười, đôi con ngươi lóe sáng, ánh sáng tính kế.

“ân ?...” Vũ Khuynh Thành nghi hoặc.

“ Thì ta đồng ý làm bảo tiêu cho nàng thêm hai năm, tất cả là năm năm a...” Tiêu Dạ Thần nói. Hắn định nói là cả đời nhưng mà như vậy sẽ khiến cho nàng nghi ngờ, mọi chuyện cứ từ từ rồi sẽ đến nha.

Vũ Khuynh Thành suy nghĩ, ừ, hai năm bảo tiêu miễn phí à, chỉ có cái tên thôi, kêu nàng cũng không thiệt thòi gì, đằng nào cũng lời cả, cho nên Vũ Khuynh Thành cũng không ngu gì mà không đồng ý.

Tiêu Dạ Thần cười khê, nhẹ dịu say lòng người...

10. Chương 10: Mỹ Cảnh Nhân Gian

“ Khụ !” Liễu Cô Phong lên tiếng, thu hút chú ý của hai cái kẻ không để ý đến ai mà lo nói chuyện kia. Hắn không cố ý chặn ngang lời đầu, nhưng mà tình cảnh này thật không thích hợp để mà nói chuyện phiếm nha.

Tiêu Dạ Thần bất mãn nhìn Liễu Cô Phong, cái tên này thật biết chặn ngang nhả hứng của người khác mà...

“ Chúng ta về thôi, ở trong này không được tốt lắm...” Liễu Cô Phong giả lã nói.

“ Đúng vậy, Tiêu ca ca...muội đói !” Liễu Cô Tuyết ai oán lên tiếng . Tiêu ca ca đúng là thấy sắc quên nghĩa, à không thấy người đẹp là quên muội muội mới đúng.

“ Vậy đi thôi...” Tiêu Dạ Thần thở dài, vì gặp lại nàng hắn vui quá cho nên quên mất hai nạn nhân của núi rừng kia.

“ Dạ Thần, huynh ôm Hiên Viên tiểu thư, còn ta ôm muội muội về...” Liễu Cô Phong bàn bạc. Hiên Viên Tiểu Điệp vừa nghe Tiêu Dạ Thần sẽ ôm mình, tâm đã đập bịch bịch, hai đôi má tái nhợt vì thiếu huyết sắc đã có chút hồng hồng. Nhưng mà tâm trạng hưng phấn chưa được bao lâu đã bị giọng nói lạnh thanh của Tiêu Dạ Thần dập nát : “ không được”

“ Vậy thì huynh ôm muội muội, ta ôm Hiên Viên tiểu thư...” Liễu Cô Phong khó xử.

“ Không được...” Liễu Cô Phong vừa lên tiếng đã bị Hiên Viên Tiểu Điệp phản đối. Hiên Viên Tiểu Điệp ủy khuất nhìn Tiêu Dạ Thần, chỉ ôm nàng một đoạn hắn cũng không đồng ý sao, nàng đang bị thương nha

Liễu Cô Phong vừa tức giận vừa buồn cười, vậy phải như thế nào a, cái này cũng không được, cái kia cũng không song, thật là..

Vũ Khuynh Thành đau đầu nhìn bọn họ tranh qua cãi lại, thật phiền phức, nàng lên tiếng : “ đừng cãi nữa, người ôm muội muội của người về, còn ta sẽ giúp Hiên Viên cô nương về, ok!”

“ Ok?!” Liễu Cô Phong cũng Tiêu Dạ Thần kì lạ hỏi lại, từ này nghĩa là gì.

“ ừ, nghĩa là đồng ý hay không...” Vũ Khuynh Thành có chút chột dạ, nàng quên mất nơi đây là cổ đại , không thể phát ngôn lung tung được. Vừa nói vừa hành động, Vũ Khuynh Thành dìu Hiên Viên Tiểu Điệp đứng dậy tiến về phía trước.

“ Nhanh a, ta đang đói bụng...” Vũ Khuynh Thành nhú mào, nàng đã giúp như vậy bọn họ còn thắc mắc gì mà còn đứng đó. Người cổ đại đúng là phiền phức.

Liễu phủ

Phú quý, uy nghiêm...đây là ấn tượng đầu tiên của Vũ Khuynh Thành đối với Liễu gia. Tòa phủ rộng vô cùng, tường chừng đi cả ngày cũng không hết, tám bảng treo hai từ Liễu phủ, bút pháp cương nghị nhưng không thiếu nét tinh tế mà uyển chuyển, như phượng uyển du long. Đi vào bên trong, kiến trúc độc đáo mới lạ xen kẽ với thiên nhiên, những hòn non bộ sừng sững hùng vĩ được chế tạo một cách công phu, Liễu phủ này tuyệt đối là một kẻ có tiền, không những có tiền mà còn là vô cùng...vô cùng nhiều tiền a (thứ lỗi, nữ chủ mới vào giang hồ cho nên không biết các thể lực thế gia)

Tiêu tương các

Sau khi an bài thỏa đáng, Vũ Khuynh Thành theo Tiêu Dạ Thần về nơi ở của hắn. Vũ Khuynh Thành có chút cảm thán, Liễu phủ xa hoa như vậy không ngờ Tiêu tương các này lại đối lập, thanh đạm mà tao nhã.

Nhưng nhìn kĩ mới biết, mỗi một chi tiết kiến trúc, mỗi một gốc cây cỏ hay một vật trang trí nho nhỏ trong Tiêu tương các, đều giá trị vạn lạng hoàng kim. Thiếu niên này thật không tầm thường một chút nào. Nên nhớ rằng, chỉ cần một bức thư pháp của Tiêu đại công tử, giá cả thị trường là vô cùng quý giá nha.

“Thành nhi?! Không thích nơi đây sao...” Tiêu Dạ Thần nhẹ giọng hỏi.

“Không, nơi này rất tốt, ta không thích quá ồn ào...” Vũ Khuynh Thành lắc đầu, với lại nàng không có ý định ở đây cho nên cũng không để ý nhiều như vậy.

“Vậy thì tốt...” Tiêu Dạ Thần đạm cười, nơi này hắn sống đã quen cho nên chuyển chỗ khác cũng thật phiền.

“Thần, người biết nấu ăn không, võ công như thế nào...” Vũ Khuynh Thành tao nhã hớp một ngụm trà, không quên hỏi hỏi Tiêu Dạ Thần những vấn đề mình thắc mắc.

“Ừ! Nấu ăn thì có biết đôi chút, võ công không tệ, có thể đối phó với tam lưu, nhị lưu cao thủ...” Tiêu Dạ Thần mỉm cười nói

Vũ Khuynh Thành chậm rãi suy tư, nàng nấu ăn không được tốt lắm, võ công cũng không biết như thế nào, muốn du lịch đương nhiên bảo tiêu phải vạn năng, mà Tiêu Dạ Thần trước hết là ứng cử viên xuất sắc. Như vậy cần sắp xếp rõ ràng để có thể nhanh chóng lên đường nha. Nếu như Chu Khánh đế biết, võ công của mình được Vũ Khuynh Thành học hết mà nàng ta còn không biết thực lực của mình chắc chắn sẽ tức giận mà đội mồ đứng dậy a.

“Thần, người biết rõ tam quốc cảnh đẹp chứ...” Vũ Khuynh Thành lại hỏi.

“Àn, ta đã đi khắp tam quốc, xem qua vô số cảnh đẹp...”

“Lợi hại như vậy, thế thì nơi nào là đẹp nhất”

“Còn tùy nàng thích cảnh vật như thế nào. Thiên hạ có câu Xuân khán Thu Dương Hạ xem Thiên Sơn Thu ngắm Huyết Liên Đông vịnh Ngân Vương. Nghĩa là mùa xuân, cảnh vật đẹp nhất chính là rừng Thu Dương, xuân vừa đến, Thu Dương nở rộ, kết trái, tựa như phù dung sớm nở tối tàn, xinh đẹp tuyệt luân. Mùa hạ không nơi đâu tươi đẹp bằng ngắm cảnh từ đỉnh Thiên Sơn, nhất là khi bình minh hoặc hoàng hôn, cảnh vật diễm lệ vô song. Thu đến ở phía bắc Chu quốc, có một băng hồ, truyền thuyết vào mùa tám tháng tám, một đóa sen đỏ như huyết nở rộ tuyệt đẹp, mỗi năm nở một lần, mỗi lần chỉ kéo dài vài phút, rất ít người có cơ duyên mới xem được cảnh tượng này. Còn mùa đông, phương nam áp áp, mà ôn tuyền ở Ngân vương là nơi khiến ọi người thích đến nhất. Ngoài ra còn rất nhiều cảnh đẹp khác, đi suốt đời cũng không hết...”

“Oa, nhiều như vậy, nghe người nói ta đã hứng khởi rồi...” Vũ Khuynh Thành lên tiếng, xem ra chuyến du lịch cổ đại này xem ra không uổng

“Ừ, nếu nàng thích, chúng ta sẽ đi từ từ, từng nơi...” Tiêu Dạ Thần ôn nhu nói, ý cười trong mắt càng đậm, hắn đã biết sở thích thứ nhất của nàng rồi, chính là thích đi nhiều nơi, như vậy tốt lắm, nàng muốn đi đâu hắn cùng nàng.

“Tốt, chúng ta chuẩn bị, mai bắt đầu kế hoạch du lịch...” Vũ Khuynh Thành đưa ra đề nghị.

“Mai..! ...” Tiêu Dạ Thần khẽ cười, lại nói : “đừng vội, trước hết chúng ta ngắm hết cảnh vật nơi đây đi cũng không muộn. Kinh Nam là nơi nổi tiếng nhiều phong cảnh tuyệt đẹp, có đi cả tháng cũng không hết đâu, với lại gần hai tháng nữa có đại hội võ lâm, nàng không muốn góp vui sao...”

“Đại hội võ lâm?” Vũ Khuynh Thành hỏi lại, chính là trong truyền thuyết ti vi thường hay chiếu đại hội võ lâm kia hay sao, cơ hội hiếm khi mới có nha, không thể bỏ qua

“Đúng vậy...” Tiêu Dạ Thần gật đầu

“Cũng được, đợi hết đại hội võ lâm, chúng ta lại đi nơi khác...” Vũ Khuynh Thành đồng ý

“Tốt, trước hết nàng nghỉ ngơi đi, có lẽ đã mệt rồi...”

“Àn ...”

NAM CUNG DAO

11. Chương 11: Truy Thế Đại Pháp

“ Dạ Thần, Khuynh Thành cô nương đâu...” Liễu Cô Phong lên tiếng vấn

“ Nàng mệt, đã nghỉ ngơi rồi...”

“ Vậy à, ơ mà khoan, nàng nghỉ ngơi ở đâu?” Liễu Cô Phong kinh ngạc

“ Ở trong phòng của ta a..” Tiêu Dạ Thần không sao cả đáp

“ Cái gì, vậy người nghỉ ngơi ở chỗ nào...” Liễu Cô Phong nhú mày.

“ Trong thư phòng...” Tiêu Dạ Thần đáp trả.

“ Không được, nếu để bên ngoài nghe được, sẽ không tốt cho thanh danh của Khuynh Thành cô nương, để ta sắp xếp nơi khác cho nàng..” Liễu Cô Phong không đồng ý.

“ Không sao cả, nên nhớ nàng là khách của ta, không phải của Liễu phủ, Liễu Cô Phong đừng đánh nàng chủ ý, ta thích nàng..” Tiêu Dạ Thần âm thanh trầm thấp nhìn bạn tốt của mình nói. Hắn không thể không nói trước, hắn biết Liễu Cô Phong cũng đối nàng đặc biệt, tuy hắn chưa chắc chắn nhưng phòng bệnh hơn chữa bệnh. Hắn tuyệt đối không cho phép bất cứ ai nhòm ngó nàng, dù là liễu cô phong.

“ Người...” Liễu Cô Phong giật mình không thôi. Hắn không nghe lầm đấy chứ, Tiêu Dạ Thần thích nàng, họ mới quen không được một ngày đi, nhưng mà thái độ của hắn không giống nói đùa.

“ Ta thích nàng đã bốn năm rồi, cho nên Liễu Cô Phong, nếu ngươi có lỡ động tâm với nàng, mời ngươi thu hồi suy nghĩ đi, dù nàng có thích ngươi, ta cũng sẽ đem nàng cột vào ta suốt đời, không buông tay...” Tiêu Dạ Thần bá đạo nói. Hảo một cái Tiêu Dạ Thần, độc chiếm dục thật mãnh liệt khiến cho Liễu Cô Phong sửng người, đây là lần đầu tiên hắn thấy Tiêu Dạ Thần kiên định, quyết tuyệt như vậy. Nhưng mà bốn năm là sao, không lẽ hai người đã gặp nhau trước đó.

“ Không sai, bốn năm trước, tình cờ thấy nàng vũ một khúc, ta đánh mất tâm, bốn năm tìm kiếm chỉ chờ đợi khoảnh khắc này...” thấy trong mắt Liễu Cô Phong nghi hoặc, Tiêu Dạ Thần chậm rãi nói.

Liễu Cô Phong cười khổ nhìn Tiêu Dạ Thần, hắn lần đầu tiên thấy bằng hữu của mình bá đạo độc đoán đến như vậy, Tiêu Dạ Thần mà hắn biết, tùy tâm mà tiêu sái, không vướng bận bất cứ gì, nhưng giờ phút này đây, hắn có chút không hiểu rõ lắm Tiêu Dạ Thần, là vì nàng sao, là vì vị cô nương tên gọi Vũ Khuynh Thành kia mới khiến ột Tiêu công tử bất nhiễm nhân gian khói lửa lại như vậy bá đạo độc chiếm.

Trong Liễu phủ từ già đến trẻ, từ nam đến nữ tâm trạng vô cùng hưng phấn, hưng phấn mà còn tò mò. Vì sao a ? đương nhiên là có một cô nương ở trong Tiêu tương các rồi. Các hạ nhân liễu phủ đã quen với việc Tiêu đại công tử của bọn họ lãnh đạm hồ hững, khuôn mặt vạn năm băng sơn, thấy nữ nhân thì tránh xa tuyệt đối nay lại có nữ nhân ở trong tiêu tương các, lại là đích thân tiêu công tử yêu cầu, hỏi sao bọn họ không tò mò cho được.

Có người nói rằng, vị bí ẩn cô nương kia xinh đẹp thiên tiên, Tiêu công tử vừa thấy đã yêu cho nên đem nàng về kim ốc tàng kiều.

Có người lại cho rằng, vị cô nương bí ẩn kia chính là tiểu muội phương xa của Tiêu công tử đến chơi.

Lại có người phản bác, chắc chắn vị cô nương kia là yêu nữ, dùng phép thuật mê hoặc mới khiến cho Tiêu công tử không thích nữ nhân của bọn họ đưa nàng về nhà...

Nói chung là mỗi người một ý kiến, ai nấy điều liếc ngang liếc xéo, liếc dọc mỗi khi đi ngang qua tiêu tương các, nhiều kẻ còn cả gan lấy cố vào Tiêu tương các dọn vệ sinh mà trông thấy cô nương trong truyền thuyết kia...cho nên mới có một ngày, Vũ Khuynh Thành lập tức trở thành đề tài nóng hổi, vừa thổi vừa ăn ọi người, nhất là hạ nhân Liễu phủ.

Trong cái không khí của những kẻ lăm chuyen thị phi ấy, mỗi người nói một kiểu, bàn một chuyện vô cùng rộn ràng hứng khởi thì cũng có người vô cùng bức mình. Chẳng hạn như Hiên Viên tiểu thư Hiên Viên Tiểu Điệp. Khi vừa nghe nói Tiêu Dạ Thần đưa Vũ Khuynh Thành đến Tiêu tương các, Hiên Viên Tiểu Điệp

tức run cả người. Tiêu tương các a, nàng quen hẳn hai năm còn chưa được phép vào trong đó một lần, vậy mà...Tiêu Dạ Thần, người thật quá đáng !!

“ Tiêu thiếu gia, cậu đang làm gì vậy...” một a hoàng kinh ngạc hỏi khi nhìn thấy tiêu dạ thần bưng một chậu nước ấm vào tiêu tương các. Không kể Tiêu thiếu gia tưới cây, nhưng mà tưới cây bằng nước ấm cây sẽ chết a, tiểu nha hoàng lung tung nghĩ.

“ Nàng sắp thức dậy rồi...” Tiêu Dạ Thần miễn cưỡng nói, đừng tưởng hắn không biết bọn hạ nhân đag bàn tán những gì, nhưng mà tâm trạng hắn rất tốt cho nên không chấp nhậ nhiều như vậy.

Tiêu Dạ Thần tiêu sái bưng chậu nước đi, động tác tao nhã vô cùng. Không hổ là tuyệt thế công tử, dù làm công việc của hạ nhân vẫn thanh nhã như vậy. Nhưng mà khoan, Tiêu thiếu gia của bọn họ đang nói gì a? ‘ nàng sắp thức dậy rồi.’ nghĩa là thiếu gia múc nước cho ‘nàng’ rửa mặt sao ? Ôi ! chuyện gì đang xảy ra thế nhỉ, công tử vĩ đại của bọn họ lại đi hầu hạ một người khác sao, mà người kia lại là nữ nhân, sinh vật mà công tử của bọn họ vô cùng chán ghét. Trời ạ! Bọn họ không phải đang nằm mơ đi.

“ Tiểu an, đánh ta một cái...” một gã sai vặt ngơ ngác nói

“”

“ Ui ...!! người làm chi đánh đau như vậy a...” gã sai vặt oán hận.

“ Vậy là người không mơ, sự thật đấy”

Thế là tin đồn, Tiêu đại công tử Tiêu Dạ Thần không gần nữ sắc nay lại đích thân hầu hạ một nữ nhân bay loạn xa, một đồn mười, mười đồn thành một trăm, trăm đồn thành nghìn...chẳng mấy chốc tin đồn lan ra một cách nhanh chóng, trở thành đề tài nóng hổi của người dân Kinh Nam, với cái tốc độ chóng mặt này thì, không chừng vài ngày là cả nước biết, sau đó là toàn Ngọc Phong đại lục đều biết a.

Với Tiêu Dạ Thần, quan niệm sống của hắn là người không vì mình trời tru đất diệt, chuyện của ta thì liên quan gì đến các người đâu, cho nên dù thiên hạ có nói như thế nào về hắn, hắn cũng không quan tâm. Chuyện quan trọng bấy giờ là phải truy cho được người trong lòng hắn tới tay. Lúc trước phụ thân của hắn thường lải nhải về kế hoạch truy thê đại pháp với hắn, khiến cho hắn mới ba tuổi đã ấn tượng thật sâu, năm tuổi đã thuộc lòng. Cho dù hắn không thích cái kế hoạch ngu ngốc của hai vị cha mẹ biến thái này của hắn, nhưng mà dù gì cha của hắn đã truy được thành công mẹ của hắn, vậy thì cái kế hoạch này dùng với hắn và thành nhi có được không ta?

Khụ! Sau đây là kế hoạch truy thê đại pháp của Tiêu Diệp Hiên tiên sinh, cho phép ta được giới thiệu như sau:

Nguyên tắc của truy thê đại pháp là đẹp trai không bằng chai mặt, nghĩa là áp dụng chính sách đeo bám như đĩa, dai còn hơn dễ rách, không được bỏ cuộc trong bất cứ tình huống nào. Thấy nàng tâm trạng lúc nào cũng phải vui vẻ, dù không vui cũng phải cười tươi rói, không thể biểu hiện một chút ủ dột. Với nàng phải yêu chiều sủng nịnh, cứng như cứng trứng mà hứng phải như hứng hoa. Nàng nói gì là nghe nấy, dù nàng sai cũng phải cho là đúng, nàng nói đi hướng đông, tuyệt đối không thể đi hướng tây. Nàng nổi giận phải giúp nàng hạ hỏa, trở thành công cụ cho nàng trút giận. Nàng vui vẻ phải thay nàng cao hứng, ai bắt nạt nàng nhảy ra chém chết kẻ đó. Nàng khóc phải thay nàng lau nước mắt, kể chuyện vui cho nàng nghe, dùng bất cứ biện pháp gì để nàng có thể cười. Có thể hung tợn đối với bất cứ ai nhưng đối với nàng phải ôn nhu săn sóc. Có thể trở thành tội nhân thiên cổ nhưng tuyệt đối không được để nàng đau lòng. Nói chung thê tử là để yêu, để sủng, không được làm bất cứ chuyện gì phụ nàng dù là chuyện nhỏ nhất, cho dù phụ người trong thiên hạ tuyệt đối cũng không được phụ nàng.

Tiêu Dạ Thần lúc trước vì suốt ngày nghe phụ thân của mình lải nhải cái kế hoạch truy thê đại pháp này mà trở nên chán ghét nữ nhân, nói đúng hơn là hơi sợ. Hãy nhìn cái kế hoạch ở trên mà xem, thật kinh khủng, để ột nữ nhân đè đầu cưỡi cổ mình như vậy còn gì là thanh danh của một đại nam nhân? Bây giờ Tiêu Dạ Thần mới ngấm mới hiểu được. Yêu chiều nàng, sủng nịnh nàng. Vì nàng đau mà khó chịu, vì nàng cười mà hạnh phúc, vì nàng ôn nhu mà si ngốc...có thể có người khiến ình có được nhiều cảm xúc như vậy thật hạnh phúc biết bao. Hắn tìm được rồi, nữ tử tác động đến mọi cảm xúc của hắn, như vậy cho dù hắn có chết cũng không buông tay.

Tiêu Dạ Thần kiên định nhìn y nhân còn đang say giấc, dung nhan tuyệt diệu đang bình yên ngủ tựa như một hài tử thơ ngây không đề phòng gì cả. Nhưng mà bên cạnh nàng nằm một con tiểu bạch hổ đang trợn mắt nhe răng nhìn hấn, như tuyên bố chỉ cần hấn đụng một chút vào chủ nhân của nó, nó sẽ không khách khí mà cắn hấn a...khiến cho hấn bất mãn vô cùng. Nhìn gì chứ, chủ nhân của người tương lai sẽ thành thể tử của ta, đến lúc đó xem ta như thế nào dạy dỗ người, Tiêu Dạ Thần trừng lại, hấn không biết, từ ngày gặp Vũ Khuynh Thành, Tiêu đại công tử vang danh thiên hạ tính cách trở nên vô cùng trẻ con.

Tiêu đại công tử không thèm nhìn tiểu bạch hổ nữa, hấn đang suy tính như thế nào áp dụng cái kế hoạch truy thê đại pháp của phụ thân hấn một cách hiệu quả nhất. Hấn là ai cơ chứ ? thông minh như hấn, hấn không tin mình không truy được nàng tới tay (Nam Cung Dao : ta biết cái tính tự ki của huynh ấy được di truyền từ ai rồi!)

12. Chương 12: Họa Thủy

“ Thần, người đang nghĩ gì vậy ?..” Vũ Khuynh Thành mê mang hỏi. Chậc! lâu lắm rồi nàng mới ngủ ngon như vậy. Lúc trước nằm trên khối giường ngọc lạnh như băng đó thật khó ngủ, lại không có cảm giác an toàn. Nay lại ngủ giường cao chần ấm, thật khiến nàng hoài niệm cuộc sống còn ở hiện đại a. Vũ Khuynh Thành ngáp dài, thoải mái vươn tay co dãn gân cốt, căn phòng này có hương vị ấm áp nhàn nhạt hương cây cỏ khiến cho nàng rất thích.

“ Không có gì, Thành nhi, nàng rửa mặt đi...” Tiêu Dạ Thần ôn nhu cười. Nguyên tắc truy thê đại pháp thứ nhất, đối nàng lúc nào cũng phải mỉm cười.

“ Ừ! Cảm ơn...” Vũ Khuynh Thành gật đầu, nhanh chóng lau mặt sạch sẽ. Ngẩng đầu nhìn thấy Tiêu Dạ Thần ôn nhu nhìn mình, Vũ Khuynh Thành nghi hoặc, tại sao hấn lúc nào cũng ôn nhu như nước vậy nhỉ, tuy nàng rất hưởng thụ hấn ôn nhu săn sóc nhưng mà nàng với hấn cũng mới quen nha! Không lẽ vì hấn là bảo tiêu của nàng, muốn đối nàng tốt chút để nàng giảm ngày làm bảo tiêu cho hấn. Chắc chắn là như vậy !

Nhìn thấy trong mắt của Vũ Khuynh Thành nghi hoặc, Tiêu Dạ Thần cười có chút ý vị, hai người, hai suy tính....yên lặng mà triển khai.

“ Thiếu gia, đại thiếu gia ời ra ngoài dùng bữa...” một gã hoàng y nha hoàng đứng bên ngoài bấm báo. Tiêu tương các tuyệt đối không cho phép người khác bước vào trong, dù là đại thiếu gia hay Tuyệt tiểu thư cũng phải thông báo trước.

“ Được rồi...” Tiêu Dạ Thần đáp lại

“ Nô tỳ lui ra trước”

“ Ân..”

“ Chúng ta ra ngoài dùng cơm đi, nàng chắc là đói bụng rồi...” Tiêu Dạ Thần lên tiếng.

“ Tốt, chúng ta đi thôi...” Vũ Khuynh Thành gật đầu, không nói thì thôi chứ nàng cũng đói lắm đây, cũng lâu rồi chưa ăn những món ăn thông thường. Sống bảy năm trong địa động, nàng ăn toàn rau đại, nấm, cỏ đại...nghĩ lại thấy nàng ăn như vậy sắp hóa thành phật rồi.

Vũ Khuynh Thành cùng Tiêu Dạ Thần sóng bước đi vào đại sảnh liễu phủ. Hai người dung mạo điều xuất trần như nhau, lại sóng vai mà đi chẳng khác nào một đôi thần tiên quyến lữ khiến cho những người nhìn vào ngơ ngác không thôi.

Gã sai vặt cùng nữ tỳ của Liễu phủ không ít thì nhiều cũng đến cả trăm, vì ở Liễu phủ, mỹ nhân nào mà chưa gặp qua, ngay cả đệ nhất mỹ nhân Võ Ngưng Sương cũng thấy nhiều lần, nhiều người cũng có miễn dịch lực với cái đẹp nhưng mà nhìn thấy nữ nhân bên cạnh Tiêu đại công tử của bọn họ, nhiều kẻ ngây ngốc há mồm to đến nỗi có thể nhắc một cái trứng ngỗng vào. Người đang quét nhà thì rút chổi cũng ko biết, kẻ đang tưới nước cho hoa, nước đầy bồn mà không hay, người đang đi thì đụng vào cột tường trước mặt...mà nguyên nhân chính là cái dung mạo quá đáng của Vũ Khuynh Thành.

Vũ Khuynh Thành biết dung mạo của mình luôn gây họa nhưng không nghĩ nó lại quá mức như vậy, nhìn biểu hiện của mọi người khiến cho nàng buồn cười không thôi.

Thiếu nữ khoảng 17, 18 tuổi, thân hình cân xứng, âm nhu mà không mất anh khí, nàng một thân màu hồng xiêm y phiêu dật càng tăng một phần linh khí. Ngũ quan tinh xảo như điêu khắc, nổi bật đôi thủy mâu trong suốt như cầu hôn người, tưởng chừng chỉ cần nhìn một chút vào ánh mắt ấy, người sẽ chẳng bao giờ thoát ra được. Cái mũi khéo léo, môi anh đào đỏ mọng tuyệt mỹ. Dung mạo không biết dùng từ nào mới tả được hết vẻ đẹp của nàng. Ba ngàn tóc đen dài đến thắt lưng, như dòng suối đen huyền mượt mà, không nhiều châu báu trang sức, chỉ được vấn lên đơn giản bởi một thanh ngọc trầm. Cao quý nhưng không mất thanh nhã, tuyệt sắc nhưng không mất thánh khiết. Nàng đơn giản nhếch môi cười khẽ, tựa như đoá mầu đơn nở rộ, đẹp dễ vô cùng cũng như làn gió nhẹ phả vào lòng người, gợi nên lớp sóng rung động tâm can. Trong chốc lát, bọn họ hiểu được, vì sao nữ tử này lại được Tiêu đại công tử để ý như vậy? dung mạo không chỉ tuyệt luân mà khí chất tựa như đoá u lan thuần khiết, khiến cho người ta muốn nâng niu yêu sủng. Nữ nhân này chỉ vài năm nữa thôi, mỗi nháy mi mày cười của nàng, điều khiến nam nhân điên cuồng đi...!!

“ Liều công tử, Liều tiểu thư, Hiên Viên tiểu thư...” Vũ Khuynh Thành gật đầu chào hỏi.

“ Khuynh Thành cô nương, đừng khách khí...” Liều Cô Phong ôn nhu cười, hần lúc nào cũng cười như một xuân phong như vậy, luôn khiến cho người khác thấy ấm lòng.

Vũ Khuynh Thành ngồi xuống, động tác hào sảng nhưng không mất đi khí độ tao nhã của một tiểu thư khuê các, mỗi giờ tay nhắc chân điều biểu lộ mị lực vô hạn. Hiên Viên Tiểu Điệp ghen tị nhìn thiếu nữ xinh đẹp ngồi trước mặt mình. Hừ! chỉ được cái đẹp mặt, ngoài ra còn có gì chứ. Nàng không cảm thấy cô nương này có một chút nội lực nào cả, ngay cả võ công cũng không biết, sao có thể làm nữ nhân của Tiêu ca ca được.

“ Khuynh Thành cô nương, xem ra chúng ta bằng tuổi nhau nha, ta gọi cô nương là Khuynh Thành được không...” Liều Cô Tuyệt vui vẻ nói.

“ Được a, mọi người muốn gọi sao cũng được, chỉ là cái tên mà thôi...” Vũ Khuynh Thành ung dung nói.

Trên bàn cơm, mỗi người một tâm trạng, nhưng ai nấy đều tỏ ra hòa thuận và dùng cơm, có chút yên ắng nhưng mà không khí trên bàn hết sức căng thẳng a. Mà tội khoa thủ không ai hết chính là Tiêu Dạ Thần, hần cứ liên tục thay Khuynh Thành chia đồ ăn, với mục đích muốn biết nàng thích ăn những gì. Phụ thân hần thường nói, nắm được cái bao tử của thê tử thì coi như nắm được nửa trái tim, hần đương nhiên không thể bỏ qua một phần một tí con tim của nàng huống chi là đến nửa trái a. Nhưng mà hần không biết hành động của hần sẽ khiến cho người nào đó bất mãn cùng ghen tị, còn có người thì nhìn Vũ Khuynh Thành với ánh mắt rất chi là hâm mộ khiến cho Vũ Khuynh Thành ăn cơm có chút không ngon.

“ Khụ! Thần, người không ăn cơm sao, không cần gấp cho ta, ta có thể tự gấp được...” Vũ Khuynh Thành tâm lí nhắc nhở. Tuy nàng rất vui có thể được phục vụ của mỹ nam nhưng mà nhiều người nhìn nàng như vậy, khiến cho nàng ăn không vô nha.

“ Ta không đói...” Tiêu Dạ Thần lắc đầu, ý muốn nói, nhìn nàng ăn là ta đã thấy no rồi.

“ Vậy a!” Vũ Khuynh Thành gật đầu, đẩy nhanh tiến độ thúc đẩy, cơm ngon thật, đã bao lâu rồi nàng mới ăn đồ ngon như vậy a, thật cảm động...vậy nên dù nhiều người nhìn như vậy, Vũ Khuynh Thành vẫn mắt nhắm mắt mở mà ăn, sống trong rừng bảy năm khiến cho nàng hiểu được, lương thực thật là đáng quý.!

“ Ta ăn không nổi nữa...” Vũ Khuynh Thành lắc đầu. Tiêu Dạ Thần cứ gấp cho nàng hoài, chắc nàng sẽ bội thực mà chết quá.

“ Sao nàng ăn ít vậy đồ ăn không ngon sao..” Tiêu Dạ Thần nhíu mày. Hần vừa nói câu này, tất cả mọi người đều vút cho hần ánh mắt xem thường. Vũ Khuynh Thành la to, nàng ăn coi như một bữa bàn đồ ăn được không. Liều Cô Phong thở dài, xem ra Dạ Thần vướng vào lưới tình cho nên mới ngu ngốc như vậy. Hiên Viên Tiểu Điệp khinh thường, nữ nhân này ăn như lang ngôn hổ yết, bộ bị chết đói lâu ngày sao. Liều Cô Tuyệt ngạc nhiên nhìn Vũ Khuynh Thành, không ngờ Khuynh Thành nhỏ như vậy mà sức ăn thật kinh khủng a.

“ Không có, đầu bếp làm thức ăn tốt lắm, lâu rồi ta mới ăn nhiều đồ ăn ngon như vậy..” Vũ Khuynh Thành

thật sự nói. Trước kia nàng toàn ăn chay, nàng lúc trước cũng có ý định bắt con gà con thỏ làm đồ ăn nhưng mà nhìn bọn chúng lấy ánh mắt tội nghiệp nhìn nàng, nàng cũng không nỡ xuống tay. Tróc con cá thì nghĩ đến mấy truyền thuyết cổ tích, biết đâu con cá là công chúa ngư a, không lẽ nàng ăn thịt con người, nghĩ đến mà ghê cho nên an toàn hết là ăn chay.

“ Sau này ta sẽ làm đồ ăn ngon hơn cho nàng ăn...” Tiêu Dạ Thần ôn nhu nói. Xem ra yêu cầu mỹ thực của nàng không cao. Hẳn dư sức làm tốt hơn đầu bếp này gấp chục lần.

“ Ủ! Thần, người thật tốt...” Vũ Khuynh Thành gật đầu lia lịa. Đồ ăn ngon hơn cái này a, thật mong chờ.

Hai người hồ động qua lại, khiến cho Hiên Viên Tiểu Điệp tức chết mà Liễu Cô Phong cười càng thêm âm đậm. Tiêu Dạ Thần nói với hắn rút suy nghĩ đối với nàng nhưng mà dường như đã muộn rồi thì phải, khoảnh khắc hắn nhìn thấy nàng trong rừng kia, tâm của hắn dường như đã mất rồi!

“ Mọi người có khách sao...” một giọng nói dịu nhẹ truyền vào, âm thanh ngọt ngào khiến cho người nghe vô cùng thư sướng. Giai nhân từ ngoài cửa bước vào, nàng vận một thân màu lam xiêm y đơn giản nhưng không dấu hết vẻ đẹp của nàng. Một đầu tóc dài phủ nhẹ bờ vai, xỏ lên vạt áo tạo cảm giác ôn nhu dịu dàng. Một thất nơ con bướm kim tuyến dính lên mái tóc đen lụa, ngũ quan xinh đẹp, mắt ngọc mây ngải, môi hồng răng trắng, rõ ràng là một đại mỹ nhân a. Nàng ung dung bước vào, tao nhã mà thanh lịch không giống như nữ nhân giang hồ, càng giống một tiểu thư khuê các hơn.

13. Chương 13: Võ Ngưng Sương

“ Ngưng Sương tỷ tỷ...” Liễu Cô Tuyết chạy đến bên Võ Ngưng Sương chào đón. Mỹ nhân bước vào không ai khác chính là giang hồ đệ nhất mỹ nhân Võ Ngưng Sương.

“ Phong ca ca, Tiêu công tử, Tiểu Điệp...còn vị này là...” Võ Ngưng Sương lễ phép chào hỏi nhưng sau đó có chút giật mình nhìn thấy hồng y thiếu nữ bên cạnh Tiêu Dạ Thần. Võ Ngưng Sương chỉ cảm thấy sét đánh ngang tai, nữ tử này dung mạo tuyệt mỹ vô cùng, nói nàng thiên hạ đệ nhất mỹ nhân cũng không quá. Ngay lập tức, Võ Ngưng Sương cảm thấy bất an cũng ghen tị, bất an là vì nàng sợ Liễu Cô Phong sẽ để ý đến hồng y thiếu nữ này, ghen tị là vì rõ ràng nàng là giang hồ đệ nhất mỹ nhân vì cố gì lại thua một thiếu nữ lạ lẫm này. Lúc trước nhìn thấy Tiêu Dạ Thần, nàng đã cảm thấy bức bối lắm rồi, nhưng mà dù gì hắn cũng là nam nhân, dung mạo xinh đẹp cũng thừa thôi, nhưng mà thiếu nữ này...

“ Vũ Khuynh Thành...” Vũ Khuynh Thành mỉm cười đáp lại, nàng nhìn thấy Võ Ngưng Sương đầy mắt chột lóe qua ghen tị, khiến cho Vũ Khuynh Thành cười khổ vô cùng, đẹp mặt có gì tốt chứ, lại không có cơm ăn nha, cần gì phải ghen tị đâu, nữ nhân thật là kì lạ.

“ Khuynh Thành cô nương quả là tuyệt sắc chi tử, dung nhan khuynh quốc, ngưng sương tự thẹn không bằng...” Võ Ngưng Sương khẽ cười ôn nhu nói.

“ Chỉ qua một bộ túi da mà thôi, vài chục năm qua đi cũng sẽ xấu xí a, cần gì phải chấp niệm đâu...” Vũ Khuynh Thành hớp nhẹ một ngụm trà nói.

Võ Ngưng Sương kinh ngạc, nhưng rất nhanh khôi phục trấn định, cười khẽ, coi như không nghe thấy. Nhưng mà những người khác lại có thái độ khác nhau. Hiên Viên Tiểu Điệp cười lạnh, nữ nhân giả dối, nữ nhân nào không ai muốn mình mạo tựa thiên tiên, Liễu Cô Tuyết khâm phục, Khuynh Thành nói rất hay a. Liễu Cô Phong tán thưởng, còn Tiêu Dạ Thần đương nhiên thái độ là nhất quán sủng nịnh. Nguyên tắc thứ ba truy thê đại pháp, thê tử nói là tuyệt đối phải tin, nàng nói đúng là đúng, nói sai, thỉnh xem lại câu trước.

“ Khuynh Thành cô nương ở đâu, phụ mẫu làm gì nha...” Võ Ngưng Sương làm bộ hứng thú hỏi.

Vũ Khuynh Thành có chút âm thầm cười, phụ mẫu a...hai từ quen thuộc mà quá đỗi xa lạ, bảy năm, bảy năm nàng chưa được một lần cất tiếng gọi cha, mẹ. Nhiều lúc trong mơ, nhìn thấy lão ba lão mẹ buồn bã tiêu điều nhìn ảnh của nàng, lòng nàng tựa như bị hàng ngàn mảnh dao đâm vào vậy, đau nát tâm can. Chỉ mong mọi chuyện như một giấc mộng, mộng qua đi tỉnh lại sẽ ở tại căn phòng quen thuộc ngày nào, lại có lão ba ôn nhu săn sóc, lão mẹ nhất quán sủng nịnh, lão huynh rất mực yêu chiều. Nhưng mà bảy năm, bảy năm điều là thực, không phải mộng, nàng đang sống, sống tại một không gian khác. Vũ Khuynh Thành chỉ có thể nhịn đau mà hàng ngày hi ha vui vẻ sống, có ai biết nỗi tưởng niệm gia đình như con sâu ăn mòn nội

tâm của nàng, triệt phế tâm can. Cứ tưởng bảy năm thời gian nhạt nhòa bớt, nhưng nàng đã sai rồi, chỉ cần hai từ phụ mẫu thôi đã khơi lại vết xẹo trong lòng nàng, nàng hiểu rõ, kiếp này rốt cuộc chẳng thể nào gặp được lại thân nhân của mình nữa rồi

“ Ta ngao du tứ phương, cha mẹ không ở đây, họ ở một nơi thật xa ta mãi không thể nhìn thấy được...” Vũ Khuynh Thành mỉm cười đáp, chỉ có Tiêu Dạ Thần thấy, tận sâu nơi ánh mắt kia, là đau, là chua xót cũng là ân lương. Tiêu Dạ Thần tức giận nhìn Võ Ngưng Sương, khi không lại hỏi mấy vấn đề này làm chi, nữ nhân lắm chuyện.

“ Nga, thì ra là cô nhi...” Hiên Viên Tiểu Diệp buột miệng. Tức thời mọi ánh mắt cảm tức, trào phúng, ngu ngốc bắn về nàng.

“ Hiên Viên tiểu thư nói sai rồi, Khuynh Thành không phải là cô nhi, ít ra ta đã sống trong yêu chiều và sủng nịnh của bọn họ thật nhiều năm...ta thấy như vậy thật thỏa mãn...” Vũ Khuynh Thành vẫn tiếp tục cười đáp.

“ Ta có hơi mệt, mọi người cứ tự nhiên, ta đi trước...” Vũ Khuynh Thành cười cười đứng dậy.

“ Chúng ta đi dạo chợ đêm nhé..” Tiêu Dạ Thần lên tiếng.

Vũ Khuynh Thành gật gù, như vậy cũng tốt, đi mua sắm cũng là một cách giảm stress.

“ Tiểu Diệp tỷ tỷ...ngươi nói như vậy hơi quá, dù gì nàng cũng đã cứu mạng ngươi nha..” Liễu Cô Tuyết oán trách nói.

“ Ta..ta không cố ý...” Hiên Viên Tiểu Diệp có chút ngượng ngùng, nàng cũng là cô nhi từ nhỏ cho nên cũng không câu nệ mấy vấn đề này lắm. Nghĩ lại Tiêu ca ca ánh mắt chán ghét nhìn mình, Hiên Viên Tiểu Diệp cảm thấy buồn bực vô cùng, người ta có cố ý đâu.

“ Thôi được rồi, mọi người đi nghỉ đi...” Liễu Cô Phong lên tiếng, hẳn cũng cần có thời gian sắp xếp lại mọi việc. Lúc này ánh mắt âm ảm của nàng khiến hẳn khó chịu vô cùng, rốt cuộc nàng đã gặp những chuyện gì?

Tiêu Dạ Thần mục quang đắm chiêu nhìn thiếu nữ bên cạnh mình. Vũ Khuynh Thành lặng lẽ đi bên cạnh Tiêu Dạ Thần, tóc dài theo gió bay lên tạo nên duyên dáng độ cong, dung nhan tuyệt mỹ khiến cho người ta ngây ngất. Vũ Khuynh Thành có chút mờ mịt nhìn thế giới này, cứ tưởng bảy năm đã quen với cái thế giới cổ đại này rồi, bây giờ chợt ngỡ ra, nàng cũng không biết rốt cuộc nàng đến nơi đây làm gì, mục đích sống của nàng là gì, khiến cho nàng có chút vô thố. Đôi thủy mâu xinh đẹp mất đi thường ngày sáng rọi mà thay vào đó là hư vô cùng trống rỗng. Nàng thật muốn khóc nha! Nàng không kiên cường như vẻ bề ngoài, thật ra cũng chỉ là một cô gái tầm thường thôi. Đột nhiên một ngày đến một thời không xa lạ khác, không có người thân, không quen tất cả khiến cho Vũ Khuynh Thành bối rối vô cùng.

Bảy năm trong địa động không cùng người tiếp xúc, tự nhận bản thân mình có thể học được một thân công phu bản lĩnh để tự bảo vệ mình, nhưng mà lòng người khó lường, ai biết sau này sẽ ra sao.

Cảm thấy hơi ấm từ lòng bàn tay truyền lại, Vũ Khuynh Thành giật mình ngẩng đầu nhìn thiếu niên đi bên cạnh mình. Lòng bàn tay hắn ấm áp dịu dàng, mang theo cường thế khiến cho người ta an tâm. Tiêu Dạ Thần ôn nhu mỉm cười nhìn Vũ Khuynh Thành, đôi mắt trong suốt nhàn nhạt ý cười khiến cho cõi lòng cô tịch của Vũ Khuynh Thành bỗng tràn đầy. Phải rồi, nàng không đơn độc lẻ loi trong thế giới này đây, chí ít có địa đạo là nơi nàng dung thân bảy năm, chí ít có hắn- mỹ nam bảo tiêu.

Vũ Khuynh Thành khẽ cười, chỉ là một nét cười thoáng qua nhưng lại xinh đẹp tựa phù dung rực rỡ quang hoa, đôi thủy mâu tuyệt mỹ lại lóe sáng tựa như vì sao lấp lánh giữa bầu trời. Vũ Khuynh Thành cũng không quan tâm, thiếu niên này vì có gì lại dễ dàng tác động đến nàng như vậy, giờ khắc này Vũ Khuynh Thành chỉ biết. Giữa hồng trần vạn tượng phồn hoa này, có hắn, nàng không tịch mịch!

Tiêu Dạ Thần ngẩn ngơ nhìn Vũ Khuynh Thành, chết tiệt! vì cái gì mỗi lần nàng cười như vậy đối hắn, tâm lại không khống chế được đập loạn nhịp, thấy nàng buồn bã, ánh mắt tịch mịch lòng hắn khó chịu nhưng không biết làm gì. Tuy hắn đã mười chín tuổi, nhưng đối với ái tình thì Tiêu đại công tử ngây thơ như một tờ giấy trắng, hoàn toàn chẳng biết làm gì cả cho nên hắn mới cầm tay nàng, mong rằng tâm ý của hắn nàng sẽ cảm nhận được. Quả nhiên đúng như vậy, ánh mắt của nàng không còn cô đơn mà thay vào đó là

điểm quang sáng rọi như thường ngày, nàng cười khẽ, mang theo chút cảm ơn nhìn hắn, hắn hiểu tâm ý của nàng nhận được, nhưng mà đang đi giữa chợ xá thể nàng nàng cười xinh đẹp vậy làm gì a, khiến cho hắn ngơ ngẩn không thôi. Nhưng mà dù gì Tiêu Dạ Thần vẫn là Tiêu Dạ Thần, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, không nhìn nàng mà tiếp tục bước đi, nhưng mà bàn tay vẫn không bỏ ra, cứ việc giữ lấy. Vũ Khuynh Thành ngạc nhiên khi nhìn thấy Tiêu Dạ Thần một thoáng đỏ mặt, thật là đáng yêu nha !

Hai người hòa nhập vào phố xá chợ đêm, cũng may bóng đêm che khuất tầm nhìn của mọi người, không thấy rõ dung mạo của Tiêu Dạ Thần cũng Vũ Khuynh Thành, mọi người chỉ thấy hình dáng của hai người, có chút tò mò mà ngoái đầu nhìn lại rồi cũng bỏ qua, nếu không với hai cái khuôn mặt họa thủy này, Vũ Khuynh Thành cùng Tiêu Dạ Thần không bị trở thành nguyên nhân gây ra ừn tắc giao thông công cộng mới là lạ .

14. Chương 14: Niệm Tâm, Vương Vấn Trăm Năm

“ Thần...”

“ Ân”

“ Ước muốn lớn nhất của ngươi là gì?”

“ Có thể..mỗi khi thức dậy, có thể nhìn thấy âu yếm nhân ôn nhu mỉm cười nhìn mình”

“ Thần, không ngờ ngươi cũng lãng mạng như vậy nha”

Kinh Nam nổi tiếng phong cảnh tuyệt đẹp mà Niệm Tâm Hồ chính là một trong những cảnh đẹp nổi tiếng đó. Hồ không những đẹp, mà còn có chuyện xưa. Cách đây trăm năm, có một đôi tình nhân vì yêu mà tạo nên kì tích. Bạch Vân Tâm, nữ tử tuyệt sắc vì phu quân của mình ngàn dặm cần y khiến cho dân chúng cảm động không thôi.

Bọn họ là thanh mai trúc mã, hai người lương tình tương duyệt được cả hai bên gia đình chúc phúc, cứ ngỡ lương duyên trời cho nào ngờ vừa mới kết hôn chưa được một năm, tai họa ập đến. Một đêm biến cố xảy ra, cả gia hai bên gia đình Bạch Vân Tâm đều bị sát hại, phu quân của Bạch Vân Tâm, Lạc Hạ Dương bị thương hôn mê bất tỉnh. Bạch Vân Tâm chỉ là một nữ nhân yếu đuối nhưng lại kiên cường vô cùng. Sau khi nhanh chóng an thỏa việc nhà, mang theo Lạc Hạ Dương bốn ba tứ phương tìm được thần y. Nhưng mà thần y này làm việc kì quái, cứu một mạng người nhất định phải diệt một mạng người.

Bạch Vân Tâm ba ngày ba đêm quỳ trước nhà thần y mong hắn cứu tính mạng Lạc Hạ Dương, nhưng mà thần y vẫn không động tâm. Cuối cùng Bạch Vân Tâm dùng tính mạng của mình đổi lấy mạng sống của Lạc Hạ Dương cùng lời cầu xin, thần y cho hắn ăn một loại dược có thể quên hết tất cả quá khứ, làm lại từ đầu, khiến cho hắn quên đi, có một thê tử vì hắn bỏn ba ngàn dặm cần y. Thần y đồng ý!

Bạch Vân Tâm chết, Lạc Hạ Dương sống, tuy đã mất hết trí nhớ nhưng mà hắn vẫn không thể nào làm lại từ đầu được. Hai chữ ái tình thật kì lạ, Lạc Hạ Dương sống cô đơn một mình mười năm, sau đó mọi người tìm được thi thể của hắn bên cạnh bia mộ của Bạch Vân Tâm. Trên bia mộ còn in lại hàng chữ viết từ máu của hắn, dòng chữ đỏ tươi như minh chứng cho ái tình đến chết không phai của bọn họ

“ Ái thê Bạch Vân Tâm, ngô yêu một đời, hẹn kiếp lai sinh!”

Thì ra khi Lạc Hạ Dương tỉnh lại, tuy không nhớ mọi chuyện nhưng là lòng luôn cảm thấy thiếu hình bóng của một ai đó. Nên nhớ khi đó Lạc Hạ Dương dung mạo tuy không tuấn mỹ nhưng cũng tuấn tú, lại khí chất thư sinh, một bộ dáng ôn nhu có lẽ, cô nương động tâm vì hắn cũng không ít nhưng mà Lạc Hạ Dương chưa bao giờ đáp lại. Cũng không biết nguyên nhân vì sao, một năm sau đó, vào một ngày mưa gió tầm tã, sấm rền đầy trời, Lạc Hạ Dương nhớ lại tất cả..cũng biết việc Bạch Vân Tâm dùng mạng của mình đổi lấy tính mạng của hắn.

Lạc Hạ Dương sống không được mà chết cũng không xong, hắn muốn chết nhưng mà tính mạng này là của thê tử hắn dùng sinh mạng đi đổi, hắn không thể chết dễ dàng như vậy được. Lạc Hạ Dương dùng ba năm thời gian để báo thù cho gia đình, dùng bảy năm tưởng niệm thê tử viết nên cuốn Niệm Tâm truyền kì, khiến cho người đời sau hâm mộ, cảm thán không thôi cho đôi tình nhân này.

Mười năm tương tư tưởng niệm hóa thành tâm bệnh, Lạc Hạ Dương mười năm cô đơn trần thế, mệnh tang, hẳn biết sinh mệnh mình đã hết cho nên muốn cùng Bạch Vân Tâm bên cạnh giờ phút cuối cùng.

Ngày Lạc Hạ Dương ra đi, mưa to đến nỗi không một ai ra ngoài được, mưa ba ngày ba đêm, khi nước rút, chỗ an nghỉ của Bạch Vân Tâm cùng Lạc Hạ Dương biến thành một vũng hồ, người đời đặt tên Niệm Tâm hồ, cũng như truyền thuyết về tình yêu của hai người này.

Hơn trăm năm, thương hải tang điền, bao thế hệ người sinh rồi lại tử, tựa một quy luật, Niệm Tâm hồ theo năm tháng càng mang nét đẹp tuyệt bích hoàn mỹ cũng như mỗi nhân duyên tuy buồn nhưng thật đẹp năm nào.

Niệm Tâm, niệm , Tâm...một đời niệm, suốt đời vẫn, cả thế vương, Trăm năm vương vẫn...Bạch Vân Tâm...!!

Niệm Tâm hồ đẹp nhất chính là ban đêm, ánh trăng mờ ảo , hàng ngàn vị lưu tinh lấp lánh, dải ngân hà uốn lượn như một dải lụa trắng tuyệt đẹp chảy ngang bầu trời.

Niệm Tâm hồ xuất hiện hai bóng người, một nam một nữ.

Hai người sống vai nhau mà đứng, vọng về mặt hồ soi bóng ánh trăng, phản chiếu dát vàng tuyệt đẹp. Hai người yên lặng, không nói tiếng nào, mỗi người như chìm vào suy nghĩ riêng. Gió đêm lành lạnh, phả vào lòng người khiến cho tâm tình con người thư giãn hơn rất nhiều.

“ Thần...” Vũ Khuynh Thành lên tiếng, phá vỡ không khí yên lặng giữa hai người.

“ Ân ..?”

“ Với người, ước muốn lớn nhất là gì?...” Vũ Khuynh Thành âm thanh nhàn nhạt, như hỏi Tiêu Dạ Thần cũng như tự vấn bản thân mình.

“ Ước muốn lớn nhất sao...” Tiêu Dạ Thần nhẹ giọng nói : “ là khi mỗi buổi sáng thức dậy, nhìn thấy ái nhân nở nụ cười ôn nhu nhìn mình, như vậy khá đủ...” Vũ Khuynh Thành ánh mắt nhìn về Niệm Tâm hồ, cho nên không thấy được ánh mắt ôn nhu nịch nhân của thiếu niên đứng bên cạnh mình, không thấy cho nên cũng không phác giác được. Nguyên lai tìm lâu như vậy, người chính là lẳng lặng đứng bên ta, tất cả điều có số mệnh an bài.

Vũ Khuynh Thành nghe thấy câu trả lời, lòng nhẹ nhẹ gợn sóng, nhưng cũng không quay đầu nhìn Tiêu Dạ Thần. Vũ Khuynh Thành nhợt nhạt cười, âm thanh có chút trêu đùa nói : “ Thần, không ngờ người cũng lẳng mạp như vậy nha!”

Tiêu Dạ Thần không nói, trầm ngâm, ánh mắt nhàn nhạt ý cười nhìn Vũ Khuynh Thành. Một hồi lâu tưởng chừng không ai lên tiếng, Tiêu Dạ Thần lại cười khê nói : “ Thành nhi, vậy ước muốn của nàng là gì?”

“ Không biết...!” Vũ Khuynh Thành thở dài, nàng còn không rõ mình vì sao lại ở không gian này nữa, nói chỉ là ước muốn.

“ Vậy thì giao cho ta đi!” Tiêu Dạ Thần âm thanh trầm thấp nhưng kiên định nói. “ Nếu nàng còn chưa xác định muốn gì cần gì, vậy tất cả giao cho ta đi, nàng muốn làm gì ta bên cạnh nàng, nàng muốn đi đâu, ta bồi nàng, nàng muốn ăn gì, ta nấu cho nàng ăn. Mỗi khi nàng mệt mỏi, ta sẽ là chỗ dựa vững chắc cho nàng, khi nàng tức giận, ta trở thành công cụ cho nàng trút giận....mãi cho đến khi nàng nghĩ muốn làm gì, cần gì..được không?”

Vũ Khuynh Thành kinh ngạc nhìn thiếu niên lời nói nhỏ nhẹ nhưng tràn đầy quyết tuyệt cùng kiên định nhìn mình. Vũ Khuynh Thành đại não nhất thời rối tung, trời ạ! Như thế nào giống như tổ tình vậy, nàng còn chưa chuẩn bị gì hết a...

“ Đương nhiên rồi, người là bảo tiêu của ta năm năm đó, những việc đó người phải làm là đương nhiên nha...” Vũ Khuynh Thành chu môi , áp đi những suy nghĩ hòa bối rối trong lòng, Vũ Khuynh Thành lẳng tránh nói.

Tiêu Dạ Thần cũng không quán quýt vấn đề đó, cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng cười khê đứng bên cạnh Vũ Khuynh Thành, ánh mắt của thiếu niên nhàn nhạt âm áp cùng noãn ý, nhìn về phương xa Niệm Tâm

hồ. Hắn không vội, thời gian còn rất nhiều đâu, từng chút từng chút hắn sẽ khiến cho nàng thích hắn, ái hắn...!

Vũ Khuynh Thành lâu lâu lại liếc trộm nhìn Tiêu Dạ Thần, thấy hắn không có phản ứng bất thường, lòng thở phào nhẹ nhõm nhưng lại mang chút cảm giác mất mát, lắc đầu vứt đi thứ cảm giác kì hoặc này, Vũ Khuynh Thành lại lâm trầm tư.

Này một đêm, hai người lẳng lặng bên cạnh nhau. Tâm ý của hắn, nàng hiểu nhưng không dám nhận. Bối rối của nàng, hắn thấu nhưng không ép buộc. Qua một đêm, tình tố giữa hai người nhẹ nảy sinh, chẳng qua là không ai phát hiện đó thôi...

Ái tình đôi khi thật phức tạp nhưng cũng khá giản đơn. Tình yêu có lúc oanh oanh liệt liệt như pháo nổ yên hoa, tỏa sáng rực rỡ, có lúc lại như hòa điệu êm như dòng sông dịu nhẹ len lỏi vào lòng người. Cảm tình của Tiêu Dạ Thần đối với Vũ Khuynh Thành tựa như pháo nổ yên hoa vậy, nhất kiến chung tình, nhị kiến khuyh tâm, và rồi từng chút từng chút hắn gỡ gắm tâm ý của mình qua những lời nói nhẹ nhàng, độc tác ôn nhu sẵn sóc, quan tâm hòa suy nghĩ...cảm tình lúc này lại giống như đầm xuân thủy chậm rãi chảy vào lòng người, đến khi phát hiện, tránh không được trốn cũng không song. Vũ Khuynh Thành tuy sống hai kiếp, như lại là một kẻ có tình thương cực thấp. Chỉ có tình cảm mưa dầm thấp đất, từ từ mới khiến cho Vũ Khuynh Thành tâm động, cho nên chúng ta cùng chúc phúc cho Tiêu đại công tử cố gắng thêm nào...!!

15. Chương 15: Hiên Viên Ngạo

Trời tờ mờ còn sớm, sương trắng còn lượn lờ quấn quanh bầu trời, mang cảm giác mù mịt, tiêu điều. Hơi lạnh còn vương vấn khắp không gian, khiến cho người ta có chút buốt, chỉ mong có thể ở lại trong chăn ấm đệm êm thêm một chút nữa.

Tiếng vó ngựa từ xa tiến lại gần, thấp thoáng ẩn hiện ba người đang cỡi ngựa tiếng lại gần. Ba nhân phi ngựa như bay, khí thế nghìn ngụt, giống như có chuyện khẩn cấp lắm vậy. Bỗng dưng ghìm ngựa lại, ngựa bắt màn hí vang.

“ trang chủ, phía trước có người” một trung niên hán tử thông báo.

“ Người đến xem...” âm thanh lạnh lùng, nam nhân chỉ hai mốt tuổi nhưng dáng vẻ ung dung cao quý, ngạo thị thiên hạ khiến cho người ta phải khâm phục từ đáy lòng. Ngũ quan tuyệt mỹ như điêu khắc, mày kiếm, mắt sáng, mũi thẳng, bạc thân tà mị, nam nhân một thân hắc y lãnh khốc, toàn thân tỏa ra khí chất lạnh lùng, làm cho người ta không dám đứng gần, nhất là đối diện với đôi con ngươi lãnh khốc kia.

“ Trang chủ, phía trước nằm một đứa nhỏ sáu bảy tuổi, đang hấp hối...” trung niên hán tử mím môi nói

Hắc y nam nhân mày kiếm khẽ chau, tựa đang suy tính có nên cứu tính mạng của hài tử này không, hoàng y nữ nhân bên cạnh vũ mị cười, đôi con ngươi lóe sáng tính kế, nàng ôn nhu nói:

“ Biểu ca, hài tử này thật đáng thương, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa bảo tháp a”

Hắc y nam nhân trầm mặc, mục quang lạnh lùng nhìn về phía hoàng y nữ tử khiến cho nàng có chút sợ, nhưng vẫn tỏ vẻ ung dung cười dịu dàng. Hoàng y nữ tử dung mạo diễm lệ, một đôi hoa đào mắt quang ba diễm lệ, đôi môi đỏ mọng quyến rũ, nàng cười khẽ mang theo ba phần ôn nhu bảy phần vũ mị xinh đẹp

“ Đem đi...” hắc y nam tử ra lệnh, sau đó vút ngựa phi như bay, tiếp tục hành trình. Hoàng y nữ tử mím môi cười nhẹ sau đó phóng ngựa đuổi theo, trung niên hán tử lắc đầu thở dài, ôm lấy tiểu hài tử đặt lên ngựa đi tiếp.

“ Tiểu điệp tử tử, ngạo ca ca đến nha...” Liễu Cô Tuyết nhanh chóng chạy đến bên Hiên Viên Tiểu Điệp vui vẻ nói.

“ Sao cơ? Đại ca đến à...” Hiên Viên Tiểu Điệp giật mình, chắc là nhận được tin nàng mất tích. Hiên Viên Tiểu Điệp hững hờ chạy ra ngoài đón tiếp. Vì từ nhỏ chỉ có hai huynh muội, cho nên Hiên Viên Tiểu Điệp rất ỷ lại ca ca của mình, mà Hiên Viên Ngạo tuy lạnh lùng tàn khốc nhưng đối với muội muội của mình thì yêu thương sủng nịnh vô cùng.

“Hiên Viên trang chủ...!!” Liễu Cô Phong ôn hòa cười, quả nhiên Hiên Viên trang chủ rất yêu thương muội muội của mình tin đồn không sai nha, mới có báo tin cách đây hai ngày mà hần ở xa ngàn dặm đã nhanh chóng đuổi về, tốc độ quả thật kinh người.

“Liều công tử, tiểu muội của ta đã làm phiền nhiều...” Hiên Viên Ngạo khách sáo nói.

“Không có gì, Hiên Viên tiểu thư là bạn tri giao của Tuyệt nhi...” Liễu Cô Phong lắc đầu.

“Mà, hai vị đây là...” Liễu Cô Phong gật đầu chào hỏi hai người bên cạnh Hiên Viên Ngạo, một nữ nhân vận xiêm y màu vàng, cao quý thanh lịch, một trung niên hán tử khuôn mặt nghiêm nghị chính khí cùng với một tiểu hài tử đang bị ngất.

“Liều công tử hảo, ta là biểu muội của Hiên Viên trang chủ, Sở Y Nhân” hoàng y nữ tử gật đầu nói. Nghe đồn Như ngọc công tử Liễu Cô Phong ôn nhuận như ngọc quả nhiên không sai.

“Hài tử này bị làm sao vậy...” Liễu Cô Phong nhíu mày nhìn tiểu hài tử trong vòng tay của trung niên hán tử.

“Không biết, nhặt được trên đường...” Hiên Viên Ngạo không để ý đáp lại. Hần đang hồi hận khi cứu đứa nhỏ này đây, lúc đó hần đang vội đến xem muội muội của mình không suy trước đoán sau, hi vọng hài tử này không đem đến phiền phức cho hần. Nam nhân này là như vậy, lãnh huyết vô tình, có thể khiến cho hần một mặt ôn nhu bây giờ chỉ có muội muội ruột thịt của hần- Hiên Viên Tiểu Diệp đi.

Liều Cô Phong cười khổ, phân phó quản gia tìm thấy thuốc đến xem bệnh.

“Ca ca...” Hiên Viên Tiểu Diệp tươi cười rực rỡ nhìn đại ca của mình

“Tiểu Diệp, không sao chứ...” Hiên Viên Ngạo âm thanh nhu hòa vấn, tay khẽ xoa đầu muội muội của mình.

“Ca ca, ta không sao...” Hiên Viên Tiểu Diệp ngượng ngừng cười, ca ca lúc nào cũng xem nàng như tiểu hài tử, thật là..!

“Biểu muội...” hoàng y nữ tử - Sở Y Nhân gật đầu chào Hiên Viên Tiểu Diệp.

“Oa! Biểu tỷ, người cũng đến sao...” Hiên Viên Tiểu Diệp hào hứng nhìn bên hoàng y nữ tử.

“Ân, Tiểu Diệp càng lớn càng xinh đẹp!...” Sở Y Nhân ôn nhu cười

“Ngạo ca ca...” Liễu Cô Tuyệt ngượng ngừng cười nhìn Hiên Viên Ngạo

“Liều tiểu thư...” Hiên Viên Ngạo đáp, xa cách mà hữu lễ khiến cho Liễu Cô Tuyệt ánh mắt không khỏi ảm đạm

Võ Ngưng Sương vỗ vỗ vai Liễu Cô Tuyệt, cười khẽ trấn an, Hiên Viên trang chủ này thật lãnh ngạo vô tình a, nhưng mà quả thật đầy mị lực nam tính, hèn gì Tuyệt nhi lại như vậy yêu mến, nhưng mà nam nhân này thật khó động tình, người yêu hần có khổ mà thôi. Dĩ nhiên nếu người này động tâm, nữ nhân được hần yêu quả thật là nữ nhân hạnh phúc.

Đại sảnh Liễu phủ, trong chốc lát tập trung toàn nhân vật nổi tiếng giang hồ, tam đại mỹ nhân có đủ, hai trong tam đại công tử đều có, trong nhất thời bọn nữ tỷ cũng gãi sai vật liễu phủ thi nhau mà ngắm mỹ nhân cho thỏa mắt.

Không khí trong phòng có chút tiêu điều xơ xác, mọi người nói năng xa cách hữu lễ, ánh mắt thay nhau đánh giá loạn tùm phèo, bỗng một tiểu vật nhỏ chạy vào sảnh đường khiến ọi người có lực phân tán chút ít.

“Oa, tiểu bạch hổ, thật đáng yêu...” Sở Y Nhân sáng mắt nói, nữ nhân nào không thích chưng diện chi tâm, huống chi tiểu bạch bộ lông trắng muốt không một sợi tạp mao nào, đôi mắt màu hổ phách xinh đẹp tuyệt luân khiến cho người ta nhìn vào yêu thích được ngay, với lại tiểu bạch hổ còn nhỏ, trông vô hại, nhìn nó béo mập đáng yêu như vậy, Sở Y Nhân hận không thể ôm vào lòng dày vò một phen

“Khoan...!” Liễu Cô Phong lên tiếng ngăn chặn ý định muốn ôm tiểu bạch hổ của Sở Y Nhân. Tiểu bạch hổ này tuy còn nhỏ nhưng hung hãn vô cùng, chỉ có Khuynh Thành mới ôm được nó, lần trước có một hạ nhân vừa mới chạm đến, nó đã cắn một phát rồi.

Sở Y Nhân nghi hoặc nhìn về phía Liễu Cô Phong. Liễu Cô Phong ôn hòa cười : “ Sở cô nương, tiểu bạch hổ này tuy còn nhỏ nhưng hung dữ vô cùng, nó không thích bị người ôm đầu...”

Sở y nhân có chút không phục, chỉ là một tiểu hổ nhỏ chút, nàng sợ nó sao. Nhưng mà có Hiên Viên Ngạo ở đây, nàng cũng không muốn dở tính đều ngoa tùy hứng của mình, cho nên chỉ tiếc nuối mà nhìn tiểu bạch mà thôi.

Tiểu bạch hổ ngao ngán phe phẩy cái đuôi nhỏ xinh của mình, nó nằm dài ngay trên bàn, mắt lim dim như đang đợi ai đó, hoàn toàn không thèm để ý đến đám người nơi đây

“ Thần, hình như liễu phủ có khách nha...” giọng nói nhỏ nhẹ pha theo vài phần tò mò của Vũ Khuynh Thành nghi hoặc nhìn Tiêu Dạ Thần, như muốn hỏi, có chuyện gì quan trọng sao. Âm thanh tuy nhỏ nhưng đối với đám người trong phòng, điều là kẻ có võ thì dễ dàng nghe được, mọi người nghi hoặc nhìn về phía phát ra âm thanh.

16. Chương 16: Hải Tử Là Vô Tội

Thiếu nữ toàn thân tỏa ra khí chất dịu nhẹ, tươi mát tựa đoá u lan xinh đẹp, nàng vận một thân phần hồng xiêm y càng khiến cho dung nhan tuyệt mỹ kia thêm một phần yêu kiều. Đôi thủy mâu long lanh nhu hòa, lưu chuyển nhàn nhạt ôn nhu khiến cho người ta như si như túy vào trong đó, thiếu nữ mỗi một nhãn mi mây cười điều để lộ phong tình vô hạn, nàng không phải Vũ Khuynh Thành thì là ai a.

Hiên Viên Ngạo ánh nhìn một chút thoáng qua kinh diễm, sau đó thái độ bình tĩnh lãnh đạm như trước.

Sở Y Nhân ôn nhu cười khẽ, vẫn vũ mị xinh đẹp, chỉ có nàng biết lòng vô cùng kinh ngạc, nữ nhân này là ai, ngay cả Võ Ngưng Sương cũng kém nàng vài phần.

“ Tiêu ca ca..” Hiên Viên Tiểu Điệp lên tiếng, chào đón nhìn về phía Tiêu Dạ Thần, ánh mắt có chút không vui ý nhìn về Vũ Khuynh Thành, sao nàng cứ bám theo Tiêu ca ca hoài vậy.

“ Xin chào..!!” Vũ Khuynh Thành lễ phép gật đầu chào, má ơi! Nhiều người như vậy bảo nàng chào từng người như vậy mệt chết a.

“ Vị cô nương này là...” Sở Y Nhân lên tiếng

“ Vũ Khuynh Thành...” Vũ Khuynh Thành gật đầu đáp lại sở y nhân, chắc! cổ đại đi đâu cũng thấy mỹ nhân a, nàng mới có ra ngoài có mấy ngày mà đã gặp nhiều như vậy mỹ nhân rồi, đi đến hiện đại, mình tình diện ảnh chắc cũng cúi đầu chào thua

“ Khuynh Thành cô nương đã cứu tiểu muội của ta?..” Hiên Viên Ngạo lên tiếng hỏi

“ Cứu? không có gì, nhắc tay chi lao thôi, vị soái ca này là Hiên Viên trang chủ đi..” Vũ Khuynh Thành hứng thú nhìn Hiên Viên Ngạo nói

Hiên Viên Ngạo gật đầu thay cho câu trả lời, nữ nhân này không sợ hấn sao, dám trực tiếp nhìn vào mắt hấn mà nói.

Tiêu Dạ Thần nhíu mày, nàng có hứng thú với Hiên Viên Ngạo sao, hấn đâu có đẹp mặt bằng ta a. (Nam Cung Dao : hình ảnh tuyệt đại công tử của ta đã hoàn toàn sụp đổ +__+)

“ Di! Tiểu Bạch, sao ngươi nằm đây...” Vũ Khuynh Thành ngạc nhiên nhìn về tiểu bạch hổ đang mở đôi mắt tròn xoe đầy ắp khuất nhìn nàng như lên án, chủ nhân người bỏ rơi ta nha. Vũ Khuynh Thành có chút chột dạ, sáng nay nàng muốn đi dạo cho nên mới ra đi từ sớm, không mang theo tiểu Bạch, Vũ Khuynh Thành ôn nhu cười, nhìn tiểu bạch hổ như muốn nói lời xin lỗi.

Tiểu bạch hổ nhanh như chớp phóng đến trong lòng của Vũ Khuynh Thành, Vũ Khuynh Thành đưa tay đón lấy một cách thành thực tựa như động tác này đã quen thuộc lắm rồi vậy, nàng ôn nhu vuốt ve tiểu bạch hổ bộ lông, khéo môi nhàn nhạt tiểu dung.

Sở Y Nhân ngạc nhiên vấn : “ chẳng phải nó không muốn bị người khác ao sao?” Nhìn về phía Liễu Cô Phong.

“ Nha! Đương nhiên rồi, người khác ôm tiểu Bạch sẽ nổi quạu đó...” Vũ Khuynh Thành thay Liễu Cô Phong trả lời

“ Vậy còn người...”

“ Hi! Ta là ngoại lệ, bởi vì ta là chủ nhân của nó nha...” Vũ Khuynh Thành nghịch ngợm nói, ôm lên tiểu bạch hồ như hỏi nó : “ đúng không tiểu Bạch?”

Tiểu bạch hồ không nói, rên nhẹ, rồi lim dim ngủ, nó chỉ có trong lòng chủ nhân mới an tâm ngủ được, nỗi ám ảnh hồ mẹ khi chết có lẽ vẫn còn trong lòng đi. Vũ Khuynh Thành chu môi, thật là ngày càng không đáng yêu chút nào

Vũ Khuynh Thành liếc mắt, nhìn về tiểu hài tử còn đang ngất nằm một bên kia, dường như không ai chú ý đến tiểu hài tử đáng thương này cả. Vũ Khuynh Thành có chút bực mình, sao mà người cổ đại nhất là giang hồ vô lâm lại tuyệt tình như vậy nha. Vũ Khuynh Thành tiến lại gần tiểu hài tử, nhẹ nhàng bắt mạch.

“ Hài tử này là của ai vậy...” Vũ Khuynh Thành lên tiếng, ngẩng đầu nhìn về phía đám người trong phòng, không ai lên tiếng.

“ Khụ! Thành nhi, có lẽ là được Hiên Viên trang chủ đem đến...” Tiêu Dạ Thần nhẹ giọng nói. Thành nhi của hắn nha, quả thật thiện lương ôn nhu, tuy có nghịch ngợm cổ quái một chút nhưng mà rất đáng yêu.

Vũ Khuynh Thành đưa mắt nhìn về phía Hiên Viên Ngạo như đang đợi đáp án

Hiên Viên Ngạo bị đôi mắt xinh đẹp nhìn đắm đắm vào như vậy, không hiểu lòng nhẹ gợn sóng, khôi phục bình tĩnh, nhất quán lạnh băng nói : “ ta nhạt được”

“ Khuynh Thành, đứa nhỏ không có chuyện gì đi...” Liễu Cô Phong lên tiếng, chắc thầy thuốc cũng sắp đến

“ ừ! Đứa nhỏ này chắc là kinh sợ quá độ cho nên ngất đi thôi, không sao...” Vũ Khuynh Thành nhàn nhạt nói. “ Thần ,ôm đứa trẻ về phòng đi, ta giúp nó trị liệu một chút”

Tiêu Dạ Thần không nghi hoặc nhanh chóng ôm lấy tiểu hài tử. Chậc! mới có mấy ngày Tiêu đại công tử hoàn toàn biến thành chân chính thê nô rồi.

Vũ Khuynh Thành lạnh nhạt nhìn Hiên Viên Ngạo : “ nếu như Hiên Viên trang chủ không để ý tánh mạng của hài tử này, ta mang đi được không” Hảo cảm vì khuôn mặt đẹp trai của hắn đã hoàn toàn bay mất. tuy nàng biết giang hồ, nam nhân tàn khốc rất nhiều, nhưng mà dù sao nàng cũng không thể chấp nhận được về lãnh đạm gì với một tiểu hài tử cả, dù sao hài tử là vô tội.

Hiên Viên Ngạo không nói, như ngầm đồng ý, nữ nhân này hắn không hiểu, khi thì ôn nhu, lúc nghịch ngợm, khi yêu kiều, tại sao đối hắn lại lạnh nhạt, mới đầu không phải vậy nha, có gì không ổn sao. Hiên Viên Ngạo buồn bực. Cảm xúc bắt đầu dao động....>_<

“ Thần, đứa nhỏ này thật tội nghiệp, không biết ai vứt bỏ một hài tử đáng thương như thế này nhỉ...” Vũ Khuynh Thành đau lòng vuốt hài tử mái tóc ôn nhu nói.

“ Có lẽ gia đình đứa trẻ này gặp nạn...” Tiêu Dạ Thần nhìn vết thương của tiểu hài tử suy đoán, đứa nhỏ này xem cách ăn mặc chắc chắn là hài tử nhà quyền quý.

Vũ Khuynh Thành trầm mặc, bàn tay nhẹ nhàng vì tiểu hài tử lau chùi vết thương, động tác thành thực , ánh mắt nhàn nhạt ôn nhu. Vũ Khuynh Thành tiếc nuối lớn nhất chính là lão ba lão mẹ không sinh được muội muội hay đệ đệ cho nàng, nay có đứa trẻ xinh đẹp như vậy, nàng nhận làm tiểu đệ để bù lại tiếc nuối cũng không tệ lắm đâu.

Tiêu Dạ Thần khẽ nhếch khóe môi, cong lên nụ cười tuyệt mỹ, nàng rất thích tiểu hài tử, tốt lắm! lại hiểu thêm một chút về nàng, Tiêu Dạ Thần ôn nhu cười, hắn đi khắp tam quốc, mỹ nữ gặp nhiều như mây, tính cách mỗi người một kiểu, chỉ duy có nàng là khiến hắn thật sâu quyến luyến. Hắn tự hỏi, vì sao hắn lại thích nàng đến như vậy. Vì dung nhan khuynh thành khuynh quốc của nàng? Câu trả lời tuyệt đối là không . Thứ nhất hắn không coi trọng lắm vẻ bề ngoài, hơn nữa bốn năm trước hắn chưa thấy rõ dung nhan của nàng đã đem lòng yêu luyến . Như vậy là vì nàng múa thật đẹp sao ? Ấn tượng của hắn khi nhìn thấy nàng múa vẫn còn nguyên sơ như thuở ban đầu, cái cảm giác dường như đất trời chỉ còn hai màu trắng đen ấy,

chỉ có nàng rực rỡ yêu diễm đến kì lạ, mỗi một động tác của nàng dễ dàng khơi dậy cảm giác trong lòng hắn. Nhưng mà khi gặp lại hắn lại không hề có ý muốn xem nàng múa lại, chỉ thầm mong yên lặng bên cạnh nàng, ngắm nàng, cùng nàng làm mọi việc, như vậy hắn đã cảm thấy thật sâu thỏa mãn rồi.

Ái tình, haiz! Thật khó hiểu, hắn tự nhận tài năng hơn người nhưng cũng khó có thể hiểu được hai chữ này một cách triệt để, nó như một cái mê, lúc dễ dàng nắm bắt được khi lại mơ mơ ảo ảo khiến người nắm không rõ, cho nên nhiều khi sẽ hiểu lầm, giữa xúc cảm rung động và yêu. Nếu như bốn năm trước, lần tương ngộ đó, là rung động ban đầu thì bốn năm tình cảm tương tư quyến luyến ngày càng đậm sâu, khi tái kiến trong rừng ấy, tình tự tràn lan, từ nay về sau si luyến không buông.

Nàng như một cái mê, khi chỉ là một tiểu cô nương tầm thường hiểu động, khi lại nghịch ngợm đáng yêu, lúc thì ôn nhu thành thực. Nàng giống như một cuốn sách bí ẩn, khiến cho người nhìn vào nó, đọc một trang lại cảm lòng không đâu đọc trang nữa, mà nếu có đọc hết cũng luyến tiếc cất đi mà đọc lại lần nữa. Nàng không biết mị lực của mình có biết bao nhiêu to lớn đâu. Thành nhi a, làm thế nào mới có thể đem nàng cột chặt bên người, cả đời cả kiếp đâu?

Tiêu Dạ Thần ánh nhìn nhàn nhạt ấm áp nhìn Vũ Khuynh Thành, Vũ Khuynh Thành lại lo lắng chữa thương cho tiểu hài tử. Không khí trong phòng nhẹ nhàng ấm áp, lưu chuyển nhu hòa. Ngoài trời ánh sáng nhàn nhạt xuyên qua ô cửa sổ, len lỏi tỏa nắng trong phòng. Gió nghịch ngợm mang theo hương vị cây cỏ đi vào khiến lòng người khoan khoái dễ chịu...

17. Chương 17: Thân Thế Tiểu Hài Tử

Máu

Tất cả là màu đỏ, đỏ tươi, đỏ của huyết

Đỏ đến bi thương, đến ghê rợn, trong ánh nhìn của nó giờ này đây chẳng có cái màu sắc nào ngoài cái màu khủng khiếp ghê rợn ấy.

Tối, thật tối! nó muốn chạy thật nhanh, nhưng điểm sáng mà nó nhìn thấy ngày càng xa càng xa, nó có cố gắng chạy nhanh đến đâu cũng không thể với tới nguồn ánh sáng kia.

Nó sợ, thật sợ, xung quanh nó chẳng có ai, chỉ mỗi mình nó. Hốt nhiên cảnh vật như sáng lên, xung quanh nó la liệt toàn những xác chết, tất cả đã chết, máu lan tràn xung quanh nó. Nó muốn gọi to nhưng âm thanh cứ nghẹn lại trong cổ họng, thốt chẳng nên lời.

Nó là ai? Đây là đâu, tại sao nó lại ở nơi này, rốt cuộc nó là ai, là ai nha? Nó điên cuồng tự vấn bản thân, nhưng mà mãi không có câu trả lời. Mọi cảm xúc đau, bi, sợ...điều tập trung trong trí óc non nớt của nó, khiến nó như muốn nổ tung. Tất cả như thác lũ vỡ ra rồi bóng tối bao trùm lại, nó chẳng biết gì cả....!!!

“ Tỉnh rồi sao” âm thanh mềm nhẹ dịu dàng khiến cho nó cảm thấy ấm lòng hơn bao giờ hết. Nó nghi hoặc nhìn thiếu nữ ôn nhu cười nhìn mình. Là tiên nữ tỷ tỷ sao?

Vũ Khuynh Thành có chút giật mình nhìn tiểu hài tử ánh nhìn lạnh như băng như một búp bê vô hồn trên giường. Trời ạ! Đứa nhỏ này rốt cuộc đã gặp chuyện gì mà ánh nhìn lại trống rỗng như vậy, cho nên Vũ Khuynh Thành với mềm nhẹ ôn nhu vẫn tiểu hài tử, mong rằng đứa trẻ sẽ không sợ hãi. Quả nhiên tiểu hài tử từ ánh nhìn trống rỗng lại chuyển sang nghi vấn. Vũ Khuynh Thành ánh nhìn lưu chuyển ấm áp, lại nói

“ Còn đau không”

Nó ngơ ngác nhìn Vũ Khuynh Thành, cả người thật đau, thật đau, nhưng mà dường như nó đã quen với việc chịu đựng cho nên không mở miệng. Song vì cố gì thiếu nữ ôn nhu vẫn một câu còn đau không, bỗng dưng nó lại muốn khóc?

“ Oa nhi tên gọi là gì?...” Vũ Khuynh Thành tiếp tục vấn.

“ Tên? Tên của nó ?” hài tử mê mang nhìn Vũ Khuynh Thành, trực giác cho nó biết, thiếu nữ này sẽ không hại nó. Cho nên nó âm thanh khàn khàn lại pha trĩ nộn đáp.

“ Không biết..” nó không biết, nó thật đau đầu, nhiều hình ảnh lướt qua rồi biến mất trong đầu nó khiến cho nó không sao nắm bắt được. Nó thật loạn!

Vũ Khuynh Thành cũng người, không lẽ gặp chuyện sốc quá cho nên mất trí nhớ. Có lẽ là vậy, tiểu hài tử chỉ mới sáu bảy tuổi nhưng vết thương lớn nhỏ nhiều không kể xiết, chắc chắn đã gặp những chuyện ghê gớm vô cùng cho nên mới lựa chọn trốn tránh mà quên đi. Thôi! Coi như đã quên dù sao hài tử còn nhỏ, có chút kí ức làm lại từ đầu cũng không phải là xấu. Vũ Khuynh Thành khẽ cười, ôn nhu vuốt tóc tiểu hài tử nói : “ không sao, đừng lo lắng, nghỉ ngơi một chút, mọi chuyện đã có tỷ tỷ”

“ Tỷ tỷ ?” nó mê mang, hai từ này thật xa lạ trong đầu óc của nó

“ ừ! Đúng rồi, có tỷ tỷ ở, mọi chuyện sẽ được giải quyết thôi, cho nên đừng lo” Vũ Khuynh Thành có chút nghịch ngợm nháy mắt, đôi con ngươi nhàn nhạt ý cười. Tiểu hài tử cảm thấy thật ấm áp, ấm áp vô cùng, thật lâu, thật lâu chưa từng có ai dịu dàng với nó như vậy, cho nên tiểu hài tử ‘ ân’ một tiếng rồi lại lìm dim vào giấc ngủ. Trong mơ nó mơ thấy một hồng y thiếu nữ, xinh đẹp tuyệt luân ôn nhu nở nụ cười nhìn nó, dịu dàng vuốt tóc nó. Nó mỉm cười, nụ cười hài đồng tinh khiết, ánh mắt trẻ thơ trong sáng vô ngần. Nó mơ một giấc mơ đẹp, không còn có máu cùng bóng tối , đã lâu mới an bình như thế!!

“ Thành nhi, tiểu hài tử không nhớ mọi chuyện sao?..” Tiêu Dạ Thần trầm ngâm vấn, nhưng tay vẫn không quên công tác lột nho đưa cho Vũ Khuynh Thành. Động tác lột nho điêu luyện vô cùng, xem ra mấy ngày nay Tiêu đại công tử đã luyện được một tay lột trái cây vô cùng điêu luyện nha.

“ Đúng vậy, có lẽ là gặp chuyện gì thật khủng khiếp cho nên mới kích thích thần kinh như vậy” Vũ Khuynh Thành suy tư, tuy nhiên miệng vẫn không ngừng ăn nho, hai người kẻ bóc người ăn thật hài hòa, hài hòa vô cùng.

“ Thần kinh?..” Tiêu Dạ Thần ánh mắt sáng còn hơn cả sao trên trời, rục rịch nhìn Vũ Khuynh Thành như đang chờ đợi giải thích. Hắn đã quen nằng nằng dùng những từ kì lạ như vậy, sau đó lại giải nghĩa khiến cho hắn thích thú vô cùng. Thật nhiều điều hắn còn không biết a, có đôi khi hắn tự nghĩ có phải là mình cô lậu quả văn cho nên Thành nhi nói nhiều chuyện hắn khó có thể lí giải nổi. Nhưng mà giải thích của nằng thật sự rất hợp lí khiến cho hắn không thể không thừa nhận. Tiêu đại công tử tuy danh xưng trí tuệ bao trùm tam quốc nhưng vẫn không ngừng học hỏi kẻ dưới, cho nên Vũ Khuynh Thành nói những từ nào mới lạ, hay những sự kiện sự vật bất bình thường, hắn đều không ngại lắng nghe. Với lại âm thanh của nằng tốt lắm, ôn nhuận lại không nhu nhược, ba phần hào sảng, bốn phần ôn nhu, hai phần tà mị còn một phần bướng bỉnh, hắn cảm thấy, âm thanh đẹp nhất chính là giọng nói của nằng (Nam Cung Dao : đúng là tình nhân trong mắt hóa tây thi *_*)

“ Thần kinh! Tức là những tế bào trong não con người....” Vũ Khuynh Thành hắc tuyến giải thích, thật là nằng lại hay nhầm lẫn dùng những thuật ngữ hiện đại cho nên phải mắc công giải thích, nhìn bộ dáng bảo bảo tham học hỏi của Tiêu Dạ Thần, Vũ Khuynh Thành thật không thể chối từ a. Đúng là cái khuôn mặt họa thủy của hắn thật khiến cho nằng khó chối từ nha, haiz! Đẹp có đôi khi là một cái tội +__+

“ Thành nhi, đang nghĩ cái gì đâu...” Tiêu Dạ Thần lấy lòng hỏi

“ Thần , ngươi khi không trưởng đẹp mặt như vậy để làm chi a...” Vũ Khuynh Thành thở dài, một tay chống cằm, một tay sờ sờ khuôn mặt của Tiêu Dạ Thần cảm thán. Làn da thật tốt a, mềm mềm, lạnh lạnh, xúc cảm thật tốt, sờ lên còn thích hơn sờ những con gấu bông tốt nhất nữa.

Tiêu Dạ Thần đầu đầy hắc tuyến, quạ đen lóc nhóc bay xung quanh đầu của mình. Nếu như người khác nói với hắn câu đó, giờ này chắc chắn đã máu tươi ba thước rồi còn đâu, chỉ có nằng là ngoại lệ a. Tốt lắm! nằng thích khuôn mặt của hắn, thì hắn cứ lợi dụng nó chiếm lấy tâm của nằng vậy.

Tiêu Dạ Thần cười khê, khuôn mặt từ từ ép sát lại, đối diện với Vũ Khuynh Thành, khoảng cách thực gần, gần đến nỗi mùi hương nhàn nhạt của nằng cứ vương vấn nơi chóp mũi của hắn. Tiêu Dạ Thần ôn nhu cười, ánh mắt lưu chuyển sững sững nhìn : “ như vậy, nằng thích không?”

Vũ Khuynh Thành chớp mắt nhìn khuôn mặt của Tiêu Dạ Thần gần sát mặt mình, nhìn gần càng thấy nó hoàn mĩ a, Tiêu Dạ Thần ôn nhu vấn, khiến cho Vũ Khuynh Thành mơ mơ màng màng mà trả lời : “ thích a”

“ Như vậy, khuôn mặt này để ối mình nàng sờ sờ được không...” Tiêu Dạ Thần tiếp tục dụ hoặc.

“ ừ !..” Vũ Khuynh Thành bị sắc đẹp mê choáng váng mà gật đầu.

“ Thế thì, nàng phải luôn luôn bên cạnh ta được không...” Tiêu Dạ Thần trộm cười, có chút đắc ý nói tiếp, âm thanh tà mị như ma âm mị hoặc.

“ Được” Vũ Khuynh Thành không nhanh không chậm gật đầu.

Tiêu Dạ Thần vui vẻ cười, mục quang thâm thúy, nàng a! thật đáng yêu, ánh nhìn của nàng không có mê luyến chỉ là đơn thuần thích cái đẹp thôi, đôi con ngươi tinh thuần không một tạp chất ấy, thật thuần khiết khiến cho người ta cảm thấy không thật, rất khó nắm bắt. Có đôi lúc Tiêu Dạ Thần như cảm thấy nàng như một giấc mộng, đến một cách bất ngờ rồi đi lúc nào không ai hay. Nghĩ đến đây, Tiêu Dạ Thần khuôn mặt trầm lại, ngực lại bất giác đau xót, một cổ thẩn nhiên bị thương lưu chuyển trong lòng.

Vũ Khuynh Thành giật mình, dọa! nàng đồng ý cái gì vậy trời, đúng là bị sắc dụ mà, Vũ Khuynh Thành tức giận mình Tiêu Dạ Thần.

“ Người câu dẫn ta”

Tiêu Dạ Thần bị câu nói của Vũ Khuynh Thành sực tỉnh, cổ bị ai biến mất thay vào đó là buồn cười không thôi. Câu dẫn? chẳng phải nữ nhân mới câu dẫn nam nhân sao, nàng lí giải nhiều chuyện thật kì lạ nha. Tiêu Dạ Thần tà tà mị mị hỏi lại.

“ Thành nhi, dường như nàng cũng thích như vậy a”

Vũ Khuynh Thành hết chỗ nói rồi, trời ạ! Có ai nói cho nàng nam nhân này thật ra không phải vạn năm băng sơn mà là một bụng phúc hắc được không, nàng là nhìn lầm nha. Vũ Khuynh Thành ai oán nhìn Tiêu Dạ Thần đầy bụng ủy khuất.

“ Tốt ,tốt lắm, là ta sai” Tiêu Dạ Thần đưa hai tay đầu hàng, thôi đi, đối với nàng hẳn lúc nào cũng bó tay chịu trói không phải sao.

“ Hừ!..” Vũ Khuynh Thành chu môi, thầm nói : “ rõ ràng là ngươi sai.” Lời nói thật nhỏ nhưng với võ công như Tiêu Dạ Thần, một chữ đương nhiên không bỏ sót. Tiêu Dạ Thần không nói, công tác lộ nho tiếp tục thúc đẩy, nhưng mà khoe môi nhàn nhạt ôn nhu như nước không dấu được tâm trạng hạnh phúc của hắn

18. Chương 18: Thiên Hạ Đệ Nhất

Vũ Khuynh Thành như lạc vào ánh nhìn quá đối xứng nhìn ấy, một chốc thất thần. Đôi mắt của hắn quả thật đầy mê hoặc, sâu còn hơn cả lòng trái đất, sáng rực còn hơn vì sao lấp lánh nhất trên bầu trời. Đẹp tuyệt luân, đôi con ngươi đen thuần, như một cơn lốc cuốn nàng vào trong đó, một chốc dây dưa, nhưng mà mục quang ấy quá đối ám áp khiến cho Vũ Khuynh Thành bất giác trầm mê, luyến tiếc mà dây dưa!!

“ Thần, võ công thiên hạ ai được xưng đệ nhất vậy” Vũ Khuynh Thành tò mò hỏi

“ Sao nàng lại hỏi như vậy, có chuyện gì sao”

“ Không có gì, chỉ là tò mò thôi, như vậy đại hội võ lâm sắp tới dễ dàng tiến hành theo dõi đó mà”

“ Thật ra thì cái gọi đệ nhất cũng chưa xác định rõ, nếu nói về kiếm pháp thì Hiên Viên trang chủ đi đầu, nghe nói kiếm của hắn mỗi khi rút khỏi vỏ thì chưa bao giờ thua. Về đao pháp thì Quang Dao Ảnh Tử được xếp hàng thứ nhất, đao pháp tinh diệu vô cùng, xưa nay vô địch thủ. Ám khí là Bạch Vân Nhu- cung chủ Phượng Hi cung xưa nay mỗi khi xuất thủ, trăm lần thắng trăm. Đó là võ lâm trong những năm gần đây, còn nhiều vị tiền bối, cao nhân.. nhiều không đếm xuể a. Võ học bác đại tinh thâm, cho nên cái gọi là thiên hạ đệ nhất, xưa nay chưa từng có. Nhưng mà cách đây hơn trăm năm, thiên cổ nhất đế Chu Khánh được xem là võ công thiên hạ đệ nhất” Tiêu Dạ Thần chậm rãi nói.

Vũ Khuynh Thành gật gù, không biết võ công của nàng được xếp vào hàng thứ mấy a, mong là không đứng chót bảng là được. Vũ Khuynh Thành hợp một ngụm trà, lại vấn : “ vậy, Thần , người được xếp vào hàng thứ mấy”

“ Cái này a!” Tiêu Dạ Thần cười cười. Ta không sử dụng kiếm, đao hay ám khí, với lại cũng chưa từng tỷ võ cho nên không rõ. Hẳn nổi danh về tài trí chứ không phải võ thuật, mà cái này hẳn cũng chưa từng quan tâm cho nên cũng không hiểu rõ lắm.

“ Vậy ngươi sử dụng cái gì a?” Vũ Khuynh Thành tò mò “ không lẽ là đàn, tiêu, hay là trường tiên”

“ ừ, ta sử dụng tiêu...” nói đoạn, Tiêu Dạ Thần lấy bên hông cây ngọc tiêu đưa cho Vũ Khuynh Thành. Nàng đón lấy đánh giá, ngọc tiêu màu sắc tuyệt đẹp, sờ vào có cảm giác thanh lương, đây tuyệt đối là một cây tiêu rất đáng giá tiền nha. Bỗng dưng Vũ Khuynh Thành nhớ đến nhân vật Hoàng Dược Sư trong tiểu thuyết của Kim Dung, một khúc Bích hải triều sinh khúc uy chấn võ lâm, hình tượng thật là đẹp a.

“ không lẽ ngươi thổi tiêu, tạo ma âm để gây rối loạn tâm trí đối thủ rồi sau đó thừa thắng mà xông tới à” Vũ Khuynh Thành suy đoán

“ vậy cũng không sai” Tiêu Dạ Thần gật đầu, đó là một phần trong võ công của hắn.

“ Thần, như vậy ngươi thật tinh thông âm luật đúng không...”

“ Đúng vậy, tiêu, cầm...ta điều có thể sử dụng được”

“ Đúng là tài năng nha, mấy cái thứ này ta tuyệt đối không học nổi.” Vũ Khuynh Thành sùng bái nhìn Tiêu Dạ Thần. Nàng mỗi khi học mấy cái âm luật liền mệt chết đi được, cho nên dù học mấy năm trời, âm luật đối với nàng vĩnh viễn là con số 0

Tiêu Dạ Thần đương nhiên rất hưởng thụ người trong lòng dùng ánh mắt sùng bái nhìn mình, quả thật còn vui hơn khi được tam bậc đế vương thừa nhận nữa cơ đấy. Tiêu Dạ Thần ôn nhu cười

“ Nàng múa rất đẹp không phải sao, sau này ta chỉ đàn ình nàng múa được không”

“ Ân ? sao ngươi biết ta biết múa” Vũ Khuynh Thành nghi hoặc , nàng nhớ nàng chưa nói cho ai biết về điều này nha.

Tiêu Dạ Thần khẽ cười, ánh nhìn ấm áp, hần thanh âm dịu nhẹ phiêu phiêu hư ảo khiến cho Vũ Khuynh Thành một chốc thất thần

“ Bốn năm trước, ở phía bắc bìa rừng, gần thảo nguyên ta tình cờ thấy nàng múa một khúc”

Vũ Khuynh Thành chợt nhớ, quả thật khi ấy nàng vì tìm một loại dược liệu mà đi cách xa địa đạo một khoảng cách khá xa, thảo nguyên kia thật đẹp, hồ điệp trùng trùng khiến cho nàng cao hứng mà tùy ý múa, không ngờ lại có người nhìn được.

“ Nàng biết không, khoảnh khắc ấy, ta như cảm thấy..tim mình như ngừng đập vậy”

Vũ Khuynh Thành sững sốt mà buộc miệng vấn : “ vì sao nha?”

Tiêu Dạ Thần nhợt nhạt cười, trầm ngâm không nói. Vì sao ? hắn cũng tự vấn mình như thế bốn năm trời. Tiêu Dạ Thần ôn nhu nhìn Vũ Khuynh Thành, nếu có thể hắn thật muốn nói là vì hắn thích nàng, nhất kiến khuynh tình. Nhưng mà như vậy sẽ thật đột ngột khiến cho nàng trốn tránh, hắn tuyệt không thể để chuyện đó xảy ra. Hắn thà kiên nhẫn, từ từ khiến nàng quen dần với sự tiếp xúc của hắn, khiến nàng quen dần có hắn bên cạnh. Hắn từng chút từng chút gỡ gắm chân tình của mình đến nàng để nàng từ từ tiếp nhận, như vậy nàng sẽ không có cơ hội trốn đi, không phải sao? Cho nên Tiêu Dạ Thần lắc đầu, ánh nhìn vẫn như vậy ôn nhu nịch nhân

Vũ Khuynh Thành như lạc vào ánh nhìn quá đối xứng nịnh ấy, một chốc thất thần. Đôi mắt của hắn quả thật đầy mê hoặc, sâu còn hơn cả lòng trái đất, sáng rực còn hơn vì sao lấp lánh nhất trên bầu trời. Đẹp tuyệt luân, đôi con ngươi đen thuần, như một cơn lốc cuốn nàng vào trong đó, một chốc dấy dựa, nhưng mà mục quang ấy quá đối ẩm áp khiến cho Vũ Khuynh Thành bất giác trầm mê, luyến tiếc mà dấy dựa. Một thứ tình cảm không tên từ từ len lỏi vào lòng nàng, thứ tình cảm mà hai mươi mấy năm nàng chưa một lần biết đến. Có lẽ không biết, cho nên thấy thật xa lạ, xa lạ đến nỗi, cảm xúc này Vũ Khuynh Thành rất cuộc không biết là cái gì?

Vũ Khuynh Thành thùy hạ mi mắt, áp đi những cảm xúc kì lạ trong lòng, một chút khẽ cười, dung nhan khuynh thành khuynh quốc càng thêm rực rỡ khiến cho người ta đi đui mù. Tiêu Dạ Thần không nói, mâu

quang vẫn như vậy ôn nhu, y vẫn tiếp tục công tác vì Vũ Khuynh Thành thúc đẩy lột nho. Hai người hồ động qua lại, một một lời nói...

“ Khuynh Thành cô nương, chờ đã” Hiên Viên Tiểu Điệp lên tiếng, thành công ngăn cản bước đi của Vũ Khuynh Thành.

“ Hiên viên tiểu thư, có chuyện gì sao” Vũ Khuynh Thành nghi hoặc vẫn, tuy nàng đã cứu vị Hiên Viên tiểu thư này một mạng nhưng mà dường như bọn họ cũng không thân thiết lắm nha, làm chi gọi nàng lại

“ Chúng ta có thể tìm một chỗ nói chuyện được không” Hiên Viên Tiểu Điệp áp a áp ứng. Khó khăn lắm mới biết được Tiêu ca ca không ở bên cạnh Vũ Khuynh Thành cho nên nàng với cố ý tìm đến .

“ Được a,” Vũ Khuynh Thành gật đầu.

Hai người bước vào đình nhỏ, Vũ Khuynh Thành không khách sáo tự châm ình một tách trà, hương vị thật tốt lắm, quả thật nhà giàu có khác, Vũ Khuynh Thành nghiêng đầu nhìn Hiên Viên Tiểu Điệp mà vẫn:

“ Hiên Viên tiểu thư, có chuyện gì cứ nói”

Hiên Viên Tiểu Điệp khẽ cắn môi, sau đó ánh mắt kiên định nhìn Vũ Khuynh Thành mà nói : “ ta thích Tiêu ca ca, đã hơn hai năm rồi”

Vũ Khuynh Thành sững lại, có chút kinh ngạc nhìn Hiên Viên Tiểu Điệp. Trong lòng có chút không khỏe, nhưng vẫn tươi cười hỏi lại:

“ Thế thì sao?”

“ Khuynh Thành cô nương, cô với Tiêu ca ca” Hiên Viên Tiểu Điệp giọng nói dần nhỏ đi.

“ Tiêu Dạ Thần là bảo tiêu của ta nha” Vũ Khuynh Thành cười khê, nhẹ dịu say lòng người. Mỹ nhân nhất tiểu khuynh thành nhị tiểu khuynh quốc, đúng là làm cho người ta đui mù tình. Dù không thích nhưng Hiên Viên Tiểu Điệp không thể phủ nhận nữ tử này quả thật rất đẹp.

“ Hiên Viên tiểu thư, cái này dường như người nói nhằm đối tượng rồi, nếu như người thích Dạ Thần, người có thể đi nói với hắn, ta cũng không giúp được gì, đúng không? Thần, thích ai là quyền cá nhân riêng tư, nếu như hắn thích Hiên Viên tiểu thư, ta cũng đâu có ép hai người phải chia tay đâu, quan hệ giữa chúng ta chỉ là hắn là bảo tiêu của ta thôi” Vũ Khuynh Thành từ tốn nói. Nhưng mà vì có gì nghĩ đến Tiêu Dạ Thần thích nữ nhân khác, lòng nàng lại khó chịu đến như vậy, chết tiệt! Tiêu Dạ Thần người đã cho ta ăn bậy cái gì mà khó chịu phải chết, thật khó chịu mà. Nói...nói, đau...đau, thứ cảm giác này hảo xa lạ...

“ Ta biết, nhưng mà Tiêu ca ca, hắn thích..” Hiên Viên Tiểu Điệp cau mày, muốn nói lại thôi, nàng muốn lớn tiếng nói Vũ Khuynh Thành cách xa Tiêu ca ca một chút, muốn Vũ Khuynh Thành đừng gần Tiêu ca ca như vậy, nhưng mà nàng có tư cách gì mà nói chứ. Thứ nhất, Vũ Khuynh Thành đã cứu mạng của nàng, thứ hai nàng và Tiêu ca ca không có quan hệ gì cả, cho nên nàng nói không thành lời. Nhưng mà nhìn thấy hai người bọn họ mỗi ngày đi bên cạnh nhau, cười cười nói nói, Tiêu ca ca đối với ai cũng lãnh đạm duy đối với Vũ Khuynh Thành luôn độc sủng ôn nhu, khiến cho nàng thật sâu ganh tị, cũng thật sâu đau lòng, vì có gì nàng bên cạnh hắn hai năm, hắn cũng không chịu liếc mắt nhìn nàng một cái. Vì có gì hắn chỉ duy độc ôn nhu với Vũ Khuynh Thành. Người bên ngoài nhìn vô ai lại không biết, Tiêu đại công tử Tiêu Dạ Thần ái vô cùng Vũ Khuynh Thành, chỉ là người trong cuộc còn ngu ngơ chưa rõ thôi.

“ Hiên Viên tiểu thư...” Vũ Khuynh Thành ngắt lời ta có chút việc, không tiện phụng bồi. Nói xong đứng dậy rời khỏi. Đúng hơn là Vũ Khuynh Thành có chút trốn tránh, nàng không muốn biết Tiêu Dạ Thần thích ai, càng không muốn biết mục đích của Hiên Viên Tiểu Điệp, nàng chỉ hi vọng mọi thứ như bình thường, như thường ngày thôi. Tiêu Dạ Thần , số đào hoa của người thật nhiều quá đó. Nghĩ đến đây, Vũ Khuynh Thành cảm tức đi lên, hảo một cái Tiêu Dạ Thần, có cái gì được chứ, chỉ là thông minh hơn người một chút thôi, chỉ là tài giỏi hơn người một chút, chỉ là đẹp hơn người khác một chút, chỉ là...đáng yêu hơn người một tít, vì có gì lại bị nhiều mỹ nhân yêu thương nhưng nhớ như vậy chứ. Khiến cho nàng bức mình không không. Lát nữa phải khiến hắn hảo hảo bồi thường mới được. (Nam Cung Dao : hí hí!! Chị ấy bắt đầu ghen rồi đấy >_<>

19. Chương 19: Nụ Hôn Đầu Tiên

“ Thành nhi, nàng cần chi nhiều tiền như vậy nha”

“ Người a, đương nhiên là làm lộ phí đi du lịch rồi”

“ Nhưng ta đủ sức nuôi nàng mà”

“ Đồ ngốc, chả ai chê tiền nhiều cả, với lại năm năm sau hết hạn, lúc đó không có tiền ta làm sao thuê người làm bảo tiêu tiếp đây”

“ Nàng biết rõ chỉ cần nàng nguyện ý, ta tình nguyện là bảo tiêu miễn phí cho nàng cả đời mà”

Tiêu Dạ Thần mấy hôm nay thật phiền lòng, vô cùng bức bối mà nguyên nhân đương nhiên chính là mỹ nhân Khuynh Thành của chúng ta. Vì sao ư? Đương nhiên là mấy hôm nay không biết vì sao Thành nhi không để ý đến hắn, đã thế lại còn có tiểu thí hài kia luôn luôn bám lấy nàng. Trời ạ! Trước là có con tiểu bạch hổ, bây giờ lại thêm một tiểu thí hài, địa vị của hắn càng ngày càng giảm sút nha, Tiêu Dạ Thần kêu khổ một phen, năm xưa cha của hắn đeo đuổi mẹ hắn cũng đâu có gặp nhiều trở ngại như vậy chứ.

“ Thần, người làm gì mà nhăn nhó như vậy chứ...” Vũ Khuynh Thành bĩu môi.

“ Không có a, Thành nhi nàng làm gì vậy” Tiêu Dạ Thần cười tươi rồi nói, chối bỏ một cách nhanh chóng thái độ lúc nãy của mình.

“ Không có gì, ta đi gặp Hiên Viên Ngạo...” Vũ Khuynh Thành đáp, không biết Hiên Viên Ngạo ời nàng sang đó làm gì không biết, hai huynh muội của hắn đúng là phiền phức, muội muội vừa đi, ca ca lại đến

“ Hiên Viên Ngạo? nàng đi gặp hắn làm gì nha...” Tiêu Dạ Thần nghi hoặc, không phải Thành nhi của hắn bỗng dưng có hứng thú với Hiên Viên Ngạo đấy chứ. Nghĩ đến đây, Tiêu Dạ Thần sắc mặt đen dần

“ Hắn ời ta qua đó, Thần, người có muốn đi cùng không...” Vũ Khuynh Thành lắc đầu trả lời, không chú ý đến sắc mặt đang tái dần của Tiêu đại công tử.

“ Hảo, đi chứ, Thành nhi đi đâu ta theo đó” ngay lập tức sắc mặt của Tiêu Dạ Thần chuyển một trăm tám mươi độ. Cười toe tét nói. Hắn điên hay sao mà có ý nghĩ ấy kia chứ, Thành nhi sao lại để ý đến Hiên Viên Ngạo được kia chứ, tên kia rõ ràng là một đại khối băng nha (Nam Cung Dao : ai đó trước kia cũng là băng sơn vạn năm a)

Vũ Khuynh Thành buồn cười nhìn hành động của Tiêu Dạ Thần, hắn tại sao mỗi lần gặp nàng lại hứng khởi cười như đồ ngốc vậy chứ, nghe nói trước kia hắn cũng lạnh lùng không kém nha. Vũ Khuynh Thành tự đứng trong lòng dâng lên chút ngọt ngào, chỉ duy độc đối với nàng hắn mới ôn nhu một mặt như vậy, có phải trong lòng hắn, nàng có một vị trí đặc biệt không? Tình a, người ngoài cuộc sáng suốt, người bên trong mù mịt. Người ngoài nhìn vào ai cũng biết Tiêu Dạ Thần thích Vũ Khuynh Thành phải chết, chỉ có Vũ Khuynh Thành ngu ngốc không biết gì cả, cứ mãi cho rằng vì đối phương là bảo tiêu của mình cho nên mới đối xử với mình đặc biệt tốt. Nhưng mà đừng lo, một ngày nào đó tấm chân tình của Tiêu đại công tử cũng sẽ khiến cho Vũ Khuynh Thành cảm động thôi, đến lúc đó dù có trì hoãn đến thế nào, Vũ Khuynh Thành cũng sẽ thấu, sẽ hiểu...đồng thời cũng tiếp nhận. Bởi vì nàng cũng là một người dứt khoát yêu hận rõ ràng, một khi đã nhận, tuyệt đối không hối hận, một khi tiếp nhận tuyệt đối không buông tay. Thật ra Vũ Khuynh Thành cùng Tiêu Dạ Thần cùng là một loại người, đều cố chấp như nhau. Một khi nhận định đó là cả đời cả kiếp.

“ Hiên Viên Ngạo, người rốt cuộc là tìm ta có việc gì...” Vũ Khuynh Thành vẫn, thuận tiện cầm lấy tách trà do Tiêu Dạ Thần rót đưa đến.

Hiên Viên Ngạo lạnh lùng nhìn nữ nhân ung dung nhàn nhã ngồi trước mặt hắn, chưa từng có nữ nhân nào dám trực tiếp nhìn vào mắt của hắn như vậy, cũng chưa có nữ nhân nào dám nói chuyện hảo sảng không e dè rụt rè trước mặt hắn như vậy. Hiên Viên Ngạo có chút giật mình, hắn đây là làm sao vậy, vì có gì phải quan tâm nhất cử nhất động của nữ nhân này chứ

Vũ Khuynh Thành liếc mắt nhìn Tiêu Dạ Thần, như vẫn : “ người có biết chuyện gì sao” . Tiêu Dạ Thần một thoáng nhíu mi, hắn cũng không rõ. Nghe nói Hiên Viên trang chủ hiên viên ngạo thái độ làm người

lãnh khốc vô tình, ngạo nghễ khinh cuồng, chưa từng để người khác vào trong mắt trừ thân nhân của mình. Tiêu Dạ Thần có chút không hờn giận khi nhìn hiên viên ngạo cứ nhìn chăm chăm vào Thành nhi của hắn. Hắn đây là cảm thấy có ý tứ với Thành nhi sao chứ? Tiêu Dạ Thần buồn bực, có lẽ tương lai của hắn còn nhiều tình địch nữa, haiz!!

“ Khuynh Thành tiểu thư...” Hiên Viên Ngạo lên tiếng, âm thanh vẫn lạnh lùng như thường, nhưng mà không ai biết, ánh mắt của hắn đã nhu hòa nhiều lắm.

“ Ân? Không cần, ta không phải là tiểu thư gì đó, cứ gọi tên của ta là được..” Vũ Khuynh Thành lên tiếng. Nghe mấy tiếng tiểu thư ấy, khiến cho nàng khó chịu chết đi được.

“ Khuynh thành, cô nương đã cứu Diệp nhi một mạng, như vậy Hiên Viên sơn trang thiếu cô nương một món nợ ân tình, vậy đi chỉ cần cô nương nói một chuyện Hiên Viên sơn trang dù làm bất cứ giá nào cũng sẽ làm cho bằng được” Hiên Viên Ngạo nói ra ý đồ của mình, hắn tối trên đời này không muốn chính là thiếu ân tình của người khác.

Vũ Khuynh Thành thở dài, nàng chỉ nhắc tay chỉ lao mà thôi, cũng chưa hề muốn bọn họ trả ơn vì sao cứ liên tục đòi trả ơn nhỉ? Người cổ đại đúng là khó hiểu. Vũ Khuynh Thành nhíu nhíu mi, ngoắc tay với Tiêu Dạ Thần, với ý đồ bảo hắn tiến lại gần.

Tiêu Dạ Thần kề sát lỗ tai vào gần Vũ Khuynh Thành, có chút tò mò, nàng có ý kiến gì nữa đây, thật là..., Vũ Khuynh Thành nói nhỏ : “ Thần, người có chuyện gì không ?” Tiêu Dạ Thần khẽ cười, nàng đây là quan tâm hắn hay sao chứ. Tiêu Dạ Thần ôn nhu nói : “ không có, nàng cứ việc làm gì mình thích” . Vũ Khuynh Thành cùng Tiêu Dạ Thần hai người thì tầm to nhỏ hoàn toàn không đem Hiên Viên Ngạo vào trong mắt, khiến cho Hiên Viên Ngạo một thoáng nhú mày, nhưng rất nhanh liếm đi, cảm xúc của hắn há có thể dễ dàng xao động vì người khác được ? nhất là nữ nhân!!

Vũ Khuynh Thành ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Ngạo, đôi con ngươi lóe sáng rực rỡ khiến cho dung nhan vốn xinh đẹp nay lại tăng một phần thanh lệ, nàng cười nói : “ Hiên Viên Ngạo, nếu như người nhất quyết đòi báo ơn thì như vậy đi, 1 vạn lượng hoàng kim, như thế nào, không nhiều quá đi”

Hiên Viên Ngạo tuyệt không bao giờ ngờ đến nữ nhân này sẽ đòi tiền, với thế lực của Hiên Viên sơn trang đừng nói là 1 vạn mà mười vạn cũng không có vấn đề gì, cứ như vậy mà bỏ phí mất một cơ hội tuyệt hảo sao, nữ nhân này là tâm tư đơn thuần như vậy hay có tính toán khác, Hiên Viên Ngạo mê hoặc.

Vũ Khuynh Thành chợt dạ, không lẽ nàng nói nhiều lắm, cho nên hắn mới kì lạ như vậy, Vũ Khuynh Thành giật giật tay áo của Tiêu Dạ Thần lại vấn, “ Thần! 1 vạn lượng hoàng kim nhiều lắm àh” thật ra nàng cũng không biết giá trị của nó như thế nào, chỉ hô đại như vậy thôi.

Tiêu Dạ Thần ôn nhu cười nói : “ bình thường một hộ gia đình năm người tiêu sài cả năm chỉ mất mười lượng bạc, một lượng hoàng kim bằng mười lượng bạc...” Tiêu Dạ Thần cười nói nhỏ nhẹ nhưng như sét đánh bên tai Vũ Khuynh Thành, trời ạ! Nàng đòi nhiều như vậy, tính ra cũng thật độc ác quá đi, vậy thì chính lại vậy, Vũ Khuynh Thành định lên tiếng thì Tiêu Dạ Thần lại nói tiếp, “ nhưng mà với Hiên Viên sơn trang, 1 vạn lượng hoàng kim chỉ là một hạt muối bỏ biển thôi”

Vũ Khuynh Thành thở phào nhẹ nhõm, thì ra thế lực của nó lớn như vậy àh, nhưng mà sao Hiên Viên Ngạo hắn lại mặt mày cau có nhăn nhó thế kia, quái nhân!!

“ Khuynh Thành, cô nương đã suy nghĩ kĩ...” Hiên Viên Ngạo lại lên tiếng.

“ Đúng vậy, đã nghĩ kĩ a, Hiên Viên Ngạo người lắng nghe gì đâu, chúng ta tiền trao cháo múc không ai nợ ai...” Vũ Khuynh Thành bĩu môi, nam nhân này thật phiền toái.

“ Được rồi, ta sẽ cho người đem ngân phiếu cho cô nương, chúng ta không ai nợ ai...” Hiên Viên Ngạo gật đầu. Không ai nợ ai...!! thật ra Hiên Viên Ngạo cũng không biết tâm trạng của mình có chút hụt hẫng, hắn muốn trả ơn chẳng qua chỉ là muốn có chút giao tập với Vũ Khuynh Thành mà thôi, hắn giờ khắc này chưa hiểu rõ lắm cảm tình của mình, nàng nói một câu, “ chúng ta không ai nợ ai” hắn vì tự tôn, cho nên cũng đáp “ không ai nợ ai” . Nhưng mà nhiều năm về sau, Hiên Viên Ngạo hắn tự hỏi, nếu lúc đó hắn kiên trì một chút, nếu lúc đó hắn nhận ra lòng mình sớm hơn một chút, nếu lúc đó hắn ...thì liệu sau này hắn có hối hận, liệu sau này hắn có đau lòng...!!

“ Thành nhi, nàng cần chi nhiều tiền như vậy “ Tiêu Dạ Thần lên tiếng vấn.

Vũ Khuynh Thành vứt cho hắn ánh mắt xem thường, lên tiếng nói : “ đương nhiên là làm lộ phí đi du lịch nha” đi đến đâu cũng phải có tài lộ mới được. Nàng ở cổ đại không có công ăn việc làm, miệng ăn núi lở, lần này có người dâng ngân phiếu, không lấy mới là lạ.

“ Nhưng ta dư sức nuôi nàng mà..” Tiêu Dạ Thần lầm bầm, đương nhiên là không thoát khỏi tai của Vũ Khuynh Thành, Vũ Khuynh Thành khoe miệng cong cong ý cười, sau đó lại nhẹ giọng cười.

“ Người a, chả ai chê tiền nhiều cả, với lại sau năm năm hết nợ, lúc ấy ta không có tiền làm sao thuê người làm bảo tiêu tiếp đây”

Tiêu Dạ Thần cười khổ : “ nàng biết rõ, chỉ cần nàng muốn ta tình nguyện làm bảo tiêu miễn phí cả đời cho nàng nha” . Vũ Khuynh Thành đang đi bỗng dừng lại, quay đầu nhìn Tiêu Dạ Thần, ánh mắt đầy cảm xúc, là nghi vấn, là khó hiểu, là vui mừng, cũng là...cái gì đó khó diễn tả nổi.

Vũ Khuynh Thành bất chợt cười rộ lên, đôi con ngươi bình thường rực rỡ nay càng thêm nở rộ quang hoa, nụ cười mang theo bảy phần nhu tình, hai phần tinh nghịch cùng một phần đáng yêu:

“ Thần, là người nói đó nha, đến lúc đó chối cãi là không được đâu”

“ Đương nhiên, Tiêu Dạ Thần ta,một khi đã nhận định là cả đời không hối”

Vũ Khuynh Thành khẽ cắn môi, chạy lại gần Tiêu Dạ Thần, khẽ hôn nhẹ má của hắn, rất nhanh, chỉ là một nụ hôn lướt qua. Vũ Khuynh Thành cười lớn nói : “ đây là thưởng cho” . Sau đó chạy mất hút, để lại Tiêu Dạ Thần đứng ngẩn ngơ. Vì y không đuổi theo cho nên không biết, đôi gò má của Vũ Khuynh Thành đã nhàn nhạt ửng đỏ...

20. Chương 20: Nhu Tình

Chỉ cần là nàng thích dù không có ta cũng sẽ đi cướp đi đoạt mang về cho nàng. Chỉ cần nàng muốn dù có là hoa trong gương, trăng trong nước ta cũng sẽ tìm cách lấy cho nàng. Chỉ cần là ý nguyện của nàng, dù có nghịch thiên ta cũng sẽ làm đến. Chỉ cần nàng muốn đi đâu, dù là chân trời góc bể hay là hoàng tuyền nơi đó ta cũng bồi cùng nàng.

Ta dùng ôn nhu của ta bồi bên nàng cả đời nhất thế, dùng nhu tình của ta yêu nàng đời đời kiếp kiếp, dùng tâm của nàng bao dung nàng , sủng nịnh nàng. Cho nên, Thành nhi, nàng chỉ cần bên cạnh ta, làm bạn cùng ta suốt cuộc đời này, được không?

Ướt át, dịu dàng...!! Tiêu Dạ Thần ngơ ngác, mãi cho đến khi hình bóng y nhân đã khuất hẳn vẫn còn đứng ngẩn ra. Trời ạ! Nàng là hôn hắn sao? Tiêu Dạ Thần như cảm thấy trái tim của mình đập loạn xạ, như muốn bay ra ngoài. Một cảm giác hạnh phúc bất giác lan tràn khắp tâm của hắn, chiếm cứ lấy cơ thể cùng trí óc của hắn. Tiêu Dạ Thần cảm thấy như lâng lâng như đang bay vậy. Mùi hương riêng biệt của nàng vẫn còn vương vấn quanh hắn, cảm giác đôi môi mềm mại của nàng vẫn còn quanh quẩn đầu đây, Tiêu Dạ Thần khẽ cười, tay nhẹ nhàng mơn trớn gò má của mình. Hắn quyết định rồi, ba ngày đến hắn sẽ không rửa mặt nha ^__^ (Nam Cung Dao : Tiêu đại công tử nha, đừng có nói cho ai biết là ta quen biết người +__+)

Vũ Khuynh Thành tự mắng chính mình, điên hay sao lại tự dưng hôn hắn vậy trời, xấu hổ chết đi được, do lúc đó nhìn thấy biểu hiện của hắn như vậy thật đáng yêu cho nên mới kiềm lòng không đậu mà hôn hắn, nhưng mà đó là nụ hôn đầu tiên của nàng a, nụ hôn đầu tiên qua hai kiếp của nàng, tuy không phải là hôn môi nhưng mà...

“ Tỷ tỷ...” âm thanh trĩ nộn, tiểu hài tử vui vẻ cười chạy đến bên Vũ Khuynh Thành, đưa hai tay đòi bế. Tiểu hài tử này chính là hài tử mấy hôm trước Hiên Viên Ngạo cứu về.

“ Thiên nhi, sao lại chạy ra đây, lạnh không?” Vũ Khuynh Thành ôm hài tử vào lòng vấn. Vì tiểu hài tử mất trí nhớ cho nên Vũ Khuynh Thành lấy cái tên Vũ Thiên Bình cho tiểu hài tử, hi vọng sau này tiểu bảo bảo sẽ yên bình hạnh phúc mà lớn lên .

“ Không có nha, tỷ tỷ sao vậy, tại sao mặt lại hồng như vậy a...” hài tử vô tâm hỏi, đôi con ngươi tò mò.

Vũ Khuynh Thành nụ cười có chút cứng ngắc, nhẹ giọng nói : “ không có , lúc này tỷ tỷ chạy hơi nhanh cho nên đổ mồ hôi thôi” . Vũ Khuynh Thành xoa xoa tiểu hài tử mái tóc ôn nhu giải thích. Tổng không thể cho Thiên nhi biết là nàng vì xấu hổ khi hôn người ta mà đỏ mặt đi.

“ Thiên nhi, tiểu bạch đâu?” Vũ Khuynh Thành nghi vấn, bình thường nàng về đến nơi tiểu bạch đã chạy ra quần quít lấy nàng rồi.

“ Tỷ tỷ, tiểu bạch đang ngủ nha, tiểu bạch phá hư, suốt ngày cứ ngủ...” tiểu hài tử lên án tiểu bạch hổ, đắc ý cười, như vậy tỷ tỷ sẽ có thời gian nhiều hơn bên cạnh nó. Nó rất thích bên cạnh tỷ tỷ như vậy. Tỷ tỷ hảo ôn nhu khiến cho nó cảm thấy thật ấm áp, tỷ tỷ sẽ kể cho nó nhiều chuyện xưa thật hấp dẫn, khiến cho nó cảm thấy thật an tâm đi vào giấc ngủ, và tỷ tỷ hoài ôm vắn như vậy ấm áp khiến cho nó không khỏi yêu thích. Ngủ trong lòng tỷ tỷ, nó ngủ thật tốt, sẽ không còn mơ thấy những chuyện kinh khủng nữa. Tiểu hài tử đôi con ngươi lóe sáng tinh nghịch nhìn Vũ Khuynh Thành, lại hỏi:

“ Tỷ tỷ, Thiên nhi thật ngoan, tỷ tỷ không được bỏ Thiên nhi ở lại một mình nha.” tiểu hài tử nhỏ giọng lên tiếng, đôi con ngươi mãi khát chờ mong khiến cho Vũ Khuynh Thành một trận đau lòng. Không biết tiểu hài tử gặp chuyện gì nhưng luôn cảm thấy khuyết thiếu an toàn, hài tử như vậy thật khiến cho người ta không khỏi quan tâm, yêu thương. Vũ Khuynh Thành ôn nhu cười.

“ Sao Thiên nhi lại nói vậy, Thiên nhi là đệ đệ của tỷ tỷ, tỷ tỷ sao có thể bỏ lại Thiên nhi một mình đây...”

Vũ Thiên Bình nở nụ cười rực rỡ, như nhận được món quà nào to lớn lắm vậy, nó đưa tay ra trước mặt Vũ Khuynh Thành, trĩ nộn nói:

“ Nghéo tay nào, tỷ tỷ đã hứa thì thuyết dối không được nuốt lời đâu đó...”

“ Được rồi” Vũ Khuynh Thành tức cười, đưa tay ra móc nghéo, một lời hứa cứ như vậy được định ra.....^ - ^

“ Ôi! Đây chẳng phải là tiểu oa nhi đáng thương kia sao” nữ tử ôn nhu cười vắn. Nàng thanh lịch xinh đẹp, đôi hoa đào ánh mắt mang theo ba phần ôn nhu bảy phần vũ mị khiến cho dung nhan càng thêm rực rỡ. Nữ tử này nếu dùng một con vật để hình dung, Vũ Khuynh Thành sẽ nghĩ đến ngay chính là hồ ly, đẹp đến yêu mị.

“ Y Nhân cô nương” Vũ Khuynh Thành gật đầu, sau đó lại lễ phép chào ba người còn lại : “ Hiên Viên tiểu thư, Ngưng Sương tiểu thư, Cô Tuyết...”

“ Khuynh Thành cô nương hảo” Võ Ngưng Sương cười cười đáp lại, Hiên Viên Tiểu Điệp nhàn nhạt chào hỏi.

“ Khuynh Thành !” Liễu Cô Tuyết tươi cười tiếp đón.

Trong nhất thời, bên ngoài Tiêu Tương các, tụ tập năm mỹ nhân tuyệt sắc, đúng là đứng gần hoa, hoa kia cũng ảm đạm thất sắc

“ Mọi người tìm ta có chuyện sao...” Vũ Khuynh Thành nghi vấn

“ Đúng vậy, ngày mai Kinh Nam có hoa khôi đại tái, chúng ta định đi xem cho vui, không biết Khuynh Thành cô nương có rảnh đi cùng không..” Võ Ngưng Sương dụ dằng cười.

“ Hoa khôi đại tái?” Vũ Khuynh Thành cười khẽ, là bình chọn hoa khôi sao chứ.

“ Đúng vậy, người thắng được giải thưởng sẽ được phép yêu cầu bất cứ một việc gì, mà người được yêu cầu nhất thiết phải làm theo...” Liễu Cô Tuyết giải thích.

“ Nghe thật hấp dẫn nha, như vậy đi, ngày mai chúng ta hẹn gặp ở nơi tổ chức cuộc thi...” Vũ Khuynh Thành nói.

“ Vậy cũng được, hẹn ngày mai gặp...”

Vũ Khuynh Thành nhàn nhạt cười, nụ cười có chút ý vị thâm trường, nếu nàng nhìn không lầm thì ánh mắt của Sở Y Nhân cùng Hiên Viên Tiểu Điệp có chút tính kế, Võ Ngưng Sương thì biết mà dường như nửa có nửa không tán thành, Liễu Cô Tuyết thì ngây ngốc không biết gì cả. Vũ Khuynh Thành ôn nhu cười khẽ, đạo này mọi chuyện quá suôn sẽ không pháo sao, đôi khi có chút chuyện ngoài lề mới thú vị a.

Vũ Thiên Bình có chút nổi da gà nhìn tỷ tỷ xinh đẹp của mình một bộ dạng cáo già tính toán, gió thổi có chút nổi lạnh tóc gáy, tiểu hài tử trong lòng mặc niệm, nó chắc chắn đã nhìn lầm rồi, sao tỷ tỷ ôn nhu của nó có lúc lại tươi cười phá hư như vậy chứ?!

Được rồi, nó thừa nhận thật ra tỷ tỷ bình thường thật ôn nhu, nhưng mà một khi đụng đến điểm máu chốt sẽ rất dễ ..ách! làm cho người ta sợ hãi. Cho nên Thiên Bình đồng học cảm thấy vô cùng đáng thương cho cái kẻ nằm dấm chọc giận tỷ tỷ của nó.

“ Thiên nhi, ngày mai có muốn cùng đi không...” Vũ Khuynh Thành vẫn.

“ Tỷ tỷ đi đâu, Thiên nhi theo đó...” tiểu hài tử diễm đạm nói, đương nhiên phải đi chứ. Lúc này nó cảm thấy thật đáng ghét mấy nữ nhân kia, tỷ tỷ có thể chinh bọn họ, có kịch vui xem miễn phí nó mới không bỏ qua đâu. Người không vì mình trời tru đất diệt a! xem ra tiểu hài tử ngây thơ trong trắng mới có mấy hôm đã bị Vũ Khuynh Thành giáo dục thâm thúy như vậy a, không biết là họa hay là phúc đây nữa.

“ Tốt, vậy thì Thiên nhi phải ngoan nha...” Vũ Khuynh Thành ôn nhu nói

“ Ân..”

“ Thành nhi” Tiêu Dạ Thần lên tiếng, âm thanh nhu tình cùng sủng nịnh.

“ Ân! Thần, ngươi về rồi à, ta đói nha” Vũ Khuynh Thành ngọt ngào cười

“ Vậy để ta đi làm chút gì cho nàng dùng...” Tiêu đại công tử lấy lòng nói

“ Vậy làm phiền ngươi nha” Vũ Khuynh Thành vẫn tươi cười khả cúc.

“ ừ, nàng chờ một lát, sẽ nhanh thôi...” Tiêu Dạ Thần đoạt môn mà ra, hần đã thành công trong việc nắm vững cái bao tử của Vũ Khuynh Thành, hần phải khiến cho nàng thật kiên ăn, chỉ thích ăn những gì hần nấu, như vậy...Hắc, hắc!! như vậy là thành công một nửa a. Tiêu đại công tử ơi là Tiêu đại công tử, từ khi nào ngươi lại trở thành chân chính thê nô như vậy hả ? mới có sơ luyện đã như vậy, sau này khi thành đôi thành cặp rồi, chắc chắn mức độ điên cuồng của Dạ Thần đồng học chắc chắn sẽ còn khủng khiếp hơn như thế nhiều. Ôi! Ta thật không mong đến ngày đó chút nào. Hình ảnh một vị phiêu diêu trích tiên, bất nhiễm nhân gian khói lửa, một hình tượng công tử tài trí hơn người, khiến cho tam bậc đế vương nể phục đã hoàn toàn bị phá vỡ , không biết là nên vui hay buồn đây. Người ta thường nói, nam nhân khi yêu chỉ số IQ dường như trở về con số 0. Quả thật người xưa nói tuyệt đối là chính xác.

Vũ Khuynh Thành vừa hớp một ngụm chúc vừa hỏi : “ Thần, hoa khô đại tái là cái gì vậy”

Tiêu Dạ Thần đang chăm chú gấp thức ăn cho Vũ Khuynh Thành, bị nàng hỏi như vậy có chút ngẩn ra, sau đó ôn thanh giải thích:

“ Kinh Nam, ba năm một lần tổ chức hoa khô đại tái, gồm ba phần thi, thứ nhất là dung mạo, thứ hai là tài năng, người thắng cuộc sẽ là hoa khô của kinh nam đồng thời được phép đề ra một yêu cầu, mà người dân Kinh Nam tuyệt đối sẽ làm cho bằng được, đương nhiên là không tính những chuyện thất đức a”

“ Vậy sao, vậy ba năm trước, ai là người thắng cuộc...” Vũ Khuynh Thành nghi hoặc.

“ Ta cũng không rõ, ba năm trước ta đang chu du khắp nơi, không có đi xem cho nên không rõ ràng lắm”

Vũ Khuynh Thành cười khẽ, xem ra nàng đã biết vì sao bọn họ lại muốn mang nàng đi xem hoa khô đại tái rồi.

“ Thần, ngày mai chúng ta đi xem nhé” Vũ Khuynh Thành lấy lòng nói.

“ Được, chỉ cần nàng muốn, đi đâu cũng có ta bồi bên cạnh” Tiêu Dạ Thần ôn nhu nói. Chỉ cần là nàng thích dù không có ta cũng sẽ đi cướp đi đoạt mang về cho nàng. Chỉ cần nàng thỏa mãn dù có là hoa trong gương, trắng trong nước ta cũng sẽ tìm cách lấy cho nàng. Chỉ cần là ý nguyện của nàng, dù có nghịch thiên ta cũng sẽ làm đến. Chỉ cần nàng muốn đi đâu, dù là chân trời góc bể hay là hoàng tuyền nơi đó ta cũng bồi cùng nàng.

Ta dùng ôn nhu của ta bồi bên nàng cả đời nhất thế, dùng nhu tình của ta yêu nàng đời đời kiếp kiếp, dùng tâm của nàng bao dung nàng , sủng nịnh nàng. Cho nên, Thành nhi, nàng chỉ cần bên cạnh ta, làm bạn cùng ta suốt cuộc đời này, được không?

21. Chương 21: Tình?!

Nếu như có một ngày nàng thích một ai đó, ta sẽ giết kẻ đó, sau đó khóa chặt nàng lại bên cạnh, vĩnh viễn không rời xa, cho dù nàng hận ta ...

Câu hỏi này vĩnh viễn không có câu trả lời, vì Tiêu Dạ Thần không hỏi. Y ôn nhu nhìn nàng, khoe môi cong lên tiểu dung dịu dàng. Đã từng cho rằng đó là ái tình vô vọng, đã từng cho rằng bốn năm trước gặp nàng chẳng qua là một hồi mộng, đã từng thầm nhủ nàng chẳng qua là tinh linh xinh đẹp, một thoáng nghịch ngợm mà rơi vào thế gian. Tiêu Dạ Thần bốn năm trước luôn tự nghĩ như thế, nhưng mà y vẫn không ngừng tìm kiếm. Ít ra còn có chút hi vọng. Bốn năm giữa biển người bao la rộng lớn, bốn năm tịch mịch, thời gian không phải là dài nhưng cũng không ngắn đối với một thiếu niên. Nhiều lần Tiêu Dạ Thần cũng phải giấu cột bản thân mình, tìm kiếm như vậy thật ngốc nghếch, nhiều lần bỏ cuộc, nhưng mà chưa bao giờ y thôi ngừng nghĩ tìm cho được giai nhân ấy. Con người là như vậy, lí trí và tình cảm đôi khi luôn trái ngược, lí trí bảo y đừng tìm kiếm nữa, nhưng cảm tình của y cứ mãi thúc giục. Dù y có là Tiêu Dạ Thần, dù y có thông minh tài giỏi đến đâu, một khi vướng vào hai chữ ái tình, lí trí vĩnh viễn chẳng bao giờ thắng được.

Tiêu Dạ Thần, y chưa bao giờ tin thần, phật. Với y nhân định luôn thắng thiên, nhưng mà khoảnh khắc y nhìn thấy hồng y nữ tử lần nữa, khoảng khắc y nhìn thấy Vũ Khuynh Thành, trong lòng y cũng đã cất tiếng, tạ ơn trời phật . Cuối cùng y cũng tìm được, cuối cùng sau bốn năm mòn mỏi, y cũng đã thấy được nữ nhân lấy cắp mất tâm của y. Cho nên y tìm mọi cách bao dung nàng, sủng nịnh nàng, yêu chiều nàng, lấy lòng nàng... Tiêu Dạ Thần, y chưa từng yêu ai, cho nên cũng không biết làm gì để khiến cho nữ nhân mình thích chú ý đến mình. Y chỉ là cố gắng hết sức khiến cho nàng cảm thấy an tâm, vui vẻ khi bên cạnh y...!

Tiêu Dạ Thần, y không yêu cầu nhiều, y không cần nàng yêu mình nhiều như y yêu nàng, y chỉ mong nàng có thể bên cạnh suốt đời làm bạn cùng y. Cứ như vậy, y tin tưởng một ngày nào đó tâm của nàng sẽ thuộc về y. Có lẽ là một năm, mười năm..hay là cả một đời người. Chỉ cần nàng vẫn luôn bên cạnh y, chỉ cần nàng không có tình cảm với người khác, Tiêu Dạ Thần tin mình sẽ có được cảm tình của nàng.

Tiêu Dạ Thần, y cũng không biết, nếu như một ngày nào đó, nàng thích người khác làm sao bây giờ. Yên lặng bên cạnh chúc phúc cho nàng sao? Y không cao thượng làm được như vậy. Nói y ích kỷ cũng được, bá đạo cũng được. Có yêu mới biết tình trọng như thế nào, bảo y buông tay, vĩnh viễn không thể được. Cho nên Thành nhi, nếu như một ngày nào đó, nàng thích một ai đó, lúc đó nhất định ta sẽ giết kẻ đó, đem nàng khóa lại bên cạnh ta vĩnh viễn...cho dù nàng hận ta.

Đôi mắt Tiêu Dạ Thần bỗng dưng có chút thị huyết, nhưng rất nhanh lại liễm đi, còn lại là một mảnh nhu tình như nước nhìn Vũ Khuynh Thành. Tiêu Dạ Thần, thật ra bản chất của hắn chính là một ác ma, chỉ là ác ma được phủ bởi một lớp da trích tiên công tử thôi. Bản chất ác ma ấy có thể được lộ ra hay là vĩnh viễn dấu đi, điều đó còn phụ thuộc vào Vũ Khuynh Thành...

Kinh Nam hay còn gọi là mỹ nhân thành, người dân nơi đây yêu chuộng cái đẹp, sùng bái cái đẹp, bởi vậy vì thế nữ thần sắc đẹp luôn luôn chiếu cố mảnh đất nơi đây, có lẽ vì thế mà Kinh Nam nơi nào cũng có mỹ nhân, mỹ nhân thiên hạ điều từ nay đây mà sinh ra.

Mỹ nhân thành, ba năm một lần tổ chức cuộc thi hoa khôi, bất cứ thiếu nữ nào cũng có thể tham gia, miễn là đủ tuổi, tức là từ 16 – 25 tuổi. Chỉ cần là người thắng cuộc, có thể yêu cầu bất cứ việc gì. Ba năm trước đây, Liễu Như Yên- hoa khôi của túy yên lâu trở thành hoa khôi của Kinh Nam, yêu cầu của nàng chính là trở thành phu nhân của Trần đại công tử, nguyện vọng của nàng cuối cùng cũng đạt thành. Trần gia, tuy không nổi tiếng gì nhưng cũng là dòng dõi thư hương, Trần đại công tử anh tuấn tiêu sái chiếm không biết bao nhiêu lòng của các cô nương, nhưng mà duy độc lại nhất kiến chung tình với Liễu Như Yên. Dù gì Trần gia cũng là dòng dõi gia tộc, không chấp nhận con cháu của mình lấy kĩ nữ, dù cho là kĩ nữ bán nghệ không bán thân. Liễu Như Yên gần như tuyệt vọng thì may mắn thay lại trở thành hoa khôi của Kinh Nam, và

nguyện vọng kia cuối cùng cũng như sở nguyện. Phụ mẫu của Trần gia mặc dù vạn vạn không muốn nhưng mà nếu như không chấp nhận, bọn họ xem như nên chuẩn bị dọn đồ ra khỏi đất Kinh Nam là vừa.

Người có tình sẽ được thượng thiên chúc phúc, Liễu Như Yên cùng Trần công tử đến nay vợ chồng vẫn tương kính như tân, Liễu Như Yên sinh được cho Trần gia một tiểu hài tử, cũng khiến cho cha mẹ chồng vui vẻ đôi chút, tạm thời bọn họ coi như thỏa hiệp. Câu chuyện vì tình mà đấu tranh, vì hạnh phúc mà cố gắng của Liễu Như Yên đã tác động không biết bao nhiêu đến tâm tư của các tiểu thư khuê cát cũng như các cô nương khác. Cho nên mỗi người đều hi vọng, có thể dành được thắng lợi trong hoa khôi đại tái, tranh thủ tình một cơ hội yêu thương.

“ Biểu tỷ, mọi chuyện sẽ ổn chứ...” Hiên Viên Tiểu Điệp đáp ứng, trong giọng nói không dấu nổi lo lắng.

“ Điệp nhi, đừng quên muội là giang hồ đệ nhị mỹ nhân, tự tin của muội đi đâu cả rồi...” Sở Y Nhân cau mày nói.

“ Nhưng là...” Hiên Viên Tiểu Điệp khẽ cắn môi. Nàng không lo mới lạ, nếu tính về dung mạo, nàng thua xa Vũ Khuynh Thành nha.

“ Điệp nhi, theo ta biết Vũ Khuynh Thành không tinh thông cầm kì thư họa, như vậy dù dung mạo có hoa nhường nguyệt thẹn như thế nào cũng không thắng được, với lại hoa khôi đại tái ngày mai, Ngưng Sương không tham gia, Cô Tuyết cũng không để ý, thì muội còn lo lắng gì nữa đây” Sở Y Nhân ôn nhu cười.

“ Biểu tỷ, thật vậy chăng, Vũ Khuynh Thành không biết mấy thứ kia sao...” Hiên Viên Tiểu Điệp kinh ngạc hỏi.

“ Đúng vậy, ta đã thăm dò, quả thật mấy thứ này nàng ta không biết một chút gì cả...” Sở Y Nhân gật đầu. Nàng cũng không ngờ rằng, Vũ Khuynh Thành đó lại ngốc nghếch như vậy, cầm ngay cả một khúc đơn giản cũng không biết đàn, đánh cờ thì hoàn toàn không biết quy luật, thơ ca thì thôi rồi, một chữ cũng niệm không ra, họa thì...ách! nàng chẳng thể nào hình dung nổi trên đời lại có một nữ nhân như thế.

“ Hừ, quả nhiên chỉ có bộ dạng là đẹp mắt” Hiên Viên Tiểu Điệp khinh thường.

Sở y nhân cười khê, lại nói : “ cho nên ngày mai muội cứ tin tưởng mà đi thi, không có chuyện gì đâu, với lại Vũ Khuynh Thành cũng đâu có đăng kí thi đâu...”

“ Ân, cảm ơn tỷ tỷ, muội sẽ cố gắng” Hiên Viên Tiểu Điệp kiên định nhìn Sở Y Nhân. Đôi con người tràn đầy cảm kích, cũng may biểu tỷ bày cho nàng cách này, nếu như thành công, nàng sẽ có cơ hội....

“ Chúng ta là người một nhà...” Sở Y Nhân mỉm cười, Hiên Viên Ngạo từ nhỏ yêu thương sủng nịnh muội muội này nhất, cho nên lời nói của Hiên Viên Tiểu Điệp đối với Hiên Viên Ngạo quả thật có đủ trọng lượng, chỉ cần Tiểu Điệp ủng hộ nàng, cái ghế trang chủ phu nhân sẽ thật dễ dàng. Sở Y Nhân ánh mắt nhàn nhạt tính kế.

Nàng từ lúc lần đầu tiên gặp Hiên Viên Ngạo đã bị hấp thật sâu hấp dẫn. Mặc dù nhiều năm hấn chưa từng để ý đến nàng nhưng mà nàng vẫn kiên lòng không đầu trao tâm cho hấn. Sở Y Nhân khẽ cười, nàng biết Hiên Viên Ngạo lạnh lùng tàn khốc, chưa từng thích bất cứ một ai, cho nên Sở Y Nhân rất là an tâm, nàng tin một ngày nào đó, Hiên Viên Ngạo sẽ yêu nàng. Hừ, hừ!! Bạch Vân Nhu, cái kia nữ nhân không biết chết sống, dám tuyên bố sẽ là nữ nhân của hấn, để xem ai mới là nữ nhân đích thực của Hiên Viên Ngạo đây. Sở Y Nhân cười lạnh.

“ Biểu tỷ...” Hiên Viên Tiểu Điệp lên tiếng, biểu tỷ vì sao thần sắc bỗng dưng lạnh lùng như vậy a, thật đáng sợ.

“ Điệp nhi, đừng nghĩ nhiều, mau đi ngủ đi, ngày mai mới có sức ứng phó nha...” Sở Y Nhân mỉm cười, khôi phục thái độ vũ mị như thường ngày.

“ Ân, biểu tỷ, vãn an...” Hiên Viên Tiểu Điệp hào hứng bước ra khỏi phòng. Nàng nhất định ngày mai phải chiến thắng mới được, như vậy Tiếu ca ca không chừng sẽ nhìn nàng với cặp mắt khác xưa nha.

Sở Y Nhân nhìn Hiên Viên Tiểu Điệp vui vẻ bước đi, đôi con người một mảnh lạnh lùng, tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc của mình, cười khê....

Đêm đã khuya, trăng đã lên cao, tỏa ánh sáng nhu hòa dịu êm, gió về đêm có chút lạnh, nhưng thật dễ chịu, gió mang theo hương vị cây cỏ tươi mát phả vào lòng người. Sở Y Nhân bỗng dưng có chút mê hoặc nhìn cảnh vật về đêm. Mẫu thân từng nói với nàng, nữ nhân dù có tài giỏi đến đâu, nhưng hạnh phúc nhất chính là tìm được nam nhân toàn tâm toàn ý đi yêu mình, vì mình. Đến lúc đó nhất định phải tranh thủ, phải bảo vệ hạnh phúc của mình đến cùng. Nàng đã tìm được rồi nam nhân khiến cho nàng động tâm, nhưng mà đến khi nào hắn mới có thể ôn nhu đối với nàng đây.

Sở y nhân là một nữ nhân thông minh, nàng biết rất rõ, nam nhân lạnh lùng như Hiên Viên Ngạo, một khi yêu đó là cả đời cả kiếp. Cho nên Sở Y Nhân mới dùng tâm của mình tiếp cận hắn, yêu hắn, nàng tin rằng chỉ cần nàng trả giá, cố gắng, Hiên Viên Ngạo sẽ ái nàng. Nhưng mà lâu như vậy, bốn năm, bốn năm đối với tuổi thanh xuân của một thiếu nữ không phải là ngắn, hắn đến khi nào mới có thể thích nàng đây, dù chỉ là một chút thôi!! Sở Y Nhân nhàn nhạt cười, Hiên Viên Ngạo, cho dù người không thích ta, nhưng mà nữ nhân đứng bên cạnh người tuyệt đối chính là ta. Kiên định mà quyết tuyệt, nữ nhân khi yêu...cũng thật đáng sợ!!

Nhưng mà Sở Y Nhân a, người thông minh như vậy, nên biết rõ tình là không nên cưỡng cầu, nam nhân lãnh khốc như Hiên Viên Ngạo một khi động tâm là cả đời nhất thế, nhưng mà không yêu sẽ khiến người đau khổ cả một đời. Vì yêu mà khiến cho bản thân mình đau khổ như vậy, có đáng không? Câu hỏi này vĩnh viễn không bao giờ có câu trả lời. Ngàn năm, trăm năm, cả một kiếp người...chẳng có ai lí giải nỗi cảm tình cảm con người. Bởi lẽ, một khi vướng vào hai chữ oan trái ấy, muốn dừng khó dừng, muốn thoát cũng khó tránh khỏi. Nếu không vì vậy, sao lại có nhiều giai thoại ái tình khắc cốt ghi tâm vĩnh cửu, lưu truyền nhiều đến như vậy. Nếu như có thể dễ dàng buông xuống sao có thể gọi là tình, nếu như có thể dễ dàng buông tha cho chấp niệm, thì thế gian này sao lại có nhiều si nam oán nữ như vậy chứ?

22. Chương 22: Tặng Quà

“ Trên thế gian này không một ai có thể ép ta làm những việc mà ta không muốn làm, trừ chính nàng”

“ Thần, sao người lại tốt với ta như vậy”

“ Nàng...biết rõ mà...!”

“ Thành nhi, sao mang nó đi nữa vậy...” Tiêu Dạ Thần nhìn tiểu hài tử lẻo đẻo theo đuôi cùng với tiểu bạch hổ đang lim dim nằm trong vòng tay của Vũ Khuynh Thành nói.

“ Như vậy mới đông vui a...” Vũ Khuynh Thành cười cười đáp lại.

“ Đến, Thiên nhi để cho Thần ca ca ôm nhé...” Vũ Khuynh Thành sủng nịnh nhìn tiểu hài tử, ôn nhu hỏi.

Tiểu hài tử gật gật đầu, thật ra nó hi vọng tỷ tỷ ôm nó thì tốt hơn, nhưng mà tiểu Bạch đã chiếm mất vị trí a, tiểu hài tử ai oán liếc mắt nhìn tiểu bạch hổ.

Tiêu Dạ Thần mặc dù trong lòng buồn bực nhưng mà Thành nhi đã nói như vậy hắn không thể không làm, haiz!! Thiên hạ bao la, Thành nhi là lớn nhất. Tiêu Dạ Thần cúi xuống ôm tiểu hài tử vào lòng, sau đó cùng Vũ Khuynh Thành bước ra Liễu phủ.

Trên đường, phố xá mặc dù tấp nập nhưng so ra với mọi hôm thì có chút vắng vẻ, có lẽ ai nấy đều đi xem hoa khôi đại tái đi. Tiêu Dạ Thần, bạch y phiêu diêu, dung nhan tuấn mỹ như ngọc, khí phách hơn người. Hắn trên tay ôm một phần điêu ngọc mài tiểu hài tử, động tác nhu hòa khiến cho không ít các cô nương thiếu phụ trên đường ghé mắt. Bên cạnh cùng sánh bước, Vũ Khuynh Thành tuyệt thế dung nhan, cả người linh khí bao trùm khiến cho nhiều thanh niên tài tuấn đang đi trên đường sơ ý mà té ngã. Hai người, nam anh tuấn tiêu sái, nữ xinh đẹp kiều mị, nam nhân lại ôm một tiểu hài tử khiến ọi người trên đường không thể không quay đầu lại nhìn. Hảo một đôi bách nhân. Kinh Nam từ bao giờ lại xuất hiện một cặp phu phụ hơn người như vậy, mọi người điều không ngừng đặt câu hỏi.

“ Chẳng phải là Tiêu công tử đó sao...” một giọng nữ lên tiếng, càng khiến ọi người chú ý. Phải nói rằng, cái tên Tiêu Dạ Thần chính là niềm kiêu hãnh của người dân Kinh Nam, ai chẳng biết Tiêu công tử Tiêu Dạ Thần tài năng hơn người, kiến thức uyên bác, vân du tứ phương, tài cao học rộng, tam bậc đế vương không hết lời khen ngợi a. Nghe đồn gần tháng trước, Tiêu công tử có đem về một nữ nhân, vậy nữ nhân đang đi

bên cạnh tiêu công tử chính là vị nữ nhân bí ẩn kia. Nhất thời càng thêm nhiều ánh mắt bắn về phía Vũ Khuynh Thành, nóng bỏng vô cùng.

Chỉ là đương sự không hề chú ý đến, Vũ Khuynh Thành ghé từ quán hàng này lại nhảy sang quán hàng khác, xem đủ loại hàng hóa, hàng hóa cổ đại được làm bằng tay, thủ công thật tinh xảo chẳng thua gì mỹ nghệ ở hiện đại cả, Vũ Khuynh Thành cảm thán. Tuy là nữ nhân nhưng Vũ Khuynh Thành cũng không thích lắm việc đi shopping, tới cổ đại cũng chưa hề đi mua sắm, nhưng mà nữ nhân dù sao cũng là nữ nhân, nhìn những thứ khéo léo tinh xảo như vậy, Vũ Khuynh Thành cũng không khỏi yêu thích.

“ Vị phu nhân này, hàng của lão cũng không tệ đi..” lão giả tùm tùm mỉm cười, ánh mắt ôn hòa mà từ ái. Lão giả chắc cũng hơn năm mươi, nhưng tinh thần vẫn còn tinh tường lắm.

“ Ân, thật đẹp....” Vũ Khuynh Thành gật đầu, tán thưởng nhìn những trang sức khéo léo của lão giả.

“ Đây toàn là trang sức do đích thân lão bà tử của lão làm, phu nhân thích cái nào...” lão giả ôn hòa nói, ánh mắt không khỏi rạng rỡ khi nhắc đến lão bà của mình.

Vũ Khuynh Thành nghe lão giả gọi hai tiếng phu nhân thấy có chút kì lạ, nhưng cũng không chỉnh lại, dù gì chỉ là một cách gọi thôi. Nhìn thấy lão giả ánh mắt ôn hòa khi nhắc đến lão bà của mình, Vũ Khuynh Thành cảm thấy có chút hâm mộ. Cuộc sống đơn giản điền viên, vợ chồng hiền hòa bên cạnh nhau quả thật là ước muốn đơn giản của nàng. Sau này khi tìm được người mình thích liệu có chấp chữ tay cũng nhau giai lão đến cuối cùng được không, liệu lão công của nàng, có ôn nhu như tình khi nhắc đến mình với người khác như lão giả này hay không. Vũ Khuynh Thành tự nhiên có chút mê hoặc.

“ Thành nhi, nàng thích cái nào....” Tiêu Dạ Thần ôn nhu vấn, tinh tế đánh giá những mặt hàng trong sạp.

“ ừ, Thần, người cảm thấy cái nào được...” Vũ Khuynh Thành sực tỉnh, ngẩng đầu nhìn Tiêu Dạ Thần hỏi.

“ Cái này đi” Tiêu Dạ Thần lấy một chiếc vòng ngọc đưa cho Vũ Khuynh Thành, chiếc vòng ngọc màu xanh biếc, màu thật sự rất đẹp, tuy không phải là loại ngọc tốt nhất nhưng mà rất bắt mắt, sờ vào cảm giác rất dễ chịu.

“ Vậy lấy cái này...” Vũ Khuynh Thành gật đầu. Tiêu Dạ Thần giúp nàng đeo vào cổ tay, cảm giác chạm vào cổ tay non mịn thật dễ chịu khiến cho Tiêu Dạ Thần luyến tiếc buông tay, y cười khẽ nói : “ đây dường như là món quà đầu tiên ta đưa cho nàng”

Vũ Khuynh Thành cười khẽ, khẽ sờ vòng ngọc nơi cổ tay, tự dưng cảm thấy nhàn nhạt ấm áp, đây là lần đầu tiên nàng nhận được quà từ người khác, ngoại trừ thân nhân của nàng. Vũ Khuynh Thành lại lấy thêm một mảnh ngọc bội nhỏ, đưa cho tiểu hài tử, ôn nhu nói:

“ Đây là quà tỷ tỷ đưa cho Thiên nhi, ngọc bội bình an, hi vọng sẽ giúp Thiên nhi an bình trưởng thành”

“ Cảm ơn tỷ tỷ...” tiểu hài tử cảm động nhận lấy, nó được tặng quà nha, tự đáy lòng mọc lên thứ tình cảm ngọt ngào. Từ ngày gặp được tỷ tỷ, nó có nhiều lắm cảm xúc ấm áp, cũng nhiều lắm thứ tình cảm nó chưa từng được trải qua. Mặc dù không có những kí ức lúc trước nhưng mà nó vẫn cảm giác được, trước đây, chưa có ai từng ôn nhu đối đãi với nó cả...

Tiêu Dạ Thần khuôn mặt ỉu xiu, lòng hò hét, nàng thật bất công nha, sao hắn lại không có quà vậy. Vũ Khuynh Thành khẽ cắn môi, lấy trong lòng một chiếc ti kết đưa cho hắn, chiếc ti kết màu tím khá tinh xảo, lại nói:

“ Cái này, kết vào ngọc tiêu của người...ta tự làm đấy, không được chê xấu đâu đó”

Tiêu Dạ Thần kinh ngạc, mừng rỡ nhận lấy chiếc ti kết, nụ cười rộ rỡ như ánh mặt trời, pha chút ngây thơ thuần khiết, đây là quà của nàng tặng cho hắn nha, là chính nàng tự tay làm đó nha, cũng là món quà đầu tiên hắn nhận được từ nàng, Tiêu Dạ Thần ôn nhu nói:

“ Làm sao xấu được, chỉ cần là Thành nhi làm, điều là đẹp nhất”

“ Hừ, miệng từ khi nào lại ngọt như vậy...” Vũ Khuynh Thành chu môi, sau đó xoay người bước đi.

Tiêu Dạ Thần cười cười ôm theo tiểu hài tử đuổi theo sau, đương nhiên là để lại thói ngán lượng thật to cho lão giả. Lão giả vuốt râu mỉm cười, hảo một đôi giai lữ, hi vọng sau này sẽ hạnh phúc. Lão giả lấy ngân

lượng cất đi, có chút hí hửng, này thối ngân lượng cũng đủ cho hai vợ chồng lão tiêu dùng mấy tháng, vị công tử đó đúng là ra tay đủ lớn a. Lần này lão bà tử nhất định sẽ khoa hấn một phen, nghĩ đến đây lão giả sắc mặt càng phát ra vui vẻ, hồng hào...

“Thành nhi, hoa khôi đại tái có gì đẹp chứ, chúng ta đi ra ngoài thành du ngoạn đi..” Tiêu Dạ Thần đề nghị. Hấn không muốn nàng đến đó chút nào, chắc chắn sẽ có rất nhiều người nhìn nàng.

“Không được, ta đã hẹn với mấy vị cô nương kia rồi, đâu thể thất hứa nha...” Vũ Khuynh Thành lắc đầu, với lại nàng cũng muốn xem bọn họ giở trò gì đây.

“Hẹn? ai vậy” Tiêu Dạ Thần nghi hoặc, Thành nhi đâu có quen ai..? Tiêu Dạ Thần một thoáng nhíu mày, sau đó nói : “ là Hiên Viên tiểu thư, Võ Ngưng Sương hay là Liễu Cô Tuyết..”

“Thông minh, Thần, ta phát hiện ngày càng thích người đó...” Vũ Khuynh Thành cười cười xoa xoa khuôn mặt của Tiêu Dạ Thần cười lớn

“Như vậy chừng nào nàng mới yêu ta...” Tiêu Dạ Thần như đùa như không vấn.

“ừ, xem biểu hiện của người đã..” Vũ Khuynh Thành gật gật đầu, đùa giỡn. Hai người hỗ động qua lại thật khiến cho người ngoài nhìn vào ghen tỵ không thôi. Tiểu hài tử nhàm chán trong lòng Tiêu Dạ Thần thở dài. Ta nói tỷ tỷ nha, tiểu đệ còn nhỏ không nên dạy hư tiểu hài tử a. Còn vị Thần ca ca này, thích tỷ tỷ của ta thì cứ nói đại đi, cần chi phải vòng vo tam quốc như vậy a. Tiểu hài tử nghi hoặc, người lớn đúng là khó hiểu.

“Thần, nếu như ta đoán không lầm, có lẽ Hiên Viên tiểu thư sẽ tham gia hoa khôi đại tái đi” Vũ Khuynh Thành tủm tỉm cười, ý vị thâm trường nhìn Tiêu Dạ Thần.

“Nga, có liên quan đến ta sao...” Tiêu Dạ Thần cười lạnh, nữ nhân đó đúng là khiến cho người ta không sao thích được.

“Thần, người hiểu mà đúng không...” Vũ Khuynh Thành giao hoạt nói

“Trên đời này không ai có thể ép ta làm những việc mà ta không thích...” Tiêu Dạ Thần ôn nhu cười nhìn Vũ Khuynh Thành : “ đương nhiên là trừ bỏ nàng”

“Thần...người vì sao phải đối tốt với ta như vậy” Vũ Khuynh Thành bỗng dưng trầm giọng vấn , nếu lúc trước nàng cho rằng là vì hấn là bảo tiêu của nàng, còn bây giờ nàng còn đổ cho cái lí do này thì chắc chắn nàng là kẻ ngu”

“Nàng..biết mà” Tiêu Dạ Thần ôn nhu nói, ánh mắt tràn đầy sủng nịnh, nàng biết rõ mà đúng không? Chỉ là muốn trốn tránh thôi! Thành nhi, nàng không tin cũng không sao, ta sẽ dùng cả đời để chứng minh.

Vũ Khuynh Thành không nói, thùy hạ mi mắt, hàng mi dài như cánh bướm rập rờn xinh đẹp che đi cái nhìn bối rối này . Vũ Khuynh Thành lẳng lặng sóng vai đi bên cạnh Tiêu Dạ Thần, hai tay đan vào nhau, khẽ ma sát, mỗi khi Vũ Khuynh Thành bối rối sẽ làm động tác như thế. Tiêu Dạ Thần nắm lấy tay của Vũ Khuynh Thành, bàn tay hữu lực mà ấm áp, y ôn nhu cười, ánh mắt tràn đầy quan tâm cùng lí giải . Hai người cứ yên lặng sóng bước bên nhau. Không khí phổ xa đông đúc dường như lui đi, tiếng ồn chẳng vọng lại được đến chỗ hai người. Một lát sau, Tiêu Dạ Thần thanh âm ôn nhu nói : “ đừng nghĩ nhiều, mọi chuyện cứ để tự nhiên” . Hãy để tự nhiên, đến khi nàng chuẩn bị đủ tâm lí tiếp nhận tình cảm của ta. Ta đủ kiên nhẫn chờ đợi, chỉ cần nàng nhận, dù là thật lâu, thật lâu, ta vẫn có đủ kiên trì chờ nàng, chờ đến khi nàng nói ba từ đó với ta.

23. Chương 23: Hoa Khôi Đại Tái

Chỉ cần là nàng, dù dung nhan thật bình thường, dù không có bất cứ tài năng gì nhưng điều khiến ta yêu say đắm. Chỉ cần là chính nàng, một Vũ Khuynh Thành ôn nhu thiện lương nhưng cũng không kém phần bướng bỉnh tình nghịch, một Vũ Khuynh Thành giao hoạt thông minh nhưng không kém phần tinh ranh, láu cá. Một Vũ Khuynh Thành hiểu biết thế sự nhưng lắm lúc thật thơ ngây trong trắng, một Vũ Khuynh Thành lúc nào cũng tươi cười rục rịch, tỏa nắng...chỉ cần là Vũ Khuynh Thành, ta – Tiêu Dạ Thần điều yêu thích !!

Cái gọi là hoa khôi đại tái, quả nhiên danh bất hư truyền a, cuộc thi từ lúc bắt đầu toàn là mỹ nhân, mỗi người một loại hình, người ôn nhu, kẻ vũ mị, người thanh lịch, kẻ rực rỡ, nói chung trăm hoa đua sắc, chói lọi vô cùng. Hoa khôi đại tái gồm hai vòng, đầu tiên là dung mạo, lọt được sẽ vào top 10, sau đó lại thi triển tài năng của mình, chỉ cần được ban giám khảo thông qua là thắng cuộc, cuộc thi này gần giống với cuộc thi hoa hậu nhĩ, chỉ có điều hoa hậu thì phức tạp hơn nhiều. Vũ Khuynh Thành chậm rãi đánh giá.

“Thành nhi, nàng không vào trong xem sao” Tiêu Dạ Thần lên tiếng, đã đến cố gì không vào trong mà ở đây.

“Không cần, vào bên trong quá ồn ào, ta không thích...” Vũ Khuynh Thành cười cười, với lại từ trên lầu lầu này nhìn xuống, thấy khá rõ ràng, tội gì phải đi chen vào ệt.

“Đúng vậy, ngồi ở đây tốt hơn..” Tiêu Dạ Thần thở phào nhẹ nhõm, ít ra hần cũng không vào đó, mắc công bị nhiều người sầm sùi, rồi các lễ nghi giao tiếp phiền chết đi được.

“Thiên nhi, mệt không...” Vũ Khuynh Thành sờ sờ tiểu hài tử cái trán vẫn.

“Không có, tỷ tỷ Thiên nhi đói...” tiểu hài tử làm nũng.

“Thiên nhi muốn ăn gì...” Vũ Khuynh Thành sủng nịnh, điểm nhẹ tiểu hài tử chóp mũi vẫn.

“Thiên nhi muốn ăn gà nướng...” tiểu hài tử cao hứng nói. Mấy ngày nay nó toàn ăn cháo dưỡng bệnh, hảo thềm thịt a...

“Được rồi, tiểu nhị...” Vũ Khuynh Thành cất tiếng.

“Cô nương dùng gì a...” Tiểu nhị ngậy người nhìn Vũ Khuynh Thành sau đó cười cười vẫn. Dù gì hần cũng được huấn luyện a, nhưng mà vị cô nương này đúng là đẹp mặt, hần chưa từng thấy ai đẹp như nàng.

“Cho một gà nướng, bốn cái bánh bao cùng với một ấm trà ngon...” Tiêu Dạ Thần lên tiếng, âm thanh có chút không hồn giận.

“Vâng! Khách quan chờ chút...” tiểu nhị mồ hôi lạnh chạy đi, nói giỡn a, vị công tử kia đúng là ánh mắt như muốn giết người. Nhưng mà vị công tử này cũng thật ..ách, đẹp. Không lẽ là nữ cải trang nam sao. Tiểu nhị mê hoặc, hôm nay hần dường như có phúc gặp được nhiều người đẹp như vậy nha.

“Hình như Hiên Viên tiểu thư lọt vào top 10 rồi đấy” Vũ Khuynh Thành nhìn phía dưới khán đài lên tiếng

“Thành nhi, đừng vừa ăn vừa nói chuyện như vậy sẽ nghẹn đấy...” Tiêu Dạ Thần ôn nhu nói, vì Vũ Khuynh Thành đưa đến một cốc trà.

“Không sao,...” Vũ Khuynh Thành cười cười, lại quay sang tiểu hài tử vẫn : “Thiên nhi, gà ăn được không”

“Ân, hảo ăn...” tiểu hài tử lo gặm nhắm chân gà của mình, cười nói. Bên cạnh tiểu bạch hổ cũng chăm lo cho phần ăn của mình, đúng là mỗi người một việc. Vũ Khuynh Thành sủng nịnh cười nhìn hai vật nhỏ, sau đó nghi hoặc nhìn Tiêu Dạ Thần nói:

“Thần, người không dùng sao, cả ngày nay cũng chưa ăn gì đi”

“Ta không đói, nàng cứ ăn đi...” Tiêu Dạ Thần hớp nhẹ một ngụm trà, tao nhã nói.

“Người thật kén ăn” Vũ Khuynh Thành bĩu môi, lấy cái bánh bao nhét vào trong tay Tiêu Dạ Thần, nói : “bánh bao nơi đây cũng không tồi”

Tiêu Dạ Thần nhàn nhạt cười, cầm bánh bao lên ăn, không khí của cả bàn nhất thời hài hòa ấm áp đi lên.

“Ai da! Hiên viên tiểu thư này cũng thật tài, nhanh như vậy lại loại bỏ thêm vài đối thủ, còn lại ba người nha...” Vũ Khuynh Thành hào hứng nói.

“Nhàm chán...” tiểu hài tử thở dài, ăn no rồi thành ra nằm dài trên bàn gặm nhắm điểm tâm cho đỡ buồn. Tiểu bạch hổ mắt lim dim coi bộ sắp tìm kiếm chu công luận bàn. Tiêu Dạ Thần vẫn ôn nhu yên lặng bên cạnh nhìn Vũ Khuynh Thành, Vũ Khuynh Thành thì hào hứng ghé trên thành lầu nhìn cuộc phân tranh quyết liệt ở dưới.

“Haiz!!” Vũ Khuynh Thành thở dài.

“ Thành nhi, một sao...” Tiêu Dạ Thần quan tâm hỏi.

“ Không có, chỉ là có chút cảm thán thôi Hiên Viên tiểu thư nhìn thường ngày tuy có chút điều man tùy hứng nhưng thật ra là một cái tài nữ đấy. Cầm, kì, thư, họa điều tinh thông...” Vũ Khuynh Thành ỉu xiu, lại nói: “ còn ta thì mấy cái đó dốt đặc mai cán”

“ Ha hã, Thành nhi, nàng chỉ cần là nàng là được rồi, ai nói gì mặc kệ..” Tiêu Dạ Thần ôn thanh nói, mâu quang tràn đầy nhu tình. Chỉ cần là nàng, dù dung nhan thật bình thường, dù không có bất cứ tài năng gì nhưng điều khiến ta yêu say đắm. Chỉ cần là chính nàng, một Vũ Khuynh Thành ôn nhu thiện lương nhưng cũng không kém phần bướng bỉnh tinh nghịch, một Vũ Khuynh Thành giáo hoạt thông minh nhưng không kém phần tinh ranh, láu cá. Một Vũ Khuynh Thành hiểu biết thế sự nhưng lắm lúc thật thơ ngây trong trắng, một Vũ Khuynh Thành lúc nào cũng tươi cười rực rỡ, tỏa nắng...chỉ cần là Vũ Khuynh Thành, ta – Tiêu Dạ Thần điều yêu thích .

Vũ Khuynh Thành mâu quang tràn đầy ý cười nhìn Tiêu Dạ Thần, lại tiếp tục quan sát cuộc thi ở phía dưới. Trong lòng tràn đầy ấm áp. Đúng vậy chỉ cần nàng là nàng, mặc cho không biết cầm kì thư họa, mặc cho không hiểu tam tông tứ đức, mặc cho không giống nhi nữ thường tình, thì đã sao, nàng là nàng, nàng là Vũ Khuynh Thành, cô gái hiện đại thế kỷ 21, xuyên qua đến cổ đại này. Chỉ cần có hắc bao dung nàng, sủng nịnh nàng, như vậy còn để ý gì nữa đây. Tình trong lòng, nhẹ nhàng dâng lên, ngọt ngào, hạnh phúc....

“ Xem ra Hiên Viên tiểu thư là người thắng cuộc...” Vũ Khuynh Thành khẽ cười, quay đầu nhìn Tiêu Dạ Thần, đôi con ngươi lờ lờ tinh nghịch. Thần, xem ra người sắp gặp chuyện rồi đó, hảo hảo tinh thần mà chuẩn bị nha. Tiêu Dạ Thần cười khổ nhìn Vũ Khuynh Thành, xem ra là nàng ôm thái độ xem kịch vui sao chứ.

Quả thật Hiên Viên Tiểu Điệp tuy thường ngày kiêu căng tùy hứng, nhưng dù sao cũng là thiên kim của Hiên Viên sơn trang, từ nhỏ được giáo dục qua cầm ,kì, thư, họa. Hơn nữa Hiên Viên Tiểu Điệp rất thông minh, không chỉ cầm kì thư họa mà võ công cũng không kém, xem ra cũng là nhị lưu cao thủ. Tính tình hào sảng, vì từ nhỏ được sủng cho nên tính cách không khỏi điều man tùy hứng đi lên. Cho nên nhìn vào bề ngoài ít ai có thể tin, Hiên Viên tiểu thư cũng là một đại tài nữ như vậy.

Hôm nay Hiên Viên Tiểu Điệp vận một thân màu trắng xiêm y càng tôn lên vẻ đẹp của nàng. Hiên Viên Tiểu Điệp, phải công nhận là dung mạo thuộc loại hiếm có, khác với Võ Ngưng Sương mỹ nhân dịu dàng ôn nhu, Liễu Cô Tuyết ngây thơ đáng yêu, Hiên Viên Tiểu Điệp thuộc dạng đẹp rực rỡ, đẹp chói mắt. Một thân bạch y càng khiến nàng giảm đi ba phần kiêu ngạo, tăng lên năm phần thanh dật xuất trần. Hiên Viên Tiểu Điệp gầy một khúc tỷ bà, âm thanh trong trẻo, giọng ca nỉ non ai oán quả thật thành một bộ dáng ‘mỹ nhân đánh đàn, âu sầu tiểu dung’. Khiến lòng người bồi hồi tha thiết, cũng quên đi vẻ kiêu căng ngạo mạn của nàng.

Hiên Viên Tiểu Điệp quả nhiên đạt được ngôi vị hoa khôi, và cũng dĩ nhiên có thể yêu cầu bất cứ một chuyện gì.

Hiên Viên Tiểu Điệp vui mừng nhìn Sở Y Nhân, vui vẻ nói : “ biểu tỷ, muội thắng rồi”

“ Ân, chúc mừng muội, Tiểu Điệp hôm nay biểu hiện rất khá” Sở Y Nhân cầm tay Tiểu Điệp nói.

“ Tiểu Điệp tỷ tỷ, đàn thật hay...” Liễu Cô Tuyết chen vào chúc mừng

“ Tiểu Điệp muội muội, quả thật khiến cho ta mở mang tầm nhìn” Võ Ngưng Sương ôn nhu nói.

“ Cảm ơn mọi người” Hiên Viên Tiểu Điệp cười khê, đôi con ngươi không dấu nổi đắc ý, nàng đã chuẩn bị cho cuộc thi này rất kỹ lưỡng.

“ Hiên Viên cô nương, không biết có yêu cầu gì không...” một người đại diện của cuộc thi hoa khôi đại khái lên tiếng.

Hiên Viên Tiểu Điệp khuôn mặt nhàn nhạt ửng đỏ, sau đó cất tiếng nói: “ Tiểu Điệp, hi vọng có thể làm nữ nhân của Tiêu công tử Tiêu Dạ Thần.” một câu nói, khiến ọi người sững sốt vô cùng

Vũ Khuynh Thành đang uống trà bỗng dưng bị sắc nước, ho sắc sụa, khuôn mặt có chút đỏ. Nàng không nghe lắm đấy chứ, Hiên Viên tiểu thư này cũng thật dạn gan quá đi, nàng cứ nghĩ cùng lắm thì hẹn hò vài

ba bữa hay cái gì đó tương tự chẳng hạn, không ngờ lại trực tiếp đưa ra yêu cầu như vậy, thật là bội phục lá gan của Hiên Viên tiểu thư này a.

“Thành nhi, nàng không sao chứ” Tiêu Dạ Thần lo lắng, tay khẽ vuốt lưng của Vũ Khuynh Thành.

“Ách! Không có gì, Thần...dường như người sắp có tiện nghi lão bà nha...” Vũ Khuynh Thành xấu hổ nói.

“Hừ, mơ tưởng...” Tiêu Dạ Thần cười lạnh, nữ nhân đó đúng là không biết chết sống.

“Nhưng mà chẳng phải, người được yêu cầu, không thể chối từ sao..” Vũ Khuynh Thành nghi hoặc.

“Không tính ta, với lại ta cũng không phải chân chính là người Kinh Nam” Tiêu Dạ Thần nhẹ giọng giải thích.

Vũ Khuynh Thành tiếp tục theo dõi tình huống ở dưới, chỉ có nàng biết tim mình đập nhanh như thế nào, khoảnh khắc Hiên Viên Tiểu Điệp nói câu, “Tiểu Điệp hi vọng có thể làm nữ nhân của Tiêu công tử Tiêu Dạ Thần”, một cổ tức giận len lỏi trong lòng nàng, còn có cái gì đó chua xót, khó chịu...

“Cái này...” người đại diện cuộc thi khó xử, nếu như là ai đó thì có thể. Còn Tiêu công tử Tiêu Dạ Thần đâu phải là người có thể để cho bọn họ tùy tiện sắp đặt được. Vị Hiên Viên tiểu thư này cũng thật là tham quá đi, làm nữ nhân của Tiêu đại công tử, quả thật không có biết bao nhiêu nữ nhân điều có chung ước mơ như thế

“Không được sao...” Hiên Viên Tiểu Điệp ủy khuất nhìn người đại diện, bộ dạng tràn đầy đau lòng, mỹ nhân cau mày đúng là khiến cho nhiều người xuýt xoa.

“Hiên Viên cô nương, cái này còn tùy thuộc vào Tiêu công tử có đồng ý hay không, chúng ta cũng không có cách nào ép được Tiêu công tử...” người đại diện khó xử nói

“Ta không đồng ý...” âm thanh trầm thấp, Tiêu Dạ Thần lên tiếng, phá vỡ cuộc đối thoại của hai người.

“Tiêu ca ca...” Hiên Viên Tiểu Điệp nhỏ giọng

“Tiêu công tử,...” người đại diện chào hỏi, có lẽ

Tiêu Dạ Thần gật đầu chào lại, sau đó nhìn sang Hiên Viên Tiểu Điệp lạnh lùng nói: “Hiên Viên tiểu thư, ta đã có âu yếm nhân”. Một câu nói bình lồi đạ chấn.

24. Chương 24: Tranh Chấp

CHƯƠNG 24 : TRANH CHẤP

Từng nghe, Tiêu đại công tử không thích nhất chính là nữ nhân, mặc dù Tiêu công tử yêu xem vũ khúc nhưng là chưa từng động vào bất cứ một vũ cơ nào, chỉ đơn thuần là xem mà thôi. Còn nhớ đệ nhất vũ cơ La Tuyết Nhiễm, một khúc trị giá vạn lượng hoàng kim, ái mộ Tiêu công tử Tiêu Dạ Thần, tìm mọi cách cầu dẫn kết quả là bây giờ không biết mất tích nơi nào, cho nên dù nữ nhân có ái mộ Tiêu công tử nhiều đến đâu cũng không dám đến gần trong vòng ba bước. Hoàng đế Ngọc quốc từng có ý đồ muốn gả tiểu công chúa được sủng ái nhất cho Tiêu công tử nhưng mà điều bị hấn từ chối khéo. Vậy nên câu nói của Tiêu Dạ Thần, quả thật là sét đánh ngang tai với người dân Kinh Nam, đồng thời cũng khiến không biết bao nhiêu thiếu nữ lòng tan nát a...

“Hiên Viên tiểu thư, nàng là một cô nương tốt, nhưng ta đã có người trong lòng” Tiêu Dạ Thần ôn hòa, không mặn không nhạt nói. Nếu không phải Thành nhi bảo hấn đừng là quá quắt tổn thương đến Hiên Viên Tiểu Điệp thì hấn mới không nói nhỏ nhẹ như vậy đâu. Thành nhi của hấn a, tuy mặt ngoài bất cần đời nhưng mà lòng nhuyển vô cùng.

“Tiêu ca ca, không thể cho ta một cơ hội sao chứ...” Hiên Viên Tiểu Điệp cười khổ.

“Không thể, Hiên Viên cô nương, ta vĩnh viễn không thích người” Tiêu Dạ Thần cau mày nói, kiên định mà quyết tuyệt.

“Vĩnh viễn,..vĩnh viễn không thích sao chứ...” Hiên Viên Tiểu Điệp lẩm bẩm, sau đó cười lớn, cười mà lòng đau quá, Tiêu Dạ Thần, người thật nhẫn tâm, ta có gì không tốt, có gì thua kém Vũ Khuynh Thành, tiền tài, quyền lực địa vị, võ công, tài năng...có gì không tốt chứ. Hai năm thanh xuân vì người, chẳng lẽ không đáng để người liếc nhìn ta dù chỉ là một chút. Hiên Viên Tiểu Điệp lạnh lùng cười, kiêu ngạo của nàng không cho phép nàng rơi lệ, càng không cho phép nàng cầu xin, nếu như vậy, Tiêu Dạ Thần đừng trách nàng trở mặt.

“Nếu như không thể làm nữ nhân của huynh, thì coi như ba ngày bồi bên cạnh ta cũng được đi, xin hỏi yêu cầu như vậy không quá đáng đi...” Hiên Viên Tiểu Điệp mỉm cười nhìn người đại diện cuộc thi.

Người đại diện gật đầu, yêu cầu như vậy quả thật cũng không tính là quá đáng, bèn có lễ nhìn sang Tiêu Dạ Thần, ung dung nói : “Tiêu công tử, yêu cầu này của Hiên Viên cô nương, công tử có thể chấp nhận được đi”

Tiêu Dạ Thần cau mày định lên tiếng từ chối thì một giọng nói lạnh lùng vang lên, âm thanh cho thấy tâm trạng của chủ nhân vô cùng tức giận : “Tiêu Dạ Thần, người đừng làm quá”. Người đến không ai khác chính là Hiên Viên Ngạo. Tiểu Điệp là tiểu muội hấn sủng ái yêu thương từ nhỏ, ngay cả ủy khuất chuyện nhỏ nhất cũng chưa từng có. Hai năm trước vì Tiêu Dạ Thần mà cãi lời hấn đến Liễu gia. Hấn biết tình cảm không thể ép buộc nhưng dù gì Tiểu Điệp là nữ nhi lại lớn tiếng bày tỏ tình cảm với hấn, không chấp nhận cũng đừng quyết tuyệt như vậy, sau này Tiểu Điệp làm sao có mặt mũi sống đây.

Nổi danh không thua gì Tiêu Dạ Thần, Hiên Viên trang chủ Hiên Viên Ngạo cũng không kém. Chỉ mới hai mốt nhưng võ công đã độc bộ thiên hạ, dung mạo anh tuấn bức người, khí chất lạnh lùng khiến cho nhiều người sợ hãi. Hiên Viên trang chủ làm người ngạo nghễ lãnh khốc duy độc với tiểu muội là yêu thương có thêm, lần này vì tiểu muội ra mặt, cho thấy địa vị của Hiên Viên tiểu thư trong lòng trang chủ là có trọng lượng vô cùng.

“Hiên Viên Ngạo, mọi chuyện không liên quan đến người...” Tiêu Dạ Thần không hờn giận nói.

“Hừ! Tiêu Dạ Thần, Hiên Viên sơn trang cũng không phải là dễ chọc...” Hiên Viên Ngạo lạnh lùng.

“Dạ Thần, đừng nóng, yêu cầu này cũng không quá đáng, coi như bồi tiểu muội thôi...” Liễu Cô Phong từ bên ngoài tiến vào khuyên giải Tiêu Dạ Thần, Hiên Viên sơn trang thế lực lớn vô cùng, tuy Dạ Thần không sợ nhưng mà mất một chuyện phiền phức thì càng tốt.

“Liễu Cô Phong, trên thế gian này không ai có thể ép những gì mà ta không muốn...” Tiêu Dạ Thần cười lạnh, ngạo nghễ mà khinh cuồng. Đúng vậy dù có là tam bậc đế vương cũng không thể bắt ép được hấn, hấn đủ ngạo đủ cuồng, đủ tư bản để mà sống tiêu sái không ép buộc, chỉ có duy nhất Vũ Khuynh Thành mới khiến cho Tiêu đại công tử Tiêu Dạ Thần lòng có ràng buộc, mới khiến hấn cam nguyện vì nàng đứng lại che gió chắn mưa, cam nguyện yêu chiều sủng nịnh, bao dung nàng cả đời cả kiếp.

Liễu Cô Phong thở dài, Tiêu Dạ Thần mỗi khi cứng đầu lên dù có là thánh chỉ cũng coi như không, xem ra lần này phiền phức rồi đây.

Hiên Viên Tiểu Điệp ủy khuất nhìn đại ca của mình, lòng đau vô cùng, Tiêu Dạ Thần thà đối nghịch với Hiên Viên sơn trang cũng không muốn cùng nàng ba ngày sao, Tiêu Dạ Thần, người quả thật đủ lãnh. Nhìn thấy tiểu muội của mình chịu ủy khuất Hiên Viên Ngạo tức giận. Hiên Viên Ngạo hiếm khi tức giận, một khi tức giận, kiêu khí rút ra, sẽ xảy ra chuyện đó..

Nhìn thấy huynh trưởng của mình sắp rút kiếm, Hiên Viên Tiểu Điệp lo sợ, tuy nàng thật giận, thật giận Tiêu Dạ Thần nhưng cũng không muốn hấn bị thương nha. Tiêu Dạ Thần ngạo nghễ cười, hoàn toàn không để ý đến Hiên Viên Ngạo tức giận, hấn có đủ tự tin mình có thể đánh ngang tay với Hiên Viên Ngạo, cũng lắm là lưỡng bại câu thương. Liễu Cô Phong thở dài, mọi việc khi không lại phức tạp như vậy chứ. Không khí vô cùng căng thẳng, chỉ sợ một khi Hiên Viên trang chủ rút kiếm đấu cùng Tiêu Dạ Thần sẽ có máu chảy. Tiêu Dạ Thần cùng Hiên Viên Ngạo đều là những nhân vật có tiếng, không ai muốn bọn họ xảy ra xung đột cả. Mọi người đều lo lắng không thôi, thì một giọng nói ôn hòa truyền vào :

“Khoan đã...”

Người vừa đến không ai khác chính là Vũ Khuynh Thành, nàng khẽ nhíu mi tiến về phía Tiêu Dạ Thần,

bên cạnh còn dắt theo một tiểu hài tử đáng yêu, trên vai là một con tiểu bạch hổ đang lim dim ngủ. Nữ tử này vừa bước vào, toàn trường chấn động

Mỹ...mỹ đến tận cùng, khó có thể dùng từ nào diễn tả hết vẻ đẹp của nàng. Cái gọi là trăm ngư lạc nhật, bẻ nguyệt tu hoa cũng không đủ hết đảm lượng xứng với dung mạo của thiếu nữ này. Nàng ung dung dịu dàng, thanh lịch cao quý, mỗi bước đi uyển chuyển tựa như mỗi đóa huyết mẫu đơn rực rỡ nở ra. Thân hình tuyệt đẹp, cân xứng. Tóc thật dài nhẹ bay trong gió, màu đen mượt mà, ánh mặt trời nhàn nhạt phản chiếu khiến cho toàn thân nàng như nhuộm trong ánh hào quang, chẳng khác nào thiên nữ rơi xuống phạm trần. Ngũ quan thật đẹp, đôi con ngươi rực rỡ tựa như ngôi sao lấp lánh nhất trên bầu trời, rực rỡ nhưng cũng không mất ôn nhuận, sóng mắt lưu chuyển dịu dàng, tràn đầy linh khí. Môi anh đào quyến rũ cong lên nhẹ nhẹ tiểu dung. Tất cả mọi người dường như bị dung mạo ấy đoạt đi hô hấp, nữ nhân này rốt cuộc là ai, đẹp tuyệt mỹ, đứng trong nhiều nữ nhân xinh đẹp như vậy, vẻ đẹp của nàng quả thật rực rỡ hơn cả, khiến cho người ta liếc sơ đã không muốn dời mắt. (Nam Cung Dao : mỗi lần tả vẻ đẹp của tỷ ấy, ta dừng gần chết >_<)

“ Thành nhi, nàng xuống đây làm gì...” Tiêu Dạ Thần ôn nhu hỏi, đương nhiên là không quên ôm lấy tiểu hài tử kia vào lòng, Thành nhi dẫn tiểu hài tử như vậy sẽ thật mệt a.

“ Thần, người hình như gặp chuyện rắc rối lớn rồi đó” Vũ Khuynh Thành tinh nghịch nói.

“ Thành nhi định giúp ta sao...” Tiêu Dạ Thần lấy lòng cười, Thành nhi quả nhiên tâm nguyện a, nói là không quan tâm nhưng cũng giúp hẩn giải vây không phải sao, tuy hẩn không để ý Hiên Viên Ngạo nhưng mà hẩn rất vui khi nàng ra mặt vì hẩn, như vậy trong lòng nàng, hẩn cũng rất có địa vị a.

“ Hừ! chỉ biết gây chuyện, ai biết đẹp mặt chỉ cho lắm phiền phức..” Vũ Khuynh Thành điểm nhẹ hẩn cái trán, tức cười nói. Hai người hành động tuy rất thường tình nhưng quả thật khiến cho người ta không khỏi kinh ngạc. Vì sao a? đương nhiên là đây là lần đầu tiên bọn họ thấy Tiêu công tử ôn nhu đối với một nữ nhân như vậy, mà cái vẻ mặt quả là lấy lòng vô cùng, nào còn bộ dạng lạnh lùng như thường ngày. Hôm nay đúng là có nhiều chuyện mới mẻ khiến ọi người cùng mở mang tầm nhìn

Cách đó không xa, tại một tửu quán, một căn phòng thanh nhã, có một nam nhân đang ngồi trong đó, trên tay cốc trà đã bị bóp nát, máu theo bàn tay uốn lượn chảy xuống, màu đỏ đẹp tuyệt luân.

Nam nhân cũng gần ba mươi, khuôn mặt anh khí bức người, đôi ưng mâu sáng quắc, đuôi lông mày khỏe mắt nhàn nhạt tang thương. Nam nhân trường bào cao quý, thành thực mị hoặc, mỗi giờ tay nhắc chân tràn đầy khí chất vương giả, cao quý hơn người.

Nam nhân thần tình đau xót, đôi mắt bình thường lạnh lùng không độ ấm nay nhàn nhạt bi thương...cùng mừng như điên.

“ Liên nhi...!!” Âm thanh khàn khàn khô khốc, như xa như gần, cũng tràn đầy mê hoặc. Là nàng sao, Liên nhi của ta, nàng đã trở về sao?!!

Lệ, bất giác theo khóe mắt chảy xuống, nóng hổi, từng giọt, từng giọt..., rơi xuống lòng bàn tay của hẩn, ngơ ngác đưa tay lên, ánh mắt có chút mê ly. Hẩn đây là đang khóc sao?!!

Hắc y thiếu niên đứng bên cạnh, một thoáng kinh ngạc nhưng rất nhanh khôi phục thái độ nhất quán lạnh băng. Chủ nhân? Người làm sao vậy?!

25. Chương 25: Khiêu Chiến

Vũ Khuynh Thành dịu dàng cười, sóng mắt lưu chuyển ôn nhu, nàng sẽ chẳng bao giờ quên, trên thế gian này, có một nam nhân ôn nhu nhìn nàng mà nói : “ Cả đời này, ta chỉ vì nàng mà gây đàn” . Cho dù sau này xuống hoàng tuyền uống bát mạnh bà thang, dù có quên tất cả luyện lưu trần thế, duy độc không thể quên ánh mắt rạng rỡ, nụ cười ôn nhu như nước của nam nhân này. Vũ Khuynh Thành chợt hiểu, nguyên lai...nàng đã thích hẩn!

“ Hiên Viên cô nương” Vũ Khuynh Thành ôn nhu cười, nhẹ giọng nói : “ nhiều chuyện không nên cưỡng cầu”

“ Khuynh Thành cô nương, chuyện của ta không cần người quan tâm..” Hiên Viên Tiểu Diệp hừ lạnh.

“ Đúng vậy, chuyện của cô nương ta không quan tâm, cũng không có sức lực xen vào nhưng mà chuyện này lại có quan hệ với Tiêu Dạ Thần, ta cũng không thể không quan tâm nha..” Vũ Khuynh Thành nháy mắt nói.

“ Tiêu công tử dường như cũng không có quan hệ gì với cô nương đi...” Sở Y Nhân bên cạnh lên tiếng, vũ mị cười.

“ Ai nói không liên quan” Vũ Khuynh Thành lớn tiếng, lại mị hoặc cười khê “ hần là bảo tiêu của ta nha, năm năm tự do của hần trong tay ta, cho nên Hiên Viên tiểu thư, có liên quan nhất thiết lắm đó”

Tiêu Dạ Thần sủng nịnh cười nhìn Vũ Khuynh Thành, khóe môi áp áp tiểu dung, nhưng mà người bên ngoài nghe vào lại vô cùng chấn động. Trời ạ! Bọn họ không nghe lầm đấy chứ Tiêu đại công tử lại đi làm bảo tiêu sao, mặc dù mỹ nhân này khuynh thành khuynh quốc làm bảo tiêu cũng không có gì là không tốt, nhưng người này là trí tuệ bao trùm thiên hạ tuyệt đại công tử Tiêu Dạ Thần nha

“ Hiên Viên tiểu thư, ta rất khâm phục nàng có thể lớn tiếng nói lời tận đáy lòng, cũng tán thưởng nàng có can đảm theo đuổi ái tình...” Vũ Khuynh Thành cười khê “ nhưng mà cái gọi là dục tốc bất đạt, tình một tự xưa nay không thể ép buộc, nàng có lẽ nên dùng cách khác hay hơn..”

“ Vũ Khuynh Thành, ngươi là đang giáo huấn ta...” Hiên Viên Tiểu Diệp cảm giận nói.

Vũ Khuynh Thành thở dài : “ Hiên Viên tiểu thư, đừng hiểu lầm, ta không có đảm lượng giáo huấn đại tiểu thư của Hiên Viên sơn trang a, chỉ là khuyên nàng dùng cách khác thì tốt hơn thôi”

“ Vậy ngươi từ nay rời xa Tiêu Dạ Thần, thế nào có dám không...” Hiên Viên Tiểu Diệp cười lạnh. Vũ Khuynh Thành thùy hạ mi mắt, che đi lửa giận của mình, Hiên Viên Tiểu Diệp quả thật cố chấp, càng nhường nàng ta một bước, nàng ta càng tiến tới. Vũ Khuynh Thành ngẩng đầu cười khê, tựa như mẫu đơn chi hoa khoảnh khắc nở rộ yêu diễm vô cùng :

“ Cái này, Hiên Viên tiểu thư nàng hơi quá đi, ta với Thần, quan hệ như thế nào là chuyện của ta, đi hay bên cạnh hần không đến lượt nàng đến quản. Theo đuổi hạnh phúc không ai có quyền cản trở cả, nàng muốn theo đuổi tình yêu là quyền của nàng, còn ta bên cạnh hần có can hệ gì đâu..với lại đi rồi, kiếm đâu ra mỹ nam bảo tiêu vạn năng như vậy nha...”

Hiên Viên Tiểu Diệp tức giận nhìn Vũ Khuynh Thành, muốn lập tức dỡ ngay bộ mặt ôn hòa tươi cười của nàng ta. Nhưng vẫn ung dung nói , vậy được! nếu như Khuynh Thành cô nương thắng ta, ta rút lại yêu cầu vừa rồi. Hiên Viên Tiểu Diệp đắc ý cười. Hừ! để xem lần này ngươi như thế nào ứng phó, chỉ có dung mạo thì được gì chứ, chỉ là bình hoa di động, thật tức cười..!!

Vũ Khuynh Thành nhú mi, nàng không muốn tham gia mấy cuộc thi với văn này a. Tiêu Dạ Thần tiến lại gần, nắm lấy tay của Vũ Khuynh Thành, ôn nhu cười, tình ý nhẹ nhàng lưu chuyển, y nhẹ giọng nói : “ mọi chuyện để cho ta, nàng đừng phiền lòng” . Hần chỉ là không muốn Hiên Viên Tiểu Diệp mất hết mặt mũi cho nên mới không cứng rắn, không phải hần mềm lòng mà là Thành nhi không muốn vậy. Nhưng nữ nhân đó quả thật không biết điều, dám bảo Thành nhi rời khỏi hần, xem ra nữ nhân này không biết chết sống.

Vũ Khuynh Thành cười cười, lắc đầu. Nàng có thể ứng phó được, nữ nhân một khi hận lên sẽ thật đáng sợ. Nàng không muốn Hiên Viên Tiểu Diệp vì xấu hổ quá mà hận Tiêu Dạ Thần, mọi việc sau này sẽ vô cùng rắc rối, nàng muốn an bình, tâm trạng vui vẻ mà sống ở cổ đại a. Nàng vô cớ đến đây, không chừng vô cớ lại trở về, cho nên không muốn gây chuyện ở cổ đại đâu. Nhưng mà nếu nàng trở về ...Thần, ngươi sẽ nhớ ta chứ?!

“ Hiên Viên cô nương, muốn đầu như thế nào đây...” Vũ Khuynh Thành cười khê, xem như chấp nhận.

“ Tùy ngươi, chỉ cần sở trường là được...” Hiên Viên Tiểu Diệp đắc ý nói.

“ Vậy được, ta không tinh thông cầm kì thư họa, như vậy ta sẽ nhảy múa đi...” Vũ Khuynh Thành cười khê, ôn nhu nói.

“ Tỷ tỷ, cố lên...” tiểu hài tử bỗng đứng lên tiếng, cổ vũ .

“ Ha hã, có Thiên nhi cổ vũ, tỷ tỷ nhất định sẽ thắng nha..” Vũ Khuynh Thành xoa đầu tiểu hài tử, sau đó ngẩng đầu nhìn Tiêu Dạ Thần, ôn thanh nói :

“ Thần, người đã từng nói, cả đời vì ta mà gãy đàn...như vậy, lời nói còn giá trị chứ”

“ Đương nhiên, cảm âm của ta chỉ vì nàng mà gãy” Tiêu Dạ Thần kiên định nói.

Vũ Khuynh Thành dịu dàng cười, sóng mắt lưu chuyển ôn nhu, nàng sẽ chẳng bao giờ quên, trên thế gian này, có một nam nhân ôn nhu nhìn nàng mà nói : “ cả đời này, ta chỉ vì nàng mà gãy đàn” . Cho dù sau này xuống hoàng tuyền uống bát mạnh bà thang, dù có quên tất cả luyện lưu trần thế, duy độc không thể quên ánh mắt rạng rỡ, nụ cười ôn nhu như nước của nam nhân này. Vũ Khuynh Thành chợt hiểu, nguyên lai...nàng đã thích hắn. Tuy còn không phải yêu đậm sâu, nhưng cũng đã thật thích. Nếu không, đã không khó chịu như vậy khi Hiên Viên Tiểu Diệp nói thích hắn. Nếu không đã không vui vẻ khi hắn nói, cam nguyện làm cả đời bảo tiêu cho nàng, nếu không sẽ không cảm thấy ấm áp như vậy khi hắn đeo vòng ngọc cho nàng. Nam nhân này không nói lời yêu nàng, cũng không thề thốt sống chết, yêu nàng cả đời cả kiếp. Nhưng mà mỗi lời nói, mỗi cử chỉ quan tâm chăm sóc hắn đều dùng tất cả ôn nhu trong đó. Mỗi một món ăn hắn làm cho nàng đều dùng cả tâm cả tình vào trong đó. Mỗi một lời nói của nàng, hắn đều ghi nhớ. Chỉ duy hắn dùng tất cả yêu chiều, bao dung, sủng nịnh nàng. Chỉ có hắn...khiến cho nàng cảm thấy bình yên và ấm áp vô cùng khi bên cạnh.

Thần, người thật sự rất giỏi, người khiến cho ta quen dần sự có mặt của người, khiến cho ta an tâm hưởng thụ nhu tình của người, khiến cho nịch trong mâu quang ấm áp của người...khiến cho ta luyện tiếu, không muốn rời xa. Nhưng mà cái lưới tình ngọt ngào người giăng ra, ta biết nhưng vẫn cam nguyện bước vào...(Nam Cung Dao : chắc! cuối cùng tỷ ấy cũng lọt lưới, Thần ca đúng là vất vả thật >_< ,=“ cũng=“ vất=“ vả=“ ta=“ a,=“ viết=“ đến=“ hai=“ mười=“ mấy=“ chương=“ +_+=“>

Vũ Khuynh Thành nghiêng đầu nhìn Hiên Viên Ngạo, nhẹ giọng nói : ‘ Hiên Viên Ngạo, nếu như ta thắng muội muội của người, như vậy mọi chuyện sẽ được giải quyết, hi vọng Hiên Viên sơn trang sẽ gây phiền toái...” nhìn Hiên Viên Ngạo, Vũ Khuynh Thành nhớ lắm lão huynh Vũ Khuynh Quốc của nàng. Cũng yêu thương nàng như vậy, tuyệt đối không cho nàng một chút ủy khuất, dù là nhỏ nhất. Dù là nàng làm sai, lão huynh cũng bênh vực nàng, thân tình ấm áp như vậy..không còn. Nàng quả thật có chút hâm mộ Hiên Viên Tiểu Diệp, có một vị huynh trưởng như thế.

“ Được..” Hiên Viên Ngạo gật đầu, có chút lảng tránh, hắn tự dưng không dám nhìn vào đôi con ngươi xinh đẹp của nàng. Hiên Viên Ngạo có chút buồn bực, nữ nhân này xuất hiện, là cho cảm xúc của hắn vô cơ dao động.

Vũ Khuynh Thành mỉm cười gật đầu, sau đó từng bước tiến lên vũ đài. Tiêu Dạ Thần đưa hài tử cho Liễu Cô Phong, sau đó lại chỗ cây cầm , ngồi xuống, nhất thời không khí nơi đây tĩnh lặng, một tiếng lá rơi khe khẽ tưởng chừng cũng khiến cho người ta nghe thấy.

Đã quá trưa, trời đã bắt đầu xế chiều. Ánh tà dương không còn gay gắt, mà rắng đỏ cả một vùng trời, bầu trời như nhuộm huyết hồng, xinh đẹp vô cùng. Vũ đài được trang trí vô cùng lộng lẫy, thắm đỏ...khung cảnh này quả thật được tỷ mỹ bài bố vô cùng, gió nhẹ nhàng len lỏi khắp nơi, khiến cho người ta thật thoải mái.

Tiểu Bạch hổ ngoan ngoãn nằm trong vòng tay của tiểu hài tử, tiểu hài tử được Liễu Cô Phong đưa lên vai để dễ dàng nhìn lên vũ đài, vị trí có thể thuận tiện nhìn thấy tỷ tỷ của nó nhất.

Liễu Cô Tuyết đứng bên cạnh Liễu Cô Phong, đôi con ngươi lóe sáng, mong chờ cuộc phân tranh sắp xảy ra. Hiên Viên Tiểu Diệp có chút lo lắng, nhưng nhớ đến Vũ Khuynh Thành không biết gì cả thành ra cũng an tâm. Sở Y Nhân có chút cau mày khi nhìn thấy Hiên Viên Ngạo lúc này cảm xúc có chút dao động, nếu không tinh tế sẽ khó phát hiện. Sở Y Nhân khẽ cắn môi, ánh mắt một thoáng khó chịu nhìn bóng dáng trên vũ đài, Vũ Khuynh Thành, người đứng là rất được, có thể khiến cho Hiên Viên Ngạo lay động cảm xúc. Xem ra đối thủ của nàng không phải là Bạch Vân Nhu mà chính là phần y nữ tử đứng trên vũ đài kia.

Võ Ngưng Sương ôm thái độ xem kịch vui nhưng mà ngoài mặt vẫn nở nụ cười ôn nhu như nước, yên lặng đứng bên cạnh Liễu Cô Phong, nàng không để ý, cho nên không thấy được, Liễu Cô Phong từ lúc Vũ Khuynh Thành bước lên vũ đài, ánh mắt không rời. Hiên Viên Ngạo có chút đắm chiêu, vẫn lạnh lùng tàn khốc như mọi hôm, nhưng có hắn biết, lòng vô cơ...bối rối!

Vũ Khuynh Thành, người đứng là nhiều tội a, khiến cho ba nam nhân tài tuấn như vậy điều để mắt đến. Chậc!! xem ra có rất nhiều mỹ nhân oán hận Vũ Khuynh Thành đây...song chuyện này là để về sau.!!

Vũ Khuynh Thành gật đầu nhìn Tiêu Dạ Thần. Hai người tâm ý tương thông. Tiêu Dạ Thần bắt đầu gảy đàn, âm thanh trong trẻo hữu lực vang lên, Vũ Khuynh Thành bắt đầu múa...nhất vũ khuynh thành

p/s : e hèm, các nàng có thấy tình cảm của hai người đến quá nhanh không? Thật ra thì VKT chỉ mới thích TDT thôi, iu thì chưa đến mức độ đó đâu ^__^ !!

26. Chương 26: Nhất

“ Thành nhi, có thể hứa với ta một điều được không”

“ Ân ?”

“ Sau này, chỉ múa mình ta xem được không”

“ Như vậy ta có lợi gì nha”

“ Sau này chuyện gì ta cũng nghe nàng”

“ Vậy a! được thôi...”

Năm xưa, một khúc vũ tuyệt luân của La Tuyết Nhiễm khiến ọi người thán phục, gọi một tiếng đệ nhất vũ cơ.

Từng nghe, Thần nữ của Nam Phong triều, một khúc vũ tế lễ thần linh, khiến thiên hạ ngây ngất.

Từng cho rằng, một khúc Tuyết Hoa Thần Phượng của tỷ muội song sinh Nguyên Họa, Nguyên Tranh làm cho thế gian lâm vào điên cuồng.

Vậy thì giờ đây, nữ nhân trên vũ đài kia, một khúc vũ diễm lệ vô song, làm cho người ta như nín thở, chỉ còn ngơ ngẩn ngẩn nhìn, không dám phát ra một tiếng động dù là nhỏ nhất. Trong nhất thời, thiên địa dường như yên tĩnh lại, không còn tiếng ồn ào của phố xá đông đúc, không còn tiếng phân tranh thường ngày, dường như gió cũng ngừng bay đi, chỉ quanh quẩn bên cạnh hồng y nữ tử say mê quần quýt, dường như chim chóc cũng ngừng hót đắm đuối đứng lại xem, và dường như ngay cả kiêu ngạo như mị điệp cũng phải ngây ngất bay lại, tất cả chỉ còn nàng một mình sánh cùng thiên địa.

Tiếng đàn réo rất tuyệt luân, như mơ như ảo, âm thanh lúc trầm lúc bổng, khi thì dịu dàng ôn nhu như dòng sông êm đềm, lúc rục rở, chói chang như nắng sa mạc, tiên âm thành ra cũng chỉ tuyệt diệu đến như vậy. Tiếng đàn phối hợp thật hài hòa với hồng y nữ tử, mỗi bước nhảy của nàng, mỗi bước đi của nàng, mỗi cái xoay tròn tiết tấu điều hòa cùng, đẹp đến yêu diễm.

Gió vờn quanh, thổi ba ngàn tóc đen, phất qua gương mặt xinh đẹp, như nửa che nửa mở khiến cho dung nhan đẹp đẽ kia tăng thêm ba phần mê hoặc. Hồng y tung bay, lả lướt, dài lụa theo tay áo tỏa ra, xoay tròn xoay tròn như pháo nổ yên hoa, rục rở vô cùng. Nàng cười khê, không giống bình thường tươi cười tinh nghịch ngây thơ, không giống ôn nhu tiểu dung, mà cười lúc này đây mang theo ba phần vũ mị, bốn phần mị hoặc cùng ba phần câu hồn người, môi đỏ mọng quyến rũ khê mở, thanh âm trong trẻo nhưng không lạnh lùng, nhân nhật ôn nhu :

Nhập mộng theo gió đi ngàn dặm

Trần gian đi lại bấy nhiều lần

Phong thái, cốt cách đào hoa

Thêm một năm chờ đợi xuân hóa thành thu bích

Than thở cùng trăng sáng ngậm cười ta đa tình

Hoài niệm lại tình xưa

Mất người tựa tình quang

Trông về phía cơn mưa lát phất

Ở tận cùng của chân trời, nơi ánh sáng vụt mất

Làm sao biết được người quay lại

Chân đưa ra, xoay tròn, xoay tròn liên tục, tựa như một con bướm xinh đẹp vũ lượn, giống như đóa mẫu đơn từ từ hé lộ, diễm tuyệt vô song, âm thanh bỗng dừng nỉ non, vắng vắng như tiếng gọi ngàn năm trước vọng về khiến cho người ta đau xót không nguôi :

Mấy kiếp tình duyên ngang trái, tương tư dẫn lối

Chờ đợi tình yêu đậm hoa kết trái

Chỉ nguyện cùng người suốt đời không phai

Không thay lòng

Nụ cười chất chứa nỗi lòng

(Tương tư dẫn)

Tay ngọc đưa ngang, uyển chuyển phiêu lượn, cả người nàng như cánh bướm phiêu đồ, tựa như ngã về phía sau khiến ọi người một trận hoảng hốt, hốt nhiên, chân đưa ra giữ lấy thăng bằng, xoay bán vòng tròn, tóc đen theo động tác mà rũ xuống che đi gần hết khuôn mặt, những dải lụa hồng từ cánh tay áo rập rờn như hàng vạn cánh bướm, tiếng đàn kết thúc, tay áo dơ lên, tức thời thu lại. Hồng y nữ tử khẽ cúi người, như một cái lễ, lại ngẩng đầu lên, quay về nhìn về phía bạch y công tử bên đàn cầm, tao nhã cười. Không phải là nụ cười yêu dã như lúc này, mà giờ khắc này, cười là như vậy tinh thuần, không một tạp chất. Ánh mắt sáng ngời, như tán thưởng : “ Thần, người đàn rất hay”

Bạch y nam nữ ôn nhu cười, từ lúc bắt đầu cho đến khi kết thúc, ánh mắt của hắn chưa từng rời khỏi nàng dù là một thoáng chốc, sủng nịnh cùng nhu tình. Thành nhi? Nàng có biết chỉ cần nàng quay đầu lại, luôn có ta ở sau lưng nàng, cổ vũ nàng, ủng hộ nàng...

Người đã ngừng múa, tiếng đàn cũng đã dứt nhưng mà dư âm lượn lờ hoài không dứt. Có lẽ sau hôm nay, mọi chuyện sẽ rất nhiều đổi khác.

Tỷ như, Tiêu công tử một khúc đàn tuyệt diệu say đắm thiên hạ chỉ vì một nữ nhân mà gãy.

Tỷ như, một khúc vũ khuynh thành của hồng y nữ tử khiến cho người ta say mê không dứt.

Tỷ như, kinh nam xuất hiện giai nhân, tuyệt sắc dung nhan, nhất tiểu khuynh thành, nhị tiểu khuynh quốc

Và dĩ nhiên, nhất vũ khuynh thành, Hiên Viên Tiểu Điệp dù không muốn cũng phải cúi đầu chịu thua

Sở Y Nhân lòng chấn động không ngớt nhưng vẫn cung dung cười. Võ Ngưng Sương bối rối vô cùng nhưng vẫn dịu dàng tiểu dung. Liễu Cô Tuyết sùng bái cảm thán.

Nhất vũ khuynh thành, quả thật danh như ý nghĩa, một khúc vũ làm thiên hạ ngây ngất. Liễu Cô Phong si ngốc ngẩn nhìn, Hiên Viên Ngạo cũng đỏ đi lớp mặt nạ lạnh lùng say mê xem. Nhưng mà vũ vừa dứt, Liễu Cô Phong dẩu đi về si ngốc mà ôn hòa cười. Hiên Viên Ngạo cũng phủ lớp mặt nạ lạnh lùng xuống, tàn khóc như thường ngày, chỉ là tâm không ngừng bồi hồi đó thôi

Cái gọi là dư âm , quả thật kinh người, sau hôm đó, Vũ Khuynh Thành trở thành đề tài được mọi người bàn tán xôn xao không ngừng. Cũng sau hôm đó, cái tên Vũ Khuynh Thành, thành danh khắp đại lục, là phúc hay họa, điều khó đoán trước....

“ Tỷ tỷ...” thật đẹp nha, tiểu hài tử ngây thơ nói, đôi má đỏ bừng vì hưng phấn. Nó cảm thấy thế gian này chẳng có cảnh gì đẹp bằng lúc tỷ tỷ của nó nhảy múa, thật yêu diễm, thật...nó cũng chẳng biết dùng từ nào hình dung cả

Vũ Khuynh Thành ôn nhu xoa đầu tiểu hài tử, cười khẽ...

“ Chủ nhân...” hắc y thiếu niên nhẹ giọng lên tiếng, âm thanh có chút sầu lo.

“ Không phải nàng, không phải nàng...” nam tử âm thanh nỉ non thầm thì. Liên nhi của hắn cái gì cũng biết duy độc không thể múa. Nam tử có chút điên loạn, sau đó phóng người ra cửa sổ mất hút, động tác nhanh vô cùng cho thấy nam tử võ công tuyệt đối là nhất đại cao thủ. Hắc y thiếu niên than nhẹ, sau đó lắc mình đi theo.

Tình a.....!!! yêu hận dây dưa, muôn đời khó dứt, vì yêu mà hận, vì yêu mà sinh, vì yêu mà tử, vì yêu mà đau, vì yêu mà bi, mà hoan, trăm năm quyến luyến, vương vấn ngàn năm...thật khó lí giải!! haiz!!!! (Nam Cung Dao : thật ra ta cũng không hiểu, tình là gì ?!! +-+)

“ Thần, người sao vậy, có chuyện không vui sao.” Vũ Khuynh Thành nghi hoặc nhìn Tiêu Dạ Thần.

“ Không có...” Tiêu Dạ Thần ôn hòa cười, sau đó bỗng dừng nghiêm túc đi lên, nói : “ Thành nhi, có thể hứa với ta một chuyện được không?”

“ Ân ? chuyện gì a...” Vũ Khuynh Thành nghiêng đầu vấn.

“ Có thể., sau này nàng chỉ múa ột mình ta xem, được không ?”

Vũ Khuynh Thành khoe môi cong cong, có chút buồn cười, hắn là vì chuyện này mà nhịu mảy cau có cả ngày sao, quả thật nhỏ mọn, nhưng mà bất quá thật đáng yêu. Vũ Khuynh Thành hớp một ngụm trà, che đi ý cười, sau đó ung dung vấn:

“ Như vậy, ta được lợi gì nha”

Tiêu Dạ Thần cười hớn hở, đôi con ngươi rực sáng, vui vẻ nói : “ sau này mọi chuyện ta đều nghe nàng”

“ Uh!” Vũ Khuynh Thành gật gật đầu, khoe môi ý cười càng đậm, sau đó lảng lảng nói : “ cũng được, nhưng mà người nhớ đó nha, sau này tuyệt đối không được nuốt lời đâu đó”

“ Đương nhiên, Thành nhi nói chính là thánh chỉ” Tiêu Dạ Thần cười khê, mâu quang tràn đầy ý cười, hạnh phúc...

27. Chương 27: Nỗi Lòng Liễu Cô Phong

Thích một người là khi người ấy không có bên cạnh, vẫn thấy ấm lòng khi nhớ đến người đó, yêu một người là khi mỗi khi có chuyện vui, chuyện buồn đều nhớ đến người đó trước tiên, mỗi nhẩn mi mảy cười của người đó đều tác động đến xúc cảm bản thân, luôn cảm thấy người đó đẹp nhất, tốt nhất, hận không thể đem cả thế giới dâng lên trước mặt người đó

“ Cô Phong, ở trong Liễu phủ mấy tháng trước được tặng một gốc đào mọc ngàn năm phải không...” Tiêu Dạ Thần vấn.

“ Đúng vậy, có chuyện gì sao?” Liễu Cô Phong ôn hòa cười

“ Gốc đào mọc đó còn chứ, ta cần...”

“ Ở trong phòng bảo khố ấy, người cứ việc cầm đi”

“ Cảm tạ”

“ Không có gì, giữa chúng ta còn cần hai chữ này sao”

“ Tiêu dạ thần cười khê, vỗ vỗ vai Liễu Cô Phong, đúng vậy, giữa cảm tình của bọn hắn, vốn không cần hai chữ tạ ơn, vì hắn là Tiêu Dạ Thần, y là Liễu Cô Phong, là tri kỉ, là huynh đệ . Cùng trưởng thành, năm năm thời gian, không dài cũng không phải là ngắn, hắn và y cũng cảm tình còn thân hơn huynh đệ ruột thịt, chỉ là không nói mà thôi. Bởi lẽ Tiêu Dạ Thần và Liễu Cô Phong, trong lòng bọn họ tự hiểu...

“ Nhưng mà người dùng gốc đào mọc đó làm gì a...” Liễu Cô Phong bỗng dừng tò mò

“ Không có gì...” Tiêu Dạ Thần khoe môi cong lên nét cười ôn nhu, tuy hắn nói không có gì nhưng mà Liễu Cô Phong nhìn thôi cũng hiểu được, bằng hữu này của mình chắc chắn dùng gốc đào mọc này cho Khuynh Thành, tiểu dung ôn nhu như nước kia, chỉ khi nghĩ về Vũ Khuynh Thành mới có nụ cười thật lòng đến như

vậy. Liễu Cô Phong một thoáng cười khê, Vũ Khuynh Thành, một nữ tử chỉ mới xuất hiện hơn một tháng nhưng mà khiến cho Liễu phủ không biết bao nhiêu chuyện xảy ra

Tiêu Dạ Thần trở nên âm áp nhu tình hơn, có cảm giác là người hơn, chứ lúc trước y lúc nào cũng phiêu diêu xuất trần khiến cho người khác chỉ ngưỡng mộ chứ không dám đến gần

Còn hấn thì...tựa hồ động tâm, Liễu Cô Phong mơ hồ bối rối. Hấn không dám đối diện cùng Vũ Khuynh Thành, hấn sợ chỉ cần gặp nàng nhiều một chút, hay là đối diện với nàng nhiều một tý, hấn sợ tâm hấn sẽ bay mất. Liễu Cô Phong hấn thừa nhận, hấn là đang trốn tránh, hấn sợ, sợ mình thật sự thích nữ tử Khuynh Thành này, cho nên Vũ Khuynh Thành ở Liễu phủ hơn một tháng nhưng chưa bao giờ hấn một mình gặp nàng cả.

Tình, đã không có kết quả thì tốt nhất không nên lụy vào, hấn thà trốn tránh, thiên hạ nổi danh Như Ngọc công tử, làm người ôn hòa, khiêm cung có lẽ thực tế là một con hồ ly tinh, trên thương trường có ai không nể mặt hấn, nhưng mà đối mặt với cảm tình thì, Liễu Cô Phong không dám thẳng thắn, bởi vì nàng không chỉ đơn thuần là một nữ nhân thường tình, nàng là người Tiêu Dạ Thần- bằng hữu quan trọng nhất của hấn yêu tha thiết. Hấn vĩnh viễn không thể có tình cảm được với nàng.

Liễu Cô Phong thở dài, khê nhắm mắt có chút mệt mỏi. Hấn thường hỏi phụ thân, thế nào là thích một người? Từ nhỏ lớn lên hấn thường nghe nhiều người hâm mộ về tình yêu của phụ mẫu hấn, nhưng hấn chưa từng hiểu, cho nên không quan tâm nhiều lắm. Hấn chỉ nhớ lúc đó, phụ thân hấn cười khê, ôn nhu nói : “ Thích một người là khi người ấy không có bên cạnh, vẫn thấy ấm lòng khi nhớ đến người đó, yêu một người là khi mỗi khi có chuyện vui, chuyện buồn đều nhớ đến người đó trước tiên, mỗi nhẩn mi mảy cười của người đó đều tác động đến xúc cảm bản thân, luôn cảm thấy người đó đẹp nhất, tốt nhất, hận không thể đem cả thế giới dâng lên trước mặt người đó”. Bây giờ Liễu Cô Phong chợt hiểu tại sao phụ thân hấn lại nói như thế, cũng hiểu được, tại sao mỗi khi nhắc đến mẫu thân, ánh mắt của phụ thân lại ôn nhu như vậy...

Tình cảm con người, thật kì lạ, cũng thật khó hiểu. Rõ ràng là thời gian quen nhau thật ngắn lại yêu thích đối phương trong khi đó, người người quen thật lâu, gặp nhau thật nhiều nhưng lại không có rung cảm đó. Cũng như Liễu Cô Phong cùng Võ Ngưng Sương, rõ ràng hai người là thanh mai trúc mã, rõ ràng thời gian Võ Ngưng Sương bên cạnh Liễu Cô Phong nhiều lắm, nhưng mà mười mấy năm cảm tình hà cớ gì lại không mãnh liệt xốn xang như lúc Liễu Cô Phong động tâm với Vũ Khuynh Thành. Điều này, Liễu Cô Phong hấn không hiểu. Võ Ngưng Sương dịu dàng ôn nhu, hiểu lí lẽ, luôn bên cạnh hấn, lí giải hấn...nhưng mà tại sao hấn chỉ đơn thuần coi nàng là tri kỉ, là bằng hữu thậm chí là tiểu muội, trong khi đó với Vũ Khuynh Thành, hấn hi vọng có thể bên cạnh, có thể ôm nàng vào trong lòng, vì nàng che gió chắn mưa, vì nàng mà phong lưu công tử như hấn lại có ý định muốn lập gia đình.

Thật sự mà nói, cảm tình của hấn đối với Vũ Khuynh Thành không tính là yêu nhưng mà rung động ngay từ lúc gặp gỡ đầu tiên, dần dần nàng đáng yêu, nàng nghịch ngợm, nàng thiện lương, nàng ôn nhu như một dòng nước ấm lưu chuyển trong lòng hấn khiến hấn dần dần say mê, khiến hấn yêu thích.

Khi nhìn nàng nhảy múa, một khúc vũ tuyệt luân, khoảnh khắc ấy hốt nhiên hấn giật mình, nguyên lai rung động ban đầu trong hấn không biết tự khi nào đã chuyển sang thích. Liễu Cô Phong cười khổ, hấn tự nhận phong lưu tiêu sái không kiềm chế được, không ngờ có một ngày cũng mắc vào cái lưới tình ấy....(Nam Cung Dao : ôi! Hối thế gian tình ái là chi, mà khiến đôi lứa thế nguyên sống chết =’=, tội nghiệp huynh ấy!!!)

“ Liễu Cô Phong, ngươi có thấy Thần hấn đi đâu không?...” Vũ Khuynh Thành vừa thấy bóng dáng của Liễu Cô Phong đã nhanh chóng tiến đến hỏi. Không biết dạo này có chuyện gì mà Thần, hấn cứ lén la lút làm cái gì đó, thật khó hiểu?

Liễu Cô Phong thân hình cứng ngắc, sau đó ôn hòa cười : “ cái này ta không rõ lắm, chắc Dạ Thần huynh có chút việc riêng, Khuynh Thành có việc gì gấp sao, ta có thể giúp”

“ Cũng không có gì, Thần, hấn đã nói hôm nay cùng ta ra Lạc hồ câu cá nhưng mà giờ này không thấy..” Vũ Khuynh Thành khê nhú mày.

“ Có lẽ Dạ Thần đang chuẩn bị đồ không ngừng...” Liễu Cô Phong nhẹ giọng nói. Ánh mắt vọng đến bên cửa phủ, thấy Tiêu Dạ Thần thong thả bước vào, trên tay còn cầm một đồng hồ đồng hồ câu cá, Liễu Cô Phong nhếch môi cười khê : “ xem ra Dạ Thần huynh đã về đến nơi rồi kìa”

Vũ Khuynh Thành nhanh chóng chạy lại chỗ Tiêu Dạ Thần, cau mày nói : “ Thần, tay của người làm sao vậy?”. Đương nhiên là không quên cầm bàn tay của hắn lên ngắm soi. Tiêu Dạ Thần có chút bối rối, giật tay lại, sau đó ôn nhu nói : “ không có, chỉ là sơ ý thôi”

Vũ Khuynh Thành nghi ngờ nhìn Tiêu Dạ Thần, này vết thương rất nhỏ, li li, thậm chí máu tứa hồ là bị vật nhọn vô tình đâm phải, đâu phải sơ ý trầy. Hắn rốt cuộc là đang có gì giấu nàng a. Vũ Khuynh Thành một thoáng không vui khi nghĩ đến Tiêu Dạ Thần giấu nàng làm một chuyện gì đó, nhưng rất nhanh không phục bộ dáng vô tâm không phẩy như thường ngày , cười khẽ nói : “ Thần, hôm nay chúng ta ở nhà đi, tự đứng ta không có hứng thú câu cá”

“ Được a...” Tiêu Dạ Thần một thoáng sững sốt sau cười cười gạt đầu. Chỉ cần là lời Thành nhi nói, hắn không nghi ngờ, nhưng mà Thành nhi, nàng là vì đau lòng ta mà không đi câu cá sao?

Liều Cô Phong đã đi từ lúc nào không ai hay biết, bóng lưng có chút cô tịch, khéo môi y cong cong nét cười khổ. Vũ Khuynh Thành, có lẽ nàng cũng không biết, khi nhìn thấy Dạ Thần, ánh mắt của nàng ánh lên, rạng rỡ hơn bao giờ hết. Có lẽ nàng cũng không biết, nhìn thấy Dạ Thần bị thương cho nên tâm trạng lại mất hứng như vậy, vì thế mà không đi câu cá đúng không? Bởi vì so với việc rong chơi vui vẻ, Vũ Khuynh Thành, nàng quan tâm Dạ Thần hơn, thật ra, cảm tình của nàng dành cho Dạ Thần...ngày càng không chỉ đơn thuần là thích. Dạ Thần, thật ra huynh cũng không cần lo lắng, trong lòng nữ tử mà huynh yêu, từ lâu trong tim đã có hình bóng của huynh rồi, chẳng qua người trong cuộc còn ngu ngơ, người ngoài cuộc đã tỉnh tưởng

Dạ Thần, thật lòng...ta chúc phúc huynh cùng nàng vĩnh kết đồng tâm...!!

“ Thành nhi, nàng mất hứng...” Tiêu Dạ Thần cẩn cẩn dục dục hỏi, nhìn khuôn mặt hiện lên mấy chữ thật to ‘ ta thật mất hứng’ Tiêu Dạ Thần không khỏi đỏ mặt hỏi, không phải là nàng đã phát hiện đó chứ?

“ Không có a, Thần, sao người lại hỏi vậy...” Vũ Khuynh Thành tươi cười sáng lạng nhưng càng khiến cho Tiêu đại công tử thêm dựng tóc gáy, hơn ai hết hắn hiểu, một khi Thành nhi của hắn tức giận chính là tươi cười càng thêm ôn nhu, càng thêm mị hoặc lòng người.

“ Thành..Thành nhi, ta không phải làm chuyện gì khiến nàng buồn bực đấy chứ...” Tiêu Dạ Thần lấy lòng nói.

“ Không a, người rất tốt...” Vũ Khuynh Thành cười tươi rói

Tiêu Dạ Thần cười khổ, đang cố gắng suy nghĩ làm chỗ nào mà mình khiến cho Thành nhi mất hứng, nhưng mà nghĩ hoài không ra. Tiêu đại công tử khẽ cau mày, hay là món điểm tâm lúc sáng có vấn đề, không phải a, lúc sáng chẳng phải nàng khen ngon sao? Rốt cuộc là chuyện gì? (Nam Cung Dao : khụ! Ta nói Tiêu đại công tử, trí thông minh của người từ khi nào đã suy giảm như vậy hả ? =’=)Hai người, người đang suy ngẫm, kẻ cúi đầu không nói, thời gian từng giây từng lát trôi qua, tưởng chừng cả hai sẽ im lặng, thì Vũ Khuynh Thành thở dài, nhẹ giọng nói : “ từ nay về sau, hứa với ta, đừng để bản thân mình bị thương”

Bởi vì người bị thương, ta sẽ đau lòng...!!!

Tiêu Dạ Thần sững sốt sau đó cười khẽ vắn, ánh mắt không dấu nổi vui mừng : “ Thành nhi đây là đang quan tâm ta sao?”

Vũ Khuynh Thành then quá hóa giận lớn tiếng nói : “ hừ! ai quan tâm người nha, nếu người bị thương ai nấu cơm cho ta, ai cùng ta đi ngao du tứ phương, ai bên cạnh ta...” nói đến đây Vũ Khuynh Thành giọng nói nhỏ dần, sau đó tắt hẳn, mắt đẹp lườm nhìn Tiêu Dạ Thần. Được lắm, từ bao giờ hắn học cách trêu đùa nàng rồi, chẳng phải chỉ có nàng mới trêu đùa hắn hay sao chứ, thật là...!!

Tiêu Dạ Thần cúi đầu, đôi bờ vai có chút run run, hắn thật buồn cười nhưng mà nếu cười lớn Thành nhi sẽ tức giận thành ra hắn đang cố nén cười đây, nhưng mà thật sự bị nội thương a. Vũ Khuynh Thành bị Tiêu Dạ Thần cười then đến nổi phồng mang trợn má, lấy tay vỗ hắn bờ vai, lớn tiếng quát : “ không được cười”

“ Là,..là...ta sai rồi, nàng đừng giận...” Tiêu Dạ Thần gạt đầu lia lịa, nhưng mà khôn mặt của hắn đã đỏ lên vì nghẹn cười khiến cho Vũ Khuynh Thành buồn bực vô cùng. Tiêu Dạ Thần ôn nhu nhìn Vũ Khuynh Thành , lòng nhẹ nhẹ ầm ập. Thành nhi, có phải nàng đã bắt đầu quan tâm đến ta, như vậy có phải hay không...?? (Nam Cung Dao : huynh này đúng là đầu óc chậm tiêu thật +_+)

28. Chương 28: Bạch Vân Nhu

Hiên Viên sơn trang

Một trong thiên hạ đệ nhất trang há có thể tầm thường, sơn trang rộng lớn, kiến trúc độc đáo, toàn cây thơm cỏ lạ, bước chân vào Hiên Viên sơn trang, cảm thấy không khí uy nghiêm cùng xa hoa vô cùng.

Hiên Viên sơn trang dạo này không khí nói chung là không được tốt cho lắm, mà nguyên nhân gây ra không ai khác chính là đại tiểu thư của Hiên Viên sơn trang Hiên Viên Tiểu Điệp. Thất bại của hoa khôi đại tái khiến cho Hiên Viên Tiểu Điệp vô cùng xấu hổ, giận dữ cùng nhục nhã. Nàng không hề nghĩ rằng Vũ Khuynh Thành còn có một chiêu sau cùng như thế. Vốn định hẹn nàng ra là để dẫn mặt, để cho nàng ta nhận thấy nàng ta so ra thua kém với mình nhiều lắm, cũng để cho Tiêu ca ca hiểu rõ, nàng mới đích thực phù hợp với hắn, không ngờ kết quả lại khiến cho Vũ Khuynh Thành đoạt hết nổi bật

Hừ, cái gì là tuyệt diễm vô song, cái gì là nhất vũ khuynh thành, chẳng qua là một khúc múa thôi, chẳng khác gì với ca kĩ, vì có gì lại đoạt hết nổi bật của nàng. Hiên Viên Tiểu Điệp không cam tâm, không cam tâm càng thêm cả oán hận. Từ ngày nữ tử đó xuất hiện, tất cả của nàng đều bị nàng ta đoạt đi, Hiên Viên Tiểu Điệp ánh mắt căm hận, hận không thể ngay tức khắc giết Vũ Khuynh Thành

Nữ nhân một khi ghen tị thật đáng sợ, hiên viên tiểu điệp vì yêu sinh hận, vì yêu mà ghen tị, hoàn toàn mất đi lí trí cùng với sáng suốt. Người ta nói nữ nhân khi yêu thường mù quáng quả không sai. Hiên Viên Tiểu Điệp dường như đã quên mất, ai chính là người đã cứu mạng nàng ta, cũng đã quên mất Vũ Khuynh Thành chưa từng đoạt bất cứ của gì của nàng ta cả!!

“ Vũ Khuynh Thành, có một ngày ta bắt ngươi phải nhận lại hết thấy nhục nhã mà ta đã chịu...” Hiên Viên Tiểu Điệp gần từng tiếng. Nàng từ nhỏ nhận muôn ngàn sủng ái, cho dù phụ mẫu sớm qua đời nhưng mà có gia gia từ nhỏ luôn yêu chiều sủng nịnh nàng, đại ca bảo vệ nàng, chưa từng chịu ủy khuất, nay lại bị trước mặt công chúng nhận lời từ chối của Tiêu Dạ Thần, bảo sao nàng không nhục nhã cho được. Âm thanh đồ đồ vỡ vang dội khắp Hiên Viên Sơn trang. Xem ra lần này tổn không ít bạc trang hoàng lại chỗ ở a, hạ nhân sơn trang âm thầm kêu khổ.

Hiên Viên Tiểu Điệp nổi điên xô hết đồ đạc trong phòng, dường như tiếng đồ vỡ sẽ khiến cho tâm trạng của nàng tốt lên nhiều lắm, Hiên Viên Tiểu Điệp khuôn mặt xinh đẹp vì tức giận mà có chút vặn vẹo, khiến cho người ta có chút sợ hãi. Hiên Viên Ngạo vừa bước vào phòng thì thấy tiểu muội của mình tình trạng nổi điên như vậy, có chút nhíu mày không vui, âm thanh lạnh lùng nói:

“ Đủ! Tiểu Điệp, muội đây là làm cái gì”

Hiên Viên Tiểu Điệp bị Hiên Viên Ngạo quát giật mình tỉnh lại, sau đó ủy khuất nói : “ ca ca..”

Hiên Viên Ngạo tuy làm người lãnh khốc tàn nhẫn nhưng đối với tiểu muội này lại yêu thương có thêm, thấy nàng thần tình ủy khuất, cũng nhẹ nhàng đau lòng, âm thanh có chút nhu hòa :

“ Tiểu Điệp, trên đời này nhiều thứ không thể cưỡng cầu, sẽ có một ngày muội sẽ tìm được nam tử tốt hơn Tiêu Dạ Thần”

“ Ca ca, huynh không hiểu....” Hiên Viên Tiểu Điệp khẽ cắn môi, ánh mắt đau lòng hòa vô thố: “ huynh chưa từng thích một ai cho nên không biết, nếu có thể dễ dàng bỏ cuộc như vậy đã không phải là chân chính yêu thích rồi”

Hiên Viên Ngạo bị Hiên Viên Tiểu Điệp nói vậy có chút sững người, sau đó lại lạnh lùng nói : “ ta không cần thứ tình cảm đó”

Hiên Viên Tiểu Điệp thấy ca ca của mình lạnh lùng, âm thanh không hề giận có chút chột dạ, mặc dù ca ca đối mình luôn sủng ái nhưng mà ca ca lạnh lùng cùng tàn khốc vẫn khiến cho nàng kính sợ. Hiên Viên Tiểu Điệp nhỏ giọng ủy khuất : “ nhưng mà, muội thật sự thích hắn nha”

Hiên Viên Ngạo một thoáng nhăn mi, giây lát Tiểu Điệp nói hắn không hiểu như thế nào là thích một người, vô có trong trí óc của hắn chợt lóe hình bóng hồng y nữ tử tử nhưng nhanh đến nỗi hắn cũng không xác định rõ, áp chế đi trong lòng xúc cảm kì lạ, Hiên Viên Ngạo thở dài nhìn muội muội của mình, đau lòng nói: “ tiểu Điệp, Tiêu Dạ Thần hắn không thích muội”

“ Nhưng nếu không tranh thủ há chẳng phải hối hận cả đời sao, ít ra sau này muội sẽ không hối hận” Hiên Viên Tiểu Diệp kiên định nhìn Hiên Viên Ngạo, giọng nói tràn đầy quyết tuyệt. Hiên Viên Ngạo chấn động, tranh thủ để sau này ít ra cũng không hối hận sao? Hiên Viên Ngạo một lần nữa nhìn tiểu muội từ nhỏ mình sủng ái này, có lẽ tiểu Diệp đã lớn. Hiên Viên Ngạo có chút cảm thán. Làm huynh cũng giống như cha, ánh mắt ít đi ba phần lạnh lùng, nhàn nhạt ấm áp

“ Muội muốn làm gì ta không ngăn cản, nhưng mà đừng để cho bản thân lún sâu vào, cũng đừng là chuyện khiến sau này hối hận”

Hiên Viên Tiểu Diệp mỉm cười, gật đầu đáp ứng huynh trưởng của mình. Trên thế gian này, chỉ có đại ca là thương yêu nàng nhất, gia gia tuy sủng ái nàng nhưng mà ngài hiện giờ cũng nãi nãi thường hay ngao du tứ phương, ít có ở sơn trang, cho nên cảm tình cũng ít sâu sắc như lúc nhỏ. Hiên Viên Tiểu Diệp nhìn bóng lưng của đại ca khuất dần, khóe môi cong lên nụ cười tuyệt mỹ. Có đại ca ủng hộ, nàng còn lo gì Vũ Khuynh Thành chứ. Hiên Viên Tiểu Diệp đắc ý

Trong lòng Hiên Viên Ngạo, tuy Tiểu Diệp có chút đều man tùy hứng nhưng mà cũng không đến mức độc địa, cho nên hẳn cho rằng nàng tức giận chỉ đơn thuần là nháo vậy thôi, cho nên không lắm chú ý. Đợi ọi chuyện xảy ra, Hiên Viên Ngạo lúc ấy mới hiểu, nguyên lai tiểu muội của mình không hề đơn thuần như bản thân y biết. Hiên Viên Ngạo lúc đó hối hận, nhưng có đôi khi biết được....mọi chuyện đã muộn, bị thương kéo dài.....

“ Ai?..” Hiên Viên Ngạo khê quát, ngón tay nhanh chóng đỡ lấy phi tiêu, động tác nhanh như chớp. Đôi con ngươi lạnh như băng không một độ ấm, xem ra có kẻ không muốn chết sống dám đến Hiên Viên sơn trang làm loạn a

“ Ha hã...Hiên Viên Ngạo, công lực của ngươi ngày càng tiến bộ” âm thanh lạnh lãnh kèm theo ba phần tà mị, âm thanh này nam nhân vừa nghe quả thật xương cốt như nhũn ra, đương nhiên là không tính nam nhân như Hiên Viên Ngạo. Nữ tử từ trong cửa sổ phi vào, hồng y phiêu diêu xinh đẹp, tạo nên một độ cong tuyệt đẹp

“ Bạch Vân Nhu?...” Hiên Viên Ngạo nhàn nhạt nói

“ Chậc! mới có mấy tháng không gặp, ngươi không phải đã quên ta đi..” Bạch Vân Nhu yêu mị cười, xứng với một thân hồng y rực lửa. Hiên Viên Ngạo nhú mày, hẳn cảm thấy nữ nhân này mặc hồng y quả thật không thích hợp bằng Vũ Khuynh Thành. Hiên Viên Ngạo sững sốt, hẳn khi không lại nghĩ đến vấn đề này?

Người đến không ai khác chính là cung chủ của Phượng Hi cung- thiên hạ đệ nhất cung trên giang hồ. Nữ tử khoảng hai mươi tuổi, thân hình hoàn mỹ lả lướt khiến cho nam nhân nhìn vào không khỏi mẩn hai tiếng yêu tinh. Dung mạo không giống như Sở Y Nhân thuộc dạng vũ mị nữ nhân, mà nữ tử này giống như tiểu yêu tinh, dung nhan mị hoặc đến cực điểm. Một thân hồng y rực rỡ càng khiến cho làn da trắng nõn thêm một phần bắt mắt, đôi môi đỏ mọng như máu, nhưng cũng thật quyến rũ, mũi cao cân xứng với ngũ quan, đôi mắt thâm thúy như có ma thuật,khiến cho người ta như bị thôi miên. Yêu mị nữ tử đối với lạnh lùng nam nhân, quả nhiên có chút...cực phẩm à nha >_

“ Ngươi đến đây làm gì..” Hiên Viên Ngạo không mặn không nhạt nói

Bạch Vân Nhu mị hoặc cười, tiến sát lại gần hiên viên ngạo, môi đỏ mọng quyến rũ cười khê, nhỏ giọng nói : “ người ta nhớ người nha”

Hiên Viên Ngạo lạnh lùng đẩy ra nữ tử đang triền lên người mình, có chút chán ghét nói : “ Bạch Vân Nhu, đừng khiến ta động thủ”

Bạch Vân Nhu cười lớn tiếng, đôi con ngươi thâm thúy tựa hải, như nhìn, như đánh giá Hiên Viên Ngạo : “ Hiên Viên Ngạo, cảm xúc của ngươi có chút không ổn định, không phải gặp chuyện gì đi” . Bạch Vân Nhu nhìn chăm chăm vào Hiên Viên Ngạo, chỉ cần hần lộ một chút sơ hở, nàng liền có thể dễ dàng nhìn đi ra.

Hiên Viên Ngạo ngoài mặt tuy giọng điệu vẫn lạnh như băng nhưng mà lòng dạ vô cùng rối bời, vì cái gì trong đầu hẳn cứ thấp thoáng ẩn hiện hồng y nữ tử tên gọi Vũ Khuynh Thành này, hẳn đúng là điên rồi!

“ Bạch Vân Nhu, rốt cuộc ngươi đến đây với mục đích gì...” Hiên Viên Ngạo lại lần nữa cất tiếng hỏi

Bạch Vân Nhu rũ xuống mi mắt, mi gian thoáng chút phiền lòng, nam nhân này nhiều lúc nàng thật khó phán đoán hẳn nghĩ gì, Bạch Vân Nhu tuy trong lòng phiền muộn nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười vũ mị, lại nói: “ chẳng phải sắp có đại hội anh hùng sao, chẳng qua muốn xem ngươi làm cái gì thôi”

“ Được rồi, không tiễn...” Hiên Viên Ngạo lạnh lùng tiễn khách. Thật sự mà nói, đối với Bạch Vân Nhu hẳn không chán ghét nhưng cũng không có hảo cảm. Bạch Vân Nhu tươi cười vẫn như vậy mị hoặc nhưng mà tận sâu trong đáy mắt một mảnh cười khổ, xem ra hẳn vẫn là không chào đón nàng a, Bạch Vân Nhu quỷ dị cười. Thật ra, trong lòng hẳn không nàng cũng không sao, chỉ cần nữ nhân duy nhất bên cạnh hẳn là nàng là được. Bạch Vân Nhu, nàng không tin trên thế gian này có cái gì gọi là tình, là yêu. Chẳng qua đối với Hiên Viên Ngạo, đơn thuần thưởng thức rồi dẫn đến độc chiếm dục thôi. Bạch Vân Nhu một thoáng lạnh lùng cười, bởi vì nàng hiểu rõ, hẳn và nàng điều là một loại người, không tin vào mấy cái tình cảm không thực tế đó, cho nên nàng chọn hẳn làm nam nhân của nàng, vì vậy Hiên Viên Ngạo, nếu ta không có được người, thì không ai có được người, nếu không chiếm được thì tốt nhất là hủy đi. Bạch Vân Nhu thi triển tuyệt thế khinh công đi mất. Nàng có một chuyện phải đi làm a. Nghe Sở Y Nhân nói, Hiên Viên Ngạo cảm xúc giao động vì một nữ nhân, nàng phải đi xem thử, rốt cuộc thần thánh phương nào có thể khiến cho Hiên Viên Ngạo lại giao động xúc cảm, hi vọng đừng để cho nàng thất vọng mới được a.

29. Chương 29: Thi Triển Võ Công

Giữa biển người bao la mênh mông, có được một tri kỷ thật lòng đối đãi mình, Bạch Vân Nhu sinh kiếp này cũng không uống !!!

Giang hồ gần đây không khí có vẻ khẩn trương cùng sôi động, vì đại hội võ lâm gần đến. Ba năm mới có một lần, cho nên đại hội anh hùng vô cùng long trọng. Các lộ anh hùng nhất thời từ các nơi khác nhau tập trung ồ ạt đến Kinh Nam, nhất thời mỹ nhân thành này, nơi đâu cũng thấy giang hồ hiệp sĩ, chỗ nào cũng thấy cao thủ võ lâm, quả thật đúng như tình cảnh, cao thủ giang hồ còn nhiều hơn cả rau quả ngoài chợ a. Vũ Khuynh Thành lòng cảm thán, cũng may ở cổ đại mật độ dân số thừa thớt cho nên cũng không có vấn đề gì nghiêm trọng, nếu như ở hiện đại, với cái mức độ mỗi ngày ra vào hơn trăm người giang hồ này thì Kinh Nam quả thật bị bùng nổ dân số rồi

Năm nay đại hội anh hùng diễn ra không nơi nào khác chính là tại Văn Võ tiêu cục, minh chủ võ lâm hiện thời chính là phụ thân của giang hồ đệ nhất mỹ nhân Võ Ngưng Sương đồng thời cũng là cục chủ của Tiêu cục này. Võ Thanh Tri, làm người dày rộng, võ công cao cường, cho nên làm minh chủ võ lâm gần mười năm, cũng không ai có ý kiến gì cả. Lần này đại hội võ lâm hi vọng có thể tìm ra tân minh chủ, cho nên nhất thời, anh hùng hảo hán khắp nơi như nước chảy về Kinh Nam.

“ Thần, đại hội năm nay có vẻ tấp nập đấy....” Vũ Khuynh Thành cảm thán, xem ra sắp được xem trò hay rồi

“ Đúng vậy, vì năm nay sẽ tuyển tân minh chủ võ lâm a..” Tiêu Dạ Thần gật đầu. Trên tay hẳn đang cầm chính là mức hoa quả cùng một đồng đồ ăn vặt. Tiêu Dạ Thần tuần mỹ, khinh cuồng trên tay cầm thức ăn, một bên Vũ Khuynh Thành tiêu sái chậm rãi nhấp nhấp quả thật trở thành cảnh tượng quá quen thuộc của người dân Kinh Nam rồi, mới đầu là kinh ngạc, sau đó là thói quen. Ban đầu nhiều người còn không tin, đường đường là một công tử nổi danh tứ phương cam nguyện làm bảo tiêu ột nữ tử không rõ lai lịch, bây giờ nhìn thái độ hận không thể đem hết cả thế gian tốt đẹp dâng lên trước mặt Vũ Khuynh Thành của Tiêu công tử Tiêu Dạ Thần , người dân Kinh Nam thành ra cũng không còn mấy kinh ngạc. Nữ nhân Kinh Nam thật sự hâm mộ Vũ Khuynh Thành xếp dài dài đếm không hết ah

Nhìn Tiêu Dạ Thần cùng Vũ Khuynh Thành hai người sóng vai đi bên nhau quả thật trai tài gái sắc, mọi người đều lên tiếng khen hảo một đôi bích nhân. Vội lại sau hoa khôi đại tái, cái tên Vũ Khuynh Thành này quả thật quá quen thuộc với người dân kinh nam rồi. Nhất vũ khuynh thành, quả thật dư âm gây chấn động không ít ^-^

“ Thần, ngươi có dự định đi tranh cái chức minh chủ ấy không” Vũ Khuynh Thành đang gặm mức quả, sau đó suy tư ngẩng đầu hỏi

“ Thành nhi muốn chức vị đó sao...” Tiêu Dạ Thần không đáp, hỏi lại

“ Không có, ta chỉ tò mò thôi...” Vũ Khuynh Thành lắc đầu mỉm cười, nàng không ngu ngốc đến mức ôm mặt vào người nha.

Tiêu Dạ Thần cười khẽ, mâu quang tràn đầy ấm áp...hai người tiếp tục im lặng sóng vai đi bên nhau. Thật ra, có đôi khi yên ắng hưởng thụ phần ôn nhu của đối phương, cũng đã là một loại hạnh phúc, không cần nói này nói nọ, cũng không cần chứng minh người có bao nhiêu thích ta, ta có bao nhiêu yêu người, chỉ cần đôi bên tự hiểu là đủ rồi, tình có đôi khi không nói, càng đậm càng sâu....

‘ Vèo...’ hàng loạt mũi phi tiêu nhanh như chớp tiến về phía hồng y nữ tử, những ám khí tựa như có sinh mệnh uyển chuyển du long, như ngàn sợi chỉ được một tay chủ nhân thao túng. Nhất thời khiến cho Vũ Khuynh Thành thoáng bối rối. Xoay người, lướt mình, tay đưa ra đỡ lấy, chân cũng bận rộn tránh thoát hàng trăm ám khí. Vũ Khuynh Thành một thoáng nhíu mi. Mặc dù mang trong người tuyệt thế võ công, nhưng dù sao cũng chưa bao giờ có kinh nghiệm đối kháng thực tiễn, thành ra Vũ Khuynh Thành có chút chật vật, nhưng mà rất nhanh, đỡ lấy gần hết 320 mũi phi tiêu của hung thủ tấn công, khiến cho kẻ tấn công cũng kinh ngạc vô cùng.

Thiên hạ nổi danh cung chủ Phương Hi cung Bạch Vân Nhu ám khí đứng đầu, ngay cả Hiên Viên trang chủ cũng lên tiếng khen ngợi. Trong đó tuyệt học Phong tiêu được xem là đứng đầu, mỗi lần xuất thủ có 320 phi tiêu, người trúng phải độc thủ này không chết cũng bán tàn phế. Bạch Vân Nhu quả thật rất coi trọng Vũ Khuynh Thành, lần đầu gặp mặt đại lễ lớn như vậy a

Vũ Khuynh Thành phẩy tay, tất cả phi tiêu gọn gàng rơi xuống đất, quần áo tuy có chút chật vật nhưng mà cũng không làm suy giảm dung nhan tuyệt sắc của nàng. Vũ Khuynh Thành nghi hoặc nhìn hồng y nữ tử trước mặt mình, nếu nàng nhớ không lầm thì nàng cũng không đắc tội với vị hồng y mỹ nhân này đi

Rừng xanh mơn mớn, lá cây theo gió đông đưa lá lướt rồi rơi nhẹ, rơi nhẹ xuống, bao phủ cả một màu xanh tràn trề sức sống, gió bất chợt ngang qua, thổi tung bay vạt áo. Hai nữ nhân, điều hồng y rực rỡ, đều dung mạo bất phàm, người yêu mị, kẻ lãnh đạm...nhất thời, thiên địa như ảm đạm, chỉ còn hai tuyệt sắc mỹ nhân đứng đó.

“ Người là ..Vũ Khuynh Thành...” yêu mị nữ nhân không ai khác chính là Bạch Vân Nhu, nàng yêu diễm khê cười, ánh mắt rực rỡ. Đây chính là nữ nhân khiến cho Hiên Viên Ngạo giao động cảm xúc, nữ nhân một khúc vũ khiến cho Hiên Viên đại tiểu thư thua cuộc, nữ nhân khiến cho Tiêu đại công tử Tiêu Dạ Thần yêu say đắm. Nữ tử này quả thật không phải tầm thường a, Bạch Vân Nhu khẽ vuốt vãi tóc, suy tính. Xem ra lần này sẽ rất có nhiều chuyện hay đấy!

“ Đúng vậy, cô nương dường như ta và nàng không có thù oán a, vì có chi lại ra tay độc ác như vậy chứ...” Vũ Khuynh Thành bĩu môi, nhưng ánh mắt chẳng có chút nào là căm hận hay trách móc cả. Bạch Vân Nhu một thoáng kinh ngạc nhưng rất nhanh biến mất, thay vào đó là khuôn mặt cười cợt như thường ngày.

“ Võ công của ngươi không tệ”

Vũ Khuynh Thành sửa sang lại y phục, có chút cau mày, xem ra nếu để cho thần hấn thấy bộ dạng này thế nào cũng lải nhải dài dòng à xem. Vũ Khuynh Thành có chút buồn cười, từ khi nào nàng lại để ý đến cảm giác của hấn như vậy, đúng là hết thuốc chữa!! Bạch Vân Nhu thấy Vũ Khuynh Thành không nói, có chút không hồn giận, lại lên tiếng

“ Đây, ngươi bị điếc đấy à”

“ Được rồi, vị tỷ tỷ xinh đẹp này, ta không có thời gian đùa với ngươi, có việc nên về trước đây...” Vũ Khuynh Thành lắc đầu, phải tranh thủ về sớm kiếm bộ khác thay a

“ Ai nói ta đùa với ngươi, ta muốn giết ngươi...” Bạch Vân Nhu phùng mang trợn má. Nữ nhân này hết nói rồi, nàng ta có ý thức được là đang đứng trước người muốn giết nàng ta không. Bạch Vân Nhu có chút không hiểu, loại nữ nhân này ngu ngốc như vậy có thể khiến Tiêu Dạ Thần một lòng một dạ, xem ra Tiêu Dạ Thần hấn có vấn đề, đúng là người càng thông minh, khẩu vị càng quái lạ

“ A ?” Vũ Khuynh Thành trợn to mắt, có chút khó hiểu nói “ vì sao a?”

Bạch Vân Nhu đầu đã có dấu hiệu bốc khói. Bình tĩnh!! Bình tĩnh!! Không được để cho nữ nhân này chọc tức, cố tỏ ra bộ dạng vô cùng hung hiểm nói : “ vì ta thấy vui, không vừa ý ngươi nên đem ngươi cấp giết”

“ Ha hã...” Vũ Khuynh Thành cười lớn, nữ tử này bộ dáng thật đáng yêu, thật giống như một con mèo ba tư cao quý, xù long phản kháng khi bị chọc giận. (Nam Cung Dao : hết nói nổi >_<>

“ Người cười cái gì..” Bạch Vân Nhu khó chịu nói, nữ tử này không đem nàng để vào mắt hay sao chứ?

“ Vị tỷ tỷ này nha, người muốn dọa người ít ra cũng cho thêm một ít sát khí vào đó chứ...” Vũ Khuynh Thành ôn nhu khẽ cười, như làn gió nhẹ dịu mát phả vào lòng người, gây tầng tầng gợn sóng. Trong phút chốc Bạch Vân Nhu hiểu được, nữ nhân này khiến cho người ta dễ đi mọi phòng bị khi đứng bên cạnh, nữ nhân như vậy quả thật chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu. Bạch Vân Nhu thầm than, Vũ Khuynh Thành này không chỉ đơn thuần là một bình hoa di động như Sở Y Nhân nói, nàng ta...rất nguy hiểm.

Không phải độc ác, không phải kế sâu không lường được. Mà nữ nhân này cao quý hơn cả mẫu đơn nhưng lại thiện lương thuần khiết như bạch liên, cũng có khi bí ẩn như mạn châu hoa. Nữ nhân ôn nhu như vậy khiến cho người ta dễ dàng sa vào trong đó khó thoát ra ngoài, nữ nhân lương thiện như vậy khiến cho người ta khó ra tay, nữ nhân bí ẩn như vậy khiến cho người ta tò mò, rồi lọt vào cái vòng lẩn quẩn một cách vô ý thức. Bạch Vân Nhu giật mình nhìn nữ nhân ung dung lãnh đạm nhưng lại nở nụ cười ôn nhu như vậy nhìn mình. Nữ nhân như thế....khiến cho người ta khó thoát khỏi lòng bàn tay nàng!! Thật ra Bạch Vân Nhu đã quá đề cao Vũ Khuynh Thành rồi. Nàng thật ra rất đơn giản, chỉ cần ai đối tốt với nàng, nàng chân tâm đối lại, ai hại nàng nàng cũng không lăm để ý, trừ khi kẻ đó dừng chạm đến điểm mấu chốt là được. Vũ Khuynh Thành như một cơn gió, khó ai nắm bắt được nàng, chỉ khi nàng tình nguyện đứng lại mà thôi....

Bạch Vân Nhu bỗng dưng thật có hứng thú lớn với nữ tử tên gọi Vũ Khuynh Thành này, thu lại ám khí, môi đỏ mọng quyến rũ vẽ nên một nét cười tuyệt diệu : “ Vũ Khuynh Thành, nhớ kỹ ta là Bạch Vân Nhu.” Nói xong thì triển khinh công bay mất dạng

Vũ Khuynh Thành sững sờ nhìn Bạch Vân Nhu đi mất, nhú nhú mi...Bạch Vân Nhu...Bạch Vân Nhu? À đúng rồi chính là cung chủ Phượng Hi cung, thiên hạ đệ nhất ám khí Bạch Ma nữ Bạch Vân Nhu. Vũ Khuynh Thành cảm thán , xem ra người đời nói là không thể tin nha. Bạch Vân Nhu làm người tàn độc, giết người không gớm tay nhưng với Vũ Khuynh Thành, nàng ta cũng như một cô nương bình thường, có chút bướng bỉnh mà thôi. Vũ Khuynh Thành cười cười theo đường mòn về lại Liễu phủ, hoàn toàn quên mất nữ tử mà nàng ta cho là một cô nương bướng bỉnh kia xem nửa vung ám khí giết chết chính mình.

Có lẽ vì tính cách như vậy, Vũ Khuynh Thành mới có thể tiêu sái mà sống đi, cũng có lẽ vì thế...Bạch Vân Nhu, người đời gọi ba tiếng Bạch ma nữ từ nay về sau có duy nhất một tri kỷ, duy nhất một đồng bọn, duy nhất một người khiến nàng toàn tâm toàn ý tin tưởng giao thác cả tính mạng, người ấy tên gọi- Vũ Khuynh Thành. Nhiều năm về sau, hai người ngồi đối ẩm, Vũ Khuynh Thành trêu ghẹo :

“ Lúc đó người ra tay cũng thật độc ác, nếu như ta không có võ công thì chết chắc a”

Khi ấy, Bạch Vân Nhu liếc mắt, yêu mị cười : “ nếu như người đơn thuần chỉ là một bình hoa di động, người đã không có tư cách là tri kỷ của ta”

“ Nha! Thật đáng sợ, võ công đâu phải ai cũng có a, người thật là ma nữ giết người không gớm tay”

“ Huh? Người hỏi hân”

“ Hi! Vũ Khuynh Thành một khi đã quyết định, tuyệt không hối hận”

Giữa biển người bao la mênh mông, có được một tri kỷ thật lòng đối đãi mình, Bạch Vân Nhu sinh kiếp này cũng không uống !!!

30. Chương 30: Hiên Viên Tiểu Điệp Âm Mưu

“ Tiêu ca ca, chúng ta có thể nói chuyện một lát được không...” Hiên Viên Tiểu Điệp cười yếu ớt, đôi mắt ánh lên nét tính kế. Chỉ là một thoáng qua nhưng Tiêu Dạ Thần không bỏ sót

“ Hiên Viên tiểu thư, xin thứ lỗi, ta có chút việc...” Tiêu Dạ Thần không mặn không nhạt nói, thái độ không hờn giận khiến cho tâm của Hiên Viên Tiểu Điệp chìm vào đáy cốc

“ Tiêu ca ca là đang tìm Vũ Khuynh Thành đi...” Hiên Viên Tiểu Điệp khẽ cười, âm thanh trầm thấp nhưng cũng đầy nguy hiểm

Tiêu Dạ Thần lạnh lùng nhìn Hiên Viên Tiểu Điệp, nghiêng răng nghiêng lợi nói : “ Thành nhi đang ở đâu?” Tiêu Dạ Thần lo lắng, Thành nhi không biết võ công, chỉ cần với thể lực của Hiên Viên sơn trang, rất dễ dàng bắt được nàng. Xem ra là hắn đã quá xem thường Hiên Viên Tiểu Điệp này rồi

Hiên Viên Tiểu Điệp khéo môi vẽ nên nét cười tuyệt điểm, nàng nhẹ giọng nỉ non : “ Tiêu ca ca đừng vội, ta không có làm gì Vũ Khuynh Thành, dù gì nàng ta cũng là ân nhân cứu mạng của ta.”

“ Hừ! người biết rõ nàng là ân nhân cứu mạng của người sao, Hiên Viên tiểu thư...” Tiêu Dạ Thần châm chọc. Hắn tuy là trí tuệ hơn người, nhưng những việc có liên quan dù ít hay nhiều đến Vũ Khuynh Thành, Tiêu Dạ Thần điều rất khó kiềm chế. Cho nên mới như vậy dễ dàng mắc bẫy của Hiên Viên Tiểu Điệp. Tiêu Dạ Thần a! đúng là thông minh một đời, hồ đồ một giây

Hiên Viên Tiểu Điệp nhẹ nhàng cười, xem những lời nói châm chọc của Tiêu Dạ Thần như gió thoảng mây bay, không để trong lòng nhưng mà tâm tình thật sự khó chịu. Hiên Viên Tiểu Điệp cười yếu ớt : “ Tiêu ca ca, chúng ta đến phòng của huynh đi”

“ Không được, Tiêu tương các không để cho người ngoài vào...” Tiêu Dạ Thần không đồng ý. Hiên Viên Tiểu Điệp, người xứng bước vào Tiêu tương các sao? Hiên Viên Tiểu Điệp biết hắn sẽ nói như vậy, dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn thật đau xót vô ngần. nàng ung dung cười : “ xem ra Tiêu ca ca, không muốn biết tin tức của Vũ Khuynh Thành, vậy tiểu Điệp không quấy rầy”

Tiêu Dạ Thần chưa bao giờ có ý định muốn giết người đến như vậy. Ánh mắt hắn thị huyết nhìn Hiên Viên Tiểu Điệp như muốn ăn tươi nuốt sống nàng ta khiến cho Hiên Viên Tiểu Điệp kinh sợ, đây là lần đầu tiên nàng thấy Tiêu Dạ Thần đáng sợ đến như vậy. Nhưng đã lỡ trèo lên lưng hổ, không thể xuống được. Hiên Viên Tiểu Điệp ung dung chống đỡ, nhưng mồ hôi ướt cả sau lưng cho thấy tâm trạng vô cùng bối rối của nàng

“ Hiên Viên Tiểu Điệp, đừng để cho ta tức giận.....” Tiêu Dạ Thần gần từng tiếng, xoay người bước vào Tiêu Tương các. Hắn muốn ngay lập tức bóp chết nữ nhân này nhưng hắn phải nhẫn, đây là lần đầu tiên có người dám uy hiếp hắn. Lại lấy Thành nhi ra uy hiếp. Long có nghịch lân là không thể chạm, Hiên Viên Tiểu Điệp lần này chạm vào nghịch lân của Tiêu Dạ Thần, không biết kết quả sẽ như thế nào nữa?

Hiên Viên Tiểu Điệp khẽ cười, xem ra bước đầu tiên nàng thắng. Thật ra Hiên Viên Tiểu Điệp không có bắt Vũ Khuynh Thành, chỉ là nàng suy tính, tính xem tình cảm của Tiêu Dạ Thần dành cho Vũ Khuynh Thành lớn cỡ nào. Tiêu Dạ Thần càng để ý Vũ Khuynh Thành bao nhiêu thì dễ dàng sập bẫy bấy nhiêu. Nhìn Tiêu Dạ Thần dễ dàng rơi vào bẫy rập của mình, Hiên Viên Tiểu Điệp không biết là nên mừng hay buồn nữa. Mừng là vì hắn sắp trong tay nàng, buồn là vì..cảm tình của hắn đối với Vũ Khuynh Thành lại nhiều như vậy, khiến cho Tiêu công tử nổi danh thông minh tài trí như hắn, dễ dàng sập bẫy. Dù cho hắn không tin chắc Vũ Khuynh Thành trong tay nàng nhưng mà một phần trăm nguy cơ hắn cũng không để xảy ra nguy hiểm đối với Vũ Khuynh Thành, cho nên Tiêu Dạ Thần cam nguyện sập bẫy.

Vào đến Tiêu tương các, Hiên Viên Tiểu Điệp không khỏi cảm thán, đây là nơi nàng ước ao được vào nhất trong hai năm nay, không ngờ lại phải dùng đến kế sách này, nhưng mà dù sao ước nguyện đã được thỏa lòng, cũng không tính toán nhiều như vậy. Hiên Viên Tiểu Điệp nhìn cách bày biện đơn giản mộc mạc nhưng vô cùng ngăn nắp trong Tiêu tương các, một thoáng không vui. Vũ Khuynh Thành đã ở đây gần hai tháng, có hương vị của nàng ta khiến nàng không thích vô cùng

“ Người có thể nói được rồi đi...” Tiêu Dạ Thần lạnh lùng nói

Hiên Viên Tiểu Điệp rót cho Tiêu Dạ Thần một tách trà, đưa trước mặt hắn, động tác hào phóng nhưng không kém phần tao nhã...

Tiêu Dạ Thần khéo môi lạnh lùng cười, hắn không nhìn lầm thì Hiên Viên Tiểu Điệp bỏ thuốc vào trong trà, thuốc gì thì hắn không biết nhưng mà Hiên Viên Tiểu Điệp này cũng thật to gan quá đi, dám hạ dược hắn. Tiêu Dạ Thần đón lấy uống một hơi. Hắn không sợ độc, thân thể của hắn có thể kháng cự được độc được

Hiên Viên Tiểu Điệp khe khẽ cười, mí mắt sụp xuống, không thấy rõ ánh nhìn có chút hoang mang của nàng. Hiên Viên Tiểu Điệp có chút mê mang, nếu làm như vậy....thật sự sẽ thành công sao? Hiên Viên Tiểu Điệp khẽ cắn môi, lòng bàn tay nắm chặt lấy, lại ngẩng đầu, mâu quang quyết tuyệt. Nàng tuyệt đối không bỏ cuộc, nam nhân này nàng nhận định rồi, tuyệt đối là hắn,...!!

“ Bây giờ Hiên Viên tiểu thư có thể cho ta biết Thành nhi đang ở đâu rồi đi...” Tiêu Dạ Thần nhàn nhạt nói. Hắn cảm thấy cả cơ thể như đang bị thiêu cháy, nóng đến chết người. Móng tay đã bấm vào trong da thịt, máu đã ứa ra nhưng vẫn cố chịu đựng được tính, lạnh đậm hời. Hắn không ngờ Hiên Viên Tiểu Điệp lại dùng loại dược này, hắn không sợ độc nhưng mà với mị dược thì hắn không có biện pháp, vì đó là mị dược, không phải độc dược. Tiêu Dạ Thần ánh mắt bắt đầu sung huyết, hình ảnh có chút mơ màng nhưng vẫn trấn định ngồi đó, kiềm chế áp lực trong lòng

“ Tiêu ca ca...thật ra, ta không có bắt Vũ Khuynh Thành, người bị lừa...” Hiên Viên Tiểu Điệp ôn nhu cười, xem ra dược hiệu đã bắt đầu phát tác. Đệ nhất cực phẩm xuân dược, xem ra không phải hạng tầm thường

“ Người....” Tiêu Dạ Thần nổi giận dưng dưng, bóp cổ Hiên Viên Tiểu Điệp, ánh mắt chẳng khác nào quỷ tula, đáng sợ vô cùng. Hiên Viên Tiểu Điệp khó thở ho lên, tay quơ quơ đẩy ra Tiêu Dạ Thần. Dược lực phát huy đến tột đỉnh, cả cơ thể của Tiêu Dạ Thần nóng như lửa đốt, cả người như không còn chút sức lực, lực đạo giảm lại, Hiên Viên Tiểu Điệp thừa cơ hội đẩy ra bàn tay đang bóp lấy cổ nàng, mặt đỏ bừng cả lên. Nàng không ngờ Tiêu Dạ Thần có thể ra tay bóp chết nàng. Nam nhân này nhẫn tâm như vậy sao chứ?

“ Người đi ra ngoài...” Tiêu Dạ Thần tức giận nói, chết tiệt! sau hôm nay hắn nhất định để cho nữ nhân này biết rõ như thế nào là sống không bằng chết

“ Tiêu ca ca..., nếu không có ta huynh cũng sống không được đến ngày mai” Hiên Viên Tiểu Điệp khẽ cười, tay nhẹ nhàng mơn trớn khuôn mặt đẹp tựa thiên sứ của Tiêu Dạ Thần (Nam Cung Dao : nàng này đúng là +__+)

Tiêu Dạ Thần dùng hết sức xô ra Hiên Viên Tiểu Điệp, ánh mắt tràn đầy chán ghét. Nữ nhân này đúng là không biết liêm sỉ. Hiên Viên Tiểu Điệp không đề phòng nên bị Tiêu Dạ Thần xô ngã, nàng không tức giận. Yêu diễm cười, từng chút từng chút lột bỏ y phục của mình...

Tiêu Dạ Thần lạnh lùng nhìn Hiên Viên Tiểu Điệp, mặc dù bị trúng cực độc xuân dược, nếu không cùng nữ tử **** thì hắn sẽ không sống được đến ngày mai, nhưng mà trong ánh mắt của hắn ngoại trừ thật sâu chán ghét hòa phần hận chửi có chút tình dục nào cả. Hình ảnh bắt đầu có chút mơ màng, Tiêu Dạ Thần lấy tay bấu mạnh vào da thịt của mình, máu bắt đầu chảy ra, sự đau đớn về thể xác có thể khiến hắn tỉnh táo thêm đôi chút. Hắn cần tỉnh táo để nghĩ ra đối sách giải quyết chuyện điên rồ này. Hiên Viên Tiểu Điệp quần áo đã thoát gần hết, chỉ còn để lại lớp sa y mỏng manh, thoáng tuồng, chỉ cần nhẹ nhàng chạm vào là cảnh xuân vô hạn a. Hiên Viên Tiểu Điệp lại gần Tiêu Dạ Thần, có chút run rẩy. Tuy nàng dùng cách này khiến hắn chịu trách nhiệm với nàng nhưng mà quả thật lòng có chút sợ

“ Ta nói lần nữa..Hiên Viên Tiểu Điệp người rút cho ta ra ngoài...” Tiêu Dạ Thần gầm lên, âm thanh khản đặc, từng đợt thổ dốc

Hiên Viên Tiểu Điệp nhân thân có chút ướt át, nhẹ giọng nỉ non... “ Tiêu ca ca, Tiểu Điệp thật sự rất thích huynh” tay đã triển lên người Tiêu Dạ Thần, bắt đầu vì hắn thoát y

Tiêu Dạ Thần dù muốn đẩy Hiên Viên Tiểu Điệp ra nhưng mà không còn tí sức nào cả, Tiêu Dạ Thần cảm thấy một cổ lửa giận bùng cháy, thiêu đốt toàn thân hắn, khiến cho hắn dường như chẳng còn lí trí, Tiêu Dạ Thần dùng hết sức lực còn lại của mình, tung ra một chưởng đánh vào Hiên Viên Tiểu Điệp. Vì trúng xuân dược, công lực của Tiêu Dạ Thần tan gần hết, nhưng mà đừng quên công lực của hắn cũng không tệ. Hai phần công lực đã khiến cho Hiên Viên Tiểu Điệp văng ra, phun một ngụm máu

“ Khụ! Tiêu ca ca....người thà bị xuân dược hành hạ chứ không đụng đến ta...” Hiên Viên Tiểu Điệp thê lương nói, ánh mắt tràn đầy căm hận

Tiêu Dạ Thần cũng chẳng còn hơi sức đâu mà đáp lời Hiên Viên Tiểu Điệp, chưởng lực kia đã hoàn toàn vét hết sức của hắn rồi. Bây giờ một đứa trẻ ba tuổi khí lực còn mạnh hơn hắn nhiều. Tiêu Dạ Thần cười khổ, vạn vạn không ngờ, có một ngày hắn sẽ chịu cảnh này

“ Thành nhi...” Tiêu Dạ Thần than nhẹ...!!!

Hiên Viên Tiểu Diệp nghe được tiếng than của Tiêu Dạ Thần, lửa giận bùng cháy, chẳng còn lí trí gì nữa. Hiên Viên Tiểu Diệp lạnh lùng cười, tay lau đi máu còn dính trên miệng, một lần nữa áp sát thân mình vào Tiêu Dạ Thần. Hắn đã vô tình, nàng cần gì nghĩ nhiều như vậy, chỉ cần hắn hủy trong sạch của nàng, hắn dù muốn hay không cũng phải thú nàng. Nữ nhân của hắn chỉ có thể là nàng, hai năm trước khoảnh khắc nàng nhìn thấy hắn, nàng đã nhận định như thế

Thứ mà Hiên Viên Tiểu Diệp nàng không có, kẻ khác tuyệt đối đừng mong.

Tiếng cửa được mở ra, một cái đầu nhỏ xinh lấp ló vào, Vũ Thiên Bình nghi hoặc nhìn người trong phòng. Dì, vì sao nữ nhân kia lại nằm trên người Thần ca ca nha, mà Thần ca ca vì cái gì lại yên lặng nằm như búp bê gỗ thế kia, kì lạ thật... Vũ Thiên Bình cau mày suy nghĩ, đôi con ngươi tròn xoe thập phần tò mò

Hiên Viên Tiểu Diệp giật mình khi nhìn thấy tiểu hài tử, thẹn quá hóa giận nên không suy nghĩ nhiều phóng cho tiểu hài tử một chưởng. Đáng thương Tiểu Thiên nhi, khi không bị nhận oan một chưởng, dù lực đạo không lớn nhưng với thân hình bé nhỏ cùng không tị nội lực quả thật là lấy mạng của nó nha. Tiểu hài tử thân mình đập mạnh vào cạnh bàn, ngất xỉu, máu từ trán uồn lượn, tạo nên một đường huyết quỷ dị

Tiêu Dạ Thần đã bắt đầu mê mang cho nên không nhận thấy rõ Vũ Thiên Bình, còn Hiên Viên Tiểu Diệp giật mình rút tay về, nàng quả thật không cố ý. Đang ngây ngẩn thì tiếng cánh cửa lại một lần hé mở, một nữ nhân bước vào....

31. Chương 31: Tức Giận

CHƯƠNG 31 : VŨ KHUYNH THÀNH TỨC GIẬN

Vũ Khuynh Thành lần đầu tiên biết thế nào là ghét một người đến như vậy. Khoảnh khắc nàng nhìn thấy Hiên Viên Tiểu Diệp cả người quần áo mỏng manh triển lên người Tiêu Dạ Thần, tâm như co rút lên lại. Vũ Khuynh Thành mâu quang tràn đầy lửa giận quất:

“ Hiên Viên tiểu thư, ngươi đây là làm cái gì ? ”

Hiên Viên Tiểu Diệp không ngờ Vũ Khuynh Thành lại xuất hiện đúng lúc này, một thoáng ngỡ ngàng, kinh ngạc, bối rối cùng xấu hổ... khiến cho nàng ta ngẩn ra, không biết là gì cả. Vũ Khuynh Thành nhanh chóng lại xem Vũ Thiên Bình, đưa tay bắt mạch, một thoáng cau mày. Nhẹ nhàng ôm lấy tiểu hài tử đặt lên giường, lạnh lùng nhìn Hiên Viên Tiểu Diệp

“ Hiên Viên tiểu thư, ngươi có biết giờ phút này ta thật hối hận lúc trước để cho hổ mang cắn ngươi đến chết không. Ngay cả tiểu hài tử như vậy cũng ra tay được sao? ”

Vũ Khuynh Thành kinh ngạc nhìn Tiêu Dạ Thần, những ngón tay bấu vào da thịt ứa máu, cả người đỏ bừng, đã bắt đầu mê mang không còn rõ thần chí, hắn đây là bị làm sao vậy. Lúc này tức giận cho nên không để ý rõ tình trạng của hắn, bây giờ nhìn thấy Tiêu Dạ Thần như vậy, Vũ Khuynh Thành tràn đầy hoang mang đi đến bên hắn

“ Hắn...hắn đây là bị làm sao vậy..? ” Vũ Khuynh Thành ghen ngào hỏi. Trông hắn khó thở như sắp chết vậy. Vừa nghĩ đến Tiêu Dạ Thần sẽ chết, Vũ Khuynh Thành cảm giác từng đợt trêu đau, cả người hết sức lực. Hiên Viên Tiểu Diệp xấu hổ, này không thể nói là nàng hạ hắn xuống được đi

“ Hiên Viên Tiểu Diệp rốt cuộc ngươi cho hắn ăn gì?... ” Vũ Khuynh Thành bắt mạch cho Tiêu Dạ Thần, khuôn mặt từ trắng biến sang hồng, từ hồng biến sang đen, này hạ lưu xuống được gì đó, sao nàng ta có thể cho Thần ăn được. Với lại này là tối nguy hiểm xuống được, nếu không giải kịp sẽ chết a.

Hiên Viên Tiểu Diệp khế cắn môi, lạnh lùng nói : “ Vũ Khuynh Thành, vì sao ngươi đến sau hắn lại yêu ngươi, rõ ràng, rõ ràng ta là người đến trước, rõ ràng ta bên cạnh hắn hai năm, nhưng hắn không liếc ta dù chỉ một lần. Tại sao duy độc với ngươi lại tốt như vậy, ngươi có cái gì tốt chứ? ”

“ Đủ! Hiên Viên Tiểu Diệp, ta không biết ta có gì tốt, nhưng mà ít ra ta sẽ tuyệt không hại hắn dù chỉ một chút, ngươi không phải là yêu hắn, chẳng qua đây là độc chiếm dục thôi. Ngươi từ nhỏ được sủng ái, có ai

dám trái ý người, chỉ có hấn lạnh lùng đối người, cho nên người cảm thấy đặc biệt, người muốn chinh phục hấn, muốn cho hấn cũng sủng ái người, đúng không ?” Vũ Khuynh Thành lạnh lùng thốt từng tiếng, mỗi lời nói như là mũi dao đâm vào tim Hiên Viên Tiểu Diệp

“ Người nói vậy, ta đây là thật yêu thật yêu hấn, người nói vậy..” Hiên Viên Tiểu Diệp tức giận , âm thanh mê mang hòa bối rối, mơ màng bước ra khỏi cửa, thanh âm nhàn nhạt đau thương. Nàng thật sự thích hấn, hai năm trước, hấn cứu nàng khỏi tay đạo tặc, dung mạo của hấn, khí phách của hấn...khiến nàng say mê, quyến luyến. Cái cảm giác sơ luyến ngưỡng ngưỡng ấy đến nay nàng vẫn chưa quên, sao có thể nói nàng chỉ là muốn chinh phục hấn được. Nàng thật sự...yêu hấn nha!!

Nhìn bóng lưng hoảng loạn của Hiên Viên Tiểu Diệp, Vũ Khuynh Thành có chút cười khổ, xem ra nàng nói như vậy khiến cho nàng ta tổn thương rồi, nhưng mà nàng cũng không quan tâm nhiều như vậy, nữ tử đó quả thật đáng ghét, khiến cho Thần bị như vậy, còn có Thiên nhi còn hôn mê bất tỉnh.

“ Thần, Thần....” Vũ Khuynh Thành lay lay Tiêu Dạ Thần, với ý đồ gọi tỉnh hấn

Tiêu Dạ Thần cả người đã đến cực hạn rồi, hấn thừa nhận mình so ra còn hơn Liễu Hạ Huệ a. Dục vọng trong người hấn như ma quỷ kêu gào khiến toàn thân hấn nóng bỏng vô cùng, hấn chỉ biết hấn cần thư giải. Bỗng một bàn tay chạm nhẹ vào khuôn mặt của hấn, bàn tay mang hơi lạnh nhẹ nhàng khiến cho hấn cảm thấy dễ chịu vô cùng, mùi hương thoang thoảng quen thuộc, âm thanh nhàn nhạt lo lắng khiến cho Tiêu Dạ Thần có chút tỉnh táo

“ Thành nhi?..” Tiêu Dạ Thần nhẹ giọng nỉ non, âm thanh khàn khàn khô khốc, âm thanh nhuộm đầy dục vọng

“ Thần...uh!” Chưa kịp mở miệng đã bị một miếng mềm mại chặn lấy, Vũ Khuynh Thành tức thời đầu óc trống rỗng, ngây ngốc nhìn dung nhan tuấn mỹ của hấn ngay sát khuôn mặt nàng. Đôi môi nóng rực khiến cho Vũ Khuynh Thành biết được, mình đang bị Tiêu Dạ Thần hôn. Bá đạo đoạt lấy, nụ hôn mãnh liệt như hỏa, Tiêu Dạ Thần ghì chặt lấy cổ của Vũ Khuynh Thành, hôn thật sâu, nụ hôn nóng rực như lửa những cũng không mất ôn nhuận cùng nhu tình, cái lưỡi của hấn nhẹ nhàng mơn trớn hàm răng của nàng, cả người nàng như ngệt thở.

Vũ Khuynh Thành định mở miệng ngăn cản nhưng chưa kịp lên tiếng cái lưỡi của hấn đã chui vào trong miệng nàng, hai cái lưỡi quấn lấy, nhẹ nhàng triển miên. Vũ Khuynh Thành cảm thấy cả người như hòa tan trong nụ hôn nóng bỏng nhưng không mất nhu tình ấy, một chút thất thần. Cho đến khi bàn tay của hấn đưa vào vạt áo của nàng, Vũ Khuynh Thành chợt tỉnh, âm thanh đau lòng : “ Thần, người không sao chứ” (Nam Cung Dao : cái này là cực hạn của ta rồi =’=)

Một câu nói nhu tình khiến cho cái kẻ đang làm loạn kia sức tỉnh, hấn có chút bối rối đẩy nàng ra, Tiêu Dạ Thần cả người mặc dù dục vọng đang kêu gào nhưng hấn chưa mất đi hoàn toàn lí trí, hấn không muốn tổn thương nàng, hấn có thể tổn thương bất cứ ai trong thiên hạ nhưng nàng thì không được, nàng là cả đời này hấn yêu, hấn dùng ôn nhu đối đãi, là hấn tâm, hấn tình, hấn cả thiên hạ. Làm sao hấn có thể tổn thương đến Thành nhi của hấn được cơ chứ, cho nên Tiêu Dạ Thần bối rối đẩy ra Vũ Khuynh Thành. Hấn không muốn hủy hoại trong sạch của nàng, trong lòng hấn không ai thuần khiết như nàng, không ai có tư cách nhuộm bẩn nó dù là hấn, hấn cũng không thể tha thứ cho bản thân mình được

“ Thành nhi, ta không sao, nàng ra ngoài..một lát ta sẽ ổn thôi..” Tiêu Dạ Thần mặc dù cả người đau đớn nhưng vẫn điềm nhiên ôn nhu nói, chỉ là cả người mồ hôi ướt đầm đang bán đứng hấn

“ Thần, đừng tùy hứng, người nên biết mình trúng độc gì...” Vũ Khuynh Thành thở dài, vì hấn lau đi mồ hôi. Hơi lạnh từ bàn tay nàng chạm vào chẳng khác nào đang đốt lửa đối hấn, Tiêu Dạ Thần cười khổ

“ Thành nhi, nghe lời..ta thật không sao...” Tiêu Dạ Thần bấu thật chặt móng tay vào da thịt của mình, cả người phỉn đỏ, máu từ bàn tay uốn lượn. Đôi bàn tay ấm áp hữu lực, đôi bàn tay thanh tú nhưng không mất cứng rắn mạnh mẽ ấy, Vũ Khuynh Thành đè lại động tác của Tiêu Dạ Thần, âm thanh lạnh lùng : “ Thần, người đã hứa với ta không làm bị thương chính mình”

Tiêu Dạ Thần kinh ngạc nhìn Vũ Khuynh Thành điểm huyết của mình. nàng từ khi nào biết võ công vậy? Nhưng mà động tác tiếp theo của Vũ Khuynh Thành khiến cho Tiêu Dạ Thần cả người sững lại, y kinh

ngạc vấn : “ Thành nhi, nàng đang làm gì?” Vì cả người không còn khí lực cho nên thanh âm cũng chỉ là nhẹ nhàng rên rỉ

“ Thần, máu của ta có thể trị bách độc, như vậy ngươi sẽ không sao rồi...” Vũ Khuynh Thành ôn nhu nói, một vết cắt rõ rệt nơi cổ tay, huyết bắt đầu chảy...Nếu không giải được độc hắc sẽ chết nha, nếu như đem hắc đến kỹ viện, nhìn một nữ nhân nào đó đựng đến hắc, Vũ Khuynh Thành chỉ vừa nghĩ đến đây thôi đã thấy cả người đau xót vô cùng, nhưng nàng không thể để cho hắc có việc gì được. Nàng từng ăn Chu giáng hồng, có thể bách độc xâm nhập, cho nên máu của nàng cũng là kỳ được hiếm thấy. Thần! ngươi đã hứa cả đời làm bảo tiêu của ta cho nên ta tuyệt đối không để ngươi nuốt lời, Vũ Khuynh Thành khẽ cười, dịu dàng..

Tiêu Dạ Thần, tâm tính tiêu sai không nhiễm khói lửa nhân gian

Tiêu Dạ Thần tùy tâm, phong khoáng, y bản tính rộng lượng cho nên cũng chưa có kẻ thù nào cả

Y chưa bao giờ thật sự căm ghét một ai, nhưng mà giờ khắc này đây y thật sự ghét Hiên Viên Tiểu Điệp vô cùng

Nếu không phải nàng ta hạ được y đã không bị như vậy

Nếu nàng ta không hạ được, Thành nhi của y sẽ không phải dùng máu của mình để cứu y

Tiêu Dạ Thần thề nhất định nợ này hắc sẽ đòi lại gấp trăm lần, nghìn lần

Vũ Khuynh Thành cả người có chút tái nhợt, cầm máu, lấy lụa cẩn thận bao lấy vết thương. Nàng cười khẽ nhìn Tiêu Dạ Thần chìm sâu vào giấc ngủ. Có lẽ mì được đã được giải, khuôn mặt của y cũng đã bớt đỏ. Chu giáng hồng quả nhiên kì được, giải được bách độc cho dù là mì được. Tay nàng nhẹ nhàng sờ trớn khuôn mặt tuấn mỹ như ngọc của y, một chốc thất thần. Đôi mày kiếm tràn đầy anh khí khiến cho khuôn mặt còn xinh đẹp hơn cả nữ nhân của y khiến cho người ta không thể nào nhầm lẫn được, y là nữ. Hàng mi dài thật dài, cong cong thật đẹp. Cái mũi cao cân xứng như một tác phẩm điêu khắc hoàn mỹ của thượng thiên, bạc thần tà mì gợi cảm. Vũ Khuynh Thành khẽ sờ môi của mình, độ ẩm vẫn còn lưu nơi đó. Bất giác khóe môi vẽ nên nét cười tuyệt mỹ, đôi gò má nhàn nhạt phản hồng...

Mặc dù muốn bên cạnh hắc thêm một lát nữa, nhưng mà Bình nhi tình trạng cũng không được tốt lắm, Vũ Khuynh Thành khe khẽ thở dài, truyền nội lực điều hòa khí quyết cho tiểu hài tử. Hiên Viên Tiểu Điệp ra tay cũng thật độc ác, hài tử còn nhỏ như vậy!!

“ Tiểu bạch, nhớ coi chừng Thiên nhi...” Vũ Khuynh Thành vuốt đầu tiểu bạch hổ. Sau đó cất bước ra khỏi phòng, nàng cần một chút được liệu

“ Khuynh Thành, có chuyện gì vậy, lúc nãy Tiểu Điệp tỷ tỷ quần áo xộc xệch chạy về phòng, khóc không ngừng, hỏi gì cũng không nói...” Liễu Cô Tuyết từ đằng xa chạy vào lo lắng hỏi

Vũ Khuynh Thành lạnh lùng cười : “ nàng ta làm gì thì chính nàng ta rõ.” Thái độ lãnh đạm như vậy lần đầu tiên Liễu Cô Tuyết nhìn thấy Vũ Khuynh Thành như vậy, có chút giật mình, đợi cho nàng tỉnh lại, Vũ Khuynh Thành đã ra khỏi Liễu phủ

“ Đây, rốt cuộc là chuyện gì a?” Liễu Cô Tuyết khó hiểu, người người bí ẩn, haiz! Đạo này mọi chuyện cứ xảy ra không ngừng, không ai bởi nàng cùng đi chơi chán chết đi được. Đại hội võ lâm thì vài ngày nữa mới đến, xem ra tới xem náo nhiệt có vẻ hơi lâu nha

32. Chương 32: Thế Gian Có Gì Trường Tồn Bất Diệt

“ Thiên nhi, tỉnh rồi sao? Đến uống miếng thuốc sẽ không đau...” Vũ Khuynh Thành đưa chén thuốc, ôn nhu an ủi tiểu hài tử.

“ Tỷ tỷ, đau...” tiểu hài tử nhẹ giọng nỉ non, khuôn mặt bình thường nhỏ nhắn hồng hào nay lại trắng bệch không chút sức sống khiến cho Vũ Khuynh Thành đau lòng không thôi. Hiên Viên Tiểu Điệp, xem ra lần này không thể bỏ qua cho nàng ta. Nhớ đến Tiêu Dạ Thần cả người mê mang bất lực như rối gỗ oa nhi, đôi bàn tay bình thường nàng thích nắm nhất nay lại đầy vết máu, khiến cho lòng đau xót không thôi. Nàng

thật ra từ lâu không giống vô tâm không phể như lúc trước, lòng vô có có ràng buộc, là hấn, nam nhân có khuôn mặt đẹp tựa thiên sứ lúc nào cũng ôn nhu mỉm cười nhìn nàng, lúc nào cũng lí giải nàng, thông cảm nàng, hiểu nàng, yêu chiều, sủng nịnh nàng. Nam nhân ấy khiến cho nàng vui, nàng buồn, nàng đau lòng, hấn đã chiếm trong lòng một vị trí không nhỏ a, haiz!!!

“ Ngoan, Thiên nhi, uống thuốc vào sẽ không đau nữa...” Vũ Khuynh Thành nhẹ giọng nói, ôn nhu vuốt đầu tiểu hài tử. Tiểu hài tử nhắm mắt uống một hơi chén thuốc, khuôn mặt đáng yêu nhăn nhó trông buồn cười vô cùng. Vũ Khuynh Thành đưa cho nó một khối điểm tâm, tiểu hài tử ngay lập tức nhét nó vào miệng, ánh mắt rạng ngời như muốn cảm ơn tỷ tỷ của mình.

Vũ Khuynh Thành mỉm cười, giúp tiểu hài tử nằm xuống, dịch dùm nó góc chăn, cười yếu ớt : “ Thiên nhi, ngủ một lát, ngày mai sẽ khỏe ngay thôi”

“ Tỷ tỷ, bồi Thiên nhi thêm một lát nhé...” tiểu hài tử làm nũng.

“ Thiên nhi ngoan, tỷ tỷ còn đi thăm Thần ca ca, Thiên nhi cũng thích Thần ca ca mà đúng không” . Vũ Khuynh Thành nói

“ Ân, tỷ tỷ đi thăm Thần ca ca đi, Thiên nhi một mình ngủ...” tiểu hài tử gật đầu, âm thanh trĩ nộn đáng yêu, một bộ dáng ông cụ non thật dễ thương, khiến cho Vũ Khuynh Thành hung hăn hớn hân trán nó một cái. Chỉ là Vũ Khuynh Thành không biết, khi nàng vừa bước ra khỏi cửa, tiểu hài tử đang nằm trên giường đôi mắt không còn ngây thơ như thường ngày nữa, mà thay vào đó là lạnh như băng không độ ấm, đôi môi nhỏ xinh bất giác vẽ nên nét cười lạnh, không giống bộ dáng của tiểu hài tử mới 6,7 tuổi chút nào...

“ Thần, người định đi đâu...” Vũ Khuynh Thành lên tiếng, ngăn bước đi của Tiêu Dạ Thần. Nàng vừa mới bước vào cửa hấn cũng đang định bước ra. Hấn không ý thức được bản thân là đang bị thương sao chứ, thật là khiến cho người ta không thể không lo được.

“ Thành nhi...” Tiêu Dạ Thần lo lắng nắm lấy cổ tay của Vũ Khuynh Thành, động tác nhu hòa vô cùng, đỡ lên cánh tay áo, thấy một dải lục trắng sơ xài bọc lấy vết thương. Tiêu Dạ Thần khẽ cau mày, nhẹ nhàng mơn trớn miệng vết thương, đau lòng vẫn : “ đau không?”

“ Không đau, chỉ là vết thương nhỏ thôi, Thần...người sao rồi...” Vũ Khuynh Thành lắc đầu, sau đó áp a áp úng hỏi.

“ Nàng không đau, nhưng ta đau...” Tiêu Dạ Thần khe khẽ thở dài, tiếp tục vì Vũ Khuynh Thành băng lại vết thương. Vũ Khuynh Thành sững sờ, lòng ấm áp...hấn thật ngốc! ánh sáng nhẹ nhàng len lỏi qua khung cửa, vuốt ve lấy khuôn mặt của y, khiến cho dung nhan của hấn càng thêm tuấn mỹ như khối mỹ ngọc tuyệt đẹp. Vũ Khuynh Thành một thoáng mê say, tay còn lại nhẹ nhàng sờ khuôn mặt của hấn. Tiêu Dạ Thần bị bàn tay của nàng đụng chạm, bàn tay ấm áp mềm mại, xúc cảm tinh tế khiến cho hấn càng muốn nhiều hơn. Ánh mắt hai người giao nhau, triền miên tình ý.

Ánh mắt của hấn thâm thúy tựa hải, nhìn vào như hòa tan trong ánh nhìn quá nhu tình ấy.

Ánh mắt của nàng long lanh tựa vì sao rực rỡ nhất trên bầu trời, sáng mắt lưu chuyển ôn nhu khiến cho hấn như si như túy trong đó.

Mùi hương thoang thoảng của nàng còn đang vương vấn nơi chóp mũi hấn. Tâm của tiêu dạ thần như đang thôi thúc hấn làm một việc gì đó, nhưng mà lí trí của hấn giữ lại, cuối cùng hấn cứ ngây ngốc nhìn nàng, một chốc ngẩn ngơ (Nam Cung Dao : haiz!! Huynh ấy đúng là ngây thơ quá >_< !=“” ta=“” phải=“” làm=“” gì=“” để=“” thúc=“” đẩy=“” đây=“” a=“”>

Vũ Khuynh Thành khéo môi cong lên nụ cười khê, điểm nhẹ vào đôi môi tà mị của hấn, môi chạm môi, lả lướt nhẹ nhàng. Tiêu Dạ Thần trợn mắt kinh ngạc, môi của nàng đã rời khỏi

“ Nàng...” Tiêu Dạ Thần khuôn mặt nổi lên rặng mây đỏ, lan tràn đến cổ, tâm phút chốc loạn nhịp.

“ Hi! Đây là đáp trả, chúng ta huề nhau...” Vũ Khuynh Thành xấu hổ lên tiếng. Ai biểu hấn đáng yêu như vậy làm chỉ khiến cho nàng kiểm lòng không đậu mà hôn hấn, với lại hôm qua hấn hôn nàng mãnh liệt như vậy, hôm nay nàng chỉ nhẹ nhàng đòi lại thôi mà.

Tiêu công tử a, người tự nhận mình trí tuệ bất phàm, nay lại bị một nụ hôn nhẹ nhàng như vậy khiến ặt đổ tới tận mang tai, nếu để cho người bên ngoài biết, không biết bọn họ sẽ há mồm kinh ngạc như thế nào nữa, thật là..^^

“Thành nhi....ta có thể hôn nàng chứ?...” Tiêu Dạ Thần liếm liếm đôi môi của mình, cảm thấy có chút khát nước, ánh mắt nhu hòa đến nịch nhân, tay hắn nhẹ nhàng ôm lấy đôi bờ vai mỏng manh của nàng, nhẹ giọng vẫn....

“Thần.., sao ngươi lại đáng yêu như vậy chứ...” Vũ Khuynh Thành đẩy ra Tiêu Dạ Thần, suy sụp trên bàn, cười lớn tiếng. Trời ạ! Hắn đúng là cực phẩm nam nhân a, mấy chuyện đó cũng đi hỏi nàng, trên thế gian này, có ai dễ thương như hắn không chứ. Vũ Khuynh Thành cười khẽ, ở hiện đại nàng gặp rất nhiều kiểu nam nhân, ôn nhu có, bá đạo có, tà mị có, dung mạo cũng điển trai hiếm thấy nhưng mà bọn họ chưa có người nào khiến cho nàng xao xuyến cả, nhiều khi bạn bè còn chọc nàng trái tim sắt đá, nhưng mà bây giờ nàng đã hiểu, sở dĩ nàng chưa từng động tâm với ai là vì...nàng chưa gặp hắn, nam nhân tên gọi Tiêu Dạ Thần này.

Hắn tài trí, lãnh đạm nhưng đối nàng luôn mỉm cười ôn nhu.

Hắn lạnh lùng, vô tâm nhưng ánh mắt nhìn nàng lúc nào cũng nhu tình tựa hải.

Hắn tiêu sái, không vướng khói lửa nhân gian nhưng lại cam nguyện vì nàng xuống bếp.

Hắn, tự do phóng khoáng nhưng vì nàng mà đứng lại một nơi.

Hắn thông minh, quyết đoán nhưng với ái tình thì thơ ngây như một tờ giấy trắng.

Hắn bá đạo tùy hứng nhưng lúc nào cũng tôn trọng nàng, lấy nguyện vọng của nàng đi đầu.

Tiêu dạ thần, ta xuyên qua ngàn năm thời gian, gặp được ngươi, nhân sinh như vậy, còn cầu gì đây..!!!

Tiêu Dạ Thần bị Vũ Khuynh Thành động tác làm cho xấu hổ vô cùng, ngượng ngùng cười. Bỗng dưng Vũ Khuynh Thành ngẩng đầu, mỉm cười ôn nhu như nước, mâu quang tràn đầy nhu tình ấm áp lưu chuyển khiến cho Tiêu Dạ Thần thất thần. Ánh mắt này hắn đã quá quen thuộc, ánh mắt nhu tình này, hắn ngày ngày nhìn nàng...Tiêu Dạ Thần trong lòng mừng như điên. Rột cuộc đã bắt được sao, trái tim tiêu sái như gió của nàng, rột cuộc nàng trong lòng đã có hắn sao? Thành nhi, nàng đã thích ta đúng không?

“Thần, ngươi thật sự rất giỏi đấy!!...” Vũ Khuynh Thành than nhẹ. Hắn chỉ dùng có hai tháng thời gian khiến cho nàng động tâm với hắn, luyện tiếu rời khỏi hắn...

“Ta không giỏi thì làm sao xứng với nàng nha...” Tiêu Dạ Thần cười yếu ớt, rót cho Vũ Khuynh Thành một cốc trà, mùi hương trà thoang thoảng xua tan mệt mỏi.

“Thần, ngươi rột cuộc thích ta ở điểm nào...” Vũ Khuynh Thành tự dưng hỏi, mâu quang tràn đầy tò mò. Bị Vũ Khuynh Thành hỏi như vậy, Tiêu Dạ Thần không sững sốt, chỉ nhẹ nhàng cười khẽ, y ôn nhu nói :

“Không biết, ta chỉ biết, khoảnh khắc nhìn thấy nàng tùy ý nhảy múa trên cánh đồng thảo nguyên đầy hồ điệp kia, tâm loạn nhịp. Dường như lúc đó cả đất trời như lắng đọng lại, đất trời chỉ có hai màu đen trắng, chỉ có nàng hồng y rực lửa yêu diễm đến kì lạ. Bốn năm vương vấn nhung nhớ, một thoáng rung động khiến cho bốn năm thật sâu tương tư, khi đó lòng chẳng còn ai khác ngoài nàng. Lần thứ hai gặp lại, chỉ một cái liếc mắt ta đã nhận ra nàng, không phải bề ngoài mà là cảm giác ngột thở vẫn còn nguyên sơ như bốn năm trước.”

Tiêu Dạ Thần khước môi nhàn nhạt ý cười, ánh mắt y vẫn ấm áp vô ngần “ta tìm mọi cách bao dung nàng, sủng nịnh nàng, yêu chiều nàng khiến nàng cảm thấy vui vẻ nhất, bình yên nhất bên cạnh ta, khiến cho nàng luyện tiếu không muốn rời xa ta”

“Thành nhi...ta chưa từng yêu ai, cho nên không biết làm gì cả...ta làm như vậy, nàng không giận chứ...” Tiêu Dạ Thần cẩn cẩn dục dục nhìn Vũ Khuynh Thành, sợ nàng tức giận.

“Ha hã...Thần, ngươi có cần thành thật như vậy không a...” Vũ Khuynh Thành cười khở.

“Thành nhi, nàng không tức giận à...”

“Ồn ngốc, có gì mà giận chứ, nhưng mà người chỉ được đối với ta như vậy, biết không?” Vũ Khuynh Thành bĩu môi nói: “Nếu như có một ngày người không thích ta, nhất định phải nói cho ta biết trước, như vậy...” âm thanh nhàn nhạt bất an

“Sẽ không có chuyện đó.....” Vũ Khuynh Thành chưa nói hết câu đã bị Tiêu Dạ Thần chen lời, âm thanh kiên định quyết tuyệt. Hắn một khi đã nhận định đó là cả đời nhất thế, tuyệt đối không phụ nàng trừ phi hắn chết.

“Ngốc quá, thế gian này đâu có cái gì là trường tồn bất diệt được...” Vũ Khuynh Thành khe khẽ cười. Có là núi cao xanh thẳm thời gian qua đi cũng sẽ xóa mòn, đá có cứng rắn đến đâu trăm năm qua đi cũng không còn nguyên sơ như lúc ban đầu, sông có nhiều nước đến đâu ngàn năm trôi qua cũng sẽ vơi dần đi...dù là tiếng tăm lưu danh sử sách hay tiếng xấu muôn đời, vạn năm trôi qua cũng trôi vào quên lãng. Ái tình khắc cốt ghi tâm, lưu truyền hậu thế đến đâu cũng sẽ có một ngày không còn ai nhắc đến. Thời gian rất đáng sợ, nó là thứ thuốc chữa lành mọi vết thương cũng là liều thuốc độc bào mòn cảm tình con người.

33. Chương 33: Hiền Viên Ngạo Thỏa Hiệp

Trong phòng, không khí u ám đến kì lạ, không một tiếng động, mọi vật tĩnh lặng đến vô cùng, một tiếng thở nhẹ cũng đủ làm cho người ta nghe rõ mồn một

Hiền Viên Ngạo cúi đầu trầm tư, đôi mày kiếm khẽ chau như đang suy nghĩ một vấn đề gì phức tạp lắm vậy.

“Hiền Viên Ngạo, người nghĩ thế nào...” Vũ Khuynh Thành âm thanh nhẹ như lông hồng, nhưng khẩu khí lại vô cùng quyết đoán. Hôm nay nàng hẹn hắn ra đây là để giải quyết chuyện của Hiền Viên Tiểu Diệp, nàng không muốn chuyện bé xé ra to. Mặc dù rất tức giận nhưng cũng không muốn khiến cho Hiền Viên Tiểu Diệp mất hết mặt mũi, dù gì ở cổ đại, danh tiết đối với nữ nhân là vô cùng quan trọng.

“Khuynh Thành cô nương, mọi việc theo như cô nói thì...” Hiền Viên Ngạo trầm giọng, đôi mắt ánh lên những nét nguy hiểm. Hắn không ngờ muội muội của mình lại làm cái việc ngu ngốc đến như vậy.

“Hiền Viên Ngạo, ta biết người thương yêu tiểu muội của mình, nhưng mà cũng không thể bao che cho nàng ta mãi được, nếu như vậy sau này nàng ta gây nên những hậu quả lớn hơn, lúc đó có bị tội cũng chính là nàng ta thôi...” Vũ Khuynh Thành lạnh lùng nói.

“Ta không bao che cho tiểu muội của mình, nhưng mà bằng chứng nào chứng minh tiểu Diệp đã làm như vậy?” Hiền Viên Ngạo khoé môi cong lên nét cười tuyệt diệu, đôi băng mâu lãnh khốc nhìn chằm chằm vào Vũ Khuynh Thành.

Vũ Khuynh Thành bị cái nhìn như hiểu rõ mọi chuyện của hắn xoay sâu vào, nàng ung dung mỉm cười, vẫn đậm phong khinh : “Hiền Viên Ngạo, hơn ai hết người hiểu rõ tính cách của muội muội của mình mà, đúng không?”

Hiền Viên Ngạo không nói, quả thật, nếu giữa lời nói của tiểu Diệp và lời nói của nữ tử này, hắn tin lời của Vũ Khuynh Thành hơn, có lẽ hắn nên trông coi kĩ tiểu muội phiền phức này. Hiền Viên Ngạo ngẩng đầu, âm thanh nhu hòa hơn hẳn : “Vậy rốt cuộc cô nương muốn như thế nào?”

“Chuyện Hiền Viên Tiểu Diệp đã thương tiểu Thiên, ta không tính toán nữa, lúc trước người cứu nó một mạng, bây giờ tiểu muội của người lại đã thương nó, coi như chuyện này không ai nợ ai...” Vũ Khuynh Thành nhàn nhạt nói, thái độ lãnh đạm vô cùng, lãnh đạm đến mức khiến cho Hiền Viên Ngạo lòng khó chịu, vì có gì nữ nhân này mỗi khi đối hắn lại dùng thái độ kém như vậy, hắn đáng ghét như vậy sao chứ?

“Hiền Viên Tiểu Diệp, nàng ta không nên đã thương hắn...” Vũ Khuynh Thành bỗng dưng thùy hạ mi mắt, lòng khe khẽ thở dài : “quyền lợi theo đuổi hạnh phúc của mình mỗi người đều có, ta không có tư cách ngăn cản nàng ta, nhưng mà Hiền Viên Tiểu Diệp vạn vạn không nên dùng cách như vậy”. Nhớ lại khoảnh khắc hắn nằm im bất động cả người tái ngắt của hắn lòng của nàng vẫn còn đau nhói vô cùng. Không có ai được phép tổn thương đến hắn, không ai được phép hại đến hắn, nàng tuyệt đối không để cho chuyện đó xảy ra, dù bất cứ là ai, gặp thần sát thần, gặp phật sát phật. Vũ Khuynh Thành ánh mắt lóe lên tàn khốc.

Thật ra, Vũ Khuynh Thành là một hắc ám thiên sứ, ôn nhu thiện lương vô cùng, nhưng mà hắc ám thiên sứ mỗi khi bị chạm đến điểm máu chốt sẽ hóa thành ác ma, hủy thiên diệt địa.

Hiên Viên Ngạo kinh ngạc nhìn Vũ Khuynh Thành chuyển đổi sắc mặt, chỉ có khi nghĩ đến Tiêu Dạ Thần, ánh mắt của nàng, thần thái của nàng mới có những chuyển biến khác, không còn ung dung lãnh đạm nữa. Hiên Viên Ngạo thùy hạ mi mắt, cười có chút chua xót...hắn cũng không hiểu giờ phút này đầu óc của hắn đang nghĩ gì nữa.

“Hiên Viên Ngạo, Thần - hắn mỗi khi tức giận, hậu quả rất đáng sợ đấy, ta không muốn Hiên Viên Tiểu Điệp đoán mệnh như vậy đâu...” Vũ Khuynh Thành lấy lại thái độ lãnh đạm như lúc đầu, nhẹ nhàng vuốt mái tóc của mình.

“Hừ! hắn dù có bản lãnh đến tới đâu cũng không thể gây hại đến tính mạng của tiểu Điệp được”. Hiên Viên Ngạo nói, dù tiểu Điệp tội lớn như thế nào cũng không đến nỗi mất mạng, tiểu muội của hắn, hắn dư sức bảo vệ.

“Hiên Viên Ngạo, ngươi đã quá xem thường Thần rồi...” Vũ Khuynh Thành nhàn nhạt mỉm cười, sau đó giọng nói bỗng nhiên lạnh lùng: “Hi vọng ngươi có thể quản muối muối của mình, đừng để cho ta và Dạ Thần nhìn thấy, lúc đó ta không biết có đủ sức ngăn cản hành động của hắn không nữa”

“Khuynh Thành cô nương đây là đang đe dọa ta sao...” Hiên Viên Ngạo bỗng dưng ôn nhu cười, ánh mắt tràn đầy thú vị nhìn Vũ Khuynh Thành. Nữ nhân này lúc ôn hòa như một con mèo vô hại, khi tức giận dễ dàng hóa thân vì lang, đe dọa đến kẻ thù của mình. Thật thú vị, Hiên Viên Ngạo chợt hiểu vì cớ gì, đầu óc của hắn, tâm trí của hắn vô cớ lờn vờn bóng hình hồng y nữ tử này, đuổi không được, tránh không xong. Thì ra nữ nhân này đã khiến cho hắn động tâm a!

Vũ Khuynh Thành nghi hoặc nhìn Hiên Viên Ngạo, quái lạ! nam nhân này bỗng dưng nở nụ cười ôn nhu như vậy để làm chi a.

“Khuynh Thành, bỗng dưng ta phát hiện, nàng rất thú vị...khiến ta...” Hiên Viên Ngạo âm thanh tràn đầy mê hoặc, ánh mắt thâm thúy nhìn Vũ Khuynh Thành, đôi môi cong lên nét cười tà mị.

Vũ Khuynh Thành trầm lại, nếu như lời nói này của Tiêu Dạ Thần đối với nàng, nàng cảm thấy hắn thật đáng yêu muốn trêu chọc hắn một chút nhưng mà khi nam nhân tên gọi Hiên Viên Ngạo nói những lời này, Vũ Khuynh Thành lòng không hờn giận, nàng đối diện với ánh mắt thâm thúy của hắn. Ánh mắt của nàng trong như pha lê, trong suốt không một tạp chất, ánh mắt lãnh đạm cùng lạnh lùng, hốt nhiên khiến cho Hiên Viên Ngạo sửng sốt, không một động tác.

“Hiên Viên Ngạo, ngươi có biết, ta ghét nhất chính là nam nhân tự mình là đúng...,” nhanh chóng lắc mình, cách hắn vài bước, Vũ Khuynh Thành xoay người bước ra cửa. Vừa bước ra cửa, nàng khẽ xoay đầu lại, đôi môi xinh đẹp cong lên nụ cười hoàn mỹ, âm thanh nhàn nhạt: “Hiên Viên trang chủ, người thực khiến cho ta thất vọng” Nàng tôn trọng hắn vì hắn làm người tuy lạnh lùng tàn khốc, nhưng phân rõ đúng sai, không xen chuyện thị phi, hơn thế nữa dù đối với người bên ngoài không tốt bao nhiêu nhưng đối với người trong nhà, với tiểu muội của mình thật tốt khiến cho nàng nhớ đến lão huynh Vũ Khuynh Quốc của nàng, nhưng mà hành động hôm nay của hắn khiến cho nàng thất vọng rồi. Nàng chán ghét nhất chính là kiểu nam nhân, mình là đúng, hành động theo ý mình, không để ý đến cảm nhận của người khác.

Vũ Khuynh Thành ung dung bước đi, nam nhân cổ đại quả nhiên chỉ có thể nhìn chứ không thể đụng a, quả nhiên chỉ có tiểu Thần Thần khiến cho nàng thoải mái nhất. Đang nghĩ đến hắn, bỗng dưng thanh âm bên phía Nguyệt cư các khiến cho Vũ Khuynh Thành bối rối, nhanh chóng tiến về bên đó. Mà Hiên Viên Ngạo từ cửa phòng cũng nhanh chóng phi thân về phía Nguyệt cư các, nếu hắn nghe không lầm thì đó là thanh âm của tiểu Điệp.

Nguyệt cư các chính là phòng khách của Liễu phủ

Nơi đó ở, không ai khác chính là Hiên Viên đại tiểu thư Hiên Viên Tiểu Điệp

Hiên Viên Tiểu Điệp vừa thấy Tiêu Dạ Thần đã xoay người chạy mất, nhưng mà làm sao thoát khỏi tầm mắt của hắn. Tiêu Dạ Thần cười lạnh, bắt lấy cổ tay của nàng ta, lạnh lùng nói: “Hiên Viên tiểu thư, nợ giữa ta và ngươi còn chưa tính, đi làm sao nhanh vậy” Hắn không có quên vết thương đỏ như máu trên cổ

tay của Thành nhi, vết thương khiến cho hắn khó chịu vô cùng. Thành nhi của hắn, ngay cả một việc nhỏ nhất hắn cũng luyến tiếc cho nàng đi làm, không chịu bất cứ vết thương dù là nhỏ nhất nào. Hắn biết rõ nàng rất sợ đau, nhưng mà vì cứu hắn nàng lại cắt cổ tay, hành động vừa khiến hắn cảm động, vừa khiến hắn đau lòng vô cùng.

“Tiêu ca ca...” Hiên Viên Tiểu Diệp run sợ, ánh mắt của hắn quả thật bây giờ rất kinh khủng. Nàng thật hối hận khi dùng cách đó, bây giờ ngay cả cơ hội nói với hắn một hai câu cũng không có. Hiên Viên Tiểu Diệp cười khổ, đây là báo ứng sao chứ, báo ứng vì nàng cố tranh những thứ không thuộc về mình. Cả một đêm nàng mất ngủ, suy nghĩ thổn thức, vì có gì nàng lại ra nông nỗi này?

“Câm miệng...!!” Tiêu Dạ Thần lạnh lùng cười, ba tiếng ‘Tiêu ca ca’ nàng ta có tư cách gọi sao, nữ nhân này quả thật hắn muốn băm thây vạn đoạn cũng không đủ hết giận.

“Thần, người buông tay...” Vũ Khuynh Thành lên tiếng, khi nhìn thấy Tiêu Dạ Thần đang bóp lấy cổ của Hiên Viên Tiểu Diệp, mà Hiên Viên Tiểu Diệp thì khuôn mặt đỏ lên vì nghẹt thở. Vũ Khuynh Thành vừa cất tiếng, Hiên Viên Ngạo cũng vừa đến kịp, tung ra một chưởng về phía Tiêu Dạ Thần. Tiêu Dạ Thần một bàn tay chống đỡ chưởng lực, tay kia đẩy ra Hiên Viên Tiểu Diệp, xoay người tránh thoát ma chưởng mạnh như hỏa của Hiên Viên Ngạo.

“Thần, người không sao chứ...” Vũ Khuynh Thành lo lắng nhìn Tiêu Dạ Thần từ đầu đến cuối, thấy hắn không bị ảnh hưởng gì từ chưởng lực của Hiên Viên Ngạo, thở phào nhẹ nhõm.

“Khụ..khụ!!” Hiên Viên Tiểu Diệp ho lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hô hấp dồn dập, trong phút chốc nàng tưởng nàng đã chết rồi đấy. Hiên Viên Ngạo vỗ về lưng của Hiên Viên Tiểu Diệp, tức giận nhìn Tiêu Dạ Thần, cắn răng nói: “Tiêu Dạ Thần, dù tiểu Diệp có lỗi với người, cũng không đến nỗi giết nàng đi”

“Hừ! nàng đáng chết vạn lần, Hiên Viên Ngạo hai năm trước ta cứu nàng, hai năm sau Thành nhi lại cứu nàng một mạng, rốt cuộc nàng đã làm những gì...Hiên Viên đại tiểu thư, làm người chính là báo ơn như vậy hay sao?” Tiêu Dạ Thần ngạo nghễ nhìn Hiên Viên Ngạo, khinh thường nói.

“Hiên Viên Ngạo, người đem nàng về sơn trang đi...” Vũ Khuynh Thành thở dài, sau đó lôi Tiêu Dạ Thần đi. Mặc dù nàng không thích Hiên Viên Tiểu Diệp nhưng mà nhìn nàng ta sắp chết như vậy, lòng nàng cũng không thoải mái gì. Dù gì giáo dục ở hiện đại cũng khiến nàng quý trọng sinh mạng con người vô cùng. Nhân a! ai cũng có cha sinh mẹ đẻ, sao có thể nhẫn tâm nhìn một sinh mạng trước mắt mình rồi đi nhân gian phồn hoa này kia chứ. Vũ Khuynh Thành cười khổ, nàng chung quy là luyến tiếc...

Hiên Viên Ngạo trầm mặc, sau đó ôm lấy Hiên Viên Tiểu Diệp về phòng, hắn quả thật không có tư cách trách Tiêu Dạ Thần, Tiêu Dạ Thần nói không có sai, là tiểu muội hắn sai. Hiên Viên Ngạo thở dài, lúc này Vũ Khuynh Thành lời nói còn vang vọng bên tai hắn...

34. Chương 34: Vũ Thiên Bình

“Thần, ta đã nói với người chuyện của Hiên Viên Tiểu Diệp ta sẽ giải quyết mà...” Vũ Khuynh Thành không đồng ý nhìn Tiêu Dạ Thần. Hắn sát khí rất nặng. Nàng tin thế gian này thiện có thiện báo, ác có ác báo, hành thiện tích đức sau này cuộc sống sẽ có nhiều may mắn.

“Thành nhi, nng rt thiện lương...” Tiêu Dạ Thần n hòa ni, tay nhẹ nhng vuốt mi tc nhu mm của nng. Từ lúc hai người xác định quan hệ, hnh động trở nn thn mật nhiu lm. Nhng cũng đứng ở chỗ nm ci tay, vuốt ve mi tc hay m p cùng lm th hn nhẹ thì, khng c g su xa đu nha (Nam Cung Dao : H, ta đy còn ngý thơ trong trng lm ^^)

Vũ Khuynh Thành n nhu mỉm cười, bt ly bn tay đang lm loạn của hn, tinh tế tỉ mỉ ngm n, đi bn tay thật xinh đẹp, thon di hữu lực, trng nõn nhng khng khiến cho người ta nhầm lẫn đ l đi bn tay của nữ nhn. Vũ Khuynh Thành khng hui, dạo gần đy bỗng dng thật mun vuốt ve hay ngm ngía đi bn tay của hn. Hai người, kể n nhu nhn đi phơng, người im lặng ngm nhn đi bn tay của đi phơng. Khng ni, thời gian nh ngừng lại....

“Thần, hứa vi ta, chỉ cần Hin Vin Tiểu Diệp đ khng lm chuyện qu đng, đừng ly tính mạng của nng ta.” Vũ Khuynh Thành ngắng đầu nhn hn, nhẹ giọng ni.

“ Ân...” Tiều Dạ Thần không nghĩ nhiều đồng ý, mặc dù hiện tại ngay lập tức bị chết nữ nhân đi, nhưng lời của Thanh nhi đi vì hiện tại chỉ không phải sao. Nhưng mà không có nghĩa là hắn sẽ dễ dàng cho nàng ta vui vẻ sống, không lấy tính mạng nhưng còn nhiều cách khác mà. Tiều Dạ Thần khóe môi cười lạnh!!

“ Thần, người biết không, tuy ta thật giận nàng ta nhưng mà cũng không muốn lấy tính mệnh của nàng ấy...” Vũ Khuynh Thành đặt cằm của mình trên đôi vai rắn chắc của hắn, hai tay ôm lấy vòng lưng của hắn, khe khẽ cười “ Nhân, dù phạm sai đến đâu, nếu hối lỗi cũng nên cho người ta cơ hội làm lại từ đầu, con người còn sống còn làm rất nhiều việc, một khi chết đi là mất đi tất cả”

Tiêu Dạ Thần bị Vũ Khuynh Thành động tác thân mật như vậy, có chút cứng ngắc thân mình, sau đó thở dài, ôn nhu ôm lấy nàng vào trong lòng, yên lặng lắng nghe Vũ Khuynh Thành nói tiếp : “ Hiên Viên Tiểu Điệp đó thật ra cũng thật đáng thương, vì yêu sinh hận...” Nàng lúc trước có một cô bạn rất thân, tính tình rất đáng yêu, nhưng mà rất tiếc vì chữ tình hủy hoại bản thân mình, khiến cho tương lai, sự nghiệp điều sụp đổ. Cũng may sau này có thể là lại từ đầu. Lúc cô bạn ấy cắt cổ tay tự tử, nàng nhìn huyết uồn lượn quanh quần khắp người cô bạn ấy, từ đó nàng âm thầm thề, bất cứ ai nếu có lỗi với nàng, nếu có thể hối lỗi làm lại từ đầu, nàng sẽ tha thứ...nàng không muốn bất cứ ai giống như cô bạn ấy của nàng..., haiz...!!!

Vũ Khuynh Thành nhàn nhạt kể lể, thanh âm ôn nhu, giọng nói nhẹ nhàng ấm áp, nàng từ tốn nói, hắn yên lặng lắng nghe. Hắn ôm lấy nàng vào trong lòng, mùi hương của nàng, mùi hương thoang thoảng dịu ngọt khiến cho hắn trầm mê. Hai người yên lặng bên nhau, ánh sáng bên ngoài nhẹ nhàng chiếu vào, gió nghịch ngợm ôn nhu vuốt ve hai người. Tiều Dạ Thần chợt nghĩ, nếu như thời gian cứ dừng lại ngay lúc này thì tốt biết mấy, chỉ có nàng và hắn, bình yên bên nhau, vĩnh viễn sánh cùng thiên địa. Thời khắc này đây đối với hắn thỏa mãn vô cùng, không còn hư vô mờ mịt như lúc trước.

Dù có đứng trên ngôi vị cao nhất quan sát chúng sinh, dù tiếng tăm có vang danh ra sao, dù tài năng của hắn khiến cho thiên hạ ngưỡng mộ như thế nào, dù tên tuổi của hắn có được lưu trong lịch sử, truyền đến đời đời về sau...cũng không hạnh phúc, cũng không thỏa lòng bằng giờ phút này đây. Tiều Dạ Thần khóe môi cong lên nụ cười ôn nhu như nước, giữa ngàn vạn người, giữa thế gian phồn hoa hồng trần vạn tượng này có thể gặp được nàng, có thể yêu nàng, có thể được nàng chân tâm đáp lại, Tiều Dạ Thần quả thật sống kiếp này không uổng

Vũ Thiên Bình ngồi một góc nhỏ nhỏ trên giường, một tay ôm tiểu bạch hổ, một tay vuốt ve bộ lông non mịn của tiểu bạch, đôi con ngươi hải tử bình thường trong sáng vô ngần này lại một mảnh chết lặng cùng tàn khóc. Nhỏ nhỏ tuổi hải tử, vì sao lại có ánh mắt như vậy dĩ nhiên là có lý do riêng của mình.

Hôm qua bị Hiên Viên Tiểu Điệp một chương vô tình đánh bay lên cạnh bàn, va chạm mạnh khiến cho nó nhớ lại ký ức lúc trước, là phúc hay họa nó cũng không biết được. Nếu như có thể, nó hi vọng mình không nhớ gì cả, cứ an tâm sống bên cạnh tỷ tỷ xinh đẹp của nó, như vậy thì tốt quá, nhưng mà nó làm không được. Nó không chỉ đơn thuần là tiểu hải tử, nó còn là hoàng tử của Chu quốc, là đế vương con cháu, nó không thể trốn tránh trách nhiệm của mình.

Vũ Thiên Bình, khóe môi cong lên nét cười lạnh, hoàn toàn không hợp với hải tử bảy tuổi này. Sinh trong nhà đế vương, hải tử dù không muốn nhưng trưởng thành từ rất sớm, nếu không khó có thể sống tốt được trong cái nơi ăn thịt người ấy, ai nói con cháu hoàng tộc vinh hoa phú quý, quyền khuynh thiên hạ, có ai biết sau lớp lụa bọc đẹp đẽ quý giá ấy có biết bao nhiêu sinh mạng vô tội oan uổng chết đi, biết bao nhiêu oan hồn lớn vờn trong cái chốn cung đình cao quý ấy. Tiểu hải tử cười khổ, chẳng phải ngay cả chính nó cũng trở thành một công cụ cho việc thăng tiến địa vị chốn thâm cung của mẫu phi của nó không phải sao?

Nó mới bảy tuổi, nhưng đừng tưởng nó không biết, mẫu phi vì muốn bảo vệ địa vị của mình cùng thái tử ca ca cho nên mới dùng nó đổ lỗi mọi trách nhiệm cho đương kim hoàng hậu, ha ha, dù đằng sau hoàng hậu có địa vị đến đâu nhưng tội danh hại chết hoàng tử không phải nhỏ a! Vũ Thiên Bình, à không phải gọi là Diêm Thiên Vũ mới đúng chứ. Đúng vậy, nó là Diêm Thiên Vũ, ngũ hoàng tử của đương kim thiên tử Chu quốc.

Nếu như...nếu như nó có thể không quay về cái chốn cung đình đó thì tốt biết mấy, cùng tỷ tỷ ngao du tứ phương, như vậy thật tốt, nhưng mà nó không thể quên cái cảnh hàng chục tử sĩ vì bảo vệ mình mà chết, càng không quên được Trần thúc thúc vì cứu nó mà chịu hàng chục vết chém, câu nói cuối cùng của Trần thúc thúc chính là muốn nói dành lấy ngôi vị cửu ngũ chí tôn kia, nó đã hứa, cho nên nó không thể không

làm.

Đưa tay cầm lấy mỗi ngọc bội nho nhỏ, màu xanh trong suốt xinh đẹp, đây là món quà đầu tiên mà tỷ tỷ cho nó, cũng là món quà đầu tiên nó được nhận từ một người không có mục đích gì với nó cả, chỉ đơn thuần là yêu thương. ‘Tỷ tỷ, hi vọng Thiên nhi có thể an bình lớn lên’, Vũ Thiên Bình...bình yên trưởng thành sao, tỷ tỷ a! Thiên nhi có lẽ sẽ phụ tấm lòng của tỷ rồi, vận mệnh của Thiên nhi từ lâu không thể gắn liền với hai từ ‘an bình’ này.

Tiểu hài tử ôn nhu vuốt ve lấy mảnh ngọc bội, đôi con ngươi nhè nhẹ ngấn nước. Nó cố gắng cao đầu, cố gắng không cho nước mắt chảy ra. Nó không được khóc, nó không được khóc! Nó tự bảo mình như thế, nó là ngũ hoàng tử, nó mang trên người nhiều lắm trách nhiệm không thể yếu đuối như vậy được. Tiểu hài tử đôi con ngươi mặc dù đã ửng hồng nhưng vẫn cắn răng không nấc thành tiếng. Than ôi! Đáng thương thay cho cái tâm của đứa nhỏ này, thân tình cùng trách nhiệm phải lựa chọn một trong hai, nó phải chọn cái gì đây?

Nó không muốn xa tỷ tỷ, không muốn xa nụ cười ôn nhu như nước ấy, ánh mắt sủng nịnh ấy, lời nói nhỏ nhẹ cùng cử chỉ quan tâm ấm áp. Lúc trước chưa từng trải qua cho nên không hiểu, bây giờ nhận được rồi lại luyến tiếc buông tay, nó thật hâm mộ những hài tử bình thường khác, không có trách nhiệm ràng buộc như vậy nó có thể đơn thuần hưởng thụ thân tình của tỷ tỷ, có thể thoải mái làm nũng với tỷ tỷ, có thể vui vẻ trêu ghẹo Thần ca ca, nhưng mà chung quy khoảnh khắc nó nhớ lại, mộng đẹp vĩnh viễn tan.

Ác mộng tử sĩ nằm chết la liệt, Trần thúc thúc lời nói cuối cùng cứ quẩn quanh tâm trí nó, khiến cho nó như ngạt thở...nó thật rồi.

“Tiểu Bạch, người nói ta phải làm sao bây giờ, ta hảo sợ nha....” tiểu hài tử thì thảo nhìn tiểu bạch hổ, nhỏ giọng nói. Nó thật sợ, dù có kiên cường cứng rắn đến đâu, chung quy cũng chỉ là tiểu hài tử mà..., haiz!!

Tiểu Bạch hổ dường như cảm nhận được nỗi lo lắng, kinh hoàng tử tiểu hài tử, nó nhẹ nhàng liếm tay của tiểu hài tử, như an ủi vỗ về, động tác ngây ngốc nhưng lại khiến cho tiểu hài tử buồn cười. “xì...” nó cười vui vẻ, khẽ xoa đầu tiểu bạch hổ

“Tiểu bạch, cảm ơn người...” tiểu hài tử thì thảo, ánh mắt tràn đầy cảm kích nhìn tiểu bạch hổ.

“Thiên nhi, bị sao vậy, vì sao lại khóc...” Vũ Khuynh Thành kinh ngạc nhìn tiểu hài tử, lo lắng vấn.

Tiểu hài tử bị Vũ Khuynh Thành vẫn có chút giật mình, vì nó mãi lo nghĩ mà không nghe thấy tiếng bước chân của tỷ tỷ. Nó lấy tay nhanh chóng xoa xoa mắt của mình. Sau đó âm thanh trĩ nện, làm nũng nói : “tỷ tỷ, không phải thiên nhi khóc, là do hạt bụi bay vào mắt thôi, càng nói nó càng xoa”

“Ngốc! đừng xoa như vậy, bụi càng khó ra...” Vũ Khuynh Thành khẽ cười khi nhìn bộ dáng đáng yêu của tiểu hài tử, tay nhẹ nhàng mơn trớn mi mắt nó, đưa môi lại gần, thổi nhẹ.....

Vũ Thiên Bình tức thời, nước mắt rơi lã chã...

Thiên cổ nhất đế, Chu Thần đế Diễm Thiên Vũ, tài khuynh thiên hạ, quân diễm tứ phương,ngài chính là người thống nhất tam quốc, trở thành vị hoàng đế duy nhất trên Ngọc Phong đại lục, làm người lãnh khốc lạnh lùng. Cả đời để thiết mã kim nâu, chinh chiến sa trường, tung hoành thiên hạ, chỉ có ba lần rơi lệ, mà lần đầu tiên khóc chính là với vị kỳ nữ tử tên gọi Vũ Khuynh Thành này...

“Thiên nhi, không khóc, sao vậy, còn đau sao...” Vũ Khuynh Thành thấy tiểu hài tử nước mắt như mưa lo lắng hỏi.

“Không có...” tiểu hài tử thật mạnh lắc đầu, nó chẳng qua là cảm động thôi. Từng chịu nhiều khổ sở, từng chịu nhiều sợ hãi, từng có thời khắc nó tưởng mình như là chết đi nhưng mà dù có kinh hoàng đến đâu nó vẫn chưa bao giờ rơi lệ, chỉ là khi đối mặt với nữ tử ôn nhu như nước mây, một lời nói quan tâm, một cử chỉ nhỏ nhẹ điều khiến nó muốn khóc, nguyên lai..chỉ có tỷ tỷ khiến cho nó rơi lệ được a...

Vũ Khuynh Thành cũng không hiểu rõ tiểu hài tử vì có gì khóc, cũng không quán quýt vấn đề đó mà hỏi, Vũ Khuynh Thành nhè nhẹ thở dài, ôn nhu vuốt đầu tiểu hài tử, nhẹ nhàng ôm nó vào trong lòng....

Tỷ tỷ, Thiên nhi thật sự là thích người nha, nhất định sau này sẽ bảo vệ tỷ, khiến cho tỷ trở thành nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ, tiểu hài tử vùi đầu vào lòng Vũ Khuynh Thành, khẽ môi cong lên nét cười, nó tự

hứa với bản thân mình như thế..!!!

35. Chương 35: Võ Lâm Anh Hùng

Hôm nay là một ngày đặc biệt, ngày mà chúng ta mong chờ đã đến, dĩ nhiên chính là đại hội anh hùng, hay còn gọi là võ lâm đại hội. Mỗi tờ mờ sớm sớm ai nấy đều tất bật công việc. Dĩ nhiên bận rộn nhất chính là gia nhân của Văn võ tiêu cục. trước đó vài ngày, bọn họ bận rộn vô cùng, một ngày chỉ ngủ chưa đầy bốn tiếng đã phải vật vả với công việc nào là gầy dựng võ đài, nào là sắp xếp chỗ ngồi, sắp xếp những nơi ăn ở cho nhiều anh hùng từ phương xa. Quả nhiên là tình cảnh khổ không hết. đương nhiên làm việc với công suất gấp hai gấp ba lần bình thường như thế, võ lâm minh chủ Võ Thanh Trì sẽ tự động móc túi mà tăng lương a.

Trời sớm, các anh hùng nữ hiệp đã lục đục đến Văn võ tiêu cục, ai cũng muốn tranh thủ đến sớm một chút để có chỗ đứng tốt một chút. Những hàng ghế danh dự đương nhiên là chờ những bậc tiền bối võ lâm đức cao vọng trọng, và dĩ nhiên kẻ có võ công càng cao càng ngạo nghễ khinh cuồng đến trễ, bởi vị bọn họ có đủ tư cách để ngạo, nhưng cũng có người võ công tuyệt đỉnh nhưng lúc nào cũng xử thế ôn hòa, tiểu lí tàng đao, cái này được gọi là thâm tàng bất lộ a. Thế gian mà, luôn có người tốt và kẻ xấu, giang hồ có anh hùng nữ hiệp thì cũng có kẻ gian trá tiểu nhân, nguy quân tử..nói chung đủ loại người, chỉ là những bản chất ấy được dấu sau một lớp ngoài đẹp đẽ mà thôi.

Võ lâm đại hội dự định tổ chức trong vòng ba ngày, ngày thứ nhất sẽ chọn mười người xuất sắc nhất lọt vào ngày thứ hai, ngày thứ hai loại bỏ bớt còn lại ba người, và ngày thứ ba cũng là ngày cuối cùng chọn được một người, người đó nếu có thể vượt qua tiền minh chủ võ lâm trong vòng bốn mươi chín chiêu, như vậy có thể trở thành một tân thể hệ minh chủ võ lâm, anh hùng kiệt xuất đương thời, dĩ nhiên nếu không có bất trắc gì xảy ra >_

Năm nay mọi người đều suy đoán, không biết ai sẽ là tân minh chủ võ lâm, mỗi người đều có trong lòng một người để đề cử mà chiếm phần đông điều hướng đến Hiên Viên trang chủ Hiên Viên Ngạo. Chưa kể đến việc thế lực của sơn trang đó lớn như thế nào, chỉ riêng việc Hiên Viên Ngạo hiện có trong tay Vạn chi kiếm cùng nổi danh Hiên Viên kiếm pháp đã khiến quần hùng sợ hãi than, hơn thế nữa tuyệt kĩ lôi chi vũ mạnh như vũ hỏa khiến cho hấn như hổ mọc thêm cánh. Cái cội là hậu sinh khả úy chính là như vậy a, mặc dù hấn ngạo nghễ khinh cuồng không coi ai ra gì thì mọi người cũng không dám chê bai hấn. Trong cái thế giới này chính là kẻ mạnh tức thì có quyền. Chỉ cần người đủ mạnh, người chính là chí tôn võ lâm.

Bên cạnh đó còn vài nhân vật thành danh cũng không thua kém gì Hiên Viên Ngạo như Quang Dao Ảnh Tử- thiên hạ đệ nhất đao, Bạch Vân Nhu- ám khí tuyệt kĩ..điều có khả năng trở thành đối thủ đáng xưng tầm của Hiên Viên trang chủ a....

“Thần, người kia là ai vậy?” Vũ Khuynh Thành nhàn nhã ngồi trên cây cổ thụ, một bên tha hồ xem anh hùng đại hội đang diễn ra, một bên nhàn nhã cầm lấy mấy quả nho do Tiêu đại công tử lột vỏ bỏ vào trong miệng.

Tiêu Dạ Thần quan sát hai người đang hùng hổ đánh nhau trên võ đài, một người là trung niên đại hán, mặt mày tuy hơi hung tợn nhưng bộ dạng cũng thật hàm hậu, còn một người dáng vẻ có chút nhược, nhưng kiếm pháp lại không xuềnh xoàng chút nào, khuôn mặt cũng thanh thanh tú tú, cũng có thể được xem là một mỹ nam tử. Hấn vừa lột nho, vừa ôn thanh giải thích: “nếu ta đoán không lầm thì vị trung niên hán tử kia chính là Côn Luân đại đệ tử Phạm Trần đi, nghe nói hấn tuy nói năng thô lỗ nhưng thái độ làm người không sai. Còn thanh niên kia chắc chắn chính là Mặc Định thư sinh, thành danh hơn hai năm với bộ kiếm pháp Đằng Vân Long”

Vũ Khuynh Thành gật gù đầu, tiếp tục quan sát, lại lên tiếng: “Thần! chúng ta thử đoán xem ai sẽ thắng?”

“Thành nhi nghĩ người nào sẽ thắng đâu?” Tiêu Dạ Thần cười yếu ớt.

Vũ Khuynh Thành nhíu nhíu mi, sau đó phần khởi nói: “chắc chắn chính là vị trung niên hán tử đó thắng rồi, nhìn hấn khí lực có vẻ rất lớn nha, còn thư sinh kia nhìn thật yếu ớt, có vẻ sắp đuối sức!”

“ Thành nhi, nàng xem kia...” Tiêu Dạ Thần chỉ tay về phía vũ đài, sau đó lại cất tiếng : “ trung niên hán tử đó tuy khí lực lớn thật nhưng mà kiếm pháp quá cương, khi thi đấu lại quá xem thường đối phương thành ra vừa phí sức, vừa phí thời gian. Còn thư sinh kia tuy khí lực kém hơn một chút nhưng hần rất tài, hần lấy nhu chế cương, nhìn bề ngoài có vẻ hơi yếu một chút, nhưng sau một lát nữa trung niên hán tử hết khí lực, hần sẽ dùng chiêu chí mạng” Tiêu Dạ Thần vừa nói, ngay tức khắc trên lôi đài, trung niên hán tử vì quá mệt lộ ra sơ hở khiến cho thư sinh kia nắm lấy cơ hội, một kích phân định thắng thua, tiếng ồn ào ở dưới la hét cổ động, sôi nổi vô cùng.

“ Thần...người thật sự rất tài ?” Vũ Khuynh Thành tròn xoe mắt nhìn Tiêu Dạ Thần đầy thán phục, không hổ danh tài trí tam quốc Tiêu đại công tử, tinh tế đến từng chi tiết a. Tiêu Dạ Thần nhìn thấy Vũ Khuynh Thành khâm phục nhìn mình, khóe môi không khỏi nhếch lên, ý cười càng đậm. Bây giờ hần đã hiểu tâm trạng của phụ thân tại sao lại vui vẻ dường như có cả thiên hạ trên tay khi mẫu thân của hần chỉ khen người vài câu.

“ Ấy! người vừa bước lên là ai?...” Vũ Khuynh Thành lại tiếp tục nghi vấn. Khi hai người vừa rồi vừa bước xuống vũ đài, hai nữ nhân kia lại tiếp tục phóng lên. Một người yêu diễm mị hoặc, một người lạnh như băng không cảm xúc, dung mạo quả thật điều thuộc dạng nhất đẳng mỹ nhân.

“ Nữ tử vận xiêm y đỏ như huyết kia, chắc chắn là Hồng Tuyết, danh xưng Huyết hồ ly, chuyên dùng mị thuật cùng âm dương ngũ hành bát quái trận. Còn bạch y nữ tử lạnh như băng còn lại là giang hồ đệ tứ mỹ nhân Phượng Y Diễm, chuyên dùng độc thuật cùng cổ độc. Hai người này như băng với hỏa, suốt ngày tìm cơ gây lộn xích mích với nhau. Nghe đồn...” Tiêu Dạ Thần nói đến đây có chút ấp úng nhìn Vũ Khuynh Thành, thấy Vũ Khuynh Thành ánh mắt cổ vũ hần nói tiếp, bèn cắn răng nói những lời còn lại : “ nghe đồn...Hồng Tuyết đó thích Phượng Y Diễm, quanh năm suốt tháng bám theo khiến cho Phượng Y Diễm bồn ba trốn khắp nơi. Không biết có chuyện gì mà ba tháng trước Phượng Y Diễm phát ra bố cáo muốn truy sát hồng tuyết”

Vũ Khuynh Thành ý vị thâm trường nhìn Tiêu Dạ Thần khiến cho hần cảm thấy mồ hôi lạnh sau lưng chảy ròng ròng, không biết Thành nhi định bày trò gì đây, nhìn ánh mắt rực sáng của Thành nhi nhìn hai nữ nhân trên đài đánh quyết liệt kia quả thật cũng khiến cho hần cảm thấy đáng thương cho hai nữ nhân ở dưới kia. Sau hai tháng bên cạnh, hần rút ra một chân lí vô cùng giản đơn chính là, Thành nhi của hần tuy bên ngoài ôn nhu vô cùng nhưng thực tế bên trong là một bụng phúc hắc a!!

“ Thần, người xem ai sẽ thắng...” Vũ Khuynh Thành khóe môi cong lên nét cười tuyệt mỹ, ánh mắt bắn ra muôn ngàn hào quang. Hắc hắc..! nếu nàng đoán không lầm thì hai người đây chính là bách hợp điển hình a, chắc! yêu nghiệt công cùng lạnh lùng thụ, quả thật xứng đôi vô cùng

“ Phượng Y Diễm...” Tiêu Dạ Thần liếc sơ đã đoán ngay ra đáp án.

Vũ Khuynh Thành cười cười : “ có phải là vì Hồng Tuyết luôn ra nhẹ tay với Phượng Y Diễm đúng không? Mà Phượng Y Diễm lại dùng hết sức.” Vũ Khuynh Thành nhợt nhạt cười, ánh mắt của Hồng Tuyết tràn đầy bất đắc dĩ cùng thống khổ, còn Phượng Y Diễm là tức giận, là căm hận..cũng là những cảm xúc phức tạp không nói nên lời.

“ Ân...” Tiêu Dạ Thần gật đầu.

“ Thần! nếu lúc nữa Phượng Y Diễm quá đà ra tay ảnh hưởng đến tính mạng của Hồng Tuyết, người có thể giúp nàng ta một tay được không?” Vũ Khuynh Thành ngẩng đầu nhìn Tiêu Dạ Thần, cười khê vắn.

“ Ân...” Tiêu Dạ Thần gật đầu, tiểu tục quan sát, dĩ nhiên công tác lộ nho vẫn diễn ra điều điều, còn nho thì đương nhiên là trong bao tử của Vũ Khuynh Thành.

“ Người không hỏi ta vì sao?” Vũ Khuynh Thành nghi hoặc.

“ Thành nhi làm gì điều có ý nghĩ của riêng mình mà đúng không?” Tiêu Dạ Thần giải thích “ hơn nữa chỉ cần là lời nàng nói, ta tuyệt đối không nghi hoặc”

Vũ Khuynh Thành ánh mắt một lát hoảng hốt, nàng đã làm gì mà hần lại một lòng một dạ tin đến như vậy? vì yêu cho nên tin tưởng sao? Vũ Khuynh Thành một thoáng ảm ảm, một dòng nước ảm ảm lưu chuyển trong lòng nàng, lòng...bồi hồi...vui sướng. Trên thế gian này mấy ai toàn tâm toàn ý tin tưởng người khác

đầu, có thể có được người khiến cho người tin tưởng giao cho cả tính mạng này ? niềm tin, nói thì đơn giản nhưng mấy ai làm được. Đơn giản bởi vì con người chính là sinh vật đa nghi nhất.

Trên lôi đài hai nữ nhân đang đấu võ, tất cả hốt hoảng nhìn hai nữ nhân kia, một kẻ cầm kiếm đâm ngay vào lồng ngực của kẻ kia, mà người bị đâm về mặt chẳng có gì hận thù hay đau đớn gì cả, chỉ có bất đắc dĩ cùng cười khổ

Phượng Y Diễm trợn mắt nhìn hỏa y nữ tử ôn nhu nở nụ cười nhìn mình, lòng đau nhói, chẳng phải nói là hận nàng ta sao, vì có gì một kiếm đâm vào lồng ngực kia, lòng nàng không có vui ý ngược lại lại thống khổ đến như vậy. Hồng Tuyết, người rút cuộc khiến ta phải đối người làm sao bây giờ? Tay của nàng bắt giắc run run, cả người như trở ra không dám một động tác nhỏ, nàng sợ kiếm động, người..mất

“ Diễm...như vậy người có hay không bớt giận...” nữ tử tên gọi Hồng Tuyết nhấp nháy môi, âm thanh như gió nhẹ thoảng đến tai của Phượng Y Diễm, nhưng thanh âm ôn nhu ấy cũng giống như từng mũi kim đâm vào lòng nàng. Nàng biết rõ, nữ nhân này là cố ý để inh đâm trúng nàng, nếu không với bản lĩnh của nàng ta, Phượng Y Diễm nàng dù có luyện thêm 10 năm nữa cũng chưa chắc đâm được nàng ta. Phượng Y Diễm bối rối, bối rối cùng thống khổ. Nữ nhân này ba năm trước bước vào cuộc sống của nàng, khiến cho nàng

“ Người ...người muốn chết...” Phượng Y Diễm mấp máy đôi môi xinh đẹp của mình. Hai người dùng khẩu âm nói chuyện.

“ Nếu như người muốn, dù là tính mạng ta cũng không tiếc...” Hồng Tuyết cong cong tiểu ý, xứng thượng dung nhan, yêu mị đến cực điểm. Nữ nhân này cùng với Bạch Vân Nhu quả thật chính là người tám lạng kẻ nửa cân a. Lời vừa dứt, thân thể cũng phiêu hốt đổ xuống như một cánh bướm xinh đẹp lướt trên lôi đài.

“ Người không được chết, ta không cho người chết...Hồng Tuyết người... người tỉnh lại cho ta, người còn nợ ta, nợ ta...” Phượng Y Diễm mất đi vẻ lạnh lùng trầm ổn thường ngày, kích động chạy đến ôm lấy Hồng Tuyết run run nói, khóe mắt đã hồng hồng. Người còn nợ ta rất nhiều, trong sạch của ta là người lấy, tâm của ta người cũng lấy há có thể phải tay bỏ đi, người còn nợ ta chính là cả đời cả kiếp, Hồng Tuyết người tỉnh lại cho ta...

“ Thần, người ra tay thật chính xác a, mũi kiếm của Phượng Y Diễm chỉ đâm ba phân vào lồng ngực của Hồng Tuyết, chỉ cần lệch một chút là hồn lìa khỏi xác, nhưng mà tình cảnh này khiến cho Hồng Tuyết cả người khí đoạn như sắp chết, xem ra sắp có trò hay xem à nha...” Vũ Khuynh Thành e cho thiên hạ bất loạn nghịch ngợm cười nhìn Tiêu Dạ Thần.

“ Thành nhi, quá khen...” Tiêu Dạ Thần khẽ cười. Hai người này ngày càng ăn ý trăm phần trăm, bất quá là tội cho cặp nghiệt duyên trên lôi đài kia thôi. Người ở dưới thì chẳng hiểu mô tê gì cả, một hồi đâm chém, một hồi lại ôm nhau khóc lóc, đúng là quái lạ, chỉ có nhiều người trầm mặc nhíu mày suy nghĩ, người thì khinh thường trào phúng đúng là mỗi người một kiểu

36. Chương 36: Nghiệt Hay Duyên 1

Võ lâm ngày thứ nhất kết thúc với mười người lọt vào vòng hai, trong đó có bảy nam ba nữ, đương nhiên là không thiếu Hiên Viên Ngạo cùng Quang Dao Ảnh Tử, hai người này vừa lên đài trong vòng mười chiêu đã đả bại đối phương. Điều làm cho người ta thắc mắc chính là tại sao cung chủ Phượng Hi cũng lại không tham gia? Nên nhớ rằng, nữ nhân này cân quắc không cho tu mi, không thua mất cứ nam tử hán nào

Mọi người hứng khởi quay về nơi ở của mình đợi võ lâm ngày thứ hai diễn ra, mỗi người một việc. Riêng hai nhân vật chính của chúng ta cũng không hề thông thả nghỉ ngơi vì lý do hết sức giản đơn chính là Vũ Khuynh Thành muốn đến xem Hồng Tuyết cùng Phượng Y Diễm.

“ Người là..ai?...” Phượng Y Diễm âm thanh lạnh lùng, ánh mắt tràn đầy nghi hoặc nhìn hồng y nữ tử đứng trước mặt mình. Nữ nhân này thật đẹp là điều đầu tiên Phượng Y Diễm nghĩ đến, khí chất tuyệt đại tao nhã là điều thứ hai Phượng Y Diễm cũng không thể bỏ qua, nữ nhân như vậy thật lạ lùng khi nàng chưa gặp qua, nàng cũng tung hoành giang hồ cũng được một thời gian a. Điều này thì không trách Phượng Y Diễm được. Vũ Khuynh Thành đến cổ đại được 7 năm thì điều ở trong địa động, chỉ mới bước vào giang hồ

hai tháng, mà trong khoảng thời gian này nàng ta chỉ mãi lo truy sát Hồng Tuyết, làm gì dư thời gian mà quan tâm thế sự giang hồ đâu

“ Vũ Khuynh Thành...” Vũ Khuynh Thành khẽ cười, tự giới thiệu mình

“ Người đến đây làm gì...” Nhìn thấy Vũ Khuynh Thành thái độ bình thản, Phượng Y Diễm càng nghi hoặc đứng lên

“ Đừng vội, ta cũng không làm gì người nha, ta chỉ là một tiểu cô nương yếu ớt thôi mà...” Vũ Khuynh Thành bĩu môi, làm bộ ủy khuất. Nghĩ nàng thông minh, lương thiện đáng yêu như thế này, người gặp người thích hoa gặp hoa nở vì cớ gì nữ nhân này lại nhìn nàng như vậy đề phòng a, Vũ Khuynh Thành buồn bực

“ Tình nhân của người sao rồi...” Vũ Khuynh Thành bĩu môi hỏi tiếp

“ Tình..tình nhân gì, người..người...” mặt của Phượng Y Diễm lúc hồng lúc bạch trông khó coi vô cùng khiến cho Vũ Khuynh Thành cười phá lên. Thật đáng yêu a, nàng phát hiện nữ nhân cổ đại ngày càng có nhiều người đáng yêu, nhất là lúc phát giận, lúc trước là Bạch Vân Nhu, giờ này chính là nữ nhân này. Hắc, hắc..! cuộc sống của nàng xem ra lại có thêm màu sắc mới mẻ rồi

“ Người còn không cảm tạ ta a, lúc này nếu không phải Thần ra tay thì mũi kiếm của người đã đâm sâu vào tâm của Hồng Tuyết rồi, khi đó dù có là Hoa Đà tái thế cũng không cứu được nha...” Vũ Khuynh Thành cười yếu ớt nói

“ Đó là người làm...” Phượng Y Diễm giật mình, quả thật lúc này kiếm của nàng vô tình đâm trúng Hồng Tuyết, may nhờ ám khí đập vào mũi kiếm khiến cho nó lệch một chút đồng thời lực đạo giảm bớt cho nên mũi kiếm không quá sâu

“ Không phải ta mà là hắc, bất quá cũng như nhau cả thôi...” Vũ Khuynh Thành cười cười, chĩa tay về phía Tiêu đại công tử Tiêu Dạ Thần. Phượng Y Diễm lúc này lo quan sát Vũ Khuynh Thành cũng không để ý đến Tiêu Dạ Thần cho lắm, bây giờ nhìn kĩ lại mới giật mình, này nam nhân chính là quần diễm tam quốc tuyệt đại công tử Tiêu Dạ Thần? từ khi nào bên cạnh hắc lại có nữ nhân vậy, chẳng phải hắc ghét nhất chính là có nữ nhân leo đèo bên cạnh sao, sao lúc này nàng cảm giác hắc mới chính là cái đuôi leo đèo theo sau hồng y nữ tử này, Phượng Y Diễm nghi hoặc.

Tiêu Dạ Thần bị Vũ Khuynh Thành nói như vậy, lòng tràn đầy áp áp, đôi con ngươi nhu hòa sững nhìn nàng, nhất thời không khí ẩm áp quanh quần giữa hai người khiến cho Phượng Y Diễm một chút ngần ngại. Ánh mắt của Tiêu Dạ Thần nhìn Vũ Khuynh Thành thật giống của nữ nhân kia nhìn nàng, lúc nào cũng ôn nhu như vậy, lúc nào cũng mẫn nhãn thâm tình như vậy. Rõ ràng như thế sao lúc trước là mình cho rằng nàng lừa gạt trên đũa mình đâu, Phượng Y Diễm cười khổ

“ Chậc! nhân sống vì mình nha, hơi đâu quan tâm người khác nhìn gì, nghĩ gì đâu?..” Vũ Khuynh Thành hớp một ngụm trà nhàn nhạt nói, ánh mắt tràn đầy thâm ý nhìn Phượng Y Diễm khiến cho nàng ta kinh ngạc vô cùng. Nữ tử này rốt cuộc là người thế nào, khi thì ung dung lãnh đạm, lúc lại ôn nhu vô cùng, lúc lại lém lỉnh nghịch ngợm, giờ này thì am hiểu thế sự như là kẻ đã lịch lãm sự đời nhiều lắm rồi vậy. Phượng Y Diễm khẽ cười, nữ nhân như vậy, Tiêu Dạ Thần yêu không phải là chuyện kì lạ

Phượng Y Diễm nhợt nhạt cười nhìn Vũ Khuynh Thành, sau đó lại vẫn : “ Khuynh Thành cô nương, có đôi khi mọi chuyện không chỉ đơn giản như vậy” bởi vì nàng hiểu trên thế gian này còn lắm nhiều ràng buộc , không chỉ có mỗi ái tình. Còn là thân tình, trách nhiệm cùng nghĩa vụ...

“ Vậy hãy vượt qua tất cả đi, sẽ không làm khó được người mà đúng không, bởi vì người chính là Phượng Y Diễm..” Vũ Khuynh Thành cũng không phản bác chỉ nhàn nhạt nói thế. Đừng lấy những thứ khác biện minh cho sự nhất gan cùng trốn tránh của mình, yêu chính là yêu, không thương chính là không thương. Nếu cứ trốn tránh mãi như vậy cuối cùng tổn thương không chỉ là cả hai mà còn rất nhiều người.

37. Chương 37: Nghiệt Hay Duyên 2

Phượng Y Diễm bị Vũ Khuynh Thành nói như vậy giật mình, ánh mắt đắm chiêu nhìn Vũ Khuynh Thành, sau đó như hiểu được gì, mâu quang sáng rọi, không còn lạnh lùng một mảnh như thường ngày, nàng cười

khẽ khiến cho dung nhan tuyệt mỹ kia thêm một phần rung động

“ Vũ Khuynh Thành, lời nói hôm nay ta nhớ kỹ, cảm ơn người, này người tỷ muội ta nhận định rồi.”

“ Hảo!” Vũ Khuynh Thành vui vẻ gật đầu, nàng cũng rất thích hai nữ nhân này, người bá đạo yêu mị , kẻ lạnh lùng băng tâm..rất giống hai vị bằng hữu lúc trước của nàng.

“ Thành nhi rất vui?..” Tiêu Dạ Thần ôn nhu hỏi, nhìn thấy nàng cao hứng hẳn cảm thấy rất thoải mái.

“ Ân! Hôm nay có hai vị bằng hữu như vậy thật không đáng ăn mừng sao?” Vũ Khuynh Thành gật đầu cười yếu ớt

“ Thành nhi vui là được rồi...” Tiêu Dạ Thần khe khẽ cười

“ Thần, người cảm thấy tình cảm của hai người kia thế nào...” Vũ Khuynh Thành như có như không vấn. Nàng rất tò mò muốn xem kiến giải của Thần về hai người bọn họ như thế nào, phải nói rằng cổ đại rất bảo thủ, vấn đề tể nhị như vậy quả thật khiến cho nhiều người cảm thấy rung động lớn a, cũng may hai người kia có thể lực cho nên không ai dám đắc tội, chứ nếu không nàng sợ bọn họ nếu như chỉ là bình thường dân chúng xem ra đã bị xử tử rồi

Tiêu Dạ Thần nắm lấy tay của Vũ Khuynh Thành, hai người tiếp tục bên nhau, y không nói, Vũ Khuynh Thành cứ ngỡ Tiêu Dạ Thần không biết nói gì thì một lát sau y lại thở dài, âm thanh vẫn như vậy ôn nhuận ấm áp : “ Thành nhi, yêu một người là không có tội. Hồng Tuyết yêu Phượng Y Diễm chỉ đơn thuần là yêu thôi, nếu như không gây ảnh hưởng đến tính mạng hay nguy hiểm cho người khác thì không ai có quyền chỉ trích cả, bởi vì bọn họ có quyền như vậy, nhân sinh mấy chục năm nếu như để ý đến cái nhìn của người khác thì cuộc sống thật vô vị không phải sao. Thành nhi , nàng hiểu rõ điều này hơn cả ta, cần chi phải hỏi đâu”

Vũ Khuynh Thành bắt giác khóe môi cong lên nụ cười tuyệt đẹp. Thần! tư tưởng của người quả thật so với nhiều nhân ở hiện đại còn rộng mở hơn nhiều đấy. Quả nhiên không phụ sự chờ mong của nàng, hẳn không chỉ là tuyệt đại công tử Tiêu Dạ Thần mà hẳn còn là nam nhân mà nàng- Vũ Khuynh Thành yêu thích, nam nhân như vậy sao có thể có những ý kiến tầm thường bảo thủ được?

“ Tuyết, người tỉnh rồi à, mau uống thuốc...” Phượng Y Diễm vui mừng nhìn thấy Hồng Tuyết tỉnh, sau đó ôn thanh nói. Hồng Tuyết được Phượng Y Diễm đối xử như vậy, quả nhiên có chút thụ sủng nhược kinh, mê mang nhìn Phượng Y Diễm. Không phải là nàng đang mơ đấy chứ, nếu không thì sao mà diễm lại có thể cười với nàng như vậy ôn nhu a. Bất quá như vậy cũng có gì là không tốt, Hồng Tuyết yếu ớt cười

“ Người không sao chứ...” thấy Hồng Tuyết một hồi vui vẻ, hồi thở dài, hồi ngơ ngẩn Phượng Y Diễm không khỏi cau mày, không phải là bị đâm ột kiếm thành ra mất trí nhớ đó chứ?

“ Diễm ?...” bị câu hỏi của Phượng Y Diễm làm cho sực tỉnh, Hồng Tuyết kinh ngạc, này không phải mơ a.

“ Người làm cái gì a, uống được đi...” Phượng Y Diễm bị Hồng Tuyết trân trân như vậy nhìn cũng không khỏi đỏ mặt, giận dữ nói.

“ Hảo..hảo, ta uống người đừng giận..” Hồng Tuyết hốt hoảng nói, sau đó bưng lấy chén được một ngụm nuốt vào, được đắng ngắt đến nỗi mất đi vị giác nhưng mà trong lòng Hồng Tuyết đúng là còn ngọt hơn cả mật. Hắc, hắc..! đây là lần đầu tiên Diễm quan tâm đến nàng đâu, vết thương này xem ra cũng đáng nhận a. Hồng Tuyết ngây ngô cười càng khiến cho băng sơn đại mỹ nhân phát hỏa

“ Hồng Tuyết người nghe cho rõ đây, từ nay về sau còn dùng tính mạng của mình để đùa giỡn thì đừng trách ta. Từ rày về sau tính mạng của người là của ta, người không được để cho nó bị thương dù là một chút người biết sao, ta muốn một Hồng Tuyết nguyên vẹn đứng bên mình.”

Bị Phượng Y Diễm nói như vậy Hồng Tuyết đầu tiên là ngơ ngẩn, sau đó là mừng như điên. Cuối cùng nàng đã chờ được sao, ngày Diễm có thể sánh vai bên cạnh nàng cả đời nhất thế. Nàng không lòng tham, nàng chỉ mong kiếp này có thể đứng bên cạnh nữ nhân này, thay nàng che gió chắn mưa, bên cạnh nàng mỗi khi mệt mỏi nhất..như vậy khá đủ, đợi đến âm tào địa phủ mọi tội lỗi nàng sẽ nhận. Chấp nhận bị trừng phạt, chỉ cần thế này có thể bên cạnh nàng là được.

“ Diễm...” Hồng Tuyết ôn nhu cười, vươn tay ôm lấy nữ nhân đang nhe răng múa vuốt đe dọa mình, hảo hạnh phúc a, nàng đã chờ ngày này từ rất lâu rồi, ba năm trước dưới tán đào hoa, bạch y nữ nhân ngạo nghễ lạnh lùng đàn một khúc nhạc du dương, ngay lập tức lòng nàng vương vấn bóng hình ấy. Nàng chưa bao giờ hối hận khi mình đem lòng ái mộ một nữ nhân, Hồng Tuyết nàng xem thường luân lí, xem thường thái độ người đời, nàng chỉ biết nếu như không tranh thủ cơ hội nàng sẽ hối hận cả đời. Ba năm, suốt ba năm mới đầu nhận thức hóa thành tri kỉ, sau đó thổ lộ, trốn tránh, mắt lạnh tương đãi, ta truy người trốn như một vòng lẩn quẩn nhiều lúc khiến cho nàng mệt chết đi được nhưng tuyệt không hối hận. Bây giờ đến thời khắc này, ba năm trả giá như vậy đáng lắm

“ Đúng rồi, lúc này ta mới nhận thức được một nữ tử rất thú vị...” Phương Y Diễm lên tiếng nói, đồng thời tránh khỏi hoài ôm của Hồng Tuyết. Hồng Tuyết ủy khuất giống như tiểu hài tử bị đoạt mất bảo bối khiến cho Phương Y Diễm có chút buồn cười

“ Nữ tử đó là ai...” Hồng Tuyết ai oán vấn.

“ Vũ khuyên thành !”

38. Chương 38: Huyền Trần

Lúc Vũ Khuyên Thành chạy đến thì lôi đài hỗn loạn một mảnh, người người nằm la liệt, hắc y nhân kẻ nào kẻ nấy điều dễ dàng kiểm chế đối thủ của mình, không phải là vì hắc y nhân võ công tuyệt đỉnh mà là do võ lâm nhân sĩ trước đó đều trúng được, khiến cho khí lực trên người hầu như tiêu tán, Huyền Liên giáo xem ra đã bỏ không ít công sức góp vui cho võ lâm trung nguyên đại hội. Còn trên lôi đài Huyền Trần cùng Hiền Viên Ngạo đang tỷ thí, tỷ thí thì không đúng lắm, coi như là đang liều mạng đi. Hiền Viên Ngạo võ công cùng Huyền Trần đúng là kẻ tám tạng người nửa cân, chỉ có điều võ công của Hiền Viên Ngạo nếu so sánh thì là hàn như băng, còn võ công của Huyền Trần thì lại là viêm như hỏa, một băng một hỏa, không biết lần này băng áp chế hỏa hay là hỏa hòa tan băng đây?

Nhưng mà nếu như Hiền Viên Ngạo không trúng được hóa công tán thì có lẽ ngang tầm với Huyền Trần. Dù hắc công lực có thâm sâu cỡ nào thì trúng vào loại ma dược này cũng khó thoát khỏi kiếp số. Trên lôi đài, Hiền Viên Ngạo đang dần đuối sức, mồ hôi trên trán lấm tấm, xem ra y đã bắt đầu kiệt lực, lúc trước cố gắng trấn định chống đỡ hạ sát Huyền Trần, Huyền Liên giáo dù thực lực có mạnh đến đâu nếu mất đi người lãnh đạo thì cũng như rắn mất đầu. Nhưng hắc vận vận không ngờ võ công của Huyền Trần đúng là thâm sâu khó lường được, hơn thế nữa lợi thế duy nhất của hắc trong lúc này là Vạn chi kiếm thì Huyền Trần này lại xuất thế một thanh hắc đao, thanh hắc đao này chẳng phải là trong truyền thuyết Huyền Liên đao sao chứ? Hiền viên ngạo cười khổ, không lẽ hôm nay là khí vận của võ lâm trung nguyên

Huyền Trần tà tà cười, ánh mắt tán thưởng nhìn Hiền Viên Ngạo, bị trúng hóa công tán mà còn chống đỡ lâu như vậy, Trung nguyên nhân tài xem ra cũng không ít. Nếu như không ở lập trường đối lập thì hắc và nam nhân này cũng có thể kết bạn, chỉ tiếc trên thế gian này không có hai từ ‘nếu như’. Khoảnh khắc Huyền Liên đao khí thể như vũ bão tấn công về phía Hiền Viên Ngạo, mọi người điều kinh hoảng nhắm mắt lại thì ‘keng’ âm thanh bếng nhọn của binh khí va chạm vào nhau khiến cho tất cả người trên hay dưới lôi đài đều giật mình, một hồng y nữ tử bay vào..

Vũ Khuyên Thành đứng một góc khuất của lôi đài quan sát mọi tình huống, nhìn thấy hồng y nam tử xém hạ sát thành công Hiền Viên Ngạo, mũi ám khí trên tay nàng chuẩn bị xuất ra thì đã có người đến trước, một thoáng kinh ngạc, khóe môi nhếch lên nụ cười tuyệt mỹ, mâu quang lóe sáng như hiểu một vấn đề nào đó. Vũ Khuyên Thành khe khẽ cười, ôn nhuận vô cùng. Bạch Vân Nhu, thì ra là người thích Hiền Viên Ngạo sao, chắc! lạnh nam đối với yêu nữ, đúng là đủ thú vị! Xem ra có người góp vui thì nàng cũng không tiện nhúng tay, thứ nhất nàng còn chưa rõ thực lực của đối phương, thứ hai tràng diện trên lôi đài thật sự quá lộn xộn, nhưng cũng không đến nỗi hoàn toàn mất hết nguy cơ đảo ngược tình thế. Vũ Khuyên Thành nhẹ nhàng vuốt tóc của mình, hào hứng nói : “ Thần, hôm nay sẽ có” Nhưng mà lời chưa nói hết đã dừng lại, Vũ Khuyên Thành một thoáng sững người, Thần không có ở đây? Ánh mắt lúc này xinh

đẹp rạng rỡ một thoáng chốc âm đậm, Vũ Khuynh Thành cười khỏ, xem ra nàng đã thói quen với việc hấn luôn luôn đồng hành bên cạnh. Hít một hơi, nhẹ nhàng thở ra, Vũ Khuynh Thành lắc lắc đầu, Thần chỉ có chút việc thôi, rất nhanh sẽ quay lại, cần chi phải lo lắng vẩn vơ đâu. Tuy nghĩ vậy nhưng không hiểu sao Vũ Khuynh Thành lại cảm thấy lo lắng vô cùng, có điều gì đó nhàn nhạt bất an dấy lên trong nàng.

Hồng y nữ tử vừa vung ám khí cứu được một mạng của Hiên Viên Ngạo không ai khác chính là Bạch Vân Nhu. Vắn hồng y như huyết, vắn ngạo nghễ tà mị, vắn xinh đẹp tuyệt thế băng dung, giờ khắc này ba chữ Bạch ma nữ lại là cứu tinh đáng thể trong lòng võ lâm nhân sĩ. Bạch Vân Nhu lắc mình, đưa Hiên Viên Ngạo ngồi xuống, nhét vào miệng hấn một viên thuốc, tuy không giải được tức thời hóa công tán nhưng ít ra có thể khôi phục ba phần công lực.

“Tiểu mỹ nhân là ai?...” Huyền Trần nhếch môi cười, đôi hoa đào mắt càng khiến hấn thêm một phần tà mị, Bạch Vân Nhu kinh ngạc nhìn Huyền Trần, nam nhân này đúng là đẹp thật. Hấn cùng nàng là một loại người, điều mị hoặc nhân thể mà sinh, điều hồng y như hỏa, đốt tấn chúng sinh, hai chữ ‘yêu nghiệt’ xem ra chỉ có hai người này mới xứng a

Sở Y Nhân dưới lôi đài thở phào nhẹ nhõm, lúc này mũi đao sắp đâm vào Hiên Viên Ngạo, tâm như hàng vạn mũi kim đâm vào, triệt phế tâm can. Sở Y Nhân tuy không thích Bạch Vân Nhu, nhưng nữ tử này cứu người trong lòng nàng một mạng, Sở Y Nhân muôn vắn cảm tạ, nhưng mà lại có chút hốt hoảng, Bạch Vân Nhu có ơn với Hiên Viên Ngạo, vậy sau này...

Bạch Vân Nhu yêu mị cười nhìn Huyền Trần, nam nhân này thật có thú, nếu như không phải nàng để mất Hiên Viên Ngạo thì nam nhân này đối với khẩu vị của nàng cũng không sai, sóng mắt lưu chuyển mị nhân, Bạch Vân Nhu nháy mắt nhìn Huyền Trần, cười khê : “Bạch Vân Nhu.” Mỗi động tác, mỗi dơ tay nhấc chân đều là phong tình vô hạn, khiến cho bọn nam nhân dưới đài, dù khổ ý vì bị bọn hắc y nhân nắm giữ cũng không thôi nuốt nước miếng. Bạch Vân Nhu chắc chắn kiếp trước là yêu tinh chuyển thế a.

“Tiểu mỹ nhân, dù nàng xinh đẹp nhưng mà ta cũng không thương hương tiếc ngọc đâu nha..” Huyền Trần vắn mị hoặc cười, nói như đùa nhưng tận sâu đáy mắt lại là một mảnh lạnh như băng. Huyền Trần, y mỗi khi muốn đùa, tức là phải đùa chết người, y ghét nhất là có người ngoài ngăn trở, dù là mỹ nhân xinh đẹp như hoa y cũng không ngừng tay, với y nữ nhân chẳng qua là công cụ ấm giường cho y vui chơi thôi, dù là thiên tiên mỹ nhân hay yêu mị chúng sinh y điều coi thường. Nữ nhân càng xinh đẹp càng rắn rết tâm địa, điều hư vinh xấu xí, bọn nữ nhân nói yêu y chẳng qua là vì tiền tài, địa vị hay quyền lực, dung mạo hoặc sợ hãi y mà thôi.

“Nga, nam nhân, dù người xinh đẹp ta cũng không khách khí đâu?...” Bạch Vân Nhu khe khê cười, ôn nhuấn mị nhân. Tay vung lên hàng loạt ám khí đồng loạt bay về Huyền Trần, nguyên tắc đầu tiên của một đệ nhất ám khí chính là ra tay khi đối thủ còn chưa chuẩn bị tinh thần. Có lẽ vì câu nói của Bạch Vân Nhu khiến cho Huyền Trần sững sốt, cho nên khi ám khí tấn công lên hấn, Huyền Trần có chút sững người. Nhưng dù gì võ công của hấn không phải là nói chơi, Huyền Liên đao xuất chiêu, ám khí toàn bộ rơi xuống đất, tạo nên những âm thanh va chạm như một khúc nhạc dễ nghe vô cùng. Bạch Vân Nhu cũng không kinh ngạc khi Huyền Trần dễ dàng đáp trả nàng. Nếu tính về thực lực thì Huyền Trần này hơn nàng nhiều lắm, về nội công cũng như ngoại công, ưu thế duy nhất của nàng chính là ám khí cùng khinh công thôi. Chẳng qua vắn ám khí chính là muốn cho hấn bối rối, đồng thời mang đi Hiên Viên Ngạo, nàng không quản được nhiều như vậy cũng không muốn mang tấm lòng nhân sĩ cứu Trung nguyên võ lâm, nàng không có đủ sức cũng không dư hơi làm mấy việc đó, chỉ cần cứu được Hiên Viên Ngạo là tốt rồi.

Nhưng mà người tính không bằng trời tính, Bạch Vân Nhu muốn đem đi Hiên Viên Ngạo nhưng Hiên Viên Ngạo lại không đồng ý, người nhà của hấn ở đây sao hấn có thể bỏ đi được, dù hấn lạnh như băng tàn khốc nhưng cũng không vô tình đến mức đó, cùng lắm thì cùng sống cùng chết, danh dự mấy trăm năm của Hiên Viên sơn trang, hấn không có tư cách hủy đi. Bạch Vân Nhu tức đến ối máu nhưng cũng không làm gì được, cơ hội duy nhất đã bỏ qua, bây giờ có muốn chạy cũng khó thoát a. Bạch Vân Nhu thầm oán, biết vậy không thêm cứu hấn, nam nhân thôi, chết rồi kiếm người khác thay thế là được nhưng mà vẫn cần rằng nói : “người hảo! Hiên Viên Ngạo, người chính là thiếu ta hai mạng, hôm nay có chết ta cũng sẽ tìm người kiếp sau tính sổ, kiếp sau nữa, hai thể triển lầy ngươi” . Hiên Viên Ngạo nhìn nữ nhân yêu mị kia tự dưng lại dờ dưng thái độ không hiểu sao hấn lại cảm thấy có chút đáng yêu, không chán ghét như lúc ban đầu. (Nam Cung Dao : haiz!! Huynh ơi là huynh, đang ướm nhau mà nghĩ chuyện gì đâu đâu =’=)

Hiên Viên Ngạo uống được của Bạch Vân Nhu đưa cho, công lực đã khôi phục được ba phần, chống kiếm cùng Bạch Vân Nhu đánh với Huyền Trần, nam tử nữ hữu thi nhau tấn công lấy hồng y nam tử, khiến cho không ít người ở dưới nhè nhẹ hi vọng nổi lên, ít ra còn có cơ may chuyển biến

Huyền Trần nhếch môi lạnh lùng cười, thuộc hạ của y hiểu rõ giáo chủ của bọn họ xem ra là không kiên nhẫn a. Huyền Trần càng thêm ra sức tấn công, Huyền Liên đao được hấn sử dụng lưu loát như một thanh đao có linh hồn, không cứng ngắc như vẻ bề ngoài của nó mà thay vào đó là uyển chuyển như rồng lượn, oai hùng lẫm lẫm. Huyền Trần với võ công cùng một thanh Huyền Liên đao dễ dàng trong vòng ba trăm chiêu hạ gục đối phương. Y mặc dù khó chịu vì đám người Trung nguyên làm mất thời gian của mình, nhưng cũng khá vui vì lâu lắm có thể có đối thủ được được như thế này đi. Bỗng dưng Huyền Trần có chút tiếc nuối, nếu như y không có hạ được Hiên Viên Ngạo thì có lẽ hấn và y có thể luận võ thoải mái rồi, chỉ có điều hấn còn mang việc trong người không dùng thời gian lâu như vậy, cho nên dùng hạ kế này.

Vũ Khuynh Thành thấy Bạch Vân Nhu cùng Hiên Viên Ngạo khó chống đỡ được một thoáng cau mày, mi gian nhè nhẹ lo lắng, hồng y nam tử này võ công đúng là sâu không lường được, xem ra lần này nàng không thể không ra tay. Vũ Khuynh Thành thở dài, nàng chính là làm việc luôn điệu thấp, không muốn cho người khác biết thực lực của mình, nhưng xem ra lần này khó có thể không ra mặt. Không biết võ công của nàng có thể chống đỡ được hồng y nam tử này bao nhiêu chiêu nữa ? nàng cũng không thể bàng quan thấy chết không cứu, chưa kể đến việc Liễu Cô Phong đang ở trong đồng hồ loạn bên trong, hấn là bằng hữu của Thần mà...

Vũ Khuynh Thành a, người đây là ngu ngốc hay sao? Võ công trên người mà không biết thực lực rõ ràng hay sao chứ. Có thể đứng trong đám cao thủ võ lâm mà không ai phác giác người có võ công thì kẻ đó một là không có võ công thật, hai là võ công đến mức tuyệt đỉnh. Vũ Khuynh Thành năm xưa nhờ Chu giảng hồng có được hơn trăm năm công lực, mọi việc này thôi đã khiến cho nàng trở thành một nửa thiên hạ đệ nhất. Lại có trong tay võ công cả đời của thiên cổ nhất đến Chu Khải thì chắc mọi người cũng hiểu Vũ Khuynh Thành thực lực ra sao rồi đúng không? Nếu như khuyết thiếu một điều chính là Vũ Khuynh Thành ít đối kháng thực tế cho nên thiếu kinh nghiệm chiến đấu mà thôi. Nhưng Vũ Khuynh Thành là ai? Tuy không gọi là thiên tài hiếm thấy nhưng mà cũng thông minh giáo hoạt vô cùng, từ này đứng một bên quan sát chiêu thức cùng thói quen của Huyền Trần cũng đủ khiến cho Vũ Khuynh Thành biết được ưu cũng nhược điểm của đối phương, thói quen xuất chiêu của đối phương, chiêu thức mặc dù thiên biến vạn hóa nhưng vẫn có nguyên tắc chung, nhu chế cương là vậy.

Chưởng lực của Huyền Trần tung ra, Hiên Viên Ngạo cùng Bạch Vân Nhu cùng văng ra ngoài, bỗng nhiên hai dải lụa từ đầu tung ra cuốn lấy hai người khiến cho Hiên Viên Ngạo cùng Bạch Vân Nhu an toàn tiếp đất, xem tình trạng hai người, Hiên Viên Ngạo đã kiệt lực còn Bạch Vân Nhu cũng tổn thương khá nhiều khí lực, xem ra cũng không có gì ảnh hưởng đến tính mạng a. Vũ Khuynh Thành khe khẽ cười.

Mọi người còn đang sửng sốt vì sự xuất hiện của hai dải lụa này thì Vũ Khuynh Thành đã nhẹ nhàng đáp xuống vũ đài, hình ảnh ấy khiến cho nhiều người cho dù nhắm mắt lìa đời cũng không sao quên được, cái gọi là một thoáng kinh hồng chính là chỉ tình cảnh lúc này đây.

39. Chương 39:

Nữ tử nhất vũ khuynh thành là đề tài mọi người bàn tán xôn xao, ai nấy một khi đã xem khó có thể ức chế mà trầm mê, mà thần phục, tựa như khúc vũ thần linh trăm năm mới có, Vũ Khuynh Thành, một khúc vũ nổi tiếng cả đại lục nhưng cũng không ít người cười mỉa, chẳng qua là một bình hoa di động mà thôi, vậy thì giờ khắc này đây, cái gọi là vĩnh cửu sẽ in hằn trong tâm trí mọi người, nữ tử này không chỉ đơn giản là nhất vũ khuynh thành mà còn là kinh tọa tứ phương, sát phạt quyết đoán, Vũ Khuynh Thành

Cũng hồng y xinh đẹp, nhưng khác với Bạch Vân Nhu hồng y rực lửa yêu điểm mị nhân, khác với hồng y tà mị, yêu nghiệt chúng sinh của Huyền Trần. Cùng là hồng, nhưng nhan sắc này vận trên người Vũ Khuynh Thành khiến cho người ta cảm thấy, màu hồng sinh ra là để dành cho nữ nhân này vậy. Ánh sáng nhàn nhạt phản chiếu khiến cho hồng y lợt lạt, quần áo nhẹ nhàng huyền hoặc, ba ngàn tóc đen tùy ý phi vũ trong gió, ngũ quan hoàn mỹ không tỳ vết, đôi thủy mâu câu hồn người, lúc nào cũng lưu chuyển ôn nhu dù đang đối mặt với ác ma hay đối thủ, màu quang vẫn như vậy lạnh đậm, cái mũi cao kiêu ngạo khiến cho

ngũ quan càng thêm cân xứng, làn môi hồng cười cười, như có như không. Đẹp đến thánh khiết nhưng cũng không mất ba phần mị hoặc, ôn nhuận như vàng trắng nhưng cũng mang bốn phần chói chang rực rỡ của vàng thái dương, nữ tử này mỗi nháy mi mày cười đều khiến chúng sinh cam nguyện điên đảo nha.

Huyền Trần dù là kẻ đào hoa phong lưu có tiếng, nhìn thấy mỹ nhân nhiều vô số nhưng cũng không kiềm chế được một thoáng thất thần nhìn thấy dung mạo của hồng y nữ tử này. Nhưng dù sao y cũng là Huyền Trần, không đơn giản như những nam nhân khác, vẫn thái độ cười cợt nhưng không khiến cho người ta cảm thấy khiếm nhã : “ chậc! Trung nguyên đúng là nhiều mỹ nhân”

Vũ Khuynh Thành vẫn nhợt nhạt cười, thái độ không đổi, khiến cho Huyền Trần cũng cảm thấy khó chịu, nữ nhân này có lẽ vạn năm cũng khó thay đổi nét mặt đi, nữ nhân như vậy mới là đáng sợ nhất, nàng lúc nào cũng ôn nhuận cười, khiến cho người ta vĩnh viễn không biết nàng đang nghĩ gì, muốn gì, hốt nhiên Huyền Trần cảm thấy hốt hoảng. Y tự cười chính mình, chỉ là một nữ nhân mà thôi, có gì hốt hoảng đâu?

“ Trung nguyên cùng tây vực không có xích mích., Huyền Liên giáo chủ cần chi phải đuổi tận giết tuyệt đâu?” Âm thanh vẫn dịu nhẹ như suối ngọc rót vào tai người nghe, nhưng nếu có Tiêu Dạ Thần đứng đây y sẽ vô cùng hốt hoảng, bởi vì khi Vũ Khuynh Thành tức giận, giọng nói cứ chỉ đều ôn nhu ngọt ngào đến mị nhân. Đúng vậy! Vũ Khuynh Thành tức giận, không thấy Tiêu Dạ Thần khiến cho nàng vừa bối rối, vừa lo lắng, nếu không có sự xuất hiện của bọn Huyền Liên giáo ăn không ngồi rồi này, nàng có thể đi tìm hắc ròi.

“ Mỹ nhân, đợi ta diệt xong bọn vô lâm nhân sĩ này, ta đem nàng về Huyền Liên giáo được không?...” bỗng dưng Huyền Trần rất muốn biết những biểu hiện khác trên gương mặt của Vũ Khuynh Thành, y tà tà cười, mị hoặc nhìn, đôi hoa đào mắt của y quả thật rất hút hồn, thâm thúy vô cùng, bất cứ nữ nhân nhìn vào đó khó có thể thoát ra ngoài, dĩ nhiên là trừ Vũ Khuynh Thành. Nàng ung dung cười, đôi thủy mâu nhân nhợt lạnh đậm, hình bóng của Huyền Trần không lưu lại nơi đáy mắt của nàng. Có lẽ chỉ có mỗi Tiêu Dạ Thần mới khiến cho Vũ Khuynh Thành lưu lại hình ảnh trong đôi con ngươi trong suốt vô ngần kia đi. Huyền Trần sững sốt, sững sốt lại kèm không vui, chưa có nữ nhân nào dám không để hắc ròi vào mắt.

“ Huyền Liên giáo chủ, nếu muốn hoặc nhân thì nếu người vào ngư lang viện (Chắc không nói thì mọi người cũng biết ngư lang viện chính là tiểu quan quán đúng không ^^) thì trở thành đệ nhất hoa khôi đấy...” Vũ Khuynh Thành vẫn ôn nhu cười. Một câu nói khiến cho phong vân biến sắc. Có nhiều người mặc dù rất muốn cười nhưng không dám cười, nhiều người giận tái mặt, mà Huyền Trần sững sốt sau đó cười lớn : “ nữ nhân thú vị, bổn giáo chủ chấm người”

Vũ Khuynh Thành lạnh lùng cười, lại là một tên tự ki, tự cho là đúng nam nhân : “ xin lỗi, bổn cô nương đối với người không hứng thú” . Vũ Khuynh Thành là ai, nàng đâu có dễ chọc. Theo như Tiêu Dạ Thần nói thì Thành nhi ôn nhuận thiện lương chỉ với những người nàng coi trọng, nàng quan tâm, còn đối với những kẻ khiến nàng bức mình thì nàng sẽ tìm cách chính hắc, một đời mười. Nữ nhân càng ít phát giận, càng ôn hòa, nhưng một khi chạm đến điểm máu chốt, nữ nhân ấy sẽ hóa thân thành ác ma, có thể hủy thiên diệt địa, cho nên có câu ‘ thà đắc tội với quân tử đừng đắc tội với tiểu nhân, mà có lẽ đại đắc tội với tiểu nhân thì tuyệt đối không nên đụng đến nữ nhân’ , cổ nhân dạy quả nhiên không sai a!! >_

Trên lôi đài, hai người nhẹ nhàng đối khẩu thì ở dưới đám hắc y nhân đã gấp gáp, thời gian đã quá dài rồi, chuyện của nhị giáo chủ giao phó dường như trễ nãi a. Giáo chủ xem ra lại phát hiện tân môn đồ chơi thú vị quên đi nhiệm vụ của mình thì phải. Một đầu lĩnh hắc y nhân tiến đến hồng y nam nhân, nói nhỏ vài câu. Trong khi đó Liễu Cô Tuyết bên ngoài hồng học chạy vào, thừa cơ nhiều người không chú ý bay lên lôi đài bên cạnh Vũ Khuynh Thành, thở gấp nói:

“ Khuynh Thành, Tiêu ca ca...” vừa nói vừa đưa mảnh huyết thư nàng vô tình tìm được trong Tiêu tương các, có lẽ bá phụ bá mẫu có chuyện cho nên Tiêu ca ca mới ra đi không lời cáo biệt đi.

Vũ Khuynh Thành nhận lấy mảnh huyết thư, mặt nhất thời tái nhợt, tâm đập nhanh đến nỗi muốn thoát ra khỏi lồng ngực, bàn tay nàng bóp chặt bức huyết thư. Mâu quang một mảnh lạnh như băng không độ ấm, ánh mắt quá lạnh khiến cho Liễu Cô Tuyết kinh ngạc không nói nên lời, ánh mắt này quá đáng sợ, còn lạnh hơn cả Ngạo ca ca, Liễu Cô Tuyết há miệng thở dốc. Vũ Khuynh Thành nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, mâu quang lại nhân nhợt lạnh đậm, khóe môi vẫn cười như có như không. Vũ Khuynh Thành ra hiệu cho Liễu Cô Tuyết đi xuống, khóe môi vẽ lên nét cười tàn nhẫn. Xem ra nàng đã đoán được Huyền Liên giáo lại muốn đến đại hội này, mục đích của bọn họ là đánh lạc hướng thôi. Thần ! người nhất định

phải chờ ta, không được có việc, nếu người xảy ra chuyện gì, ta sẽ khiến cho Huyền Liên giáo..không một ai sống sót. Vũ Khuynh Thành không biết giờ khắc này, bản chất hắc ám đang trỗi dậy trong người nàng. Lần trước Hiên Viên Tiểu Điệp, nàng không ra tay trả thù bởi vì Thần, hắc không sao, nguyên vẹn bên cạnh nàng, nhưng giờ khắc này nàng không xác định rõ, Thần- hắc như thế nào, khiến cho Vũ Khuynh Thành tức giận, tức giận kèm theo phần nộ. Thế gian này, không ai có quyền được đụng đến hắc, hắc là của nàng, đúng vậy hắc là của nàng, không ai được phép đụng đến hắc dù chỉ một chút (Nam Cung Dao : híc! Tỷ ấy bỗng dưng đáng sợ quá, Thành tỷ ôn nhu thiện lương của ta đâu rồi +__+)

Vũ Khuynh Thành thay đổi sắc mặt không ai chú ý nhưng vẫn có ba người thấy rõ, không tính Liễu Cô Tuyệt, ba người kia không ai khác chính là Hiên Viên Ngạo, Liễu Cô Phong cùng Huyền Trần. Huyền Trần bỗng dưng rất tò mò, không biết nữ nhân kia nhìn gì mà khiến cho khuôn mặt dù hắc chọc tức đến bao nhiêu cũng không biến chuyển. Hiên Viên Ngạo cười khổ, y đoán được, chỉ có một Tiêu Dạ Thần mới khiến cho nữ nhân lãnh đạm kia mới có những biểu hiện khác. Liễu Cô Phong thì nhàn nhạt lo lắng, không lẽ Dạ Thần xảy ra chuyện gì? Mỗi người một ý nghĩ.

“ Huyền giáo chủ...” Vũ Khuynh Thành vẫn cười đến như vậy ôn nhu “ xem ra kế hoạch của người tiến triển khá thuận lợi, đỉnh Nam Sơn trên đó không biết có bao nhiêu cao thủ a...”

Huyền Trần tức khắc giật mình, này kế hoạch sao nữ nhân này biết được, trong giáo có phản đồ hay sao? Nhìn ánh mắt giật mình của Huyền Trần , Vũ Khuynh Thành đã mười phần xác định, nàng đoán không có sai, không có sai nha. Vũ Khuynh Thành lạnh lùng cười, không đại khai sát giới, hôm nay khó có thể rời đi nơi này. Huyền Trần còn đang nghi hoặc vì sao Vũ Khuynh Thành lại biết được kế hoạch trong giáo thì Vũ Khuynh Thành đã nhanh chóng tấn công về phía hắc, nhanh như phong, mạnh như bão, tinh tế như thủy , động tác như tung hỏa mù khiến cho hắc không xác định được chiêu thức thực hư của nữ nhân này. Huyền Trần kinh ngạc, xem ra võ công không phải để phòng Hiên Viên Ngạo mà chính là hồng y nữ nhân này đây.

Huyền Trần cũng không biết dùng cách gì đối phó với hồng y nữ tử này nữa. Hắc dùng cường lực mạnh mẽ thì nàng dùng chiêu thức ôn nhuận hóa giải. Hắc tinh tế đao pháp, nàng lại dùng mạnh mẽ kiếm chiêu bức hắc. Hắc lấp bấp kinh hải, nội công của hắc xa xa không bằng nàng. Phải nói rằng, ba tuổi hắc đã luyện công, luyện hai mươi năm cộng thêm không biết bao nhiêu được vật quý hiếm cho nên nội công của hắc ít nhiều cũng bốn mươi năm, nhưng mà nữ nhân này nội công sâu không lường được. Chiêu thức của nữ tử này thiên biến vạn hóa, tuy có hơi thiếu kinh nghiệm thực tiễn nhưng vì có gì nàng ta lại đoán được chiêu tiếp theo hắc muốn ra là gì có thể dễ dàng hóa giải, tấn công toàn tâm vào điểm yếu của hắc, Huyền Trần trên trán đã lấm tấm mồ hôi, hắc cần răng xuất ra Huyền Liên đao, hắc không dùng vũ khí đối với nữ nhân nhưng hắc không thể vì sự tùy hứng của mình thua rồi ảnh hưởng đến kế hoạch của giáo. Quả nhiên Huyền Liên đao xuất ra uy lực vô cùng, nhất thời Huyền Trần lấy lại không ít ưu thế.

Huyền Liên đao, thanh đao bảo vật chí tôn, độ cứng, độ mãnh, độ mềm dẻo tinh tế của nó hơn hắc bảo kiếm bình thường trăm lần. Đao như có linh khí, uyển chuyển du long, như một hắc long phun hỏa tấn công về phía Vũ Khuynh Thành, khiến cho không ít người lo lắng, thấp thỏm.

Vũ Khuynh Thành nhàn nhạt mỉm cười, tay đưa lên, nhẹ nhàng uyển chuyển, những ngón tay thon dài trắng nõn, tinh tế mà hữu lực tạo nên đường cong xinh đẹp. Bàn tay ấy đang múa, một đường vệt ngang xuất ra, mạnh như kiếm khí vô hình cắn lấy lực đạo của Huyền Liên đao. Hàng vạn cánh hoa đỏ yêu diễm không biết từ nơi nào xuất hiện bay về phía Huyền Trần. Huyền Trần lấm bấp kinh hải, đôi hoa đào mắt mở lớn, y run run nói : “ huyết...huyết mẫu đơn” . Một câu nói, phong vân biến sắc, bình lôi địa chấn, thiên địa lu mờ

Đúng vậy, Vũ Khuynh Thành dùng chính là truyền thuyết huyết mẫu đơn, danh như ý nghĩa, luyện đến mức điều luyện, mỗi khi dùng tay tạo nên những đường cung tuyệt đẹp, hàng ngàn, hàng vạn cánh hoa mẫu đơn đỏ như huyết xuất hiện, cắn đi kiếm khí đối phương, đồng thời tấn công vào đối phương, hoa lệ xinh đẹp, huyết mẫu đơn, vạn hoa chi vương yêu diễm vô cùng

Vũ Khuynh Thành nghe Huyền Trần nói vậy, mâu quang một thoáng kinh ngạc, đây là Huyết mẫu đơn sao, hèn gì khi nghe Thần nói, nàng cảm thấy quen quen. Vậy ra Huyết mẫu đơn không phải vũ khí như Vạn chi kiếm hay Huyền liên đao mà là một loại vũ khí ẩn hình sao. Năm xưa nàng học nội công Diễm huyết này kết hợp nuốt một viên bảo ngọc có hình như đóa mẫu đơn chi hoa mà tạo ra Huyết mẫu đơn sao? Xem ra Chu Khánh đế đúng là nghìn năm kỳ tài nha!!

40. Chương 40: Đỉnh Nam Sơn

Tiêu Dạ Thần nói không sai : nếu như Vạn chi kiếm là vạn kiếm trung chi vương , Huyền liên đao, nhất đao tuyệt thế thì Huyết mẫu đơn chính là khắc tinh của hai thanh bảo đao bảo kiếm này. Nhu có cương có, xinh đẹp tuyệt luân. Vũ Khuynh Thành cũng không nói nhiều, mặc cho ở dưới âm ồ kinh ngạc, nhìn nàng với ánh mắt tham lam nhưng cũng không ai dám có dục niệm. Bởi lẽ không tính Vũ Khuynh Thành có bên cạnh Tiêu đại công tử thì võ công của nữ nhân này, xem ra thiên hạ vô địch thủ. Vũ Khuynh Thành lạnh lùng cười, nhân loại quả nhiên tham lam không đáy, khoe môi vẽ nên nét cười trào phúng, không hề trì hoãn tấn công nhanh như chớp về phía Huyền Trần, nàng không có thời gian đùa cùng hắn.

Huyền Trần thiên tính vạn tính cũng không bao giờ tin rằng, mình sẽ thua, lại thua trên tay một nữ tử chưa tròn hai mươi tuổi này, thua một cách tâm phục khẩu phục. Nhìn nữ tử cầm đoản đao chĩa trên cổ hắn, Huyền Trần cong nên nụ cười tà mị đến cực điểm : “ chết ở mi nhân trên tay, làm quỷ cũng phong lưu”. Vũ Khuynh Thành cũng không để ý đến lời của y nói, nàng ung dung cười : “ Huyền giáo chủ, người cho rằng người xứng chết ở trên tay ta sao?” Thanh đoản đao này là Thần cho nàng làm vật phòng thân, là món quà thứ hai hắn tặng nàng, đầu thể nhiễm huyết của người khác được. Huyền Trần nghe Vũ Khuynh Thành nói vậy, xấu hổ cười.

“ Các người còn không buông tay, muốn ta lấy mạng của giáo chủ của các người sao...” Vũ Khuynh Thành âm thanh nhu hòa nhưng cũng tràn đầy nguy hiểm nhìn bọn hắc y nhân ở dưới. Hắc y nhân dù không muốn nhưng tính mạng của giáo chủ là hơn cả, buông vũ khí đầu hàng.

Vũ Khuynh Thành cho Huyền Trần ăn một viên được, vẫn ôn nhu khe khẽ cười, chỉ có điều nụ cười ôn nhu như nước này khiến cho Huyền Trần bất giác sợ hãi. Vũ Khuynh Thành nhẹ giọng nói : “ Huyền giáo chủ, người biết không ? cho dù người giết hết người trong đây ta cũng không quan tâm nhưng mà chỉ cần hắn bị thương dù chỉ một chút, ta sẽ khiến cho Huyền Liên giáo hoàn toàn biến mất trên thế gian này”. Tức thời, Huyền Trần mặt tối sầm lại. Hắn là ai? Lại khiến cho nữ nhân lãnh đạm này quan tâm đến vậy?

“ Vân Nhu, ta giao mọi việc lại cho người...” Vũ Khuynh Thành nhìn Bạch Vân Nhu cười khẽ, ôn nhu nói : “ người biết mọi việc làm như thế nào mà, tìm Hồng Tuyết cùng Phương Y Diễm, Đỉnh Nam Sơn ta chờ...” nói đoạn đẩy Huyền Trần về phía Bạch Vân Nhu sau đó dùng tuyệt đỉnh khinh công biến mất, nhanh như gió thành ra cũng chỉ có vậy thôi!

Bạch Vân Nhu oán giận nói : “ vì có gì lại giao cho ta a, ta và người cũng không quen biết nhiều nha”. Nói thì nói nhưng cũng không quên trối lại Huyền Trần cùng ra lệnh thuộc hạ trối lại đám hắc y nhân. Hừ! Vũ Khuynh Thành xem ra đáp người cứu ta một mệnh đi, lần nào phải tìm nàng so chiêu mới được, hồi này chiêu thức thật xinh đẹp a, nhất là Huyết mẫu đơn gì gì đó...còn tuyệt hơn Phong tiêu của nàng nữa, Bạch Vân Nhu hào hứng , lại có chuyện thú vị chờ nàng đi làm rồi.

Đỉnh Nam Sơn

Đỉnh thật cao thật cao, nơi ấy vân vụ uốn lượn từ phía dưới nhìn lên chẳng khác nào chốn bồng lai tiên cảnh, tựa như bức tranh sơn thủy xinh đẹp. Sở dĩ người dân nơi đây đặc tên gọi Nam Sơn là vì núi này nằm ở phía nam đại lục, hùng vĩ mà tráng lệ, trên Nam Sơn tọa lạc một sơn trang, gọi là Viên Kiếm sơn trang, hơn năm mươi năm không màng thế sự, chỉ biết chủ nhân Viên Kiếm sơn trang này làm người ôn hòa dày rộng, thường xuyên trợ giúp cho người dân nơi này, cho nên người ta còn gọi chủ nhân của Viên Kiếm sơn trang hai chữ ‘Thánh đàm.’

Đỉnh Nam Sơn, ngọn núi yên bình gần trăm năm, cây cỏ xanh tươi, những hàng cây phong lá đỏ rực, rơi lá lả tả khiến cho đường đi đến Nam Sơn càng thêm thơ mộng, gió ôn hòa lả lướt khắp nơi, va chạm đung đưa vào các tán lá tạo nên âm thanh xì xào rung động thiên nhiên. Trời đã bắt đầu xế trưa, ánh mặt trời gay gắt hơn như muốn đốt tắt mọi sinh mệnh, những hàng cây cổ thụ như một ô dù khổng lồ bảo vệ sinh vật ở dưới, tránh di sự căm ghét của vầng kim ô. Động vật nhảy nhót khắp nơi, vài chú sóc chuột thi nhau leo trèo cành cây, thiên nhiên cảnh vật gây cho người ta một sức sống mãnh liệt, tươi đẹp vô cùng, chỉ là người buồn cảnh có vui đâu bao giờ lại ứng với tình trạng lúc này của Vũ Khuynh Thành.

Từ lúc đại hội hôm qua nàng phi ngựa đến Nam Sơn này, chạy cả đêm cho đến bây giờ, cả người mệt mỏi vô cùng nhưng cũng không bằng một phần vạn tâm của nàng giờ này bàng hoàng. Vũ Khuynh Thành khuôn

mặt nhỏ nhắn tái nhợt, mồ hôi men theo gò má chảy xuống, tạo nên những hạt nước được phản chiếu dưới ánh mặt trời, thật xinh đẹp. Đôi môi anh đào nhỏ nhắn từ lúc phi ngựa đến giờ đều cắn chặt, ần ần tơ máu, đôi con ngươi nhu hòa bây giờ ảm đạm lo lắng và còn ần ần phần nộ. Vũ Khuynh Thành tiếp tục giục người phi như bay, cũng may bảo mã này là Xích Phượng – một trong tam đại danh cầu, ngày đi ngàn dặm đường, nếu không với tốc độ này con ngựa này sẽ mệt chết a.

Ánh mắt dõi theo Đỉnh Nam Sơn, gần một chút nữa là đến rồi, chỉ một chút nữa thôi là sẽ gặp lại hần, Vũ Khuynh Thành tự nhủ với mình như thế mâu quang lại ánh lên nét rạng ngời, điểm quang bắn bốn phía. Hiên Viên Ngạo nói không sai, chỉ cần chuyện có liên quan đến Tiêu Dạ Thần mới khiến cho Vũ Khuynh Thành dở đi lớp mặt nạ ung dung lãnh đạm, chỉ khi nghĩ đến hần Vũ Khuynh Thành mới bộc lộ bản chất thật sự của mình. Thật ra Vũ Khuynh Thành tạo một lớp vỏ bọc kháng cự bất cứ ai lại gần nàng, tuy nàng ngoài miệng nói không sao cả, nhưng có ai biết cái thời không xa lạ này, dù nàng đến bảy năm nhưng vẫn chưa hoàn toàn dung nhập được đó. Vũ Khuynh Thành đối với ai cũng nhàn nhạt ôn hòa, khi thì nghịch ngợm một chút, khi thì thành thực ôn nhu, lúc thiện lương hiểu ý. Thật ra nếu chỉ để ý một chút thì mỗi khi đứng bên cạnh Tiêu Dạ Thần, Vũ Khuynh Thành mới biểu hiện như vậy, còn lại đối mặt với người khác lúc nào cũng ung dung hòa lãnh đạm. Có lẽ, chỉ có mỗi Tiêu Dạ Thần bên cạnh Vũ Khuynh Thành mới thoải mái làm chính mình đi, không sợ người khác chọc thủng nàng, thương tổn nàng, bởi vì có hần bên cạnh. Vũ Khuynh Thành cười cười, nàng đối với Thiên nhi là ôn nhu cùng sủng nịnh, nàng thật sự đem nó làm đệ đệ yêu thương. Đối với Liễu gia là ôn hòa, vì nàng thật sự đem hai huynh muội Liễu Cô Tuyết, Liễu Cô Phong là bằng hữu, cũng như Hồng Tuyết, , Phượng Y Diễm cùng Bạch Vân Nhu. Đối với Hiên Viên huynh muội lại là xúc cảm khác, chán ghét có, hâm mộ có, cũng là có gì đó khó lý giải. Nhưng duy độc đối với Tiêu Dạ Thần là ỷ lại, là tin tưởng, là yêu thích, cũng là muốn bảo hộ hần, muốn sống vai cùng hần đi đến cuối đời này, chậm rãi cho đến hai người cùng già đi.

Vũ Khuynh Thành không mơ mộng, cũng không thích mơ mộng. Tuổi trẻ còn đi học, những nữ bằng hữu thường hay mơ mộng trở thành cô bé lọ lem sẽ có bạch mã vương tử, hay câu chuyện tình yêu oanh oanh liệt liệt cảm động trời đất gì đó, Vũ Khuynh Thành ngược lại, chưa từng có ý nghĩ như thế dù là một chút. Nàng không mơ cái gì là cảm tình cảm động thiên địa, khắc cốt ghi tâm khiến hậu thế ca tụng, nàng chỉ nhỏ nhoi hi vọng một cảm tình tế thủy trường lưu, nhẹ dịu như làn gió mùa xuân như vậy khá đủ. Nàng chán ghét trở thành cô bé lọ lem đến chờ bạch mã vương tử thủ hộ, nàng hi vọng mình có thể cùng người trong lòng mình bảo hộ lẫn nhau, tin tưởng nhau dắt tay đi đến cuộc đời này. Vũ Khuynh Thành không quá mạnh mẽ những cũng không yếu đuối, nàng bình thường, suy nghĩ quyết đoán, yêu là yêu, không thương là không thương, tùy tâm mà sống....có lẽ vì vậy mà ở kiếp trước nàng chưa từng rung động với ai đi!

Nhưng mà ở nơi này, nàng lại gặp hần, kiếp số cả đời nàng, nàng chưa từng nghĩ mình sẽ như vậy thích hần, thích đến nỗi chỉ cần thấy hần không ở bên cạnh, cảm giác từng đợt trừu đau. Hần dùng ôn nhu, yêu chiều, sủng nịnh nàng khiến cho nàng từng chút từng chút tiếp nhận hần, cảm tình của hần thật dịu dàng như nhất tri xuân thủy ôn nhu bao lấy nàng, khiến cho nàng vĩnh viễn luyến tiếc rời đi...

“Thần! bỗng dưng ta thật muốn nói với ngươi...” Vũ Khuynh Thành lẩm bẩm, âm thanh nhẹ nhàng nỉ non. Hốt nhiên ánh mắt nàng sáng rực, tới rồi Đỉnh Nam Sơn. Vũ Khuynh Thành để xích phượng bên sườn đồi, ngạo mạn đạp khinh công tiến đến, đỉnh cao như vậy, Xích Phượng dù có sức những cũng không nhanh bằng nàng dùng khinh công tiến tới, Vũ Khuynh Thành lòng nhẹ bắt an đồng thời cũng ần ần vui sướng khi sắp nhìn thấy hần.

Bỗng dưng Vũ Khuynh Thành khựng lại, hai tay ôm lấy ngực của mình, tâm như ngừng thở, lòng đau nhói...một cổ huyết tinh từ trong cổ bốc hơi khiến cho nàng muốn ói. Huyết trong khoe miệng rỉ ra, tạo nên một đường máu quý dị, khiến cho khuôn mặt tái nhợt kia thêm một phần bi thương..bình ổn hơi thở, Vũ Khuynh Thành mê mang, lúc này nàng cảm thấy như có mũi kiếm xuyên ngang tâm mình vậy, đau triệt tâm can. Vũ Khuynh Thành hốt hoảng, không màng nhiều như vậy lật đặt dùng khinh công tiến về phía trước...đau quá, tâm thật đau thật đau, Thần...người đang khóc sao?

“Ca ca, Tiêu ca ca sẽ không sao phải không, Tiêu bá phụ, bá mẫu cũng sẽ không sao đúng không...” Liễu Cô Tuyết lo lắng nói. Sau khi giải quyết hết chuyện ở vô lâm đại hội, cũng may nhờ Phượng Y Diễm giải độc mà hạo kiếp trung nguyên lần này kết thúc, chỉ là nàng cảm thấy lo lắng vô cùng cho Tiêu ca ca, không biết đỉnh Nam Sơn mọi chuyện tốt không ?

“ Tuyệt nhi, mọi chuyện sẽ ổn thôi...” Liễu Cô Phong an ủi muội muội nhưng mà lòng cũng rối bời không kể xiết, hẳn cùng đám người xuất phát từ đêm khuya, hi vọng sẽ không đến trễ.

Bạch Vân Nhu trầm ngâm, cưỡi ngựa đi bên cạnh Hiên Viên Ngạo, mà Hiên Viên Ngạo đi bên cạnh cũng không nói tiếng nào. Lần này đi lên Nam Sơn gồm có Bạch Vân Nhu, Hiên Viên Ngạo, huynh muội Liễu Cô Phong, Hồng Tuyết, Phượng Y Diễm và Huyền Trần, dĩ nhiên vị tà mị giáo chủ này bị trói rất thê thảm nha.

“ Cũng tại ngươi, thối nam nhân, nếu Tiêu ca ca có chuyện gì ta sẽ không tha cho ngươi...” Liễu Cô Tuyết trừng mắt hung tợn nhìn Huyền Trần. Huyền Trần tà mị cười, hẳn..chính là Tiêu ca ca...Tiêu đại công tử Tiêu Dạ Thần sao? Huyền Trần khe khẽ cười, chính là nam nhân khiến cho nữ tử kia biến sắc mặt sao, xem ra lần này hẳn phải kiến thức thể nào là kinh tọa tứ phương Tiêu đại công tử Tiêu Dạ Thần nha.

“ Tuyệt nhi, mặc kệ hẳn đi, chúng ta nhanh đi...” Liễu Cô Phong ôn hòa vỗ đầu tiểu muội của mình, sau đó thúc ngựa phi như bay. Đoàn người phía sau ai nấy đều cố gắng tăng tốc độ, cũng may đa số đều là cao thủ cho nên ngồi trên lưng ngựa cả đêm thần thái ai nấy tuy có chút mệt nhưng không sao cả.

41. Chương 41: Huyết Lệ

Cảnh mà Vũ Khuynh Thành đầu tiên đập vào mắt chính là máu, máu...tất cả là máu, màu đỏ chói mắt, đỏ kinh rợn, sắc đỏ yêu diễm, tất cả là máu, mùi máu tanh tưởi lan tràn. Tiếng binh kiếm giao nhau, tiếng đá đá sát sát đánh vào tai nàng, Vũ Khuynh Thành men theo tiếng động nhanh chóng đi đến.

Cảnh tượng hỗn loạn, vô cùng hỗn loạn, ‘ Thần..Thần hẳn đâu rồi ?’ Vũ Khuynh Thành xoay quanh tìm kiếm, ánh mắt hốt hoảng nhìn xung quanh, Thần..ngươi đừng làm ta sợ, mau ra a...!!

Một bóng dáng quen thuộc đập vào mắt Vũ Khuynh Thành, là hẳn..đúng vậy là hẳn. Chỉ là bạch y vốn trong treo kia nay lại nhuộm tất cả đều là huyết, là huyết của ai? Vũ Khuynh Thành phần nộ, là huyết của ai, là huyết của hẳn sao, là huyết của hẳn sao?...Vũ Khuynh Thành xem nhẹ những ánh mắt kì lạ của những người xung quanh, tiến lại gần chỗ bạch y nam tử.

Bạch y nam tử kia chính là Tiêu đại công tử không chào mà biệt Tiêu Dạ Thần kia. Y mất đi thần thái sáng láng thường ngày, mất đi vẻ ôn nhu thường ngày, cũng mất đi vẻ mặt nhu tình cùng sủng nịnh thường ngày. Tất cả dường như mất đi, y cả người như đờ ra, đôi bàn tay run rẩy nắm chặt quần áo của đôi phu phụ nằm kia. Đúng vậy đôi phu phụ kia chính là phụ mẫu của y, Tiêu Diệp Hiên cùng Thủy Nhu.

Hai hôm trước y nhận tin tức của thuộc hạ, nhanh chóng tiến đến đỉnh Nam Sơn, y không ngờ trước khi y tiến lên bọn hắc y nhân đã tấn công đỉnh Nam Sơn hai ngày, hai ngày...với thực lực của Viên Kiếm sơn trang làm sao có thể đỡ nổi hàng trăm hắc y nhân của ma giáo. Phụ mẫu y là bạn cũ của Viên Kiếm trang chủ tình cờ đến nơi này du sơn ngoạn thủy, thấy bằng hữu gặp nạn ra tay cứu giúp, đồng thời cũng đáp bản thân đi vào.

Lúc Tiêu Dạ Thần đến, bại cục đã định, phụ mẫu y bị thương nghiêm trọng, Tiêu Dạ Thần xông vào ứng chiến, dù võ công y hơn người nhưng hàng trăm hắc y nhân kia cũng đâu tầm thường, huống chi lấy một địch trăm chẳng khác nào trứng chọi đá. Tiêu Dạ Thần lúc ấy đâu có nghĩ nhiều như vậy, đó là phụ mẫu của y, là cha mẹ của y nha, y chỉ biết nếu có kẻ rút kiếm tấn công về phụ mẫu của y, y sẽ thay họ chống đỡ..bởi vì y yêu gia đình của mình, tuy bất mãn cha mẹ từ nhỏ bỏ lại một mình y đi ngao du tứ phương, nhưng mà y thật sự rất quý trọng phân cảm tình này. Y dù tài giỏi đến đâu rốt cuộc cũng chỉ là phàm nhân thôi...

Tiêu Dạ Thần cũng không biết mình giết chết bao nhiêu người, cũng không biết ta mình đã nhuộm bao nhiêu máu, y chỉ biết trong đầu y chỉ có hai chữ ‘thù hộ’, y nhất định phải bảo vệ phụ mẫu của mình, nhất định..nhưng mà có lẽ là vận mệnh đi, có lẽ là thiên ý trêu người đi. Hai ngày hai đêm y không ngừng chém giết, nhưng rốt cuộc phụ mẫu cũng cách y mà đi, y điên cuồng chém giết, trước mắt y chỉ còn một màu đỏ, y mệt...rất mệt..cả người không còn chút sức lực, tay y cũng không còn nhấc nổi kiếm, y hảo muốn ngủ, ngủ một chút...một chút thôi. Tiêu Dạ Thần giờ khắc này đây như một hài tử, lạc đường mờ mịt...đúng vậy, y mờ mịt, mờ quang một mảnh chết lặng, chết lặng...một mảnh hoang vu trống rỗng, khiến cho Vũ Khuynh Thành muốn khóc, khóc thay cho y....

Tiếng binh khí đã ngừng lại, người của Viên Kiếm sơn trang cũng chết hết, còn lại gần trăm hắc y nhân, bọn họ lần này lên đỉnh gần năm trăm bây giờ còn lại một phần năm, xem ra cũng hao không ít thực lực. Hiện giờ chỉ còn đám hắc y nhân đứng đó, Tiêu Dạ Thần cả người vô thần nắm chặt lấy vạt áo của phụ mẫu mình, Vũ Khuynh Thành lại từng bước từng bước tiến đến cạnh y, hoàn toàn không xem ánh mắt kinh ngạc của đám hắc y nhân.

“ Người là ai...?” một hắc y nam nhân, có lẽ là trong miệng đầu lĩnh hắc y nhắc đến nhị giáo chủ , hắc y nam nhân thấy Vũ Khuynh Thành đầu tiên là kinh diễm, sau đó là vẻ mặt bất khả tư nghị, nữ nhân này là ai, có thể đột ngột xuất hiện mà hắn không biết? kinh diễm là vì dung mạo quá mức tuyệt thế của nữ nhân này, dù thật sâu mê mẩn nhưng cũng không che đi dung mạo như hoa như ngọc ấy, khuôn mặt tái nhợt lại khiến cho người ta thương tiếc.

Vũ Khuynh Thành cũng không đếm xỉa đến hắc y nam nhân, có lẽ cũng không nghe thấy đi, bây giờ ngoài Tiêu Dạ Thần, trong mắt của nàng rốt cuộc không có ai có thể chen vào được, tâm trí cũng là. Hít nhẹ một hơi, Vũ Khuynh Thành ngồi xuống trước mặt Tiêu Dạ Thần, bàn tay nhẹ nhàng mơn trớn khuôn mặt thiên sứ nhưng tràn đầy mệt mỏi của hắn, nàng cười! đúng vậy nàng cười, xinh đẹp quang hoa, thiên địa nhất thời như ảm đạm, Thần...người nói thích nhất là nhìn thấy ta cười đúng không, Vũ Khuynh Thành nhẹ giọng nỉ non : “ Thần, nhìn xem..ta đã đến” ta đã đến, đừng lo...dù như thế nào có ta cùng người!!

Chỉ ba từ ‘ ta đã đến’ như một đạo kích mạnh mẽ xoắn sâu vào óc của Tiêu Dạ Thần, cảm xúc dịu dàng ảm áp từ đôi bàn tay mềm mại tinh tế, âm thanh ôn nhuận ấy...quá quen thuộc. Đúng rồi, âm thanh này, cảm giác này chẳng phải là Thành nhi sao. Tiêu Dạ Thần ánh mắt hư vô trống rỗng nhàn nhạt tỏa ánh sáng. Có thể là mơ đi, nhưng giờ khắc này, y thật muốn ôm lấy nàng, hãy để hắn ích kỷ một lần đi...!

“ Thần...mệt rồi đúng không...” Vũ Khuynh Thành vẫn nhàn nhạt cười như vậy ôn nhu, tay nhẹ nhàng gỡ tay hắn ra khỏi vạt áo của Tiêu Diệp Hiên, mơn trớn lấy nó, đôi bàn tay nàng thích nhất, sau đó áp lên mặt nàng, nhẹ giọng nói : “ ta nhớ người” . Chỉ là nước trong mắt không biết từ khi nào đã chảy ra, từng giọt..từng giọt ướt đầm đôi gò má tựa bạch ngọc, cũng ướt cả tay của Tiêu Dạ Thần, giọt nước mắt ấm nóng như hòa tan đôi bàn tay đầy thương tích cùng lạnh như băng của hắn. Tiêu Dạ Thần bỗng chốc ngây ngốc, hắn tự vấn : “ Thành nhi...khóc sao ?”. Vũ Khuynh Thành đang khóc, đúng vậy nàng đã khóc đấy! khóc thay cho hắn, Thần , những việc người làm không được ta thay người được không, người khóc không được ta thay người khóc, cho nên đừng đau lòng...

Vũ Khuynh Thành tuy bình thường nhưng lại rất kiên cường, dù có vấp ngã bao nhiêu lần cũng chưa bao giờ khóc, nàng không thích khóc, như vậy khiến cho bản thân càng thêm yếu đuối mà thôi, nhưng duy độc với nam tử này nàng lại không thể kiềm chế được nước mắt của mình. Hắn mặc dù hay oán giận phụ mẫu của mình nhưng chỉ cần một lời nói quan tâm từ bức thư ngàn dặm gửi về của phụ mẫu cũng đủ khiến cho hắn cười thoải mái mỗi ngày, chỉ cần nghe tin tức nào không tốt đến phụ mẫu cũng đủ khiến cho hắn mất ăn mất ngủ mấy ngày, đợi được xác định chính xác mới buông tâm, một bức huyết thư khiến cho hắn dục ngựa ngàn dặm đến nơi này. Tuy hắn chưa bao giờ lên tiếng yêu thương cha mẹ, nhưng nàng biết, hắn điều quý trọng từng chút từng chút cảm tình gia đình. Nam nhân này là như vậy, người ngoài nhìn hắn tài giỏi, nhìn hắn mà ngưỡng mộ nhưng thật ra hắn cũng chỉ là một đại nam hài thôi, cần lắm quan ái gia đình.

Hắn thường nói : ‘ nam nhân huyết có thể đổ nhưng tuyệt không rơi lệ’ , đúng vậy huyết có thể chảy nhưng lệ rơi không được, có chăng đau đến tận cùng rồi, lệ không rơi được nữa, phải không? Vậy thì ta hay người, thay người khóc, thay người rơi lệ, Thần...người bớt đau được không?

“ Thành nhi...đừng khóc..nàng khóc..ta đau...” hắn khàn khàn lên tiếng, tay nhẹ nhàng mơn trớn lệ trong khóe mắt của nàng. Đừng khóc , ta hiểu mà..đừng khóc...!! Đồ ngốc! đã mệt như vậy vẫn còn muốn an ủi ta sao? Tiêu Dạ Thần, người là đồ ngốc, là đồ ngốc, ngốc như người sao lại khiến cho ta thích như vậy chứ? Vũ Khuynh Thành đưa tay ra ôm lấy hắn vào trong lòng, Thần! người bình thường ôm ta, vậy giờ này để ta ôm người, thay người chấn mọi bão táp mưa sa được không, ngủ một giấc là tốt rồi, tốt rồi, mọi chuyện sẽ ổn thôi...

Có lẽ như lời tâm niệm của Vũ Khuynh Thành có tác dụng, và cũng có lẽ như Tiêu Dạ Thần đã kiệt sức rồi đi, y khẽ nhắm mắt, an tường nằm trong lòng Vũ Khuynh Thành, chỉ là một tay nắm chặt lấy vạt áo của Tiêu Diệp Hiên, một tay lại giữ không buông cổ tay của Vũ Khuynh Thành. Y giờ khắc này đây như một hài tử sơ sinh yên bình trong giấc ngủ, không ai có thể quấy rầy...

Vũ Khuynh Thành ôn nhu cười, giúp y thoải mái nằm bên cạnh phụ mẫu của mình, hàng mi dài cong vút che đi đôi con ngươi tràn đầy sát khí này, Vũ Khuynh Thành vuốt lại mái tóc, buộc cao lên bởi một sợi dây kim tuyết, lau sạch lệ nơi khóe mắt, khẽ nhắm mắt lại, đứng đối diện với đám người hắc y nhân, đôi con ngươi mở ra, một mảnh trong suốt, khóe môi tự tiểu phi tiểu, ung dung lãnh đạm, thoát cái trở thành một con người hoàn toàn khác biệt, khiến cho đám hắc y nhân cứng lưỡi, nữ nhân này biến sắc mặt khá nhanh đi.

“ Nhị giáo chủ Huyền liên giáo ?” Vũ Khuynh Thành nhìn hắc y nam nhân mày kiếm mắt sáng, mặt mày tuấn lãng, nhìn ôn hoà nhưng khí chất sát phạt lại mạnh mẽ mãnh liệt hơn bất cứ ai.

Hắc y nam nhân kinh ngạc, nhưng chỉ một thoáng lướt qua, nhìn Vũ Khuynh Thành lại vấn : “ ngươi là ai?”

Vũ Khuynh Thành cười khê, chỉ là đậy mắt một mảnh lạnh như băng : “ Vũ Khuynh Thành sau đó lại phun ra mấy tự : “ người sát người” . Nhất thời khiến cho đám hắc y nhân cười ồ lên. Một nữ nhân bình thường lại hạ sát được giáo chủ của bọn họ, đây chẳng phải là thiên hạ đại chê cười sao?

“ Nga! Vì sao?..” hắc y nhân bỗng dưng có hứng thú biết, nữ tử ôn ôn nhược nhược này lại muốn giết mình, ân! Là vì nam nhân kia? Một nam nhân có thể khiến ột nữ nhân cam nguyện vì mình tìm chết, xem ra hai người quan hệ không tầm thường.

Vũ Khuynh Thành ung dung khê cười, âm thanh nhàn nhạt ôn hòa như nói chuyện với một lão bằng hữu, khiến cho người ta đoán không được, nữ nhân này rốt cuộc là như thế nào : “ hắn trên người mỗi một vết thương, người trả lại gấp bội, hắc đau lòng, người cũng phải trả gấp bội. người, Huyền Trần, Huyền Liên giáo, ta khiến cho các người biết thế nào là...sống không bằng chết....” lời vừa dứt, kiếm khí bùng phát, như hàng ngàn mũi dao đâm về phía hắc y nhân, khiến cho hắn lùi mấy bước, hắc kinh hãi, nội công của nữ nhân này, thâm sâu không đáy nha.

Hắc y nhân rút kiếm đối kháng với Vũ Khuynh Thành, hai người đối chiến. Vũ Khuynh Thành lúc trước đấu với Huyền Trần cho nên cũng am hiểu sơ sơ kiếm chiêu của Huyền Liên giáo, năng thâm đánh giá, nam nhân này võ công so với huyền trần cao hơn một chút, kinh nghiệm đối kháng cao hơn, kiếm pháp trầm ổn mà không mất linh nhạy. Nam nhân này xem ra phải mất chút thời gian đối phó.

42. Chương 42: Huyết Lệ 2

Hồng trù uốn lượn như những con rắn đầy linh hồn quấn ngang lấy hắc y nam tử, Vũ Khuynh Thành vũ khí ngoài Huyết mẫu đơn chính là hồng trù- những đoạn vải dài trong tay nàng như có sức sống, lúc mãnh lúc nhu, lúc cương tấn công về phía hắc y nhân. Hắc y nam tử nhíu mày suy tư, trung nguyên từ khi nào lại có nữ nhân võ công cao đến như vậy, hắn điều tra không có a. Kiếm vung lên, một đoạn hồng trù đứt đi..kiếm lại tiếp tục vung, hồng trù dù có linh hoạt đến đâu, chung quy không sắc bén bằng kiếm...Vũ Khuynh Thành vẻ mặt vẫn ung dung cười, không chút lo lắng, vẻ mặt như vậy càng khiến cho hắc y nam tử bất an.

Đám hắc y nhân bên ngoài kinh ngạc nhìn hai người bên trong tỷ thí, giáo chủ của bọn họ võ công như thế nào bọn họ điều hiểu, mạnh mẽ cương liệt, hơn cả đại giáo chủ, chỉ là tại sao đối kháng với nữ nhân kia lại có chút..ách! chật vật. Mà hồng y nữ nhân kia kiếm chiêu nhìn thật đơn giản, giống như nàng không phải đang đánh trận và là đang khởi vũ vậy, như một con bướm xinh đẹp kiêu ngạo khởi vũ.

Vũ Khuynh Thành khóe môi cong lên nét cười tuyệt mỹ, tay nàng nhẹ nhàng vung ra, hàng ngàn cánh mẫu đơn như mưa sao xa ồ ạt tiến đến hắc y nam tử, cắt phá từng mảnh quần áo hắn, cánh hoa nhìn như mềm mại nhưng sắc bén vô cùng, hắc y nam tử có chút chật vật tránh né. Vũ Khuynh Thành đứng trong cơn mưa hoa chẳng khác nào mẫu đơn tiên tử xinh đẹp tuyệt trần, từng mảnh từng mảnh tấn công về phía hắc y nam tử. Một chốc xoay mình, đoản đao của nàng kề ngay yếu mạch của hắn, tưởng chừng một vết cắt nhỏ, hắn sẽ chết...này kết quả, vốn không ai dám tin, nhị giáo chủ của bọn họ lại thua trên tay một yếu nhược nữ tử?

“ Nhị giáo chủ...võ công không tệ...” Vũ Khuynh Thành nhàn nhạt cười, có thể khiến nàng xuất gần năm trăm chiêu, hắn là người thứ nhất!

Hắc y nam tử kinh ngạc nhìn nữ nhân sóng mắt vẫn như vậy lãnh đạm nhìn mình, nữ nhân này nói không sai, nàng có tư cách khiến cho Huyền Liên giáo..không còn vết tích! Hắc y nam tử cười lớn, không ngờ trung nguyên nữ nhân nhìn yếu nhược lại lợi hại như vậy, hắc lần này mở rộng tầm nhìn, y nâng cao đầu, tuy thất bại nhưng không có nghĩ y mất đi tự tôn cùng kiêu ngạo của mình, y nói: “ta thua, người muốn giết cứ giết!”

Vũ Khuynh Thành nhếch môi cười lạnh: “người cho rằng người có tư cách khiến cho ta động tay với người sao”. Ngoài thần ra, nàng không muốn đụng đến bất cứ nam nhân nào, đúng vậy nàng có tinh thần khiết phách, nàng chán ghét bọn họ đụng chạm cũng chán ghét đụng đến bọn họ dù là một chút, Vũ Khuynh Thành cười khe khẽ, âm thanh vẫn như vậy ôn nhuận vô cùng, nàng nói: “đại giáo chủ cũng vậy, nhị giáo chủ cũng thế, các người đều chưa có tư cách khiến cho ta nhiễm huyết nó”. Vũ Khuynh Thành cho hắc y nam tử một viên thuốc, thu lại đao, dùng khăn tay lau sạch mũi đao, vứt đi khăn tay, hành động lưu loát khiến cho người người ở đây trở mắt, Vũ Khuynh Thành cẩn thận đem đoản đao cất vào trong túi, nàng ngẩng đầu, mâu quang lạnh lùng nhìn đám hắc y nhân còn lại: “mạng của đại giáo chủ cùng nhị giáo chủ của các người trong tay ta, thế nào có muốn để cho bọn họ mất mạng không”

Đám hắc y nhân ngơ ngẩn lắc đầu, vội vã buông vũ khí xuống, nói giỡn, nữ nhân này chỉ cần vung tay bọn họ đều có thể xuống diêm vương báo danh a. Vũ Khuynh Thành lại liếc nhìn hắc y nam tử nói: “cho người dọn sạch bãi chiến trường”, nói đoạn xoay người bước đến chỗ của Tiêu Dạ Thần.

Vũ Khuynh Thành vứt đi vẻ mặt ung dung lãnh đạm như lúc nãy, cũng vứt đi vẻ lạnh lùng xa cách lúc nãy, giờ khắc này nàng trở lại là một Vũ Khuynh Thành ôn hòa thiện lương, sóng mắt ôn nhu nhìn bạch y nam tử đang yên giấc nằm bên cạnh phụ mẫu của mình. Vũ Khuynh Thành đưa tay lau đi những vết máu còn bám trên khuôn mặt của y, nhẹ nhàng mơn trớn nó, hốt nhiên khiến cho Huyền Ca – hắc y nam tử, nhị giáo chủ của Huyền Liên giáo giật mình, nữ tử kia quanh thân tỏa khí chất ôn nhu ấm áp vô cùng, khiến cho người ta như si như túy vào trong đó. Huyền Ca bỗng nhiên nghĩ, nếu nữ nhân kia có thể đối mình ôn nhu như vậy..., hắt gột mình, lắc lắc đầu, hắt suy nghĩ vấn đề vợ vẫn gì vậy?

“Giáo chủ, chúng ta làm gì đây...” một hắc y nhân cẩn cẩn dực dực vẫn Huyền Ca. Huyền Ca khẽ chau mày, sau đó trầm giọng nói: “dọn sạch đi, an táng đáng hoàng”.

“Là...” tất cả hắc y nhân còn lại nhanh chóng thu xếp bãi chiến trường đầy máu ở Viên Kiếm sơn trang, xem ra Viên Kiếm sơn trang này từ nay về sau biến mất trong vô lâm trung nguyên.

Lúc bọn người của Liễu Cô Phong đến là khi bọn hắc y nhân đang thu dọn tàn tích ở Viên Kiếm sơn trang. Liễu Cô Tuyết hoảng sợ nhìn đồng hồ hỗn độn ở nơi này, chưa bao giờ nàng thấy cảnh tượng nào ghê rợn đến như vậy, người chết đầy rẫy.

“Ca...ca...” Liễu Cô Tuyết lắp bắp, chỉ tay về phía Vũ Khuynh Thành, run run nói: “kia..kia là Tiêu..ca ca sao?” Liễu Cô Phong giật mình, nhanh chóng chạy đến chỗ Vũ Khuynh Thành, đám người còn lại cũng hốt hoảng theo sau.

“Khuynh Thành..., Dạ Thần, hắc làm sao vậy?” Liễu Cô Phong lo lắng vấn.

“Hắc...đang mệt...” Vũ Khuynh Thành nhẹ giọng nói, vẫn không buông tay lấy Tiêu Dạ Thần, nàng cứ yên lặng ngồi bên cạnh hắc, yên lặng bên cạnh thủ hộ hắc.

“Bá phụ.., bá mẫu...” Liễu Cô Phong kinh người nhìn về phía đôi phụ phụ nằm bên cạnh Tiêu Dạ Thần. “Bọn họ...” đã mất rồi sao? Câu nói còn lại cũng không sao thốt nên thành lời, khuôn mặt bình thường lúc nào cũng mỉm cười ôn hòa tựa một xuân phong của hắc nhất thời tái ngắt...

Tức thời bên cạnh Liễu Cô Tuyết nước mắt như mưa...

“Bá phụ...bá mẫu...” âm thanh nghẹn ngào, Liễu Cô Tuyết đôi bàn tay run run chạm vào thi thể lạnh như băng của bọn họ. Sao có thể như thế này được, hai người chẳng phải võ công cao cường lắm sao, sao có thể dễ dàng chết như vậy được, còn Tiêu ca ca làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, âm thanh như tắc nghẽn, nghẹn ngào đi lên.!

“Đừng làm ồn...” Vũ Khuynh Thành mỉm cười nhìn Liễu Cô Tuyết nhưng mà nụ cười ôn nhu như nước của hồng y nữ tử này bất giác khiến cho người ta đau lòng. Liễu Cô Tuyết hai tay ôm lấy miệng của mình, che

đi âm thanh, sau đó vụt chạy ra ngoài, nàng muốn khóc, hảo muốn khóc nha...tại sao Tiêu ca ca tốt như vậy lại khiến hắc chủ nông nổi này.

Đám người bên cạnh trầm mặc không nói, nhưng không khí ảm đạm cứ như thế bao quanh. Vũ Khuynh Thành nghiêng đầu nhìn Liễu Cô Phong, vẫn ôn hòa nói : “ Liễu Cô Phong, giúp ta đưa Thần vào nhà đi...”

“ Hảo...” Liễu Cô Phong gật đầu, ôm lấy Tiêu Dạ Thần còn đang mê mang vào trong căn phòng tại Viên Kiếm sơn trang.

“ Thi thể của bá phụ bá mẫu...giúp ta đưa vào phòng luôn, chờ Thần tỉnh dậy...” Vũ Khuynh Thành nhìn đám người còn lại tiếp tục phân phó, âm thanh vẫn ôn hòa , không mặn không nhạt.

“ Người..không sao chứ?” Bồng dưng Phượng Y Diễm lên tiếng nhìn Vũ Khuynh Thành, đôi băng mâu mẫn nhãn lo lắng.

“ Ân..ta..tốt lắm...” Vũ Khuynh Thành nhìn Phượng Y Diễm cười khê, sau đó xoay người bước về phía phòng của Tiêu Dạ Thần. Nàng không sao, đúng vậy nàng tốt lắm. Thần, còn đang mệt mỏi cho nên nàng phải ở trạng thái tốt nhất bên cạnh hắc chủ, nàng thật sự không sao..

Nhìn bóng lưng hồng y nữ tử khuất dần, bầu không khí càng trầm trọng đi lên. Huyền Trần đứng một bên từ lúc đầu cho đến giờ ánh mắt vẫn đăm đăm nhìn Vũ Khuynh Thành. Hắc tử vấn, đây chính là nữ nhân ung dung lãnh đạm đối phó hắc chủ hai ngày trước đó sao, bây giờ vẫn ôn hòa nhưng nhìn vào như một búp bê xinh đẹp không có linh hồn, cả người mất đi linh khí vậy. Huyền Trần mi gian một thoáng buồn bực, lúc này hắc chủ không nhìn rõ nam nhân tên gọi Tiêu Dạ Thần kia.

“ Huyền Trần...người cũng bị bắt sao?” Huyền Ca tiến lại gần huyền trần cau mày vấn, hắc chủ không ngờ nữ nhân kia cũng nắm lấy được đệ của mình.

“ Ca ca...người cũng vậy còn gì” Huyền Trần cười khổ “ chỉ có điều người không có bị trói lại như ta thôi” . Huyền Ca cười cười nhìn tiểu đệ của mình, hắc chủ lúc nào cũng đùa giỡn được, nhưng mà hai huynh đệ hắc chủ đều bị bắt, xem ra khó có thể lật ngược ván cờ này. Viên thuốc mà nữ tử kia cho hắc chủ ăn khiến cho nội lực của hắc chủ hầu như không còn, mỗi khi vận công cả người càng thêm suy thoái, hắc chủ cười khổ, đường đường đỉnh đỉnh địa danh song tuyết ma vực cũng có ngày hôm nay, chắc chắn nghe xong sẽ bị cười tử a

“ Còn cười cái gì, hai các người là đồ chết tiệt hại bá phụ bá mẫu như vậy, ta sẽ không tha cho các người...” Liễu Cô Tuyết nhìn hai huynh đệ Huyền Trần, Huyền Ca hung tợn nói, lấy vạt áo lau đi nước mắt, mắt hạnh như phun hỏa nhìn về hai nam nhân này.

“ Chậc! tiểu mỹ nhân này thật hung tợn...” Huyền Trần tà tà cười nhìn Liễu Cô Tuyết, hắc chủ phát hiện trung nguyên mỹ nhân thú vị nhiều lắm so với mỹ nhân ở tây vực a.

“ Người mà nói nữa ta sẽ cho hai người vào Ngưu lang viện câu khách đấy...” Hồng Tuyết bồng dưng yêu mị cười nhìn hai nam nhân cực phẩm này. Câu nói này quả nhiên rất có sức nặng, khiến cho hai huynh đệ Huyền Trần, Huyền Ca im bặt.

“ Thế nào, không nói nữa...” Hồng Tuyết trào phúng, loại nam nhân như vậy chính là nàng ghét nhất, luôn tự ỉnh là đúng...

“ Bọn Tây vực đúng là đáng ghét, ăn không ngồi rồi luôn tiến vào Trung nguyên với ý đồ đen tối, lần nào cũng bị đánh cho tơi bời hoa lá cũng không chừa, vài chục năm lại đỡ chừng xông vào Trung nguyên, không biết lần này là vì bảo vật gì đây...” Bạch Vân Nhu cũng không thua kém xen vào nói. Câu nói này quả nhiên thất tình rất nhiều người, không có lí do nào khiến cho bọn họ tiến vào Trung nguyên không không như vậy.

Hiên Viên Ngạo lúc đầu trầm mặc, bồng dưng y nhú mày, âm thanh lạnh lùng : “ nghe nói Viên Kiếm sơn trang được tào ra là để cất giữ bảo đồ địa động của Chu Khánh để không để cho hậu nhân đời sau biết, không lẽ lần này mục đích của các người chính là nó sao”

Huyền Trần , Huyền Ca không ngờ âm mưu của mình nhanh chóng có thể bị vạch trần như vậy, khuôn mặt vẫn bình tĩnh nhưng mâu quang thoáng chốc biến sắc, không che được cái nhìn của nhiều người

“ Hừ! ngay cả người chết cũng muốn đào mồ, Tây vực các ngươi đúng là mất cả nhân tính...” Hồng Tuyết tiếp tục nhảy vào cười lạnh.

“ Các ngươi biết cái gì...” Huyền Trần định lên tiếng phản bác thì Huyền Ca lại ngăn lại, nhíu nhíu mi, xem ra bọn họ không biết địa động của Chu Khánh để có cái gì sao?

“ Bộ các ngươi không biết một khi đào mộ của Chu Khánh để tức là động đến hoàng gia? Không sợ hoàng tộc Chu quốc cho trăm vạn binh mã đập nát cái Huyền Liên giáo của các ngươi sao?” Bạch Vân Nhu cười cợt

“ Xem ra bọn họ cứng đầu nha, hay đợi dùng hình mới khai ?” Phương Y Diễm vuốt lọn tóc mai, khe khẽ cười.

Huyền Trần , Huyền Ca bỗng dưng hiểu, nữ nhân trung nguyên là không nên chọc a.

43. Chương 43: Huyết Lệ 3

Ánh sáng nhàn nhạt chiếu qua khe cửa, màu vàng nhạt lan tỏa khắp không gian, mùi nắng ấm áp ôn nhu vuốt ve khắp căn phòng. Ánh dương quang luôn mang hương vị sạch sẽ, như gột rửa mọi bụi bẩn thế gian, khiến lòng người thoải mái.

Trong phòng, nam tử an tường ngủ dung. Hắn yên tĩnh nằm, dường như cả thiên địa như đọng lại trên người hắn. Bạch y trắng muốt không một vết tích, tựa như trích tiên rơi xuống phàm trần phồn thế. Ngũ quan tinh tế tuyệt đẹp, dung mạo khó có thể dùng hết từ để diễn tả nam tử này. Nam tử an tường ngủ dung, chỉ là mi gian luôn nhàn nhạt ưu sầu khiến cho người ta đau lòng bất giác muốn vuốt lên hàng mi dài tiêm tế đó.

Vũ Khuynh Thành yên lặng ngồi bên cạnh Tiêu Dạ Thần, khóe miệng nhàn nhạt tiếu dung, mâu quang ấm áp nhưng cũng tràn đầy lo lắng. Đưa tay xoa đi những ưu phiền nơi vầng trán ấy, Vũ Khuynh Thành khe khẽ cười. Bàn tay tiếp tục nhẹ nhàng mơn trớn khuôn mặt đẹp tựa thiên sứ của Tiêu Dạ Thần. Mi mắt của hắn thật dài, như cánh bướm xinh đẹp cong vút. Vũ Khuynh Thành bỗng nhiên có hứng thú với khuôn mặt ấy của hắn, cứ nhẹ nhàng vuốt ve, xúc cảm lạnh lạnh từ làn da truyền lại khiến cho nàng than nhẹ.

Thần...ngươi khi nào mới tỉnh đâu

Đúng vậy, Tiêu Dạ Thần đã ngủ hai ngày hai đêm, hai ngày hai đêm này nàng điều yên lặng bên cạnh thủ hộ hắn, yên lặng bên cạnh làm bạn hắn. Vũ Khuynh Thành cả người tràn đầy mệt mỏi, cả đêm dục ngựa ngàn dặm đến nơi này lại hai ngày hai đêm chưa từng chớp mắt, nếu không phải có trăm năm nội lực hộ thể, e rằng nàng đã ngã xuống rồi.

“ Thần, ngươi là mệt mỏi..hay là muốn trốn tránh đây..” âm thanh vẫn nhẹ nhàng như nỉ như non.

“ Không quan hệ, Thần ngươi mệt cứ ngủ một giấc, ngươi trốn tránh..ta ở đây chờ ngươi đến khi nào ngươi cảm thấy cần đổi mặt thì tỉnh lại được không”

“ Ta tin ngươi, ta tin ngươi sẽ không bỏ mặc lại ta một mình đúng không...” Vũ Khuynh Thành ôn nhu mỉm cười. Năm ngón tay siết chặt lấy đôi bàn tay của Tiêu Dạ Thần, đan hòa vào nhau tưởng chừng vĩnh viễn sẽ không phân ly.

Vũ Khuynh Thành thùy hạ mi mắt, chăm chú nhìn vào bạch y nam tử còn đang say giấc nồng trên giường, khẽ cúi xuống, nàng nhẹ nhàng áp khuôn mặt của mình vào lồng ngực rộng lớn của hắn, mùi hương thoang thoảng, hương vị bạc hà khiến cho lòng nàng yên tĩnh lại. Vũ Khuynh Thành khóe môi nhếch lên đường cong tuyệt mỹ, mí mắt dần dần khép lại...nàng muốn ngủ một chút, ngày mai thức dậy lại có thể thấy được nụ cười ôn nhu như nước của hắn, thấy được ánh mắt thâm tình cùng sủng nịnh của hắn, Thần! ngươi chưa từng để cho ta thất vọng mà, đúng không?

Tiếng thở điều đặn hòa tan căn phòng tĩnh mịch, trên giường hai người an tường dựa vào nhau ngủ, cảnh tượng ấm áp đến kì lạ....

Đợi cho đến khi Vũ Khuynh Thành giật mình tỉnh dậy, thấy trên giường không có Tiêu Dạ Thần, bất giác lo lắng. nàng nhanh chóng chạy ra khỏi phòng.

“ Khuynh Thành, Tiêu ca ca đã tỉnh chưa?..” Liễu Cô Tuyết thấy Vũ Khuynh Thành kích động hỏi. Từ lúc hai hôm trước, Tiêu ca ca không tỉnh mà Khuynh Thành cũng ở luôn trong phòng, ai nấy đều lo lắng nhưng cũng không dám vào quấy rầy.

“ Thần...không thấy...” Vũ Khuynh Thành lần đầu tiên bối rối cùng thất thố như vậy. Trong ấn tượng của Liễu Cô Tuyết, Vũ Khuynh Thành lúc nào cũng ung dung nhàn nhạt tiểu dung, ôn hòa ấm áp. Khuôn mặt vạn năm một cử chỉ như vậy, nhưng giờ khắc này đây, hồng y nữ tử trên mặt còn chưa giảm đi vẻ mệt mỏi, y phục cũng có chút nhàu..khiến cho Liễu Cô Tuyết mê hoặc, tình...có thể làm cho con người dù cứng rắn đến đâu cũng hóa thành nhiều chỉ như sao?

“ Không thấy? chẳng phải Tiêu ca ca trong phòng cùng...” Liễu Cô Tuyết cũng giật mình đáp lại.

“ Ta tìm hẩn...” Vũ Khuynh Thành cũng không quản nhiều như vậy, lật đật chạy đến chỗ di thể của Tiêu Diệp Hiên cùng Thủy Nhu. Hồi này lo lắng nàng quên mất, nếu như tỉnh dậy, đầu tiên hẩn nhất định sẽ đến nơi này. Nhưng mà Vũ Khuynh Thành đến nơi cũng không thấy Tiêu Dạ Thần, mà hai bộ di thể của Tiêu Diệp Hiên cùng Thủy Nhu cũng biến mất không thấy, tức thời, Vũ Khuynh Thành khuôn mặt tái ngắt.

Đỉnh Nam Sơn, phong cảnh tuyệt đẹp, từ trên nhìn xuống, cả thế giới như thu nhỏ lại, một bức tranh họa đồ phong cảnh tuyệt đẹp. Đỉnh Nam Sơn nổi tiếng tại Chu quốc với rừng lá phong, thu đến lá phong đỏ lá lướt nhuộm màu cả thiên địa. Đẹp đến ngất ngây, nơi đây khiến cho người ta đến một lần là luyện tiếu quay về, đúng như câu thu đến huyết phong tuyệt thế mỹ cảnh.

Trời sang thu, không khí lạnh lạnh, hương vị cỏ cây luôn bất giác khiến cho người ta thả lỏng cơ thể. Hàng cây phong trùng trùng điệp điệp ôm trọn một mảnh đất rộng lớn, lá phong rơi nhẹ rơi nhẹ theo gió đông đưa , một màu đỏ xinh đẹp, đỏ đến chói mắt..cũng khiến cho người ta bất giác đau lòng

Nam nhân, một thân bạch y không biết từ khi nào nhuốm bẩn đầy bụi đất , mi mục như họa, ánh mắt của hẩn thâm thúy tựa như đáy biển sâu giờ khắc này đây nhu hòa áp áp, y lắng lặng đứng, lá phong phủ đầy trên vai áo, tích tụ...bất giác khóe miệng y vẽ nên nét cười ôn nhu như nước, chỉ là tại sao khi nhìn vào tiểu dung quá đối ôn nhu ấy, khiến cho người ta nghẹn ngào như muốn bật khóc. Ánh mắt y từ từ nhắm lại, hàng mi dài cong vút che đi ánh nhìn quá đối đau thương này, y ...bỗng nhiên muốn hét lớn.

Còn nỗi đau nào trên thế gian bằng sinh ly tử biệt, có nỗi đau nào bằng cảnh tiễn bước phụ mẫu của mình đến con đường hoàng tuyền. Tiêu Dạ Thần hốt nhiên một thoáng mê mang. Tự xưng tài khuynh tam quốc, tự xưng tài trí hơn người đến cuối cùng cũng không bảo vệ được phụ mẫu của mình, tài trí như vậy lấy gì dùng đây, lấy gì dùng ?

Cha...!! ta thường hay nói người rắc rối, là cái thê nô, nhưng mà thật tâm ta thật sự kính yêu ngài. Thế gian nói người bá đạo, độc ác nhưng trong lòng ta ngài vẫn luôn là tối đáng kính phụ thân. Từ nhỏ, mỗi khi ta bị ốm, người hàng đêm thức trắng bên cạnh ta là người, người dạy cho ta võ, dạy cho ta đọc thư, người lúc nào cũng nở nụ cười ôn nhu nhìn ta. Mỗi khi ta chống đối mẹ khiến mẹ nổi giận, người là người thay ta cản đòn của mẹ, mỗi khi ta quật cường quỳ một mình giữa trời mưa...là người cả đêm không ngủ cầm dù che cho ta...cha..ta chưa từng nói câu ta yêu người, nhưng mà người biết đúng không phụ thân của ta...

Mẹ...!! tuy ta rất ghét mẹ bắt ta mặc quần áo nữ hài, ta cũng rất ghét mẹ thường hay trêu đùa dung mạo của ta nhưng mà mỗi khi ta bị người ta trêu ghẹo, ngài là người đầu tiên giúp ta bãi bình, mỗi khi ta không vui thời điểm, ngài cũng là người phát hiện đầu tiên. Mỗi khi ta quật cường chống đối người, nhưng mà ta cả đêm không ngủ, người cũng trắng đêm không chợp mắt. Người dạy ta đối nhân xử thế, dạy ta biết trân trọng những gì mình đang có...!! mẫu thân, tuy người hay thích ngoạ, hay nghịch ngợm song với ta người lúc nào cũng là tối ôn nhu mẫu thân. Lúc nhỏ người thường vấn ta có hay không yêu người, ta lúc ấy chỉ thường nói qua loa, nhưng mà thật tâm đưa con muốn nói : ‘ mẫu thân, Thần nhi thật sự rất yêu người’ , chẳng qua lúc đó ta xấu hổ thôi.

Lời muốn nói còn nhiều lắm, cứ ngỡ giữa chúng ta còn rất nhiều thời gian, không vội...nhưng mà ta hối hận rồi, cha mẹ, hai người có nghe thấy không, Thần nhi thật sự...thật sự rất là yêu hai người nha. Cho nên cha mẹ, kiếp sau hai người sẽ là phụ mẫu của ta được không, đến lúc ấy thần nhi sẽ ngoan hơn một chút, mẫu

thân người dù bắt ta mặc quần áo nữ hài ta cũng sẽ mặc, người nói gì ta nghe nấy. Phụ thân, người có nói ta xinh đẹp cũng không sao, có hay trêu cười ta cũng không sao..cha, mẹ..hai người nhất định không được quên Thần nhi

Tiêu Dạ Thần không biết từ khi nào tay đã nhiễm đầy huyết, y đang đào, y đang bới, y dùng chính đôi tay của mình đào lên vùng đất phủ đầy lá phong. Y một bên đào, một bên mơ hồ tưởng niệm những kí ức trẻ thơ. Tiêu Dạ Thần khe khẽ cười, hãy để y tùy hứng một lần đi, mãi cho tận đến khi thi thể của Tiêu Diệp Hiên cùng Thủy Nhu hợp tán, mãi cho đến khi nắm mồ đã đắp xong, bia hộ hiện lên dòng chữ đỏ như máu :

‘ Phụ mẫu chi mộ, con- Tiêu Dạ Thần lập’

Y nhẹ nhàng mơn trớn tấm mộc gỗ in hàng chữ đỏ tươi như huyết, khóe mắt không biết từ khi nào đã hồng hồng. Khẽ nhắm mắt lại, bất giác một giọt lệ vương vẩn chảy dài trên đôi gò má. Huyết lệ...lòng ai đau, lòng ai thổn thức, là lệ hay máu, máu cùng lệ hòa quyện. Ai bảo nam nhân không thể khóc, ai bảo nam nhân thà đổ huyết chứ không rơi lệ, chỉ là chưa gặp chuyện thương tâm thôi. Y dù có cứng rắn đến đâu, có tâm địa sắt đá đến đâu, chung quy cũng chỉ là thường nhân thôi....

Trời, mây đen bao phủ khắp bầu trời, tiết thu quả nhiên kì lạ, mới trời trong xanh đó nhanh như chớp mây đen đã bao phủ cả. Sấm chớp từng đợt liên hồi nổ quang, mưa từ từ trút xuống, khiến cho đất trời bỗng đứng trở nên u ám

Mưa từng hạt từng hạt nặng trĩu, rơi nhẹ phủ đầy, khiến cho vạt áo trắng muốt ướt đẫm, bụi, đất, huyết..hòa trộn. Y vẫn ngẩn ngơ quỳ đó. Có chăng trời đang đổ lệ khóc thay cho y?

Vũ Khuynh Thành cách đó không xa yên lặng bên cạnh nhìn y, mâu quang vẫn như vậy một mảnh yên tĩnh, không ai biết nàng nghĩ gì, chỉ cảm thấy cả thân hình nàng giờ khắc này đây, yếu đuối mỏng manh quá bất giác khiến cho người ta muốn thủ hộ. Chỉ là bóng lưng kiên cường đứng thẳng kia lại khiến cho người ta chùn bước, nữ nhân cao ngạo như vậy, trừ phi nàng cam nguyện , nếu không liệu có ai khiến cho nữ nhân tiêu sái như gió kia đứng lại, khiến cho nữ nhân vạn năm không thay đổi khuôn mặt ung dung lãnh đạm kia nở nụ cười thật lòng ôn nhu? Có chăng chỉ có Tiêu Dạ Thần mới khiến cho Vũ Khuynh Thành đứng lại một chỗ cùng y mà thôi.

Liễu Cô Tuyết đầy nghi hoặc nhìn Vũ Khuynh Thành, lúc này hai người đến nơi này thấy Tiêu ca ca đang đào bới, hai bàn tay nhiễm huyết thật ghê rợn khiến cho nàng muốn lên ngăn cản nhưng mà bị Vũ Khuynh Thành nắm lấy, ra hiệu dừng đến gần. Liễu Cô Tuyết nghi vấn, Khuynh Thành không phải thích Tiêu ca ca sao? Sao lại có thể nhìn huynh ấy tự hành hạ mình như thế, lúc đó Vũ Khuynh Thành nhàn nhạt mỉm cười, nhẹ giọng nói : “ Thần, hấn cần một khoảng không riêng, cao ngạo như hấn không cho phép bất cứ ai thương hạ, dù là ta...”

Liễu Cô Tuyết chợt hiểu, nguyên lai Vũ Khuynh Thành dùng hai tháng thời gian lại hiểu rõ con người Tiêu ca ca như vậy, nàng bên cạnh hấn 5 năm nhưng lại có đôi khi không hiểu hấn là người như thế nào? Liễu Cô Tuyết cười khổ, là hấn không muốn cho bản thân thấy được bản thân của mình hay là nàng không có thật sự tìm hiểu hấn, Liễu Cô Tuyết nghiêng đầu nhìn Vũ Khuynh Thành, nữ tử hồng y xinh đẹp tuyệt luân này từ đầu đến cuối mâu quang vẫn như vậy nhàn nhạt ảm áp nhìn bóng lưng bạch y nam tử. Liễu Cô Tuyết bất giác nghĩ, có lẽ trên thế giới này đây, chẳng có ai đủ tư cách khiến cho nữ tử khuynh thế này lưu lại ánh nhìn dù trong một khoảnh khắc đi. Liễu Cô Tuyết chợt hiểu, nguyên lai không biết từ khi nào trong ánh mắt của Vũ Khuynh Thành không có ai khác ngoài Tiêu Dạ Thần, mà Tiêu Dạ Thần duy độc đối với Vũ Khuynh Thành nghiêng tình.

“ Khuynh Thành..mưa...” Liễu Cô Tuyết nhỏ giọng nhắc nhở.

“ Người về đi, ta cùng hấn.....” Vũ Khuynh Thành nhè nhè mỉm cười. Tiêu Dạ Thần, mặc mưa cùng gió, chỉ cần người biết có ta luôn cùng người, có ta luôn bên cạnh nắm lấy tay người.

“ Nhưng mà...” Liễu Cô Tuyết lo lắng.

“ Về đi....mọi chuyện ta có cách giải quyết....” Vũ Khuynh Thành nói, âm thanh vẫn như vậy dịu dàng nhưng khiến cho người ta không sao phản bác được.

Liều Cô Tuyết chần chờ, sau đó xoay lưng bước đi. Haiz!! Chắc Tiêu ca ca cũng mong một mình ở cùng Khuyhnh Thành đi

44. Chương 44: Ta Chỉ Còn Nàng 1

Yêu không chỉ là nói, là thề thốt...chân chính ái tình, chỉ cần lắng lắng nghe, lắng lắng cảm nhận, người cùng ta vượt mọi gian nan, người đau ta thay người rơi lệ, người vui ta vì người nở nụ cười, người mệt mỏi, ta ôm lấy người...người trốn tránh sự thật phủ phàng, ta không thúc giục người, chỉ lắng lắng chờ người trở lại, bởi vì ta tin, người vĩnh viễn sẽ không bỏ ta lại một mình. Yêu là tin tưởng, là trân trọng, cũng có thể là chấp niệm thật sâu

Tình là gì? Yêu là gì? Huyền Trần cùng Huyền Ca, hai người cả một đời không hiểu. Có lẽ chưa từng gặp, có lẽ chưa từng biết, có lẽ chưa từng cảm nhận cho nên không biết, không hiểu.

Từ nhỏ cho đến lớn, chỉ thấy các nữ nhân của phụ thân thi nhau tranh giành sủng ái, dỡ mọi thủ đoạn mình đấu, ám đấu, tàn sát lẫn nhau cũng chỉ vì quyền lực, cũng chỗ vì vinh hoa phú quý, mẫu thân của hai người cũng bị chết trong những mưu toan của những nữ nhân đó, trong sự vô tình của phụ thân bọn họ, cho nên từ nhỏ hai hài tử này tối không tin nhất chính là hai chữ ‘ái tình’. Khi trưởng thành, nữ nhân bên cạnh nhiều như mây nhưng cũng chẳng có ai khiến cho bọn họ động tâm, nguyện ý trả giá như tình, bởi lẽ vì vậy mà bọn họ cũng vĩnh viễn không tin trên thế gian này tồn tại hai chữ ái tình này đi. Lần này đến trung nguyên, vì bảo vật nhưng lại khiến cho bọn họ cả một đời cũng không thể quên. Tình sao? Yêu sao? Trên thế gian này...tồn tại thật sao, bọn họ bắt đầu mơ hồ.

Nhìn bóng lưng nữ nhân quật cường đứng trong mưa, ánh mắt vẫn như vậy chăm chú nhìn bạch y nam tử phía trước, cả thiên địa dường như cũng không khiến nàng lưu lại ánh nhìn, chỉ có mỗi bạch y nam tử ngồi đó. Mưa rơi xối xả, mưa rơi âm ỉ, lại như nỉ như non, mưa càng khiến cho lòng người thêm trầm trọng....Huyền Trần, vẫn một thân hồng y như máu, y đứng cách đó khá xa, màu quang vẫn như vậy mê mang nhìn về phía hai người. Tiêu Dạ Thần cùng Vũ Khuyhnh Thành. Đã bốn canh giờ, nữ nhân đó vẫn gốc ghềnh đứng như vậy, cái này là vì...yêu sao?

“Ca ca...thế gian này thật sự có tình sao?” Huyền Trần bất giác mê mang, khuôn mặt bình thường yêu mị nay ánh nhìn mê vông lại khiến cho hắn thêm một phần phong tình khác, hắn cầm dù, yên lặng vẫn ca ca bên cạnh mình

“Ta...không biết!” Huyền Ca than nhẹ, nếu như trước đây, đệ đệ của mình hỏi vậy hắn sẽ nhanh chóng đáp một từ ‘không’, nhưng giờ khắc này hắn lại do dự. Thế gian nhiều lắm chuyện kì lạ, một chữ tình từ xưa đến nay đâu ai lí giải nổi, hắn lúc trước không gặp, không hiểu, không tin. Bây giờ gặp, bây giờ chứng kiến, sao lại có thể nói là không được. Hồng y nữ nhân kia lúc nào cũng ung dung lãnh đạm nhưng mỗi việc liên quan đến bạch y nam tử ấy lại khiến cho nàng ta dễ dao động cảm xúc, vì hắn mà không ngại kẻ đao vào cổ người khác. Huyền Ca, hắn biết...nữ nhân này chưa từng giết một ai, bởi vì kinh nghiệm chiến đấu rất thấp cùng với khoảng khắc đoản đao kia kẻ vào cổ hắn, cổ tay nàng ta một thoáng run run, đó là sợ hãi nhưng mà vì nam nhân kia, nữ nhân ấy không ngại tay mình nhiễm huyết, đó là...yêu đi? Một nữ tử có thể vì một nam nhân làm đến như vậy, Huyền Ca hắn thật sự hâm mộ bạch y nam tử đó.

Huyền Ca cùng Huyền Trần nhìn nhau cười khổ, không biết bọn họ sẽ bị đối đãi ra sao nữa, dù không trực tiếp ra tay sát hại nhưng mà bọn họ cũng là nguyên nhân dẫn tiếp gây ra cái chết của đôi phu phụ kia. Bỗng chốc nhớ lại ánh mắt lạnh như băng cùng câu nói quyết tuyệt của nữ tử kia, hai huynh đệ giật mình....không lẽ Huyền Liên giáo cơ nghiệp mấy trăm năm sẽ bị sụp đổ sao?

Hai huynh đệ lắc đầu thở dài, thôi thôi...!! Quyền lực bọn họ cũng đã mệt rồi, người tranh ta đấu...bọn họ cảm thấy mệt mỏi vô cùng, nếu lần này có thể thoát khỏi kiếp nạn này, bọn họ sẽ sống tiêu dao tự tại, tìm một nữ nhân cùng chung sống suốt đời đi, biết đâu bọn họ lại gặp được người khiến mình tâm động thì sao, không cần oanh oanh liệt liệt tình yêu, chỉ cần cảm tình nhẹ nhàng như lưu thủy là được rồi...nhân sinh như thế, khả dĩ.

“Hiên Viên Ngạo...rốt cuộc yêu là gì?..” Bạch Vân Nhu khẽ khẽ cười, chỉ là mâu quang tràn đầy nghi hoặc, nghi hoặc cùng bối rối.

Hiên Viên Ngạo bị Bạch Vân Nhu hỏi như vậy, há miệng thở dốc, hần cũng đâu có biết a. Chỉ là khuôn mặt kia vẫn không thay đổi, vạm vỡ băng sơn, hần lác đầu, trầm mặc.

“Đại khối băng...” Bạch Vân Nhu bĩu môi nhìn Hiên Viên Ngạo, mi gian khê cau.

Hồng Tuyết mỉm cười, ôn nhu giữ chặt lấy tay của Phượng Y Diễm, mâu quang tràn đầy thâm tình, Hồng Tuyết ôn nhu cười, nhẹ giọng nói : “yêu là khi người cảm thấy, cả người chợt trống trải hoang vắng khi người ấy không ở bên cạnh, hận không thể cùng người ấy đem người ấy dung nhập trong từng cốt huyết, vĩnh chẳng phân ly” . Hồng Tuyết âm thanh như nỉ như non, ánh mắt chăm chú nhìn Phượng Y Diễm khiến cho nàng cảm thấy cả người thẹn đến nỗi muốn tìm lỗ nào chui xuống, nhưng mà nữ tử thâm tình thông báo, chẳng sợ miệng lưỡi thế gian quả thật khiến cho nàng không thôi cảm động. Từ giờ khắc này trở đi, nàng- Phượng Y Diễm sẽ chẳng bao giờ trốn tránh nữa, dù là cảm tình này trái với luân thường đạo lý, dù đoạn cảm tình này không được thiên hạ chúc phúc, thậm chí phỉ nhổ, nhưng mà có nàng cùng mình nắm tay nhau vượt qua mọi khó khăn thử thách, vậy còn gì để mà sợ hãi trốn tránh đâu?

45. Chương 45: Ta Chỉ Còn Nàng 2

Hai nữ tử thâm tình thông báo, thật kì quặc lại khiến cho người ta không thể nào nói lời khó nghe được. Hồng Tuyết cùng Phượng Y Diễm, có lẽ định sẵn kiếp này dây dưa khó dứt. Hiên Viên Ngạo cùng Bạch Vân Nhu nhìn hai người, cảm thấy từ đáy lòng than nhẹ, tình ..., haiz!!!

Ánh tà dương bắt đầu buông xuống, chân trời rạng đỏ như được nhuộm máu, diễm lệ tuyệt bích. Trên, bầu trời rạng đỏ, dưới là phong không ngừng rơi, cũng là đỏ, cả thiên địa giờ khắc này dường như nhiễm tẩm trong cái màu đỏ huy hoàng rực rỡ ấy

Người ta nói, tiết thu như người con gái, nay đó lúc lại khác, cũng giống như mưa tầm tã, thoát đó lại khô ráo đến kì lạ. Vương vấn đầu đó những hạt nước mưa trên từng kẽ lá, vương vấn mưa trên mặt đất, và những vũng nước nhỏ trên mặt đất, lại tạo nên một nét đẹp bình sáng sinh cơ khác

Sau cơn mưa trời lại sáng, cũng giống như trong cuộc đời, sau nỗi đau khổ có lẽ sẽ là hạnh phúc, bởi lẽ...cuộc sống không chỉ lúc nào cùng màu hồng nhưng tuyệt đối cả thế cũng không là màu đen, chỉ cần biết buông xuống biết trân trọng, như vậy cuộc sống sẽ hạnh phúc và dễ chịu hơn. Hạnh phúc hay không còn tùy vào quan niệm của mỗi người mà...^^

Tiêu Dạ Thần quỳ gối trước bia mộ phụ mẫu mình một ngày, Vũ Khuynh Thành lặng yên đứng bên cạnh hần một ngày, dù là mưa hay gió...hai người vẫn yên lặng bên nhau, không một lời nói nhưng nỗi niềm cùng cảm xúc của đôi phương, mỗi người đều có thể hiểu, đều có thể cảm nhận. Yêu không chỉ là nói, là thể thốt...chân chính ái tình, chỉ cần lắng lắng nghe, lắng lắng cảm nhận, người cùng ta vượt mọi gian nan, người đau ta thay người rơi lệ, người vui ta vì người nở nụ cười, người mệt mỏi, ta ôm lấy người...người trốn tránh sự thật phũ phàng, ta không thúc giục người, chỉ lặng lẽ chờ người trở lại, bởi vì ta tin, người vĩnh viễn sẽ không bỏ ta lại một mình . Yêu là tin tưởng, là trân trọng, cũng có thể là chấp niệm thật sâu. Vũ Khuynh Thành có lẽ nàng sẽ không nói ba từ ta thích người hay ta yêu người với Tiêu Dạ Thần, không phải là xấu hổ hay thẹn thùng mà là vì đơn giản, yêu có đôi khi là tự hiểu, là tự cảm nhận. Nhưng mà Tiêu Dạ Thần người biết không, từ rày về sau, ‘sơn vô lăng thiên địa hợp, ngô mới dám cùng quân tuyết’ (Nam Cung Dao : hi! Câu nói ngày có nghĩa là, núi không cây, đất trời hợp lại làm một, nàng với hần mới đoạn tuyết quan hệ ++)

Tiêu Dạ Thần từ từ đứng dậy, có lẽ quỳ quá lâu cho nên đầu gối có chút mỏi, bước đi một chút không vững, bạch y từ lâu ướt đẫm vì mưa đã bị gió hong khô, cả người mệt mỏi vô cùng nhưng cũng không che hết dung mạo vốn xuất trần của hần, mâu quang lúc trước ảm áp nay lại nhàn nhạt tang thương cùng đau xót, trong phút chốc Vũ Khuynh Thành cảm thấy, chỉ mới có vài hôm dường như hần đã trưởng thành lên nhiều lắm.

Hồng y nữ tử đứng cách đó không xa, khóe môi vẽ nên nét cười tuyệt mỹ, ôn nhu như nước, mâu quang ảm áp nhàn nhạt lưu chuyển ôn nhuận cùng noãn ý, gió đông đưa lá lướt khiến cho xiêm y phất phới, ba ngàn tóc đen tùy ý phi vũ, bùn đất còn bám lấy vạt áo nhưng cũng không thấy nàng chặt vật chút nào. Tiêu Dạ Thần đứng đối diện Vũ Khuynh Thành, miệng nhấp nháy... ‘Thành nhi, ta chỉ còn nàng...chỉ còn nàng mà thôi...’

Tiêu Dạ Thần bắt giác mỉm cười, y từng bước, từng bước tiến đến chỗ hồng y nữ tử. Thật kì lạ khi mà khoảng cách giữa hai người chỉ là mười bước, nhưng mỗi bước đi của hắn, Vũ Khuynh Thành cảm giác thời gian trôi đi như cả thế kỉ, rốt cuộc cũng chạm được đến hắn, rốt cuộc cũng có thể thấy hắn mâu quang động lại hình ảnh của nàng. Tiêu Dạ Thần, người biết không, mới có mấy ngày không nghe âm thanh của người, ta cảm thấy thật tưởng niệm.

“Thành nhi !!...” Tiêu Dạ Thần ôn nhu mỉm cười, đưa tay khẽ chạm vào dung nhan như ngọc của người trong lòng mình. Cảm ơn khi ta mệt mỏi nhất nàng bên cạnh ta, cảm ơn khi ta cảm thấy đau lòng nhất nàng cùng ta trong mưa, cảm ơn dù ta trốn tránh nàng vẫn yên lặng chờ đợi, cảm ơn nàng đã tin ta...cảm ơn nàng nhiều lắm, ái nhân của ta...

“Thần...” Vũ Khuynh Thành nhẹ giọng nỉ non, mâu quang ám áp nhìn vào đôi mắt thâm thúy nhưng cũng mãn nhãn tang thương ấy của Tiêu Dạ Thần. Nàng cười khẽ, dịu dàng ...cầm lấy đôi tay đã nhiễm huyết của ấy mơ trốn trên đôi gò má của mình. Không cần cảm ơn đồ ngốc ạ! Giữa ta và người cần hai chữ đó sao..?!

“Thần, hứa với ta lần cuối cùng...” Vũ Khuynh Thành âm thanh dịu nhẹ nhưng cũng tràn đầy quyết tuyệt. Lần cuối cùng tự tổn thương chính bản thân của mình. Người biết không, mỗi lần nhìn người nhiễm huyết, tâm ta thật đau, thật khó chịu.

“Ân...” Tiêu Dạ Thần cười nhẹ...ôn nhu say lòng người. Vũ Khuynh Thành khoe môi cong cong tiểu ý, cuối cùng đã trở lại, Tiêu Dạ Thần tràn đầy sức sống cùng nhu tình, có trời mới biết khoảnh khắc nhìn thấy hắn như rớt gổ oa nhi, ánh mắt vô hồn, lòng nàng như bị ai đó bóp chặt, không thở nổi...

Hai người sóng bước bên nhau, cùng bước trở về, ánh chiều tà nhuộm màu, khiến cả hai như được nhuộm rực sáng cả lên, gió đông đưa nhẹ nhàng, ôn nhu vuốt ve lấy hai người, Tiêu Dạ Thần khẽ xoay đầu lại, ánh mắt lưu luyến nhìn nơi an nghỉ của phụ mẫu mình, đôi môi cong lên tiểu dung ôn nhu : “cha mẹ, tái kiến...còn nữa..cảm ơn đã mang nàng đến cho Thần nhi...”

Hắn còn nhớ rõ, cha mẹ hắn lúc hấp hối, cũng mỉm cười dịu dàng nhìn y mà nói : “phải hạnh phúc”. Không phải là báo thù mà là phải hạnh phúc, phụ mẫu nào cũng mong muốn con của mình sống hạnh phúc, như vậy mới an tâm mà đi, cái tâm của những kẻ làm cha, làm mẹ trong thiên hạ đều lớn như thế đấy, dù người có là kẻ nổi tiếng thế nào, được người ta ca ngợi ra sao, hay dù người tàn ác thế nào, thế gian phải nhỏ ra sao, nhưng duy độc phụ mẫu của người vẫn luôn mở rộng vòng tay chào đón người. Bởi lẽ dù người có trưởng thành như thế nào, đối với họ người vẫn là bé nhỏ cần che chở dù là đế vương tối cao vô thượng hay là những người dân tầm thường bé nhỏ nhất. Cho nên những ai còn có phụ mẫu, hãy biết trân trọng nhé!! ^^ (Nam Cung Dao : một thoáng cảm thán thôi, là nhớ gia đình quá đấy mà >_<)

46. Chương 46: Đào Mộc Trâm

Tiêu Dạ Thần thùy hạ mi mắt, không ai biết đôi tay của y siết chặt vạt áo của mình, Chu giảng hồng...bí kiếp vô công..những thứ đó quả thật có sức dụ hoặc rất lớn, điều khiến cho thiên hạ điên cuồng, Thành nhi của y...! Tiêu Dạ Thần nghĩ đến đây đã không dám nghĩ nữa, hai huynh đệ Huyền Trần, Huyền Ca thấy Tiêu Dạ Thần trầm mặc cũng không nói nhiều, cả ba bỗng chốc lâm vào yên lặng, không một tiếng động, yên ắng đến nỗi có thể nghe được tiếng gió đêm vù vù thổi.

“Hai người chỉ cần đảm bảo, Huyền Liên giáo chỉ cần nghe lệnh của ta thực hiện một việc...ta sẽ không truy cứu việc lần này...” bỗng nhiên Tiêu Dạ Thần lên tiếng, phá vỡ không khí ngột ngạt giữa ba người. Câu nói này khiến cho Huyền Trần cùng Huyền Ca không thôi kinh ngạc, bởi lẽ bọn họ nghĩ lần này đến tám chín phần mười là bọn họ chết chắc không ngờ nam tử này thả cho bọn họ một con ngựa, không biết là phúc hay họa đây? Nhìn thấy được hai huynh đệ Huyền Trần, Huyền Ca kinh ngạc., Tiêu Dạ Thần nhàn nhạt nói : “toàn bộ người Huyền Liên giáo kể cả hai người, chỉ cần ám mật của ta, nhất định phải làm cho bằng được, một việc duy nhất khiến cho các người có thể thoát khỏi cảnh diệt giáo, có đồng ý không?”

“Được..” Huyền Ca gật đầu, mặc dù không biết là việc gì nhưng hôm nay có thể thoát chết, như vậy đối với bọn họ đã đủ rồi. Huyền Trần cùng Huyền Ca gật đầu đồng ý, sau này mật chỉ của nam nhân này đưa đến dù bọn họ có mất đi tính mạng cũng không sao, vì đây là bọn họ khiếm hân. Nam nhân coi trọng lời hứa, mặc dù Huyền Trần cùng Huyền Ca không phải là chính nhân quân tử nhưng tuyệt đối không phải là kẻ tiểu nhân, nhất định nói được làm được.

Tiêu Dạ Thần nhìn bóng lưng hai huynh đệ Huyền Ca, Huyền Trần khuất dần, khóe môi cong lên nụ cười ôn nhuận như nước : “ Thành nhi, nàng ra đi...” Vũ Khuynh Thành nội công thâm hậu, dù đứng cách đó không xa nhưng cũng không khiến cho Huyền Trần cùng Huyền Ca phát hiện, chỉ có riêng Tiêu Dạ Thần biết được, không phải y nội công cao cường mà là vì hơi thở kia đã quá quen thuộc, dù chủ nhân nó cố ý che dấu những y vẫn có thể cảm nhận được, có lẽ đây gọi là tâm ứng tương thông đi. Cũng giống như Vũ Khuynh Thành giục ngựa ngàn dặm đến Nam Sơn tìm y, tâm đau nhói khi cảm nhận được lòng y đang khóc. Cũng giống như giữa ánh nhìn hư vô và trống rỗng ấy của Tiêu Dạ Thần, một câu nói ‘ta đã đến’ lại khiến cho đôi mắt kia rạn vỡ sinh huy. Ái tình thật kì lạ, hai con người cách xa ngàn năm thời gian, cũng là cả một thời không có thể gặp nhau, yêu nhau, hai con người xa lạ lại cảm ứng linh tê, ta đau lòng người thay ta lệ rơi, người đứng đó dù cách xa thật xa ta vẫn cảm nhận được đó là người...bởi vì..ta yêu người...!!

“Thần..” Vũ Khuynh Thành chậm rãi đi đến, khe khẽ thở dài...hắn lại vì nàng...!!

“Thành nhi, từ bao giờ lại nghe lén người khác nói chuyện, thói quen vậy không tốt nha..” Tiêu Dạ Thần trêu ghẹo. Vũ Khuynh Thành bị y nói như vậy có chút buồn cười, đưa tay gõ vào trán y, chu môi nói : “ người lúc nào cũng đùa được” . Tiêu Dạ Thần ôn nhu cười khẽ nắm lấy bàn tay của Vũ Khuynh Thành, kéo nàng ngồi vào trong lòng mình, ôm chặt lấy nàng, đầu của hắn vùi vào cổ của Vũ Khuynh Thành, tham lam hít mùi hương nhẹ dịu trên người nàng, chỉ cần có nàng ở bên cạnh, bỗng dưng y cảm thấy yên bình đến kì lạ. Vũ Khuynh Thành bị hành động sững sốt của Tiêu Dạ Thần có chút giật mình nhưng không tránh né, yên lặng để cho y ôm nàng vào lòng, an tĩnh nằm trong vòng tay của y, hoài ôm của y ấm áp đến kì lạ khiến cho nàng luyến tiếc rời đi, hai người yên lặng bên nhau, chia sẻ giờ khắc ấm áp hạnh phúc này...

“Thành nhi...” Tiêu Dạ Thần âm thanh có chút rầu rĩ.

“ Ần...”

“Đừng bao giờ rời khỏi ta...” Tiêu Dạ Thần buồn thanh nói. Y thật sợ, sợ bỗng dưng một ngày nào đó nữ nhân mà mình dùng cả con tim đi yêu này bỗng dưng không một lời biến mất. Biến cố xảy ra đối với phụ mẫu y khiến cho y hiểu rõ sinh mạng con người thật yếu ớt, nay còn sống vui vẻ, mai đã không còn trên trần thế. Lúc trước y khinh cuồng ngạo nghễ, tự cho số phận nằm trong tay mình, y không tin trời tin phật nhưng mà đối với nữ nhân tên gọi Vũ Khuynh Thành này, y không kiêu chể được mà sợ hãi, bởi lẽ dù quyền khuynh thiên hạ ra sao, dù thủ đoạn có tàn khốc như thế nào chung quy nhiều khi cũng khó tránh khỏi hai chữ ‘vận mệnh’ . Vũ Khuynh Thành nghe Tiêu Dạ Thần nói như vậy có chút sững người, nàng không dám hứa, bởi vì nàng không biết tự dưng mình đến đây, có hay không tự dưng đột ngột biến mất...

“Thần, người là đang sợ hãi sao?...” Vũ Khuynh Thành than nhẹ, bàn tay nhẹ nhàng sờ trớn khuôn mặt thiên sứ của y, vuốt nhẹ mi gian đang nhàn nhạt ưu sầu kia, nàng ôn nhu nói : “ chỉ cần ta còn trên thế gian này, ta tuyệt đối không rời khỏi người” . Chỉ cần ta còn ở thời không này ta tuyệt đối không cũng người tách ra...Vũ Khuynh Thành trong lòng âm thầm thề, cha, mẹ, lão huynh thật xin lỗi, ta không thể nào trở về được, vì ở đây...có hắn chờ ta...!!

Tiêu Dạ Thần nghe Vũ Khuynh Thành nói vậy, như được uống một liều thuốc an thần, khóe môi y cong lên tiểu dung tuyệt đẹp, nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên vầng trán của Vũ Khuynh Thành, y khẽ cắn môi...khuôn mặt nhàn nhạt ửng đỏ. Vũ Khuynh Thành bị hành động đột ngột của y khiến cho bất ngờ, sau đó nhìn thấy y đỏ mặt có chút buồn cười, đáng lẽ là nàng phải đỏ mặt chứ, sao lại là hắn nha? Vũ Khuynh Thành cười yếu ớt, bất quá hắn như vậy mới đáng yêu, không phải sao? Tiêu Dạ Thần bị Vũ Khuynh Thành cười như vậy càng thêm đỏ mặt, cố gắng trấn định nhưng mà nét hồng lại lan tràn đến tận mang tai, Tiêu đại công tử thâm oán chính mình, tại sao mỗi lần hắn hôn nàng, nàng không đỏ mặt mà hắn lại đỏ mặt đến như vậy chứ, không được hắn là nam nhân a, nam nhân sao có thể vì hôn nữ nhân của mình mà đỏ mặt được, hơn nữa chỉ là hôn nhẹ cái trán thôi mà...!

Tiêu Dạ Thần bảo bảo rồi rầm, y quyết tâm lần sau nhất định không được đỏ mặt, như vậy thật xấu hổ

a!! Vũ Khuynh Thành nhìn biểu hiện rối rắm của y càng thêm buồn cười nhưng cũng không dám cười lớn tiếng, Thần, thật ra da mặt rất mỏng mà...nhưng mà khuôn mặt rối rắm của hắn thật đáng yêu khiến cho nàng muốn nhử lặn thật.

“ Khụ! Thần..người tại sao lại để cho Huyền Trần cùng Huyền Ca về lại Tây vực..người không báo thù sao?..” Vũ Khuynh Thành không đùa nữa, ngẩng đầu nhìn Tiêu Dạ Thần vẫn, mâu quang vẫn như vậy âm áp nhìn y. Tiêu Dạ Thần bị Vũ Khuynh Thành hỏi vậy cũng không có gì ngạc nhiên, y nhẹ nhàng vuốt mái tóc của nàng, ôn nhu nói : “ bọn họ..còn có việc để dùng, hơn nữa bọn họ cũng không trực tiếp sát hại phụ mẫu ta...” Tiêu Dạ Thần ảm đạm cười, Thành nhi, nàng biết không, so với việc báo thù ta còn sợ mất nàng hơn.

“ Thần...lại vì ta đúng không?” Vũ Khuynh Thành như nói như hỏi, mâu quang một mảnh buồn bã. Vì là ta cho nên người không trả thù, đừng nghĩ ta không biết, người không phải là người rộng lượng đến như vậy, người có ơn tất báo, có thù nhất định đòi lại, đừng nói là Huyền Trần, Huyền Ca, dù là Huyền Liên giáo người cũng không tha một ai, nhưng lần này người lại vì ta để lại mạng cho bọn họ, người tưởng ta không biết sao, đồ ngốc ạ!

“ Không phải, chỉ là một phần thôi...” Tiêu Dạ Thần khe khẽ cười. Thành nhi rất tinh tế, đoán được không phải là chuyện bất ngờ gì? Đúng vậy, nếu là trước đây y không ngại sát hại kẻ vô tội cho thỏa cơn giận nhưng mà lần này y không thể tùy tiện ra tay được, ít nhất còn một quân cờ, như vậy sau này y sẽ tâm an hơn. Tiêu Dạ Thần tính không sai, lần này y để lại mạng của Huyền Trần, Huyền Ca..sau này lại cứu y cùng Vũ Khuynh Thành một mạng, đồng thời cũng giúp chiến loạn tam quốc không ít. Tiêu đại công tử, thần cơ diệu toán, một nước cờ đủ để xoay định càn khôn.

Thù có thể không báo, nhưng ta tuyệt đối không thể mất đi nàng. Hơn nữa..bọn họ không chết cũng chưa chắc là y tha cho bọn họ vui vẻ sống qua ngày. Tiêu Dạ Thần trên môi cong lên nét cười tà mị, bất giác khiến cho hai huynh đệ Huyền Trần, Huyền Ca đang yên giấc bỗng nhiên rùng mình, thật lạnh a..!!

“ Thành nhi, lần này vất vả nàng rồi...” Tiêu Dạ Thần thở dài, hơn ai hết hắn rõ ràng Thành nhi của hắn quý trọng nhân mạng vô cùng, nhưng vì hắn lần này lại xém giết người...hắn không biết nên vui hay nên buồn nữa, vui là vì nữ nhân mình yêu coi trọng mình đến như vậy, buồn là vì y không muốn Thành nhi khó chịu, y hi vọng có thể tạo cho nàng một mảnh trời an bình, khiến cho nàng rong chơi thoải mái. Y hiểu rõ nàng không thích đứng sau lưng y khiến cho y thủ hộ, y biết rõ nàng muốn sống vai cùng y mà đứng, cùng hưởng hết thế gian phồn hoa xinh đẹp này, cùng nhau vượt mọi gian truân trên hồng trần vạn tượng này..., nhưng mà y hi vọng, nàng mãi mãi có thể mỉm cười sống một cách vui vẻ, một cách hạnh phúc, tội ác nhân thế để cho y một mình nhận là được...

“ Không có...” Vũ Khuynh Thành lắc đầu, ta không mệt, chỉ cần bên cạnh có người, dù phía trước là muôn trùng vực sâu, ta vẫn mỉm cười ung dung tiến đến, vì có người bên cạnh, vì là người cho nên ta tin tưởng..

Tiêu Dạ Thần ôn nhu cười, lấy trong lòng ra một vật đưa cho Vũ Khuynh Thành, y nhẹ giọng nói : “ chúc mừng sinh nhật nàng, Thành nhi!” Vũ Khuynh Thành kinh ngạc nhìn Tiêu Dạ Thần, sao hắn biết hôm nay là sinh thần của nàng. Nhìn thấy Vũ Khuynh Thành nghi hoặc, Tiêu Dạ Thần giải thích : “ lần trước nàng sơ ý nhắc qua” , ta vẫn luôn nhớ, chỉ cần có liên quan đến nàng, mỗi lời nói, mỗi một động tác ta đều khắc ghi trong lòng.

“ Đây là..” Vũ Khuynh Thành cầm trên tay thanh đao mộc trám, thủ công tuy còn non tay nhưng những đường nét chạm trổ thật tinh tế, hương đao mộc thơm ngát, thanh đao mộc trám này..là hắn tự làm sao....Vũ Khuynh Thành nhẹ nhàng mơn trớn thanh đao mộc trám, ngẩng đầu nhìn tiêu dạ thần, cười khê : “ cảm ơn người, Thần...” rồi cuộc thì nàng đã biết lúc trước tay y vì sao lại nhiều vết thương như vậy, là do làm thanh đao mộc trám này sao, nam nhân này..thật biết cách khiến cho nàng đau lòng a. Bây giờ thì nàng đã hiểu vì có gì nam nhân này khiến cho nàng luyến tiếc đến như vậy, là vì hắn tinh tế, là vì hắn luôn nhẹ nhàng quan tâm nàng, luôn hiểu nàng muốn gì, luôn biết được nàng làm gì, nam nhân này mỗi một động tác nhỏ đều có thể khiến cho nàng thỏa mãn đến kỳ lạ, như có được cả thiên hạ trong tay, có người như vậy yêu ta, rồi cuộc ta còn gì để cầu đây, Tiêu Dạ Thần! cảm ơn người

“ Lần đầu tiên làm..không được tốt lắm, Thành nhi đừng chê nhé...” Tiêu Dạ Thần ngượng ngùng cười. Thanh đao mộc trám này y điều khắc gọt cả tháng, lúc trước lấy gỗ đao mộc ngàn năm từ Liễu Cô Phong, phá không biết bao nhiêu đoạn mới làm được thanh đao mộc trám này....

“Rất đẹp..” Vũ Khuynh Thành cười, lòng ấm áp dào dạt, nắm chặt trên tay đào mộc trầm, Vũ Khuynh Thành nhẹ giọng nói : “ hàng năm có thể làm cho ta một vật như thế này được không...” Tiêu Dạ Thần gật đầu, mâu quang ôn nhu nhìn nhân nhân Vũ Khuynh Thành, chỉ cần nàng thích, ta nhất định đưa cho nàng. Có lẽ vì lời hứa này mà Tiêu đại công tử của chúng ta sau này trở thành một nhà điêu khắc nổi tiếng, chỉ có điều tác phẩm của y không bán, vạn lượng khó mua, bởi vì những gì y làm chỉ để tặng cho người ấy mà thôi, ái nhân của y - Vũ Khuynh Thành

47. Chương 47: Thời Gian Như Mây Bay

Thời gian mãi mãi không đợi chờ nhân, thời gian cứ trôi đi vùn vụt, không ai có thể níu giữ lại. Nếu như không biết trân trọng thời gian thì sau này khi hoài niệm lại người sẽ tự mắng mình ngu ngốc vì đã bỏ lỡ nhiều thời gian như vậy.

Từ ngày Tiêu Diệp Hiền cùng Thủy Nhu không còn trên nhân thế, thấm thoát thời gian ba năm đã đi qua, ba năm khoảng thời gian không dài cũng không tuyệt đối là ngắn, ba năm đủ để biến một con người còn ngây thơ non nớt bỗng trưởng thành, ba năm đủ để xảy ra nhất nhiều chuyện..

Ba năm này có rất nhiều biến đổi tỷ như hoàng tộc Chu quốc tìm được mất tích đã lâu ngũ hoàng tử Diễm Thiên Vũ, Đế vui mừng đại xá thiên hạ.

Tỷ như, trên giang hồ âm âm dậy sóng vì cặp đôi Hồng Tuyết cùng Phượng Y Diễm, thế nhân có người khen có người chê đồng thời cũng lắm kẻ khinh bỉ.

Tỷ như, tin đồn Liễu đại thiếu gia Liễu Cô Phong sắp lấy thanh mai trúc mã- Võ Ngưng Sương làm thê tử.

Tỷ như, Hiền Viên trang chủ Hiền Viên Ngạo đang theo đuổi cung chủ Phượng Hi cung Bạch Vân Nhu

Tỷ như, giang hồ nổi danh kỳ nữ tử, nhất vũ khuynh thành, nhị tiểu khuynh quốc, Huyết mẫu đơn khiến giang hồ nổi loạn.

Tỷ như, Tiêu đại công tử Tiêu Dạ Thần lúc nào cũng đi theo bên cạnh hồng y nữ tử làm hộ hoa sứ giả...

Haiz...!! giang hồ đồn rằng nhiều lắm, có thật có giả, hư hư vô vô, mọi chuyện muốn rõ cùng tác giả dần dần mò mẫm nào ^^

Nam Phong hoàng triều.

Một trong tam đại đế quốc, nằm ở phía nam đại lục, nơi đây bốn mùa ấm áp, khí hậu ôn hòa, thực vật sinh trưởng mạnh mẽ. Nam Phong hoàng triều khai quốc gần ba trăm năm, trải qua hơn mười đời đế vương, lúc suy lúc thịnh, không biết bao nhiêu thời đại tranh giành quyền lực, người chết ta sống cuối cùng tạo nên một thời đại phồn thế yên hoa Nam Phong quốc lúc bấy giờ.

Nam Phong đế, tự Nam đế, làm người đã tâm bình bực, là một trong tam đại đế vương có dã tâm hùng bá thiên hạ nhất, tuy nhiên có tâm nhưng mà vô sức, năm xưa từng nhiều lần mời Tiêu đại công tử trợ sức rất tiếc y điều chối từ. Nam đế năm nay đã ngoài bốn mươi, tuy nhiên bảo dưỡng tốt lắm, nhìn vào cũng giống như ngoài ba mươi. Dòng dõi hoàng tộc điều dung mạo xuất chúng cho nên vị nam đế này cũng thuộc hàng mỹ nam hiếm thấy.

Nam đế có ba vị công chúa cùng bốn vị hoàng tử. Đại công chúa Lam Tuyết Nhiễm dung mạo như hoa như ngọc được xem là đệ nhất mỹ nhân Nam Phong, nam nhân vì nàng khuynh đảo vô số, chỉ tiếc vị công chúa này đã hai mươi nhưng vẫn không chịu xuất giá. Nam đế đau lòng nữ nhi cho nên cũng không ép buộc, đồng ý cho nữ nhi của mình tự lựa chọn phò mã.

Nếu như đến Nam Phong, người có thể không biết thái tử của Nam Phong tên gì nhưng tuyệt đối không thể không biết Bằng Nhai thần giáo. Thần giáo tồn tại cả trăm năm không ai biết nó do ai sáng lập cũng không ai biết chủ nhân của nó là ai, chỉ biết Nam Phong có câu : “ thà đắc tội với hoàng tộc chứ đừng đắc tội đến Bằng Nhai thần giáo, bởi vì người sẽ rất thê thảm a” . Tuy nhiên không ai biết, người đứng đầu thần giáo ấy là một nữ nhân danh hiệu Thánh cô. Nữ nhân ấy chính là đại công chúa của Nam Phong triều, Lam Tuyết Nhiễm.

Băng Nhận thần giáo thật ra là một bộ phận thuộc hoàng tộc, giúp hoàng tộc kiểm soát những thế lực võ lâm, hàng đời truyền lại cho các đại công chúa. Băng Nhận thế lực rất lớn, trải điều tam quốc, ngay cả Nam đế cũng phải nể ba phần, có lẽ vì vậy mà việc làm chủ hôn sự của đại công chúa ngài cũng không thể ép buộc quá sâu. Lam Tuyết Nhiễm tuy dung mạo tuyệt thế, tính tình ôn nhu thể thiếp nhưng chỉ có Nam đế biết, nữ nhi của mình có bao nhiêu lãnh khốc, bao nhiêu tuyệt tình, bất quá tính cách của nàng ta thật sự giống bản thân, có lẽ vì vậy mà Nam đế rất sủng ái đại công chúa.

Mùa đông ở Nam Phong không giống như Bắc Chu quốc lạnh lẽo tuyết rơi, mà Nam Phong không khí vẫn ôn hòa ấm áp, hoa lá nảy mầm khắp nơi tạo vẻ đẹp sinh cơ bừng bừng rạng ngời, mang đến cho người ta cảm giác sức sống mãnh liệt.

Băng Nhận thần giáo.

Mật thất.

“Thánh cô, chuyện ngài dặn dò thuộc hạ đã điều tra...” Một trung niên hán tử kính cẩn dâng lên tư liệu cho nữ nhân ngồi trên cao. Đôi con ngươi tràn đầy sùng bái.

Nữ tử khoảng 20, dung mạo trầm ngư lạc nhận, bệ nguyệt tu hoa, mang một vẻ đẹp vừa đoan trang thanh nhã nhưng cũng không mất sức sống của một tiểu cô nương đang trưởng thành, thêm ba phần mỹ nhân, nữ nhân này quả nhiên đủ sức khiến nam nhân vì nàng mà điên đảo. Nàng đưa tay đón lấy sắp tư liệu, lật từng trang từng trang, khoe môi vẫn tự tiểu phi tiểu chỉ là đôi con ngươi ánh lên nét giận dữ.

“Được rồi, lui đi...” âm thanh như họa mi, khiến cho người ta cảm thấy say mê. Trung niên hán tử cúi đầu lui xuống, để lại một mình nữ tử trong mật thất.

‘Oành...’ những sắp tư liệu bị nội công nghiền nát, từng mảnh giấy nhỏ tung lên cao, như pháo nổ rực rỡ rơi lả tả. Nữ nhân nắm chặt bàn tay, móng tay như siết vào da thịt, đôi môi xinh đẹp vẽ nên một nét cười hoàn mỹ.

“Hảo ..hảo..!! được lắm một Tiêu Dạ Thần...” nữ tử cười lớn, âm thanh quang quắc trong mật thất khiến cho người ta như rợn tóc gáy.

“Thì ra là như thế a...” nữ tử thì thầm, nhẹ nhàng lẩm bẩm : “thì ra người thích xem vũ khúc đến như vậy là vì nữ nhân đó sao, hay thật thì ra cao ngạo như Tiêu đại công tử vì một nữ nhân mà mờ mịt tam quốc bốn năm tìm kiếm sao, hóa ra đi xem vũ khúc chẳng qua là tìm kiếm bóng dáng năm nào sao...”

“Vũ Khuynh Thành...để ta xem người mất đi chân liệu có còn nhảy múa được nữa không, để ta xem tình yêu của các người sẽ kéo dài được bao lâu...” nữ tử lạnh lùng cười, đôi mắt tràn đầy thù hận khiến cho dung nhan xinh đẹp kia trở nên dữ tợn vô cùng. Nữ tử bình tâm, thở hơi ra, nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen huyền của mình...đôi môi khe khẽ cười, lại trở về là một mỹ nhân ôn nhu như nước.

Bắc Chu quốc, đông đến lạnh đến thấu xương, tuyết rơi khắp nơi, tất cả là một màu trắng xóa, mang một vẻ đẹp thánh khiết bất nhiễm bụi trần. Những cành cây khô trụi lá, chỉ còn những cành cây đen xì một mình vươn trong tuyết, Vũ Khuynh Thành không hiểu sao lại thích những cảnh vật như thế đến kì lạ. Nàng không thích cây xanh mơn mẫm, càng không thích trăm hoa đua sắc, nàng thích chính là giữa trời đông giá rét, một cành cây khô một mình sừng sững đứng , tuyết phủ đầy, thật đẹp, đẹp một cách kiên cường. Tiêu Dạ Thần mỗi khi nhìn Thành nhi của hắn ngơ ngẩn nhìn cảnh vật như thế điều không thôi cười khổ, Thành nhi của hắn thích những thứ cũng thật khác thường.

Vũ Khuynh Thành mỉm cười nhẹ giọng nói : “ người nghĩ xem, khi đông qua, xuân bắt đầu về, một chiếc lá từ từ vươn mầm trên cái cành cây khô khốc ấy, thật xinh đẹp, như là một sinh mạng nhỏ nhoi đang từ từ thức dậy sau một mùa giá lạnh, mỗi khi nhìn cảnh vật như vậy, lòng bất giác nhẹ vui sướng...”

Người ta không thích tiết đông, vì mùa đông thật lạnh, mưa gió bão tuyết điều khiến cho con người đối mặt nhiều vấn đề nan giải, nhưng bọn họ không biết rằng, đông đến chính là xuân sắp về, quy luật của đất trời là vậy. Vũ Khuynh Thành sống hai thế, chiêm nghiệm rất nhiều, cũng nhiều cảm thán, đôi khi nàng thấy mình dường như đang già đi thì phải.

“Thần! sắp đến là sinh nhật Thiên nhi, chúng ta đến kinh đô một chuyến...” Vũ Khuynh Thành mỉm cười, nhẹ nhàng gạt đi tuyết còn đang vương trên vạt áo của Tiêu Dạ Thần.

“ Ờn...” Tiêu Dạ Thần gật đầu, ôn nhu cười. Bạch y thiếu niên ba năm trước chính mình hợp tấu phụ mẫu sau ba năm trưởng thành lên rất nhiều. Bỏ đi vẻ ngoài lạnh lùng nhưng nhẹ nhàng non nớt thay vào đó là vẻ thành thực mị lực. Mâu quang lúc nào cũng ảm áp tuy nhiên đuôi lông mày khóe mắt vẫn không che được nhàn nhạt tang thương. Tiêu Dạ Thần sau ba năm nếu có gì thay đổi chính là đôi mắt, lúc trước lúc nào cũng lạnh như băng duy độc với Vũ Khuynh Thành ôn nhu như nước, thì bây giờ đối ai cũng hòa nhã nhưng đôi con ngươi kia như biển sâu không đáy khiến cho người ta không đoán được y nghĩ gì. Chỉ duy độc Vũ Khuynh Thành hiểu được ánh mắt ấy của y nghĩ gì, muốn gì mà thôi. Đó có lẽ là sự ăn ý giữa hai người.

Ba năm khiến cho bọn họ càng thêm hiểu rõ đối phương, mỗi một nhãn mi mày cười, mỗi một câu nói hay một cái chớp mắt đều hiểu rõ đối phương nói gì. Tình của hai người theo thời gian trôi đi không ngừng nhạt đi mà ngày càng đậm càng sâu, càng luyện lại càng si. Cảm tình như nhất đầm xuân thủy, càng ngày càng dạt dào càng ảm áp. Như vậy bảy năm trước đây Tiêu Dạ Thần đối với Vũ Khuynh Thành nhất kiến chung tình, bốn năm tương tư hóa thành si, hai tháng quen biết hóa thành yêu luyện thì ba năm sau tình không chỉ đơn giản có yêu mà còn là chấp niệm, còn là tin tưởng cùng trân trọng. Bởi lẽ y tin rằng trên thiên hạ này đây chẳng có ai có thể khiến y yêu nhiều như vậy cũng chẳng thể có ai khiến cho y nguyện ý trả giá cả sinh mạng mình, y tin tưởng nữ tử y yêu cùng mình sống vai cho đến lão邁 mãi mãi chỉ là một Vũ Khuynh Thành, bây giờ cũng thế, sau này cũng thế mà cả kiếp sau, kiếp sau nữa cũng vậy.

Tiêu Dạ Thần nhẹ nhàng nắm lấy tay của Vũ Khuynh Thành, cùng ngẩn người ngẩn nhìn cây khô trong tuyết, khóe môi cong lên tiểu dung ôn nhuận : ‘chấp chữ tay cùng nhau giai lão’. Thành nhi nếu có một ngày ta rời đi trước nàng, nàng nhất định sống vui vẻ, đừng vội vì hoàng tuyền nơi đó ta vĩnh viễn đứng chờ nàng dù là bao lâu. Nhưng nếu có một ngày nàng nhắm mắt trước ta, ta cũng sẽ cùng nàng mà đi, bởi vì ta hi vọng có thể cùng nàng đồng khâm cùng huyệt.

Sinh tiền, ta cùng nàng nắm tay nhau đạp biển lần thiên hạ, vậy từ khi ta ôm nàng cộng giãc ngàn niên, một đời một thế bất li bất khí...!!! (Nam Cung Dao : nghĩa là, còn sống y cùng nàng nắm tay nhau ngao du thiên hạ, khi chết đi y ôm nàng cùng nhau cộng giãc ngàn năm, cả đời cả thế vĩnh viễn không bao giờ chia lìa..)

48. Chương 48: Si Tình

Mười bảy tuổi, Vũ Khuynh Thành trong sáng đáng yêu. Vậy thì hai mươi tuổi Vũ Khuynh Thành thành thực mị hoặc, từ một tiểu cô nương xinh đẹp tuyệt luân bây giờ đã trở thành mỹ nhân khuynh quốc, Vũ Khuynh Thành, mỗi giờ tay nhắc chân, mỗi nhãn mi mày cười đều khiến thiên hạ điên đảo. Ba năm này hai người, Tiêu Dạ Thần cùng nàng chu du khắp nơi, từ Bắc Chu quốc cho đến Nam Phong triều, đi đến đâu cũng hành y cứu thế, nạn dân, danh tiếng nổi khắp tam quốc được thiên hạ ca tụng ‘song thánh’. Danh khí của hai người vang dội được nhân dân ba quốc chào đón như ân nhân của mình, bởi lẽ ba năm này hai người giúp không ít người, từ trị dịch bệnh, cho đến phát lương cứu khổ. Hơn nữa dung mạo hai người điều thuộc loại tuyệt thế hiếm thấy cho nên một lần gặp muôn đời khó quên.

Thiên hạ đồn rằng, giang hồ xuất hiện đôi thần tiên quyến lữ, nam nhân một thân bạch y xuất trần, nữ nhân một thân hồng y rực rỡ. Đi đến đâu cứu người đến đó, mãi sau này mới phát hiện thì ra hai người kia chính là nổi tiếng khắp nơi nhất đại quân sư Tiêu Dạ Thần, còn nữ tử dung nhan khuynh thế kia chính là nữ nhân cứu sống võ lâm trung nguyên, nữ tử nhất vũ khuynh thành khiến người ta mê đắm.

Vũ Khuynh Thành nhìn mình qua gương, mỹ nhân một nụ cười làm nhân thế điên đảo a! dường như đã quen với dung nhan này rồi, Vũ Khuynh Thành cảm thấy bộ dáng trước kia của mình cũng không còn nhớ nổi nữa, trong trí óc dung mạo ấy dường như đã nhạt nhòa. Đưa tay nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt tinh xảo, khẽ cười. Hàng mi mắt thật dài thùy hạ , Vũ Khuynh Thành lại nhớ đến quê nhà, nhớ đến phụ mẫu cùng lão huynh của mình. Có lẽ lão huynh bây giờ đã có lão bà, ba ba mẹ mẹ không chừng đã có cháu nội ô. Không biết mọi người có còn nhớ nàng không? Vũ Khuynh Thành đôi khi rất mâu thuẫn, một mặt mong mọi người đừng nhớ đến mình như vậy sẽ không đau lòng, mặt khác lại hi vọng gia nhân của mình nhớ đến, có lẽ là luyện tiếc!!!

Bỗng một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai nàng, đôi bàn tay ảm áp đến kì lạ bỗng chốc xua đi cảm giác cô tịch khi nhớ đến người nhà. Vũ Khuynh Thành xoay lại, ngẩng đầu mỉm cười nhìn Tiêu Dạ Thần. Mỗi khi

ta cảm thấy cô đơn nhất, người luôn bên ta, lẳng lặng nhìn ta luôn luôn là người. Tiêu Dạ Thần, người biết không, thật ra nếu không có người ta...!! Vũ Khuynh Thành có chút hụt hẫng, đúng vậy nếu không có y chắc chắn giữa cõi hồng trần xinh đẹp này, nàng khó có thể hình dung được mình như thế nào nữa...

“Thành nhi, ta giúp nàng chải đầu...” Tiêu đại công tử lấy lòng nói.

“Hảo...” Vũ Khuynh Thành gật gật đầu. Có đôi khi hiểu biết đối phương đang nghĩ gì cũng không cần nói ra, chỉ yên lặng làm bạn là được...

Tiêu Dạ Thần nhẹ nhàng cầm lấy lọn tóc đen huyền mượt mà đưa lướt lên chải, động tác ôn nhu vô cùng, khó có thể tin được một đại nam nhân lại có thể làm ra động tác thuần thực như vậy. Tiêu Dạ Thần khéo môi cong cong tiểu dung, hẳn đã học các chải đầu này gần ba năm, Thành nhi mới đến cho hắn chải đầu dùm đấy. Vũ Khuynh Thành nhìn khuôn mặt của hắn phản chiếu qua gương, lòng nhẹ nhẹ thỏa mãn. Nam nhân được thiên hạ ca tụng đệ nhất quân sư này, chỉ cần có thể làm giúp Vũ Khuynh Thành một việc đường như thỏa mãn có được cả thiên hạ trong tay.

Không biết từ khi nào những vật dụng của nàng đa số đều từ tay của hắn làm, ba năm trước hắn tặng nàng một đào mộc trầm, sinh thần lần tiếp theo lại là một dây đào mộc xích tay, tiếp theo lại là một tượng người bằng gỗ, sinh thần vừa rồi của nàng lại là chiếc lược mộc y cầm trên tay. Vũ Khuynh Thành ôn nhu vuốt ve cái hộp gỗ tinh xảo, bỗng dưng nhớ lại giờ này hai năm trước y đưa ình, cười khẽ nói: “mỗi năm ta làm cho Thành nhi một vật, cứ để trong này”. Y vẫn giữ lời như vậy, lúc trước chỉ trêu đùa y một tý không ngờ y nhớ kỹ như vậy, lần nào sinh thần của nàng cũng tặng cho nàng một vật cả, những đồ y tặng không đáng giá nhiều nhưng tâm ý của y đọng đầy trong đó, nhìn y lén lút làm những thứ đó cho nàng lòng luôn luôn ấm áp, cứ mỗi năm đến ngày sinh thần của nàng, lòng không tự giác mong đợi, không biết lần này y đưa cho nàng là vật gì đây? Vũ Khuynh Thành khe khẽ cười, không biết tự bao giờ mỗi khi bên cạnh hắn tâm tính ngày càng trẻ con.

“Xong rồi...” Tiêu Dạ Thần thỏa mãn nhìn thành quả của mình, ba ngàn tóc đen tùy ý phiêu thả, thừa thốt những lọn tóc phía trên được bới bằng thanh đào mộc trầm, không trang sức châu báu, đơn giản nhưng lại khiến cho dung nhan ấy càng thêm một phần phiêu dật xuất trần. Đưa tay vuốt nhẹ làn tóc mai, y cười khẽ: “Thành nhi ngày càng đẹp”. Thành nhi của y dung mạo ngày càng xuất chúng khiến cho y hận không thể đem nàng tàng đi lên, như vậy sẽ không ai nhìn nàng, mỗi lần nhiều kẻ bị dung mạo của nàng hấp dẫn y hận không thể giết hết kẻ đó, Thành nhi của y há có thể để cho bọn họ tiết bẩn.

“Thần, người từ khi nào học xong những lời nịnh nọt đó nha...” Vũ Khuynh Thành trêu đùa, điểm nhẹ vầng trán của y, khe khẽ cười. Tiêu Dạ Thần bắt lấy tay của nàng, ôn nhu nói: “Thành nhi, ta chải đầu cho nàng, không có thưởng sao?” Vũ Khuynh Thành thấy biểu hiện làm nũng của y càng thêm buồn cười, từ khi nào y đã quen làm nũng với nàng như vậy, biểu tình ủy ủy khuất khuất như nói nếu nàng không thưởng cho ta, ta sẽ khóc à xem...

Vũ Khuynh Thành ngoắc ngoắc tay, ra hiệu y tiến đến gần, Tiêu đại công tử ngoan ngoãn làm theo, Vũ Khuynh Thành hôn nhẹ vào má của y, cười nói: “như vậy được chứ!” Tiêu đại công tử ôn nhu cười, hai tay ôm lấy nữ tử đang cười khuyên thành khuyên quốc kia vào lòng, ôn nhu hôn đi lên, lần này không đơn giản là hôn má hay hôn vầng trán mà là hôn môi. Y nhẹ nhàng mơn trớn làn môi bướng bỉnh của nàng. Nụ hôn đơn thuần như kể rõ nhu tình trong ấy, khiến cho Vũ Khuynh Thành như si như túy vào trong đó. Vũ Khuynh Thành nhắm mắt, như đồng ý cho hành động của y. Tiêu Dạ Thần như được cổ vũ, càng hôn sâu, hai cái lưỡi đưa nhau quấn quýt, ngọt ngào dịu êm..

“Thần..., người ngày càng dạn gan...” Vũ Khuynh Thành khe khẽ cười, đưa tay sờ sờ làn môi của mình, nhẹ giọng nói. Lúc trước y hôn nàng lúc nào cũng mặt đỏ đến tận mang tai, bây giờ lại chủ động hôn nàng, nam nhân này ngày càng đáng yêu.

Tiêu đại công tử ngượng ngừng cười, dang tay ôm lấy Vũ Khuynh Thành, vùi đầu của mình vào cổ nàng, Vũ Khuynh Thành không thấy được lỗ tai của y đang dần dần ửng đỏ. Tiêu Dạ Thần quyết miệng, tại sao dù y đã cố gắng sửa chữa nhưng lần nào hôn nàng cũng kiềm lòng không đậu mà mặt đỏ, thật mất mặt a..>”< (=“” mọi=“” người=“” đừng=“” cười=“” huynh=“” ấy,=“” đúng=“” là=“” xử=“” nam=“” một=“” quả,=“” mất=“” mặt=“” ta=“” quá=“” đi=“” ,=“” haiz!!=“”>

“Được rồi, ta còn phải làm quà tặng cho Thiên nhi...” Vũ Khuynh Thành cười yếu ớt, lấy trên bàn món đồ

thieu tiếp tục làm cho hết công việc của mình, ba năm này nàng học thieu, thủ công cũng tinh tiến không ít.

“ Thành nhi lần này làm gì cho tiểu Thiên vậy..” Tiêu Dạ Thần cười vấn.

“ Túi thơm...” Vũ Khuynh Thành đáp, hai tay vẫn tiếp tục công việc của mình, ba ngày nữa là sinh thần của Thiên nhi, hi vọng làm kịp.

Tiêu đại công tử oán hận : “ Thành nhi bất công, ta cũng chưa có túi thơm nha..” Vũ Khuynh Thành bị y nói như vậy có chút buồn cười, ngẩng đầu nhìn y , ôn thanh nói : “ Thần! ngay cả tiểu hài tử người cũng ghen tị sao?”

Tiêu đại công tử ôn nhu cười : “ chỉ cần việc liên quan đến Thành nhi điều khiến cho ta để tâm...” Vũ Khuynh Thành bị y nói như vậy, hai tay dừng lại, sau đó ôn nhu cười nhìn y : “ đợi cho sinh thần của người, ta làm tặng người được không?”

“ Thành nhi nói phải giữ lời đó...” Tiêu Dạ Thần vui mừng nói.

“ Ân..” Vũ Khuynh Thành cười yếu ớt, tiếp tục cúi đầu thực hiện tốt công việc của mình. Tiêu Dạ Thần nhìn hồng y nữ nhân mãi mê theo đuổi, quanh thân tỏa ra khí chất ôn nhuận ấm áp khiến cho hắn càng thêm si mê. Tiêu Dạ Thần ôn nhu nhìn Vũ Khuynh Thành, mâu quang áp áp vô cùng, trong phòng nhất thời không khí thăng ôn...

Bắc Chu quốc.

Hoàng cung.

Ba năm trước đây, ngũ hoàng tử Diễm Thiên Vũ mất tích đột ngột trở về hoàng cung khiến cho chu đế vui mừng khôn siết, ra lệnh đại xá thiên hạ, ban thưởng cho ngũ hoàng tử báu vật vô số. Mẫu phi của ngũ hoàng tử, đương kim Thục phi vui mừng vô cùng, hài tử mà nàng tưởng đã mất lại quay về, Thục phi nhất thời nước mắt như mưa. Cả hoàng cung từng bừng chúc mừng nhưng mà liệu có mấy ai thực sự nở nụ cười thực lòng. Diễm Thiên Vũ lạnh lùng cười nhìn mọi người, hờ hững xem diễn, xem ra chỉ có phụ hoàng là thật lòng vui vẻ khi nó trở về thôi, chứ mẫu phi cùng thái tử ca ca điều sắc mặt tái ngắt, Diễm Thiên Vũ nho nhỏ nở nụ cười, đôi con ngươi trong suốt vô ngần tràn đầy chế giễu. Nó không hiểu, chẳng phải nói cũng là nhi tử của mẫu phi sao, sao người lại đối xử với nó như vậy. Dù ngoài miệng nói không cần như thật sự tình yêu của mẫu thân đối với một tiểu hài tử luôn luôn là một niềm khát khao vô bờ, dù cho nó có lãnh tâm như thế nào, nhưng mà nó thất vọng rồi, xem ra thân tình trong đế vương gia, vốn dĩ không tồn tại.

Diễm Thiên Vũ mười tuổi nhưng khí thế hơn người, khuôn mặt lạnh lùng, nho nhỏ tuổi nhưng khí thế quyết đoán, là một trong những nhi tử được Chu đế coi trọng nhất. Không hiểu sao ba năm trước Chu đế luôn không để ý đến con này nhưng sau khi hài tử trở về, thánh ân có thêm chứ không bớt, không ai biết rõ cuộc tâm ý của đế vương, đế tâm đúng là khó dò..

Ngự thư phòng

“ Tham kiến phụ vương...” âm thanh trĩ nặng nhưng cũng chứa ba phần trầm ổn. Tiểu hài tử cũng chừng mười tuổi, dung mạo tuyệt đẹp, hài tử này khi lớn lên chắc chắn sẽ là tuyệt đại mỹ nam khiến cho nữ nhân điên cuồng nha. Chu đế hài lòng nhìn biểu hiện trầm ổn của nhi tử mình, ra hiệu cho nó đứng lên, sau đó gọi nó lại gần, ôn thanh nói :

“ Thiên Vũ, đến sinh thần của con, muốn gì không cứ nói cho phụ vương..”

“ Tạ phụ vương, nhi thần không thiếu gì cả...” Diễm Thiên Vũ cung kính nói, nó là hoàng tử còn thiếu gì sao, có thiếu cũng chỉ là thiếu tình thân thôi, nhưng mà người mãi mãi không làm được cho ta đúng không phụ vương, vì người không chỉ đơn giản là phụ thân mà còn là Bắc Chu quốc đế vương, ta không trách ngài, bởi vì thật tâm ta rất kính yêu ngài, phụ vương của ta.

Chu đế đau lòng nhìn bóng lưng tiểu hài tử kiên cường, lòng nhẹ nhàng đau xót : ‘ Nhan nhi, hài tử của chúng ta ngày càng giống nàng, ta chỉ có thể đứng xa nhìn nó, đứng xa bảo vệ nó, như vậy nàng không trách ta chứ?’

Chu để một đời vì giang sơn, năm nay đã ngoài bốn mươi, dung mạo vẫn tuổi trẻ như ngày nào, chỉ là khóe mắt đã hiện nếp nhăn, đôi mày kiếm khê chau, tang thương u uẩn, thật ra thì cả một đời tranh đấu, cả một hồi mưu toan tính kế, chung quy là vì tình một tự mà thôi, haiz!!!

49. Chương 49: Mị Tình

Giang sơn và mỹ nhân, người chọn cái nào, đây là câu hỏi quá quen thuộc, giang sơn tươi đẹp như họa cùng mỹ nhân người yêu, chọn cái nào từ bỏ cái nào điều khó khăn. Trăm năm trước Thiên cổ nhất đế Chu Khánh vì giang sơn quên đi tình của ái nhân, đợi cho đến khi nàng nhắm mắt lìa đời hối hận không ngớt, lúc đó vút bỏ cả giang sơn ôm nàng tìm kiếm một Chu giáng hồng. Trăm năm sau, hậu duệ của người, cả một đời mưu toan tính kế chung quy cũng chỉ là một chữ tình ấy mà thôi...

Chu đế để tay lên trán, nhàn nhạt thở dài, mâu quang một mảnh xa xăm mờ mịt, yêu hận một đời, điều khiến cho ngài mệt mỏi. Để vương một nước chí cao vô thượng nhưng mà lại không thể bảo vệ nữ nhân mà mình yêu nhất, quyền khuynh thiên hạ lớn như vậy, rốt cuộc cũng chỉ như thế mà thôi. Ngài thê lương cười, ánh nến nhàn nhạt tỏa ánh sáng hoặc nhân, như xa như gần như ẩn như hiện hình bóng nữ nhân.

Bạch y tuyết trần, mi mục thanh tú, nàng nở nụ cười ôn nhu nhìn ngài, đôi con ngươi tràn đầy linh khí, hàng lông mày cong cong tiểu ý tràn đầy phong tình, nữ tử bạch y, dung mạo không khuynh thành khuynh quốc nhưng giờ tay nhắc chân điều tràn đầy ôn nhu cùng noãn ý. Hốt nhiên Chu đế mở mắt thật lớn, đôi môi khô khốc lên tiếng : “ Nhan nhi...” , ngài đưa tay như muốn nắm chặt lấy giai nhân trước mặt, chỉ là thoáng chốc tất cả không còn, căn phòng hoa quý lạnh lẽo đến thê lương, Chu đế thất thần, ‘ Nhan nhi! Nàng là đến thăm ta sao?’

Chu đế từ mười lăm tuổi đăng cơ, tuy không kịp Chu Khánh đế là thiên cổ nhất đế nhưng cũng là một minh quân hiếm thấy, cần kiệm vì dân vì nước. Mười bảy tuổi lập hậu, cùng hoàng hậu đến giờ tương kính như tân, hậu cung Chu đế không nhiều phi tần như các đế vương khác, chỉ có 1 hậu, tứ phi , tứ tần cùng năm quý nhân mà thôi, so với hậu cung ba ngàn của các đế vương khác quả nhiên con số ấy thật khiêm tốn . Nhưng không ai biết, Chu đế mỹ nhân bên cạnh nhiều như mây nhưng không dành tình cho bất cứ ai. Mãi cho đến khi một lần vì hành, gặp được một bạch y nữ tử, từ đó lòng vẫn vương, đế vương vô tình nhưng cũng là người, cũng có cảm tình, yêu vốn không phân biệt đối tượng.

Bạch y nữ tử, dung mạo không đẹp bằng giai nhân hậu cung, cũng không tài năng bằng giai nhân hậu cung, nàng bộ dạng chỉ thanh tú đáng yêu, đôi con ngươi tràn đầy linh khí, cũng không tinh thông cầm kì thư họa, cũng không biết ca hát nhảy múa. Nàng chỉ là một cô nương thường tình, dưỡng hoa hoa , cỏ cỏ sống qua ngày mà thôi, chỉ là không hiểu sao mỗi khi bên cạnh nàng Chu đế cảm thấy ấm áp đến kì lạ, quyến luyến khó buông, y muốn đem nàng về cung nhưng nàng chối từ, hậu cung là nơi đáng sợ, y hiểu cho nên cũng không ép, hàng năm y ra cung ba lần điều đến cùng nàng, tình cứ như vậy theo năm tháng không những giảm đi mà ngày càng tăng, ngày càng khiến chi Chu đế si luyến , y biết nữ nhân thanh tú tên gọi Liễu Tổ Nhan ấy đã lấy mất tâm y.

Chu đế, y hiểu một khi để lộ ra việc y yêu nữ nhân này, nàng sẽ gặp tai ương lớn như thế nào cho nên y luôn luôn ra sức bảo vệ, bảo vệ nữ nhân của y. Và rồi một ngày, nàng nói với y, nàng có hài tử, hài tử của y và nàng. Niềm vui, niềm hạnh phúc dâng trào không từ nào diễn tả nổi, nữ nhân trong cung của y sinh cho y cũng không ít hoàng tử cùng công chúa nhưng mà y chỉ vui sướng đơn thuần, không bằng niềm vui không nói nên lời lúc bấy giờ, khoảnh khắc đó y biết, người kế thừa ngai vàng của y không ai khác chính là hài tử này.

Một ngày mưa tầm tã, sấm giông đầy trời, ngày ấy là ngày Thục phi sinh hài tử, cũng là ngày y lòng tan nát, nữ nhân của y, ái nhân của y sinh non, chạy một đêm trong mưa khi đến nơi bạch y nữ nhân ấy chỉ kịp mỉm cười nhìn y lần cuối, ôn nhu trao hài tử cho y, y đã khóc, một đời mình tranh ám đấu, một đời chứng kiến đế vương gia vô tình, một đời thấy không biết bao nhiêu sinh mạng oan uổng lìa khỏi trần thế, y tưởng chừng tâm địa đã hóa sắt hóa đá cả rồi, nhưng nữ nhân này, nụ cười ôn nhu như nước ấy khiến lòng y mềm mại, đôi mắt thâm tình ấm áp ấy khiến cho y đỡ xuống lớp xa cách mà nở nụ cười thật lòng ôn nhu, cũng chỉ có nữ tử bạch y đấy khiến y rơi lệ, nước mắt của cả đời y chung quy chỉ vì nữ nhân đó mà rơi...

Nhan nhi, nàng có nhớ không cái mùa đông năm ấy, tuyết rơi se lạnh, lạnh đến tái tê, nàng đứng trong tuyết đưa tay nghịch tuyết, trông đáng yêu như tiểu tinh linh khiến cho ta luyến tiếc bước đi.

Nàng có còn nhớ, khi lần đầu tiên nhìn thấy ta, nàng vẫn : “ Tại sao người lại cô đơn đến vậy?” , ngay lập tức khiến cho ta ngơ ngẩn.

Nàng có còn nhớ, mỗi khi ta đến căn nhà nhỏ tìm nàng, nàng điều nở nụ cười ôn nhu nhìn ta, khi ấy lòng ta như có cả thiên hạ trong tay, thỏa mãn vô cùng.

Nàng có còn nhớ, khi ta nói câu ‘ ta yêu nàng’, nàng nước mắt như mưa, cười dịu dàng nói với ta : “ ta tưởng, người cả đời này sẽ không nói ba từ ấy với ta”

Nàng có còn nhớ..., nhớ rất nhiều...kỉ niệm giữa ta và nàng, ta điều nhớ, điều trân trọng, chỉ là ở bên bờ hoàng tuyền nơi đó nàng có nhớ đến ta hay là nàng đã đi rồi, qua cầu nại hà chuyển kiếp lai sinh, có khi nào nàng có nhớ có một nam nhân luôn yêu nàng, luôn nhớ đến nàng không?

Ta biết, ta biết nàng không phải vô cớ sinh non, cũng biết nàng là bị người hãm hại, nhưng ta không thể báo thù cho nàng, nàng có trách ta? Nhưng nàng yên tâm, trước khi ta chết ta sẽ khiến cho bọn họ hối hận những gì mình đã làm, biết không Nhan nhi, Thiên Vũ ngày càng trưởng thành ngày càng thành thực, ta cũng không biết nên vui hay buồn nữa. Lúc trước để cho Thục phi nuôi nấng , sắc phong con nàng ta làm thái tử như vậy sẽ khiến cho Thiên Vũ đỡ bị người chú ý, nhưng không ngờ nàng ta dám cả gan sát hại Thiên Vũ của chúng ta.

Nhưng trời xanh đối đãi chúng ta không tệ, Thiên Vũ trở lại, nhìn thấy hài tử ấy gọi hai tiếng ‘phụ hoàng’ lòng ta vui mừng khôn tả, nhưng cũng cố kiềm nén cảm xúc ôm lấy hài tử ấy vào lòng, cũng vì ta là đế vương, đế vương! Hai từ nặng trĩu ấy khiến cho ta thật mệt mỏi, Nhan nhi...!! không có nàng, cả thế gian này điều khiến ta mệt chết đi được. Năm năm, nàng chờ ta năm năm được không, ta sắp đặt tất cả , trao cho Thiên Vũ rồi cùng nàng rời đi, ta sẽ để lại cho con của chúng ta cả một giang sơn phồn hoa gấm vóc rồi cùng nàng rời đi. Hi vọng kiếp sau ta cùng nàng có thể cùng nhau thường thường cuộc sống, cùng nhau là một đôi bình thường vợ chồng, bình thường nhân sinh, bình thường tình yêu, bình thường hạnh phúc...được không?

Chu đế khẽ nhắm mắt, mi gian nặng trĩu ưu sầu khiến cho ngài càng thêm thương cảm, lòng nhân nhật thổ dài...

Đế vương, chung quy cũng là thường nhân thôi, haiz....!!

“ Vũ nhi, đến bên mẫu phi, lại đây..” Thục phi ôn nhu cười, vẫy tay kêu gọi tiểu hài tử, chỉ có đôi con người một mảnh lạnh băng không độ ấm khiến cho Diễm Thiên Vũ khẽ cười lạnh, mẫu phi, người đây là thiếu kiên nhẫn sao?

“ Mẫu phi...” ngay lập tức Diễm Thiên Vũ hồn nhiên gọi, đến bên mẫu phi của mình cung kính hành lễ, chỉ có điều đáy mắt tràn đầy trào phúng, hoàng cung người tranh ta đấu, lúc nào cũng đeo lớp mặt nạ bên ngoài khiến cho nó mệt mỏi vô cùng. Nhớ quá! Tỷ tỷ...

“ Vũ nhi, mệt không , lại đây uống chút canh gà, mẫu phi đích thân làm đấy...” Thục phi nhẹ nhàng vuốt đầu tiểu hài tử, ôn nhu vấn, giọng điệu khiến cho người ta dễ lầm tưởng nàng ta là một ôn nhu mẫu thân

“ Mẫu phi, nhi thần không mệt...” Diễm Thiên Vũ lắc đầu, động tác đáng yêu vô cùng khiến cho người ta dễ dàng dở mọi phòng bị. Thục phi bị tiểu hài tử như vậy làm nũng có chút cứng ngắc nhưng ngay lập tức lại khôi phục bộ dạng ôn nhuận thường ngày, khe khẽ thở dài : “ Vũ nhi, vậy cứ đi làm việc của con đi, mẫu phi hơi mệt...”

“ Nhi thần cáo lui, mẫu thân ngài nhớ giữ sức khỏe...” Diễm Thiên Vũ nhu thuận gật đầu, xoay người li khai, nhìn bóng dáng nhỏ nhỏ khuất dần Thục phi bất giác lòng đau như cắt. Nói tình cảm nàng dành cho đứa nhỏ này, không biết là yêu hay hận, cứ tưởng là hài tử của mình ai ngờ mười năm trước bị đánh tráo, hài tử của nàng đã chết yếu, chết yếu rồi còn đâu? Nếu không phải tình cờ phát hiện thì có lẽ suốt cuộc đời này nàng không biết hài tử kia thật ra là con của nữ nhân kia đi

Liễu Tổ Nhan là cái gai trong mắt, cái kim đâm trong thịt nàng, nữ nhân kia đã chết mười năm nhưng vết sẹo trong lòng nàng vẫn còn đâm đũa máu chảy. Làm sao không hận khi mà nữ nhân đó cướp đi trái tim

của phu quân nàng, người nàng yêu tha thiết. Lần đầu tiên bước chân vào cái chốn cung đình cao quý này, nàng hoang mang lo sợ nhưng ngay lập tức nàng nhìn thấy nam nhân tuấn mỹ kia, lòng nàng đã bị cầm tù, lưu luyến hình bóng nam nhân ấy. Nàng biết nam nhân ấy vô tình hơn bất cứ ai nhưng vẫn tìm lòng không đau yêu thương hắn. Cứ tưởng hắn sẽ không yêu bất cứ một ai, nào ngờ một ngày hắn từ bên ngoài về, khuôn mặt tràn đầy vui sướng, ngay lập tức nàng lo lắng, quả nhiên lo lắng của nàng không sai, hắn đã yêu, yêu một nữ nhân bình thường, lại khiến hắn khuynh đảo đến như vậy.

Nàng đã cười, đã khóc, cười như điên mà khóc đến nảo lòng, tại sao, tại sao hắn không yêu nàng, nàng không đẹp sao, không tài giỏi sao, có chỗ nào không bằng nữ nhân kia, nàng yêu hắn mười năm cũng không bằng hắn bên cạnh nữ nhân kia ba tháng. Nàng điên cuồng cho người thăm dò, điên cuồng cho người truy tung tích, nhưng để bảo vệ nữ nhân đó ngay cả Ám dạ hắn cũng để lại bên cạnh bảo vệ.

Ba năm hờn ghen, hai năm căm hận, ba chữ Liễu Tố Nhan như nỗi đau cứ âm ỉ trong lòng nàng, đau triệt tâm can. Rồi một ngày trời xanh cũng giúp nàng, giúp nàng có cơ hội hạ sát nữ nhân đó, ha ha...nữ nhân đó sinh non, sinh mệnh lia đời, nàng vui sướng, nàng hò hét..nhưng rồi cũng ngày đó nàng sinh hài tử của mình, nhưng ông trời lại khiến cho nó mất đi, vương của nàng, phu quân của nàng lại đem hài tử của nữ nhân đó cho nàng nuôi nấng, khiến nàng lầm tưởng nó là hài tử của mình. Nếu không phải ngày sinh thần Thiên Vũ năm tuổi, tình cờ nàng nghe được lời của hắn thì có lẽ nàng đã không biết sự thật này.

Tiểu hài tử năm năm gọi nàng hai tiếng ‘mẫu phi’, luôn tìm cách khiến nàng vui vẻ, nhưng mà có ích gì chứ, nó không phải hài tử của nàng, đó là cốt nhục của nữ nhân kia, kẻ mà nàng căm hận nhất, chỉ là năm năm tình cảm mẹ con, nói vứt bỏ hoàn toàn, làm được sao? Thực phi cười giễu, hàng ngày đối mặt với tiểu hài tử nàng không biết sao cho phải, nàng cũng hiểu rõ thân sinh nhi tử của nàng được phong làm thái tử chẳng qua cũng chỉ là tấm chắn cho hài tử của nữ nhân kia mà thôi! Vương a, người thật nhẫn tâm, cũng là con nhưng tại sao người lại đối xử phân biệt như vậy, là vì đó là hài tử của nữ nhân kia sao? Nàng không phục, Vũ nhi đừng trách mẫu thân độc ác, có trách thì nên trách mẫu thân của ngươi.

Nàng giảng bày khiến cho hoàng hậu sát hại Thiên Vũ, một mũi tên trúng hai con chim, như vậy có thể tiêu diệt hoàng hậu có thể sát hài tử kia. Ngày hắc y nhân về báo tin tiểu hài tử có lẽ tử, lòng nàng không thống khoái, ần ần đau lòng, nó là hài tử năm năm gọi nàng hai tiếng mẫu phi nha....nhưng mà nếu nó còn sống, hài tử của nàng sẽ chết, cho nên nàng không thể không xuống tay...

Nhưng mà, Thiên Vũ nếu người còn sống thì không nên trở về, không nên quay về, cứ yên lặng mà sống bên ngoài không được sao? Tại sao cứ quay về, người có biết ánh mắt của người đặc biệt giống nữ nhân đó khiến cho ta điên cuồng, mỗi lần nhìn Vương nhìn người lại tưởng niệm đến nữ nhân kia, ta hi vọng ngay lập tức người chết đi, ha ha..nữ nhân kia đã chết mười năm, nhưng vương vẫn không quên, ta cuối cùng cũng thua, thua một cách thê thảm...

Thực phi mệt mỏi nhắm mắt lại, khuôn mặt xinh đẹp theo năm tháng tràn đầy phong sương, khóe mắt còn vương vấn trong suốt một giọt lệ, lặng lẽ chạy xuống đôi gò má....

Yêu hận tình cừ, là ai sai, là ai đúng, mười năm yêu hận, mười năm tưởng nhớ, mười năm tương tư si luyến, rốt cuộc là ai nợ ai....!!!

50. Chương 50: Tỷ Đệ Gặp Lại

Tiểu thái giám nghi hoặc nhìn tiểu chủ nhân của mình, hắn không hiểu những vật kia chỉ tầm thường như vậy sao lại khiến cho chủ nhân nâng niu đến vậy, lần trước một a hoàng sơ ý làm đổ những đồ vật ấy khiến cho tiểu chủ nhân bình thường ôn hòa vô hại lại nổi khùng gọi người đem a hoàng ấy ra ngoài đánh hai mươi trượng. Tiểu thái giám lúc ấy nghĩ, có lẽ những vật ấy có giá trị mà mình không biết đi, nhưng hắn đã nhiều lần nhìn kỹ lắm rồi, chỉ là một mảnh ngọc bội màu xanh nhỏ nhỏ, một đôi hài thêu của trẻ con, một mảnh ngọc điệp tinh xảo khéo léo.. những vật đó tuy chế tác tỷ mỹ nhưng hắn nhìn đi nhìn lại trị giá của nó còn không bằng bất cứ vật gì trong điện hoàng tử này. Hoàng thượng ban cho tiểu chủ nhân vô số báu vật, toàn những thứ hiếm có trong thiên hạ nhưng chủ nhân không thèm liếc mắt dù chỉ một cái, cứ lôi những thứ kia mê mẩn ngắm nhìn, lúc đó với giống như một tiểu hài tử, tiểu thái giám nghĩ, có khi nào tiểu chủ nhân của hắn bị ai đó ám bùa không? Nghĩ đến đây đã thấy rợn cả tóc gáy...

“ Tiểu Cao tử, ngươi lui đi...” Diễm Thiên Vũ ra lệnh, còn nho nhỏ tuổi hài đồng đã hiện rõ khí thế bề ngạo thiên hạ sau này khiến cho tiểu thái giám giật mình, khom người cáo lui.

Diễm Thiên Vũ vui vẻ nhìn những vật nho nhỏ trong tay mình, mân mê ngắm nhìn, bất giác nó cười khê, tràn đầy vui sướng, cả gương mặt như rạng ngời tỏa sáng, chỉ có những lúc như thế nó mới giống là một tiểu hài tử mười tuổi thường tình.

Nó thích nhất chính là ngày sinh thần của mình, như vậy tỷ tỷ sẽ đến thăm nó, ba năm trước nó quay về hoàng cung, tỷ tỷ cùng Thần ca ca cùng nhau đi ngao du thiên hạ, hàng năm sẽ vào đúng ngày này trở về cùng nó, nó ôn nhu cười, hai lần trước tỷ tỷ tặng nó một đôi hài tự thêu cùng một ngọc điệp đeo bên mình làm bùa bình an, không biết sinh thần năm nay sẽ có món quà gì tặng nó đây, Diễm Thiên Vũ ẩn ẩn mong chờ..

“ Tiểu bạch, tỷ tỷ sắp đến, ngươi có vui không...” Diễm Thiên Vũ mỉm cười ôn nhu xoa đầu tiểu bạch hổ đang lim dim bên cạnh mình. Ba năm trước tỷ tỷ để tiểu bạch bên cạnh bảo hộ mình. Ba năm này, tiểu bạch đã trưởng thành từ một tiểu bạch hổ đáng yêu đã trở thành nhất côi hùng bá uy phong lẫm lẫm hổ vương rồi. Còn nhớ lúc vừa mới về cung, tứ hoàng tử chạy đến thị uy cùng mình, tiểu Bạch nhắm nhe nanh vuốt, tuy còn nhỏ nhưng uy phong của hổ vương vẫn khiến cho tứ hoàng tử sợ hãi òa khóc. Hiền phi, mẫu phi của tứ hoàng tử tìm đến phụ vương để bãi bình. Lúc ấy , nó đã rất lo sợ vì phụ vương trước đây rất sủng ái tứ hoàng tử, nó sợ phụ vương sẽ sát tiểu bạch, đó là tiểu bạch tỷ tỷ để lại cho nó mà. Nhưng mà không ngờ phụ vương không những không trách tội lại ra thánh chỉ, không ai được phép động đến tiểu bạch khiến cho nó cảm động không thôi, cũng từ đó quan hệ của nó và phụ vương kéo lại khoảng cách, tuy nhiên nó cũng không dám quá gần người, có câu làm bạn với vua như chơi với hổ, thánh ân khó dò, nó không muốn mạo hiểm

Ba năm này phụ vương đối nó tốt lắm, luôn sủng nịnh dung túng nó, khiến cho nó cảm thấy ấm áp nhưng cũng đồng thời lo lắng, lo lắng không biết phụ vương đối với nó tốt như vậy mục đích là gì! Haiz!! Thật đáng thương cho tiểu hài tử, mong muốn tình thân nhưng đồng thời cũng thật sâu sợ hãi, chỉ sợ khi có được rồi mất đi lại càng thống khổ. Chỉ có bên tỷ tỷ nó mới cảm thấy an tâm nhất, bởi vì nó tin rằng, tỷ tỷ sẽ không hại nó, chỉ có tỷ tỷ vô điều kiện yêu thương nó, sủng nịnh nó....

“ Thiên nhi, là đang suy nghĩ cái gì đâu....” một giọng nói mềm nhẹ vang lên, âm thanh nhu hòa dịu êm khiến cho người ta cảm thấy áp áp vô ngần, tiểu hài tử ngẩng đầu, vui sướng kêu lên : “ tỷ tỷ” , sau đó xà vào lòng hồng y nữ tử.

“ Thiên nhi đã lớn như vậy vẫn còn làm nũng nha...” Vũ Khuynh Thành ôn nhu vuốt đầu tiểu hài tử, điểm nhẹ nó cái mũi, cười nói.

“ Tỷ tỷ..” tiểu hài tử làm nũng kêu, chỉ có mỗi năm vào giờ khắc này, nó mới tùy ý để mình buông thả như vậy.

“ Ha hã, tiểu Thiên ngươi không chào đón Thần ca sao?” Tiêu Dạ Thần ha hã cười, lòng oán giận, tiểu nhóc con mỗi lần gặp điều chiếm tiện nghi của Thành nhi, cũng may mỗi năm mới gặp một lần nếu không hẳn sẽ tức chết a.

“ Thần ca ca..” Diễm Thiên Vũ le lưỡi, làm mặt quỷ khiến cho Vũ Khuynh Thành bật cười, hai người này như nước với lửa, cũng không biết là vì ai lại khiến ột lớn một nhỏ tranh dành a...

“ Tiểu bạch, lại trưởng thêm một chút..” Vũ Khuynh Thành vui vẻ vuốt đầu tiểu bạch hổ, tiểu bạch hổ an tâm hưởng thụ chủ nhân sủng ái, rên rỉ kêu. Ô..ô..nó muốn nằm trong lòng của chủ nhân như lúc trước nhưng mà bây giờ không được a, nó oán hận, nếu như nó có thể biến nhỏ lại như lúc trước là tốt rồi, tiểu bạch đồng học cảm giận nghĩ, tại sao hổ lại lớn nhanh như vậy, tiểu chủ nhân ba năm cũng vẫn còn nhỏ tại sao chỉ có nó là lớn, lại to a...nó thật oán niệm...bạch hổ ngoan ngoãn nằm lim dim bên cạnh Vũ Khuynh Thành khiến cho Tiêu đại công tử càng thêm đen mặt, lại một con bạch hổ tiếp tục chiếm Thành nhi tiện nghi...

“ Tỷ tỷ, Thiên nhi nhớ người....” tiểu hài tử chu môi làm nũng, hi vọng lấy sự chú ý của Vũ Khuynh Thành. Vũ Khuynh Thành lấy trong lòng chiếc túi thơm đưa cho Diễm Thiên Vũ, ôn nhu nói : “ tỷ tỷ cũng rất tưởng niệm Thiên nhi...”

“ Tỷ tỷ, này là người tự làm sao...” tiểu hài tử vui vẻ nói, nâng niu chiếc túi thơm tinh xảo, thật thơm, có mùi hương ấm áp của tỷ tỷ, nó thích cái này. Vũ Khuynh Thành gật đầu, ôm hài tử vào lòng ôn nhu cười, Thiên nhi dường như nặng thêm một chút thì phải, tỷ tỷ sắp ôm người không nổi rồi.

“ Là do Thiên nhi trưởng thành...” tiểu hài tử phân bua, lòng nghĩ hay là nó giảm cân, nếu năm sau nó lại nặng hơn chẳng lẽ tỷ tỷ không ôm nó nữa sao, không được a..cái này nó luyện tiếc.

“ Ha hả, đúng vậy Thiên nhi trưởng thành, mới nhỏ nhỏ hài tử sắp thành tiểu thiếu niên rồi, sau này sẽ trở thành mỹ nam a...” Vũ Khuynh Thành trêu đùa tiểu hài tử. Tiêu Dạ Thần đi theo mỉm cười, y im lặng nhìn hai người một lớn một nhỏ trêu đùa ấm ỉ. Hốt nhiên y nghĩ đến, sau này hài tử của y và Khuynh Thành cũng đáng yêu như vậy, nghĩ đến đây Tiêu đại công tử không khỏi mặt đỏ, ngáy ngồ cười khê. Nhưng mà nếu như nó cũng niềm Thành nhi của y giống như tiểu Thiên thì sao, oán niệm a..!! Tiêu đại công tử rồi rầm, suy tư...(Nam Cung Dao : ta nói! Tiêu đại công tử, người có cần lo xa vậy không a >”<>

“ Tỷ tỷ, lần này không thể ở lâu hơn sao...” tiểu hài tử nín kéo, mỗi năm nó chỉ gặp được người một lần, mà lần nào cũng chỉ có mấy canh giờ, thật ít nha, Vũ Khuynh Thành cười khê, ôn nhu xoa đầu tiểu hài tử : “ Thiên nhi, tỷ rất muốn ở thêm một lát nữa nhưng mà tối nay đệ không tham gia tiệc chúc mừng sinh thần sao?” Haiz!! Để vương con cháu là một mỗi như thế đấy, ba năm trước nàng đã hỏi đi hỏi lại nhiều lần tiểu hài tử có muốn về cung không, tiểu hài tử mặc dù do dự nhưng lần nào cũng trả lời muốn, có lẽ Thiên nhi còn có việc gì làm mà nàng không biết đi? Tương lai của hài tử do chính nó tự lựa chọn nàng chỉ có thể âm thầm bảo vệ cùng chúc phúc thôi, không thể quyết định được gì!!

“ Thiên nhi, dù trong bất cứ hoàn cảnh gì, an toàn của bản thân là quan trọng nhất biết không?” Vũ Khuynh Thành ân cần dặn dò. Mỗi lần gặp mặt vẫn là câu nói như vậy, nàng vĩnh viễn không bao giờ quên tiểu hài tử khuôn mặt lạnh như băng đầy vết thương tích ba năm về trước, nghĩ đến mà xót lòng...

“ Ân, Thiên nhi biết...” tiểu hài tử nhu thuận gật đầu. Bây giờ nó có thể tự bảo vệ bản thân mình rồi, không như ba năm về trước. Có đôi khi nó chợt nghĩ thật cảm ơn mẫu phi của mình khiến cho nó rời cung gặp nạn được tỷ tỷ cứu giúp, nhu tình cả đời tỷ tỷ dành cho nó cũng đủ khiến cho nó thỏa lòng, ít ra nó đã được hưởng thân tình ấm áp nhất, như vậy đối với một hoàng tử như nó cũng đã là món quà trân quý nhất.

“ Ngoan...!!” Vũ Khuynh Thành ôn nhu cười, hôn nhẹ tiểu hài tử vàng trán. Lại xoa đầu bạch hổ, nhẹ giọng nỉ non : “ tiểu bạch, nhất định phải bảo vệ Thiên nhi đấy!” bạch hổ mâu quang quyến luyến nhìn hồng y phiêu diêu biến mất trong hắc ám về đêm, khinh công quỷ mị khiến cho người ta cứ tưởng, nàng như một cơn gió, đến không ai hay, đi không ai biết. Tiêu Dạ Thần thở dài sau đó xoa đầu tiểu hài tử, phi người đuổi theo. Lần chia ly nào cũng u buồn như vậy, Thành nhi của hắn...!!

Tiếng hổ gầm về đêm như một lời tiễn biệt, một lời hứa, tiểu bạch nhất định bảo vệ cho tiểu chủ nhân, chủ nhân an tâm!!...

“ Năm sau gặp lại, tỷ tỷ...” tiểu hài tử nhẹ cười. Không là lời tạm biệt, nó ghét chào tạm biệt tỷ tỷ của mình. Cho nên mỗi khi Vũ Khuynh Thành rời đi, tiểu hài tử điều nhẹ giọng nói câu ấy, năm sau lại thấy, nhanh thôi! Sẽ lại thấy tỷ tỷ. Tiểu hài tử vuốt đầu bạch hổ bước vào phòng. Xem ra tiệc chúc mừng sinh thần của nó năm nay sẽ rất thú vị đây. Bạch hổ thông dong bước theo...

Tiệc sinh thần của một trong các vị hoàng tử được Chu đế sủng ái nhất quả nhiên linh đình, quan lại náo nhiệt, hoa lệ vô cùng. Trung tâm yến hội, Chu đế uy nghiêm khí phách, hoàng hậu cao quý đoan trang, Thực phi xinh đẹp mỹ nhân...!! vũ cơ từng bừng ca múa chúc mừng ngũ hoàng tử thêm một tuổi. Tiểu hài tử đứng trong đám đông, thông dong tao nhã mà không mất lễ tiết, khí phách hơn người, mỗi giờ tay nhắc chân tràn ngập uy nghiêm bất khả xâm phạm, mười tuổi hài đồng khí chất đã như vậy, sau này trưởng thành liệu sẽ nổi bậc ra sao? Yến hội náo nhiệt, người hâm mộ, kẻ ghen tỵ,...mỗi người một cái nhìn, duy nhân vật chính của buổi yến hội, nếu để ý thì ánh mắt của hài tử chỉ có trào phùng cùng chét giễu, có điều nó được che dấu rất kỹ thôi, lớp mặt nạ trong chốn cung đình này xem ra Diêm Thiên Vũ đã học được rất tốt

Vũ Khuynh Thành yên lặng đứng trên cao nhìn cảnh yến hội tấp nập phía dưới, mâu quang nhẹ nhàng đau lòng : “ Thiên nhi, chỉ mới 10 tuổi thôi...!!” Tiêu Dạ Thần bên cạnh nhẹ nhàng ôm lấy ái nhân của mình vào lòng, ôn nhu nói : “ đừng lo, tiểu Thiên rất giỏi” . Vũ Khuynh Thành gật đầu mỉm cười, nàng tin rằng sau này hài tử này nhất định sẽ trở thành một nhân vật phong vân trên vũ đài lịch sử, nhưng mà cái giá

phải trả không nhỏ. Nếu có thể, Thiên nhi! Tỷ thật hi vọng đệ có thể an bình mà trưởng thành, an bình sống một cuộc sống thường thường, như vậy sẽ hạnh phúc hơn...

51. Chương 51: Thật Xin Lỗi !!

Ba năm không về, Liễu phủ vẫn như vậy, cao quý nhưng cũng thật thanh lịch. Tiêu Tương các vẫn như thế, im lìm cùng đơn sơ như ngày nào, Vũ Khuynh Thành cười khê, nhẹ nhàng mơn trớn vật dụng nơi đây, nơi đây quả thật rất sạch sẽ, không một chút bụi bẩn, dường như ba năm thời gian không lưu lại chút vết tích gì nơi đây.

Vũ Khuynh Thành chú ý đến nghiên mực trên bàn, tò mò đánh giá, nghiên mực này thật tinh xảo khéo léo, nhưng mà cảm thấy nó lạ ở chỗ nào đó nàng cũng không lí giải được. Vũ Khuynh Thành đưa tay chạm nhẹ nghiên mực, thật kì lạ nghiên mực như bị đóng chặt trên mặt bàn, nhấc không lên? Vũ Khuynh Thành bĩu môi, xoay qua xoay lại cũng không thấy có gì kì lạ đành buông tha. Hốt nhiên lực đạo cổ tay sơ ý nhấn mạnh một chút, ‘oành’ tiếng động vang lên làm cho Vũ Khuynh Thành giật mình. Giá sách xoay ngang để lộ ra một lối đi, Vũ Khuynh Thành nghi hoặc

“ Dạ Thần, người ba năm này khỏe chứ?” Liễu Cô Phong cười nói. Ba năm này dung mạo của Liễu Cô Phong càng thêm xuất chúng, y cười khê mang cảm giác như gió xuân quét vào mặt khiến cho người ta cảm thấy thiện cảm vô cùng khi đối diện cùng y. Tiêu Dạ Thần uống nhẹ một ngụm trà, gật đầu coi như lời đáp, y ôn thanh hỏi : “ bá phụ bá mẫu thế nào, người cùng tiểu Tuyết điều khỏe chứ?”

“ Ân..! phụ mẫu điều ổn, hai người vừa mới đi lên phía bắc, nghe nói muốn đi ngắm tuyết liên” . Liễu Cô Phong cười khỏ, phụ mẫu y càng lớn tuổi tình cảm lại càng nồng nàn khiến cho y đôi khi ghen tỵ vô cùng. Liễu Cô Phong mâu quang ôn nhu khi nhắc đến người thân của mình, sau đó y lơ đãng cười, thuận tiện nói : “ Tuyết nhi, nha đầu này càng lúc càng nghịch ngợm, có mấy nhà mai mối điều chối từ, la hét suốt ngày đòi làm hiệp nữ” Tiêu Dạ Thần nghe Liễu Cô Phong nói vậy cũng cười khe khê, mâu quang một thoáng âm đạm, nếu như giờ này phụ mẫu y còn tại thế chắc cũng đến đầu đó rong chơi đi.

“ Huynh và Khuynh Thành sao rồi?” Liễu Cô Phong nhanh chóng đổi đề tài, dù Dạ Thần che dấu rất khá nhưng làm huynh đệ nhiều năm sao y không biết được suy nghĩ của y. Quả nhiên khi nghe nhắc đến Vũ Khuynh Thành, Tiêu đại công tử mâu quang dần dần tỏa sáng, ôn nhu cùng sủng nịnh, y cười yếu ớt : “ nàng tốt lắm” Ba năm này có nàng bồi bên cạnh hẳn mới không cô đơn. Có nàng bên cạnh hẳn, hẳn có thể chống đỡ được tất cả, chỉ cần nàng bên cạnh hẳn, dù thế gian mọi người điều quay lưng lại với hẳn, hẳn điều có thể mỉm cười chống đỡ .

“ Vậy thì tốt !” Liễu Cô Phong ôn hòa cười. Chúc mừng huynh, huynh và nàng ấy rất xứng đôi, hi vọng hai người chấp chử tay cùng nhau giai lão, Liễu Cô Phong dù ở bất cứ nơi đâu cũng sẽ chúc phúc cho hai người. Một là tri kỉ của ta, một là người khiến ta rung động. Hai người đối với ta điều rất quan trọng. Liễu Cô Phong vẫn ung dung cười đối đáp vui vẻ với Tiêu Dạ Thần, tâm sự của hẳn che dấu rất khá. Là một cao thủ trên thương trường, lớp mặt nạ của y xưa nay luyện được rất thành thực, người ta khó lòng biết được y nghĩ gì, nhưng mà đối với Tiêu Dạ Thần lại là một chuyện khác, y than nhẹ, sau đó cười vắn : “ Phong, người và Võ tiểu thư định thành thân sao?”

Liễu Cô Phong gật đầu, y cười : “ dù gì sớm muộn cũng nên thành gia lập thất, phụ mẫu ai nấy điều muốn bé cháu nội nha . Dạ Thần, đến lúc đó người nhất định phải đến tham dự đấy, nếu không dù người có cách xa ngàn dặm ta cũng lôi người về tham gia” . Liễu Cô Phong uy hiếp, như đùa như thật. Tiêu Dạ Thần nhìn thẳng vào mắt y, sau đó âm thanh trầm đầy kiên định : “ người thích Võ tiểu thư sao?” Liễu Cô Phong bị y đột ngột hỏi như vậy có chút vô thổ không biết làm sao trả lời, sau đó y ôn hòa nói : “ thích thì sao mà không thích lại như thế nào, trên đời này không nhất định thích mới lấy nhau, biết đâu khi lấy về tình cảm dần bồi dưỡng ra thì sao?”

Tiêu Dạ Thần không nói, y nhâm nhi tách trà, hương vị ngọt lành nhưng cũng không kém ba phần đắng chát , Bích loa xuân luôn khiến cho tâm người ta an bình khi uống nó. Tiêu Dạ Thần âm thanh nhàn nhạt : “ chỉ cần người không hối hận, người làm bất cứ việc gì ta điều ủng hộ người” . Liễu Cô Phong gật đầu, ôn nhu cười...

“ Còn có..thật xin lỗi!!..Tiêu Dạ Thần than nhẹ. Thật xin lỗi vì ích kỷ của ta đem người rung động đầu đời bóp chết từ trong nôi. Xin lỗi vì bá đạo của ta khiến cho người không có cơ hội công bằng tranh dành. Nhưng mà người biết không, ta chưa bao giờ hối hận, lúc trước cũng vậy. Vũ Khuynh Thành là của ta tất cả, nàng ấy không chỉ đơn thuần là người ta yêu, mà còn là tâm, là linh hồn cũng như động lực sống sót duy nhất cả ta. Cõi hồng trần này lạc mịch vô cùng, tâm ta lúc nào cũng trống rỗng duy chỉ có nàng ấy mới lấp đầy khoảng trống đó, duy chỉ có một Vũ Khuynh Thành ấy mà thôi, cho nên Liễu Cô Phong , thật xin lỗi!!

“ Đừng xin lỗi!! người là muốn tốt cho ta...” Liễu Cô Phong xót xa cười : “ hướng chỉ đó chỉ là ta nhất sương tình nguyện mà thôi, nàng ấy trong mắt chỉ có người, chỉ duy người mà thôi. Ba năm trước ta đã biết, người nói những lời lúc trước khiến cho ta không lún sâu vào như vậy sau này sẽ không đau không thương” . Người làm không sai, nàng ấy đối ta như là một giấc mộng đẹp, mộng tan chung quy phải tỉnh, trong tâm ta, nơi tận sâu nhất góc con tim chôn dấu hình bóng nàng ấy vĩnh viễn không có người biết. Sau này ta sẽ có thể tử, có hài tử của ta... ta sẽ dùng ôn nhu cùng yêu thương chăm sóc họ. Còn nàng ấy, sẽ là góc mềm mại ôn nhu nơi tận cùng linh hồn, quên không được lại càng không muốn quên. Thật ra yêu cũng không nhất thiết phải bên nhau cũng không nhất thiết đối phương phải đáp lại, hấn yêu là đơn phương, hấn yêu là cam tâm tình nguyện cho nên chỉ cần hai người hạnh phúc, hấn sẽ hạnh phúc.

Dạ Thần, người biết không, so với ta yêu thì cảm tình của người dành cho nàng ấy còn nhiều hơn cả ta, chính vì vậy người so với ta khiến cho ta cảm thấy cảm tình của ta đối với nàng ấy thật nhỏ nhoi, Tiêu Dạ Thần người tưởng ta thật sự rộng lượng đến mức đó sao, nếu như nàng thích ta mà không phải là người ta đã không ngần ngại đem nàng cướp trong tay nhưng mà người nàng để ý từ đầu đến cuối chỉ có người mà thôi. Cho nên Tiêu Dạ Thần đừng thấy có lỗi. Người so với ta , với Hiên Viên Ngạo càng xứng có được chân tình đó.

“ Ta không có Vũ Khuynh Thành bên cạnh, sẽ buồn, sẽ tưởng niệm, sẽ nhung nhớ nhưng mà người không có nàng ấy ở bên cạnh, cả thế giới trong người sẽ sụp đổ, người điên cuồng, người kiệt quệ...cảm tình của người dành cho nàng ấy đã quá sâu rồi, sâu đến nỗi cũng khiến cho ta sợ hãi, nếu có một ngày Vũ Khuynh Thành biết mất, người dù có xuống địa ngục cũng sẽ đem thiên hạ này bầy tạt đào lên tìm kiếm nàng đúng không? Tiêu Dạ Thần, người trong cuộc càng u mê nhưng người ngoài cuộc thật tỉnh táo, cũng như ta hiểu người, ta biết người so với bất cứ ai càng lạnh lùng, càng tàn khốc, một khi người mất đi nàng ấy, người sẽ hóa thành Atula hủy thiên diệt địa. Nếu có một ngày như vậy, hi vọng người nhớ đến, Vũ Khuynh Thành là một cô nương thiện lương, đừng khiến nàng ấy đau lòng...” Liễu Cô Phong than nhẹ, hấn đối diện cùng Tiêu Dạ Thần, nói ra những suy nghĩ từ tận đáy lòng. Nếu như trên thiên hạ này, người hiểu Tiêu Dạ Thần nhất là ai, thì ngoài Vũ Khuynh Thành còn có một người là Liễu Cô Phong.

Tiêu Dạ Thần bị y nói như vậy cũng không giận dữ, y chỉ cười nhẹ, Liễu Cô Phong đã quá hiểu con người y rồi, nhiều lúc y cũng giật mình, bản thân mình đã che dấu rất khá nhưng sao lại khiến cho nhiều người biết rõ bản thân đến như vậy? lúc đó Thành nhi nhìn y cười, ôn nhu nói : “ vì đó là người, chỉ cần là người ta điều biết, người muốn gì, người nghĩ gì ta điều hiểu” . Còn bây giờ là Liễu Cô Phong, tri kỷ cũng như huynh đệ của y. Tiêu Dạ Thần hốt nhiên cười khê, xem ra trên thiên hạ này, y vốn không cô đơn, vì có một Vũ Khuynh Thành, một Liễu Cô Phong.. Tiêu Dạ Thần ôn nhuận cười, dạt dào oán ý.

“ Phong, người là quá lo xa rồi...” Tiêu Dạ Thần nói : “ Sao lại có một ngày Thành nhi bỗng nhiên mất tích được” . Liễu Cô Phong cười cười, lại uống một ngụm trà : “ ta chỉ nói vậy thôi, đừng nghĩ nhiều.” Nhưng mà cả hai điều không đoán được rằng, những điều Liễu Cô Phong nói lúc này đây sau này trở nên sự thật, càng không tin được rằng, Tiêu Dạ thần vì một Vũ Khuynh Thành, máu nhuộm tam quốc, phá vỡ thế cân bằng đại lục hơn trăm năm. Khuynh đảo này thiên hạ rốt cuộc cũng chỉ vì một chữ tình !!

Vũ Khuynh Thành ngây ngẩn nhìn căn phòng đằng sau giá sách này, đơn giản thô mộc không có mất cứ gì hoa quý cả, căn phòng rộng lớn trống rỗng, trung gian chỉ có một giá vẽ cũng rất nhiều màu mực, giấy tuyên thành. Vũ Khuynh Thành run run chạm nhẹ vào giá vẽ, ôn nhu vuốt ve, lòng không biết dùng từ nào diễn tả xúc cảm lúc bấy giờ. Căn phòng rộng lớn, trên tường rất nhiều bức họa, họa cùng một người. Một thiếu nữ đang say mê nhảy múa giữa cánh đồng thảo nguyên trùng trùng hồ điệp, không thấy rõ dung nhan, chỉ là hình dáng nhưng lại khiến cho nàng quen thuộc đến kì lạ. Thiếu nữ mỗi một động tác xoay tròn, một cái giơ tay, một cái tung người điều được vẽ rất tinh tế, hồn của bức tranh xinh động đến mức nàng như thấy thiếu nữ ấy đang trước mặt mình nhảy múa. Người vẽ nên những bức tranh này, đã dồn bao nhiêu tình cảm, bao nhiêu tương tư si luyến mới khắc họa xinh động như thế. Căn phòng hàng chục bức

tranh cùng họa một người , mỗi một bức tranh như một cơn gió xoáy chặt vào lòng nàng, khiến cho tâm không sao tĩnh lặng, từng đợt liên hồi nẩy lên, Vũ Khuynh Thành khẽ đặt tay lên bức tranh cuối cùng ngay một góc gian phòng, bức họa duy nhất vẽ rõ khuôn mặt thiếu nữ, nhẹ nhàng mơn trớn. Thiếu nữ trong họa dung mạo khuynh thế, ngũ quan tuyệt đẹp, nàng đang ôn nhu nở nụ cười, trên tay ôm một tiểu bạch hổ đang lim dim ngủ , bất giác khóe môi vẽ nên nét cười ôn nhu vô cùng. Đưa tay đi xuống, khẽ vuốt ve dòng chữ nhỏ, nét chữ quen thuộc :

Ta yêu nàng.....Thành nhi!

Tiêu Dạ Thần

Tức thời Vũ Khuynh Thành cảm thấy khóe mắt cay cay, tại sao nam nhân đó, mỗi một việc liên quan đến hắn điều khiến nàng dễ dàng thể hiện sự yếu đuối của bản thân, dễ dàng rơi lệ...Tiêu Dạ Thần, người là đại boss dẫn, tại sao lại ngốc như vậy chứ!! Lúc trước hắn nói bốn năm đối nàng nhất kiến chung tình, nàng chỉ cười nhẹ trôi qua, chưa từng nghĩ hắn dùng tình như vậy sâu, yêu lại như vậy thâm trầm ...khiến cho nàng cảm động cơ hồ muốn khóc. Một nữ nhân được nam nhân yêu đến như vậy, rốt cuộc còn gì để cầu đây. Tiêu Dạ Thần người không thể non hẹn biển cùng ta sống chết, những mỗi khi ta tịch mịch nhất người ôm lấy ta, mỗi khi ta mệt mỏi nhất người cho ta dựa vào, mỗi khi ta quay đầu lại có người ở đằng sau nở nụ cười ôn nhu nhìn ta, tiêu dạ thần...ta...

Tương tư bốn năm, tình hóa thành si

Tưởng nhớ bốn năm, tình hóa thành luyến

Muốn buông nhưng buông không được

Muốn quên lại càng nhớ đậm sâu

Ngốc cũng được, điên cũng được

Khờ cũng vậy, dại cũng thế

Yêu như vậy sâu, tình như vậy thâm

Ngày gặp lại nàng lần nữa

Tất cả hóa thành vòng chỉ nhu...

52. Chương 52: Lão Bà, Ta Yêu Người

Khi Tiêu Dạ Thần từ chỗ Liễu Cô Phong trở về, không thấy hồng y nữ tử vẫn nở nụ cười ôn nhu nhìn y mỗi khi y từ bên ngoài về, lòng lo lắng. nhanh chóng tiến đến thư phòng, thấy giá sách bị xoay ngang, Tiêu Dạ Thần than nhẹ, từng bước tiến vào. Y thấy người trong lòng mình đang ngây ngốc ngắm nhìn người trong họa, một cảm giác không tên len lỏi trong lòng, không biết dùng từ nào hình dung tâm trạng này của y, là lo lắng, là bàng hoàng, là đau lòng tất cả điều hóa thành nhu tình. Thành nhi! Nếu có thể được ta hi vọng nàng vĩnh viễn đừng bước vào căn phòng này, yêu của ta đối nàng không hi vọng nó là gánh nặng khiến cho nàng áy náy, ta hi vọng nàng có thể luôn mỉm cười mà sống. Y nhẹ nhàng tiến lại gần, mi gian ẩn ẩn ưu sầu khi thấy nàng khóe mắt đã ửng hồng, lòng ẩn ẩn đau...hai người đối diện, mâu quang sâu thẳm trong mắt đối phương chỉ tồn tại hình ảnh lẫn nhau. Tiêu Dạ Thần than nhẹ : “ Thành nhi...!!”

Lệ bất giác không biết từ khi nào cứ nhẹ nhàng len lỏi trên đôi gò má, từng giọt, từng giọt cứ thi nhau rơi, từng giọt từng giọt như một mũi kim đâm vào lòng y, khiến lòng y đau thật đau. Ba năm trước một lần y nhìn thấy nàng lệ rơi như mưa, cơ hồ đau lòng đến ngẹt thở vậy thì bây giờ nỗi đau đó còn xen lẫn hương vị ngọt ngào cùng chua xót. Đưa tay nhẹ nhàng mơn trớn, lau đi lệ cứ vương vấn nơi đôi gò má xinh đẹp ấy, Tiêu Dạ Thần ôn nhu nói : “ Thành nhi! đừng khóc..nàng khóc..ta đau!” Cũng lời nói đó ba năm trước y đã nói nhưng lần này đây lại khiến cho Vũ Khuynh Thành càng thêm rơi lệ, nàng đánh trên người y, nhỏ giọng nói :

“ Đồ ngốc, đại phiêu dân, đồ lừa gạt...” một lần nói là một cú đánh vào ngực, chỉ là đánh nhẹ thôi không có chút lực đạo nào, Tiêu đại công tử khẽ khẽ cười, cúi đầu xuống ôn nhu hôn đi lên, che đi cái miệng nhỏ nhắn

đang không ngừng lăn nhai bên tai. Tiêu Dạ Thần không chán ghét nàng nói nhiều bên tai mình nhưng hẳn luyến tiếc nàng rơi lệ. Thành nhi của y sao lại khóc được, nàng là trên đời tối đáng yêu nữ nhân, là người hẳn yêu nhất chỉ có thể mỉm cười vui vẻ từng giờ từng khắc. Tiêu đại công tử, người không biết rằng đôi khi vui mừng cảm động quá mức cũng sẽ rơi lệ sao =”=

Cũng không ai biết từ khi nào cả hai đã thượng giường, từ một cái hôn nồng nhiệt, ý loạn tình mê, từ đó mất hết cả lí trí cùng tự chủ, có lẽ là cảm tình cất giấu lâu lắm, dường như cái hôn ấy như sợi lí trí cuối cùng trong trí óc y bị đứt đi, chỉ còn lại ham muốn cùng khát vọng, ham muốn cùng nàng hòa thành nhất thể, khát vọng cùng nàng trở thành một. Lý trí, nhẫn nại, khắc chế hầu như trong còn trong mắt chỉ còn có bóng dáng yêu kiều của nàng .

“ Thành nhi ?...” y khàn khàn lên tiếng, hai tay càng ôm chặt người trong lòng vào ngực, tựa như muốn dụng nhập vào trong từng mạch máu, từng tất thịt trên cơ thể. Vũ Khuynh Thành nghe y lên tiếng, đang ý loạn tình mê bỗng dưng sức tỉnh, hai tay muốn đẩy y ra, nhưng chợt nhìn thấy ánh mắt y, nàng ngơ ngẩn. Ánh mắt nóng cháy thâm tình, thiếu đi thường ngày nhu tình cùng sủng nịnh, thêm vào đó ba phần nóng rực, năm phần yêu say đắm cùng hai phần ẫn nhẫn khắc chế, hốt nhiên Vũ Khuynh Thành nhoẻn miệng cười, thì ra thiếu niên ngày nào đã trưởng thành thành một đại nam nhân, cũng có dục vọng của nam nhân. Nhìn thấy nàng mở miệng cười, Tiêu Dạ Thần mê hoặc, hôm nay Thành nhi cười...thực dụ hoặc.

“ Có thể chứ...?” Tiêu Dạ Thần nhẹ giọng nỉ non, môi lưu luyến hôn từng chút trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần kia, nụ hôn dịu dàng như cơn gió nhẹ phả vào lòng nàng trong những ngày hè nóng bức. Vũ Khuynh Thành ôn nhu mỉm cười, mâu quang một mảnh nhu tình, Tiêu Dạ Thần! chỉ cần là người ta nguyện ý. Nàng không trả lời...!! nhưng mà Tiêu Dạ Thần , y hiểu nàng ngầm đồng ý, dù đang dục hỏa đốt người, nhưng Tiêu Dạ Thần vẫn còn lí trí, cho nên y tôn trọng lựa chọn của nàng, với y Thành nhi lời nói vĩnh viễn quan trọng nhất, Y yêu nàng cũng thật tôn trọng nàng, nàng không muốn...y không ép, y nguyện ý chờ, chờ cho đến khi nàng cam nguyện cho y. Nhưng mà nụ cười ôn nhu như nước này, ngay lập tức như một thanh kiếm chém đứt sợi dây lí trí cuối cùng của y. Tiêu đại công tử ôn nhu cười, mâu quang thâm thúy không thấy đáy giờ khắc này nóng rực nhìn nữ nhân ở dưới thân mình... (Nam Cung Dao : sao ta có cảm giác giao trứng cho ác thể này nhỉ * đổ mồ hôi lạnh*)

Nụ hôn nóng bỏng nhưng cũng không mất ôn nhu nhẹ nhàng phủ xuống trên vầng trán, đôi gò má, rồi luyến lưu nơi đôi môi kiều diễm ướt át, tay y nhẹ nhàng mơn vuốt lưng của nàng..., xiêm y từng cái từng cái rời đi, để lộ xuân quang vô hạn...

Ánh nền hui hắt tỏa ánh sáng nhẹ nhàng phản chiếu hai hình bóng quấn quýt si mê trên giường. Màn giảng xuống, che đi tất cả cảnh xuân, văng vẳng nghe đâu đây tiếng thở dốc cùng ẫn nhẫn....khiến cho người ta mặt đỏ tim đập (Nam Cung Dao : các nàng bức xúc thì thông cảm cho ta nhé, ta không biết viết cảnh H, cái này là giới hạn cuối cùng của ta rồi >”<>

Âm thanh của y nhẹ nhàng nỉ non : “ Thành nhi..nàng có biết ta khát vọng ngày này đã bao nhiêu lâu không ?” . Rốt cuộc cũng ôm được người trong lòng mình, cùng nàng hòa hợp nhất thể, Tiêu Dạ Thần chưa bao giờ thấy hạnh phúc cùng thỏa mãn như lúc này đây. Y nhẹ nhàng vuốt nhẹ dung nhan ái nhân đang say ngủ, cười khe khẽ : “ Thành nhi, nàng từng luôn trêu chọc ta vì sao cứ thích chăm chú nhìn nàng. Nàng biết không lúc nhỏ, ta từng nghe phụ thân nói qua nếu kiếp này năm trăm lần chạm mặt thì kiếp sau có thể đổi lấy một lần sát vai nhau mà qua. Ta hi vọng cùng nàng có thể kiếp sau gặp lại, như vậy...chúng ta có thể tiếp tục duyên kiếp. Ta rất lòng tham, kiếp này không đủ, kiếp sau cũng không đủ, nếu trên thế gian tồn tại cái gọi là kiếp này kiếp sau ấy, ta hi vọng có thể cùng nàng mãi mãi bên nhau. Thành nhi? Có phải ta rất tham lam, nhưng mà thật sự ta buông không được....buông xuống không được nàng..!!!” Tay y nhẹ nhàng nắm chặt lấy tay nàng, mười ngón tay đan xen nắm chặt lấy nhau, tựa như hòa cùng nhất thể, bất li bất khí ...

Từng mảnh lụa trắng tung bay theo gió, như che như mở nhân ảnh bên trong . Ánh trăng huyền hoặc trên cao tỏa ánh sáng nhẹ nhàng len lỏi qua khung cửa sổ, mùi hương đêm tối luôn khiến cho người ta dễ chịu, trong phòng âm áp dạt dào..tiếng thở đều đều..đêm buông, mọi vật chìm trong tĩnh lặng.

Sau đêm hôm đó, mọi chuyện đều đã xảy ra (Nam Cung Dao : Ồ! Chuyện gì xảy ra thì người đọc tự hiểu ^^, hơn năm mươi chương Thần Thần mới cùng Khuynh Thành viên mãn a, ta cũng thật khổ sở *_ *) cái

gọi là lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, mà còn là cháy nghìn ngụt khó dập nữa, haiz!! Có lẽ sau đêm này, mọi chuyện sẽ có nhiều biến chuyển, tỷ như cảm tình của hai người lại bước thêm một tầng mới...

Ánh nắng ấm áp nghịch ngợm qua khung cửa sổ, chiếu vào khuôn mặt y nhân còn đang mê mang trên giường, khiến cho nàng khẽ nhíu mày, mí mắt lay động như nửa mở nửa không. Tiêu Dạ Thần căng thẳng nhìn Vũ Khuynh Thành trong lòng mình, hấn đang chuẩn bị tâm lý, trời ạ! Lát nữa cùng nàng, như vậy...phút chốc nhiệt tình đêm qua của Tiêu công tử không cánh mà bay để lại một Tiêu Dạ Thần ngượng ngùng cùng xấu hổ, khuôn mặt không che dấu được nhàn nhạt ửng hồng. Tuy nhiên không một chút hối hận, lòng mãn nhãn vui sướng.

‘ Uhm...’ Vũ Khuynh Thành nhích người, cảm thấy cả người toan đau, mi gian khẽ nhíu, bỗng hình ảnh tối qua như cuộn phim lướt nhanh trong trí óc của nàng, Vũ Khuynh Thành giật mình, mắt mở lớn. Tiêu Dạ Thần ôn nhu cười, nhẹ nhàng nhu nhu mái tóc của nàng, thanh âm khàn khàn : “ sớm an, Thành nhi!” Vũ Khuynh Thành cứng ngắc quay đầu nhìn Tiêu Dạ Thần, hai người bốn mắt nhìn nhau, ngoài hình ảnh đối phương chẳng có gì in lại trong hai đôi đồng tử thâm thúy trong suốt ấy. Vũ Khuynh Thành cười khẽ, ôn nhu nói : “ sớm an, lão công” . Đây hai từ lão công quả thật có sức công phá lớn đối với Tiêu đại công tử. Hấn ngẩn người, sau đó âm thanh khàn khàn lại nói : “ Thành nhi, nàng gọi ta là gì ?”

“ Lão công” Vũ Khuynh Thành cười khẽ, Tiêu công tử không chú ý, cho nên không thấy đằng sau tai của nàng đã phấn hồng một mảnh.

“ Gọi lại lần nữa”..Tiêu Dạ Thần lòng ngứa, kinh hỉ nói...hai từ ‘ lão công’ này quả thật so với việc nắm cả thiên hạ trong tay cũng không thỏa mãn cùng vui sướng bằng.

“ Lão công..” Vũ Khuynh Thành bắt đắc dĩ, lại gọi

“ Gọi lại lần nữa...”

“>”<>

“ Lão bà...” Tiêu đại công tử lấy lòng, hiến ân cần. Vũ Khuynh Thành buồn cười nói : “ chuyện gì?”

“ Lão bà...”

“ Ân?”

“ Lão bà”

“ ừ ?...”

“ Lão bà...”

“ Tiêu Dạ Thần, ngươi khiếm tấu...” Vũ Khuynh Thành tức giận.

“ Không có gì, chỉ là muốn gọi thôi, lão bà...ngươi đừng tức giận, uống rồi thân thể” . Vũ Khuynh Thành hết nói nổi, không thèm chấp hấn, nhắm mắt ngủ tiếp, nàng cả người mệt đừ, vì ai đó...!! hừ! đã vậy còn gây ngô cười như ta đây vô số tội vậy, Khuynh Thành tiểu thư buồn bực, nàng không ngờ sẽ bị hấn ăn sạch sẽ như vậy, Tiêu Dạ Thần, ngươi đúng là phần trư ăn lão hổ !

Tiêu Dạ Thần ngây ngô cười, khoe môi cong cong tiểu dung, ý cười càng đậm, y nhẹ nhàng mơn trớn dung nhan đẹp như họa kia, mâu quang một mảnh noãn ý, như nhất tri đầm thủy khiến cho người ta như si như túy trong đó. Lão bà, ta yêu ngươi...!! Thực yêu, thực yêu....

53. Chương 53: Cầu Hôn

Hậu quả của việc đêm qua miệt mài chính là mỹ nhân của chúng ta mãi cho đến gần tối hôm sau mới trở mình thức dậy. Trăm năm nội lực quả nhiên không sai, ngoài việc đói bụng ra, Vũ Khuynh Thành chẳng có cảm giác gì khác. Vươn người đứng dậy, Vũ Khuynh Thành khe khẽ cười, xem ra hấn đã thu thập tốt lắm, quần áo cũng thay sạch sẽ cho nàng, giường chiếu cũng dọn dẹp ngăn nắp, đúng là nàng nhặt được cục phẩm lão công a.

Vũ Khuynh Thành vốn dung nhan đã tuyệt sắc, nay vừa qua một đêm lễ rửa tội, dung mạo của nàng càng thêm một phần sinh cơ rực sáng, bớt đi ba phần non nớt lại thêm vào vài phần mị hoặc phong tình, đuôi lông mày khéo mắt điều trần ngập dụ hoặc, Vũ Khuynh Thành, mỗi một động tác nhỏ dễ dàng khiến cho người ta cam nguyện diên đảo...

Cánh cửa chợt mở, cũng lúc Vũ Khuynh Thành còn đang suy tư sức tĩnh, Tiêu Dạ Thần ôn nhu mỉm cười, cầm theo mâm đồ ăn đem vào, hương thơm phức của đồ ăn bốc lên càng khiến cho bao tử của Vũ Khuynh Thành kháng nghị, Tiêu Dạ Thần cười khê : “ lão bà, lại ăn cơm thôi..!!” Vũ Khuynh Thành không khách khí chạy đến ngồi xuống, hai mắt tỏa sáng, đồ ăn do Tiêu Dạ Thần làm ngày càng hấp dẫn, tay nghề bếp núc của hắn đã luyện một cách thuần thực, những nguyên liệu đơn giản nhất vào tay hắn điều biến thành mỹ vị cực phẩm, đúng là ngon tuyệt cú mèo! Vũ Khuynh Thành hít mất thưởng thức mỹ vị cùng sự phục vụ chu đáo của mỹ nam lão công.

“ Thần! ta phát hiện, tay nghề của người càng tiến thêm một bậc...” Vũ Khuynh Thành nhâm nhi con tôm do Tiêu đại công tử bóc vỏ, chậm rì rì nói. Tiêu Dạ Thần mỉm cười sẵn sốc, ôn nhu cười : “ lão bà! Nên sửa lại cách xưng hô nha, phải gọi là lão công” . Tiêu Dạ Thần nhấn mạnh hai từ ‘lão công’, này hai từ rất có ý nghĩa với hắn a, như là minh chứng cho việc Thành nhi đã là của hắn, là thê tử của hắn. Vũ Khuynh Thành bĩu môi, chỉ là cách xưng hô thôi, cần chi chấp nhất như vậy a. Nói vậy thôi cũng tôn trọng ý nguyện của y, Vũ Khuynh Thành gật đầu, lên tiếng : “ lão công, ta muốn ăn cái kia..” chỉ tay vào món bài cốt dấm chua ngư. Nàng không thích ăn cá nhưng mà tay nghề của Thần quả nhiên khiến cho nàng dù là chán ghét cũng không thể bỏ được

Tiêu đại công tử hài lòng, hí hửng dùng đũa chọn lựa, tách xương, gấp miếng thịt cá trắng mềm đưa vào trước miệng của Vũ Khuynh Thành. Vũ Khuynh Thành không khách khí ăn đi lên, chắc!! mỹ vị a! thật ngon quá xá, tay nghề này đủ để làm đại trù khách sạn năm sao quốc tế đấy ^^ . Trên bàn, một người chăm chú ăn, một người ôn nhu sẵn sốc...cảnh tượng ấm áp vô cùng, thật ra, hạnh phúc chỉ đơn giản chỉ có vậy thôi !!

“ Thần, rốt cuộc người muốn dẫn ta đi đâu a...” Vũ Khuynh Thành nhú mi, sau khi ăn uống no nê, trời cũng chập tối, Vũ Khuynh Thành đã bị Tiêu Dạ Thần bịt mắt đưa đến nơi này. Vũ Khuynh Thành nghi hoặc, không biết hắn lại dở trò gì nữa đây, thật là...!! Nhưng mà lòng ẩn ẩn chờ mong không phải là không có.

“ Đến rồi” Tiêu Dạ Thần nhẹ giọng nói, sau đó buông hai tay ra, Vũ Khuynh Thành mở mắt, cảnh vật nơi đây khiến cho nàng choáng ngợp.

Trên cao, muôn ngàn vì tinh tú lấp lánh giữa màn đêm tạo nên máng trời tuyệt bích, vàng trắng non tỏa ánh sáng mờ mờ ảo ảo, mê hoặc nhân tâm. Ở dưới, hàng trăm đèn lồng tỏa sáng như có kì tích từ từ bay lên cao, như hàng ngàn con đom đóm khổng lồ tỏa sáng, thấp sáng cả một vùng đêm tối. Mỗi cái đèn lồng là một từ, hàng trăm cái đèn lồng lần lượt bay lên, xếp thành những dòng chữ rực rỡ, cũng khiến cho Vũ Khuynh Thành nhớn miệng cười, tươi cười rực rỡ tỏa nắng, giống như đóa hồng mẫu đơn đang nở rộ, xinh đẹp tuyệt luân...

Thành nhi! Gã cho ta được

Thành nhi! Ta thích nàng

Lão bà! Ta yêu người..

“ Thành nhi...” Tiêu Dạ Thần bên cạnh lên tiếng, lấy trong tay đóa hoa đỏ tươi như máu trước mặt Vũ Khuynh Thành, đưa cho nàng..cười khê : “ Thành nhi! Gã cho ta, được!...” Vũ Khuynh Thành đưa tay nhận lấy đóa huyết mẫu đơn yêu diễm, ôn nhu cười : “ chẳng phải cầu hôn thường là hoa hồng sao? Sao người lại tặng ta mẫu đơn” . Tiêu Dạ Thần tức thời cười yếu ớt, y nhẹ giọng nỉ non : “ với ta, chỉ có mẫu đơn mới phù hợp với nàng” . Cao quý, rực rỡ, yêu diễm cũng thánh khiết vô cùng, vạn hoa chi vương- mẫu đơn. Với lại, ta là người đầu tiên cũng là người duy nhất dùng hoa chi vương này cầu hôn nàng..Thành nhi! Nàng là độc nhất vô nhị ^^

Vũ Khuynh Thành ôn nhu vuốt ve đóa hoa, khéo môi bắt giắc cong cong tiểu ý, nàng ôn nhu nhìn y, bạch y nam nhân đứng trong trời đêm , ngạo nghễ khinh cuồng, xiêm y trắng muốt, mi mục như họa tựa như trích

tiên rơi xuống phàm trần, nam nhân cao ngạo lãnh đạm kia duy độc với nàng ôn nhu ấm áp, duy độc đối nàng nhu tình tựa hải, duy độc sủng nịnh yêu chiều nàng. Hai người chăm chú nhìn đối phương, hình ảnh đối phương vọng vào tận đáy mắt, đi sâu vào tận góc ngách con tim, chiếm toàn bộ, mãi mãi trong đó, chẳng có ai có thể vào được. Nhanh thật! mới đó mà đã hơn ba năm từ ngày sơ ngộ, gặp nhau, quen nhau, hiểu nhau, yêu nhau...tình cảm ngày càng thâm trầm, ngày càng dạt dào, giống như một gốc cây cổ thụ ngàn năm, rễ đâm sâu tận lòng đất dù có mưa bão thế nào cũng không ngừng sinh sôi nảy nở. Y đối nàng yêu say đắm tựa như dòng suối ấm cứ âm ỉ không bao giờ dứt, len lỏi qua cõi lòng lãnh đạm hờ hững của nàng. Nàng đối y, ôn nhu ấm áp, cảm tình nhẹ dịu như mưa dầm thấm đất, tựa tể thủy trường lưu, từng chút từng chút.. hai người này, vốn sinh ra là để dành cho nhau, Tiêu Dạ Thần cùng Vũ Khuynh Thành, thượng thiên an bài duyên kiếp muôn đời dai dẳng, quán quýt si mê, dù là kiếp trước, hiện tại, kiếp sau hay kiếp sau này cũng vậy, tình cứ dai dẳng..khó dứt !!

“ Thành nhi, gả cho ta được...” Tiêu Dạ Thần vẫn ôn nhu cười. Chỉ có hắn biết lòng lo lắng vô cùng, hắn tin Thành nhi yêu hắn nhưng mà nàng có lắm suy nghĩ cổ quái, nhờ không muốn thì sao? Tiêu đại công tử rồi rắm! Vũ Khuynh Thành bị câu hỏi lần thứ hai của Tiêu Dạ Thần làm cho sự tỉnh, hôm nay nàng ngăn người nhiều lắm, Vũ Khuynh Thành cười nhẹ : “ Thần! ta nhớ đã từng kể với ngươi, nam nhân khi cầu hôn nữ nhân phải có gì nha?” Vũ Khuynh Thành trêu tức làm khó dễ hắn, hắn hôm nay bỗng dưng đáng yêu như vậy, không khi dễ thì thật là đáng tiếc. Tiêu đại công tử lòng lộ bộp, lúc trước Thành nhi nói với hắn quê nhà của nàng khi thành thân thì hai người có cặp nhẫn, nhưng mà ở đây hắn đã tìm nhiều điểm trang sức nhưng không có cái loại đó. Tiêu Dạ Thần ai oán, tại sao ở đây lại không có cái gọi là nhẫn kia chứ, làm cho Thành nhi tức giận

Vũ Khuynh Thành nhìn Tiêu đại công tử ai oán, suy tư, bỗng phì cười, đưa hai tay véo má Tiêu Dạ Thần, xúc cảm vẫn tốt như vậy a, làn da của hắn càng mềm mại hơn da em bé nữa. Vũ Khuynh Thành lấy trên cổ xuống sợi dây chuyền nàng đeo nhiều năm, trên đó có một cặp nhẫn bạc tinh xảo khéo léo. Đó là nhẫn đôi khi ở hiện đại nàng thấy đẹp nên mua về, đeo hơn mười năm trên người, không ngờ có một ngày lại dùng đến. Vũ Khuynh Thành lấy chiếc nhẫn đeo cho Tiêu Dạ Thần vào ngón áp út, sau đó đưa cho Tiêu Dạ Thần chiếc nhẫn còn lại, Tiêu Dạ Thần mỉm cười lấy chiếc nhẫn ấy đeo cho nàng, nhẹ nhàng mơn trớn bàn tay nhỏ bé, y cười khê, khuynh quốc khuynh thành. Thì ra Thành nhi đã chuẩn bị tốt lắm!!

Nhìn biểu hiện đắc ý của y, Vũ Khuynh Thành thấy có chút chói mắt, nàng chu môi nói : “ Tiêu Dạ Thần, ta chưa muốn nói là muốn gả cho ngươi a” . Tiêu đại công tử ai oán : “ Thành nhi! Tâm của ta là của nàng, người của ta cũng là của nàng, nàng không thể dùng xong là phụ trách nhiệm nha!” Vũ Khuynh Thành đầu đầy hắc tuyến nhìn thấy biểu hiện ủy khuất của Tiêu đại công tử, Vũ Khuynh Thành cười cười : “ tốt lắm, vậy ta chịu trách nhiệm, ta thú ngươi là được!” Một câu nói làm cho Tiêu đại công tử cứng người, nhưng rất nhanh y tà tà cười : “ Thành nhi, nàng thú ta thì mọi việc nàng phải tự làm lấy nha, cơm nước, quần áo, chi phí...” Vũ Khuynh Thành đầu đã bắt đầu bốc khói, có ai nói cho nàng nam nhân này là ai không, từ bao giờ hắn lại có biểu hiện phúc hắc thế kia. Ô.ô...Thần hân ngậy thơ đáng yêu của nàng đâu rồi, Vũ Khuynh Thành mặc niệm.

“ Stop! Tiêu Dạ Thần, ta gả cho ngươi là được...” Vũ Khuynh Thành tức cười, giả vờ giận nói, Tiêu đại công tử biết mình đùa quá đáng khiến cho Thành nhi tức giận, bèn cười khê, hai tay ôm lấy hông y nữ tử vào lòng, ôn nhu nói : “ Thành nhi! Cảm ơn nàng” . Cảm ơn nàng thích ta, cảm ơn nàng đã yêu ta, cảm ơn nàng đồng ý bên cạnh làm bạn cùng ta cả đời nhất thế...

“ Ngốc nói!” Vũ Khuynh Thành mặc kệ để cho hắn ôm, cũng không dây dụa né tránh, nàng im lặng trong lòng hắn, ấm áp dị thường. Là ta cảm ơn ngươi mới đúng, cõi hồng trần vạn tượng, ba ngàn phồn hoa này, gặp được ngươi là ta may mắn, được ngươi yêu là ta hạnh phúc, được ngươi ôn nhu đối đãi là thượng thiên ban cho ta lớn nhất ân tình. Tiêu Dạ Thần, thật ra ta tưởng nói, lão công! Ta cũng rất yêu ngươi...

Đêm, thật đẹp, thật huyền ảo, giữa trăm cái đèn không minh tỏa sáng bay khắp bầu trời đen ấy khiến cho cảnh vật nơi đây càng thêm lung linh, hai người một chỗ, bạch y nam tử, hồng y nữ nhân, hai người ôm lấy nhau, ấm áp cùng nhu tình...về nên một bức tranh tình yêu ấm áp động lòng người. Không một câu thề non hẹn biển, không một câu hứa hẹn sống chết bên nhau, chỉ là khi ta đói bụng, ngươi vì ta xuống bếp. Khi ta khát nước, ngươi đã ở bên cạnh bưng sẵn cốc nước chờ ta, khi ta đau ốm, ngươi cầm lấy tay ta ngày đêm túc trực, khi ta vui vẻ ngươi lặng lẽ mỉm cười nhìn ta, khi ta đau lòng ngươi ôn nhu ôm lấy ta, không tiếng động an ủi, khi ta mệt mỏi, bờ vai của ngươi luôn bên cạnh ta, khi ta rơi lệ, ngươi ôn nhu lau đi lệ nơi

khóe mắt, ánh mắt của người càng đau hơn của ta. Khi ta tức giận, người lẳng lặng nghe ta trút giận, khi ta phiền chán, người mỉm cười nghe ta hàng giờ nói chuyện vu vơ. Khi ta cất cánh bay xa thật xa, người vẫn kiên nhẫn chờ ta phía sau, đợi ta mệt mỏi quay trở về người dang rộng vòng tay ôm lấy ta và mỗi khi ta quay đầu lại, người mãi luôn đứng sau lưng ta, chống đỡ cho ta, yêu chiều, cổ vũ, ủng hộ... duy trì ta, chỉ có người hiểu được ta muốn gì, nghĩ gì, làm gì! Chỉ có người vô điều kiện bao dung ta, dung túng ta, mỗi một nhăn mi mày cười, một cái bĩu môi, một cái nháy mắt, một nụ cười lém lỉnh,... người điều hiểu rõ ngụ ý của chúng, bởi vì người đó là ta...!! Chỉ là những việc đơn giản như vậy, chỉ là những điều giản đơn như thế, nhưng mà chính đó mới là hạnh phúc, ấm áp dạt dào. Cần chi cao xa, cần chi thề nguyện hẹn ước, tình chỉ đơn giản như vậy, mà hạnh phúc luôn là giản đơn như thế, đừng có suy nghĩ xa vời bạn nhé, như vậy khi sau này nhìn lại, sẽ hối tiếc thôi...!!! Hạnh phúc đôi khi ở ngay bên cạnh, chỉ cần mở lòng mình, mỉm cười đón nhận lấy nó, bạn sẽ thấy cuộc sống của mình không quá cô đơn, buồn tẻ, tịch mịch... cũng lắm sắc màu lắm đấy!!

Nhân sinh vài chục năm, nói ngắn không ngắn, nói dài không dài, vì vậy hãy sống hết mình... như vậy, sau này sẽ không hối không tiếc. đừng để cho đến khi tóc đã hoa râu, nhàn nhạt nhớ lại rồi thở dài không nguôi vì mình đã bỏ lỡ hạnh phúc của bản thân...>"< (= "nam=" cung=" dao=" :=" ôi!=" ta=" mới=" chưa=" già=" nhưng=" sao=" đạo=" này=" hay=" cảm=" thán=" thế=" nhỉ,=" biểu=" hiện=" của=" sự=" lão=" hóa=" a,=" haiz!=">

54. Chương 54: Đã Không Tin Tưởng, Như Vậy Là Yêu Sao?

Nằm giữa đại lục, vượt trội về địa lý cũng như nhận được sự ưu ái của thiên nhiên, Trung Ngọc quốc bốn mùa xuân hạ thu đông rõ rệt, mang đến cho con người những trải nghiệm rõ ràng về thiên nhiên đất trời. Hoàng tộc Trung Ngọc quốc, chuộng văn yêu võ, nhân tài nhiều không đếm xuể, có lẽ vì vậy đứng đầu trong tam đại đến quốc Trung Ngọc vương triều đứng vững gót chân trên Ngọc Phong đại lục gần trăm năm.

Không ai biết, người thân tóm vương quyền của Trung Ngọc, không phải là cửu ngũ chí tôn Ngọc đế mà là nhị vương gia Hoàng Liệt Nhật- đại ca của Ngọc đế. Vị vương gia này bí ẩn vô cùng, chưa từng một ai thấy rõ gương mặt thật sự của y, chỉ biết lời nói của y có trọng lượng còn hơn cả đế vương, y chẳng qua không ham cái ngôi vị đỉnh đầu thiên hạ đó, nếu không người ngồi trên ngai vàng kia tuyệt đối là y. Ngọc đế là người ôn hòa, tuy nhiên dã tâm không nhỏ, sáu năm trước trong một lần yến tiệc cung đình, gặp mặt Tiêu đại công tử, thăm dò gã tiểu công chúa mình sủng ái nhất cho Tiêu công tử, tuy nhiên Tiêu đại công tử từ chối khéo léo, nhiều năm cho người truy tìm tin tức của Tiêu đại công tử, cũng có thể hiểu được ý đồ của Ngọc đế này.

Nếu như Chu đế là người dày rộng, ẩn nhẫn cơ trí, Nam đế lãnh khốc tàn nhẫn thì vị Ngọc đế này chắc chắn là vạn năm phúc hắc một bụng hồ li. Tuy nhiên, mặc dù tâm cơ thâm trầm, khắc tính không phải không có, tỷ như vị nhị vương gia bí ẩn Hoàng Liệt Nhật này hoàn toàn chính là khắc tính của ngài, không phải sợ Hoàng Liệt Nhật ảnh hưởng đến ngôi vị đế vương mà trái lại tình cảm huynh đệ giữa hai người rất tốt, năm xưa ngôi vị đế vương này cũng là Hoàng Liệt Nhật nhường lại cho ngài, chỉ là Ngọc đế Hoàng Liệt Phổ, ngài sợ... sợ có một ngày người làm sụp đổ Trung Ngọc quốc này chính là vị huynh trưởng kính yêu của mình, bởi lẽ một hồi bối quẻ của một vị lão giả, một câu tiên đoán hơn hai mươi năm về trước cứ quanh quẩn trong trí óc ngài, đuổi đi không được, quên mất cũng không thể.

Làm vua một nước, sợ nhất chính là mất nước, không chỉ có lỗi với lê dân bách tính mà còn có lỗi với liệt tổ liệt tông, năm xưa quốc gia này dùng không biết bao nhiêu tính mạng tướng sĩ, đổ không biết bao nhiêu máu tươi của con người, chết không biết bao nhiêu tổ tiên của bọn họ mới có được giang sơn gấm vóc như họa ngày hôm nay, một khi sụp đổ, ôm hận ngàn năm a.

Liên Thành cung, tổ chức tình báo lớn nhất trên giang hồ, chỉ cần đủ hoàng kim vạn lượng thì chuyện gì người muốn biết cũng có thể dò ra. Tổ chức này thành lập cách đây chỉ có ba mươi năm nhưng lực lượng của nó quả thật dài rộng vô cùng, cung chủ Liên Thành cung là nhân vật bí ẩn nhất võ lâm, ba mươi năm quét ngang giang hồ nhưng chưa một ai có thể biết rõ được gương mặt thật sự của y, chỉ biết mỗi khi hành động y đeo một cái mặt nạ màu bạc tinh xảo, chạm trổ hình bạch liên, thế gian gọi y : 'Liên thần'. Bởi vì một khi y ra tay, tuyệt đối chưa từng thất thủ.

Liên Thành cung tọa lạc chót vót trên sườn Hắc Thung-dãy núi cao nhất Trung Ngọc quốc. bước vào Liên Thành cung, cái cảm giác uy nghiêm lãnh khốc ngay lập tức đập vào mắt, tòa Liên Thành cung này hoa quý cùng đồ sộ vô cùng, quy mô tựa như một tòa cung điện tráng lệ nằm ngạo nghễ trên dãy Hắc Thung vậy. Tận sâu bên trong tòa cung nguy nga này, là một Hàn động, nơi đây là cấm địa của Liên Thành cung, không ai có thể bước vào trừ phi người đó muốn xuống địa ngục. Hàn động, tên cũng như ý nghĩa, tòa động lạnh như băng, nhiệt độ của nó lúc nào cũng âm độ, lạnh rét, người có võ công tuyệt đỉnh cũng chỉ ở dưới đó được vào canh giờ vì khó chống được cái rét buốt óc của tòa Hàn động này.

Tuy nhiên lạnh lẽo như vậy, không có nghĩ là không có người, cũng không có nghĩa là không ai dám vào. Chẳng hạn như ngay lúc này đây, một hắc y nam tử đang chậm chậm bước đến, cước bộ trầm ổn nhẹ nhàng, xung quanh nam tử này tỏa nhẹ lãnh khí, đôi băng mâu lãnh khốc khiến cho người ta chùn bước khi nhìn vào nó. Hắc y nam tử tuổi chừng ba mươi, gương mặt tuấn mỹ dương cương, đôi ưng mâu lãnh khốc, hàng mày kiếm ngạo nghễ càng khiến cho dung mạo tuấn mỹ kia thêm một phần bá khí, bạc môi mỏng, lạnh lùng. Nam nhân này, mỗi một gợn tay nhắc chân, mỗi một cử chỉ nho nhỏ đều biểu lộ khí phách quân lâm thiên hạ, khiến cho người ta kính ý cùng ngưỡng mộ. Hắc y nam tử không nhanh không chậm bước vào hàn động, mi gian lạnh lùng lúc này bỗng dung nhẹ nhẹ đau xót, đôi ưng mâu lãnh khốc kia dường như nhu lại, noãn y nhẹ nhẹ. Hắc y nam tử bước thật chậm, thật chậm như thể đang sợ đánh thức người nào đang ở trong Hàn động này vậy.

Hàn động, bên trong lạnh lẽo nhưng sáng rực, những viên dạ minh châu tỏa sáng khiến cho căn u động này sáng sủa hẳn lên, hàn động không quá lớn, đằng sau cánh cửa bằng dày cứng kia là một hàn giường, chiếc giường lạnh lẽo ngọc bích, trên giường đang nằm một giai nhân, đúng vậy một giai nhân. Phải nói như thế nào về nữ nhân này nhỉ, dung mạo đẹp tựa thiên tiên giống như Hằng Nga lơ đãng dạo chơi dưới phàm trần chẳng may mãi vui quên mất đường về, ngủ lại chốn nhân gian này vậy. Ngũ quan tuyệt bích, mi mục như họa, đôi mắt nhắm lại chỉ để lộ hàng mi dày rập rờn như cánh bướm xinh đẹp, cái mũi tinh xảo khéo léo, môi anh đào xinh đẹp chỉ là nhợt nhạt không có chút máu. Nếu như xem nhẹ nữ nhân này cả người nhợt nhạt thì chắc chắn người sẽ cảm thấy nàng ta đang bình yên ngủ thôi, chỉ có điều...người này không có chút sinh khí.

“Thành nhi..!” hắc y nam tử ôn nhu lên tiếng, thanh âm khản đặc không giống như âm thanh của một nam tử ba mươi tuổi. Y nhẹ nhàng mơn trớn dung nhan như họa của người trên giường, mi gian đau xót vô ngần, khiến cho người ta không thôi ngạc nhiên, rốt cuộc nữ nhân này là ai lại khiến cho kẻ lạnh lùng như y lại hóa thành nhiều chỉ như vậy?

“Thành nhi...!!” Y lại lên tiếng, âm thanh như nỉ như non, như lời ái nhân nhẹ nhàng vỗ về, ánh mắt y từ lâu rút đi vẻ lãnh khốc chỉ còn lại nhu tình đậm sâu cùng đau đớn khôn cùng, y mở miệng, âm thanh vẫn như vậy khản đặc : “Thành nhi, nàng ngủ thật lâu...đến khi nào mới tỉnh lại nha, ta chờ nàng, chờ nàng đã hơn hai mươi năm rồi” . Y cầm lấy tay của nữ nhân trên giường, áp đôi tay lạnh như băng kia vào khuôn mặt của y, nhân khí nhẹ nhàng tỏa trên đôi tay lạnh như băng của nữ nhân khuynh quốc khuynh thành này. “Thành nhi! Nàng biết không, ba năm trước ta từng gặp một tiểu cô nương, cô nương ấy thật sự rất giống, rất giống nàng khiến cho ta cứ ngỡ nàng như đứng trước mắt ta, nở nụ cười nghịch ngợm nhìn ta” . Y vùi mặt mình vào đôi tay lạnh băng kia, khe nức nở, lúc này đây y như một hải tử lạc đường, mịt mờ cùng mê mang, mang theo khối cùng bất lực, bóng lưng bỗng nhiên cô tịch đến vô cùng, y lại cười khê, chỉ có điều nụ cười này của y chưa chót đến xót lòng : “chỉ là, Thành nhi...chung quy không phải nàng!!”

Y rất mệt, rất mệt, thực sự rất đau, rất đau, đau đến chết lặng nhưng y lại không thể chết, nếu như cái chết là điều sợ hãi của con người thì đối với y lại là một sự giải thoát, nhưng y lại không thể chết, y rốt cuộc phải làm như thế nào đây, hốt nhiên y mịt mờ. Trên đời này,nếu như..nếu như có hai từ là ‘nếu như’ ấy thì tốt biết bao, như vậy y cũng không sẽ hối hận đến như vậy, cũng sẽ không điên cuồng đến như vậy, nếu như y biết trân trọng, biết tin tưởng, thì liệu rằng kết cục giữa y và nàng có đến bước này đây? Y luôn hỏi mình như vậy, hơn hai mươi năm, y luôn tự hỏi mình như thế, chung quy vẫn không có câu trả lời, nhưng mà y biết y hối hận rồi, thật sự hối hận, hối hận đã không tin tưởng nàng, không trân trọng nàng, để cho đến khi nàng đi rồi...để lại y cô đơn giữa cõi trần thế này, y mới biết, tình của mình dành cho nàng không bằng yêu của nàng dành cho y dù là một nửa.

Y quyền cao chức trọng, y bề ngễ lãnh khốc, coi trời bằng vung, y thiếu niên anh hùng đắc chí luôn xem thường người khác. Không phải y kiêu ngạo mà là y có đủ bản lĩnh để ngạo nghễ với thế gian. Y từng là

đương kim thái tử Trung Ngọc quốc, y là chiến thần của Trung Ngọc quốc đồng thời cũng là Minh chủ võ lâm của Ngọc quốc. Y tuấn mỹ hơn người, y tài năm hơn người, y cuồng vọng hơn người, y là Hỏa Liệt Nhật. Y phong lưu đa tình, tùy ý tiêu sái, nữ nhân nhiều vô số kể, hồng nhan tri kỷ khắp nơi, y đa tình nhưng không lạm tình, y phong lưu nhưng không hạ lưu, nữ nhân đối y, điên cuồng vô số, song kẻ lãnh tình như y lúc nào cũng cười nhạt phớt qua, mãi cho đến khi y gặp được nàng....

Trong cơn mưa đào hoa rực rỡ ấy, trong cái sắc hồng hoa tuyệt diệu ấy, nàng bạch y trắng muốt, mi mục tuyết luân, quay đầu mỉm cười ôn nhu nhìn y, khoảnh khắc ấy, bóng hình giai nhân ấy khắc sâu trong lòng, không thể quên được. Bạch y nữ tử, dung nhan khuynh thành khuynh quốc, mi gian điểm đóa hồng liên, sóng mắt ôn nhu ấm lòng, tiểu dung nhan nhạt nõn ý, đẹp đến thánh khiết khiến cho người ta không dám đến gần, chỉ sợ một động tác quá thô lỗ sẽ tiết bẩn đến dung nhan quá thánh khiết ấy, lúc đó, Hỏa Liệt Nhật, y trong lòng chỉ có một câu nói chính là : nữ tử này nhất định sẽ phải là của y...

Nữ tử ấy tên gọi Liên Thành, nữ tử ôn nhuận như nước, thông minh sắc xảo vô cùng ấy khiến cho y cơ đồ điên đảo, tâm của y bị nữ nhân ấy vĩnh viễn cướp đi, không bao giờ trả lại....

Liên Thành! Nàng trả lại cho ta, trả tâm lại cho ta, trả lại một Hỏa Liệt Nhật phong lưu tiêu sái, không vướng ai chữ ái tình đảo điên đó.

Hoàng Liệt Nhật, tâm của ngươi, ta không cần.

Thành nhi! Dù cho nàng không thương ta, nhưng nam nhân của nàng nhất định phải là ta.

Hoàng Liệt Nhật, ngươi bá đạo vô lý.

Đúng vậy, ta là bá đạo vô lý, nhưng ta hết cách.

Hoàng Liệt Nhật, ngươi buông đi, chúng ta...không hợp nhau

Không phải ta không muốn buông, mà là buông không được..

Trời mưa như vũ, như bão, mưa đến choáng ngợp, bạch y nữ nhân chạy trong mưa, cả người ướt đầm, ôn nhu cười nhìn y mà nói:

“ Hoàng Liệt Nhật...chúng ta...cùng điên đi”

“ Thành nhi! Nàng nhất định ...thích ta đúng không”

Hoàng Liệt Nhật, với ta...yêu là tin tưởng cùng trân trọng, ngươi..làm được không. Bạch y nữ tử mê mang, Hoàng Liệt Nhật, nam nhân này chiếm lấy lòng nàng, bá đạo cướp mất tâm nàng, nàng thích hẳn, nàng yêu hẳn, nhưng mà nam nhân này có thể cho nàng yêu mà nàng hi vọng không?

Hai năm sau

“ Liên Thành! Nói a, nàng nói...mọi chuyện không phải như thế này đúng không, Liên Thành...nàng nói a....” y điên cuồng gào thét, nắm lấy vạt áo nàng lớn tiếng vấn, đôi ưng mâu lạnh như băng cùng tàn khốc. Tâm y tưởng chừng như bị ai đó bóp nát, vỡ vụn, máu tươi đầm đìa khi y nhìn thấy nữ nhân mà y yêu không một mảnh vãi trên giường cùng nam nhân khác.

“ Hoàng Liệt Nhật, ngươi...có tin tưởng ta hay không” . Bạch y nữ tử thê lương cười, lệ trong mắt rơi như mưa. Thiên hạ có thể không tin nàng, cả thế gian này có thể phỉ nhổ nàng, chỉ có y...có y là không được.

“ Ta....” y thất thố, không dám nhìn vào đôi mắt của nàng, sự nghi ngờ, sự phản bội chiếm lấy cả tâm trí y, y điên cuồng...

“ Hoàng Liệt Nhật...ngươi ...không tin ta....thật sự..không tin ta” , bạch y nữ tử cười khẽ, vẫn như vậy ôn nhuận vô cùng, thất hồn lạc phách bước đi. Nàng không muốn giải thích cũng không muốn đối diện cùng y, một lần không tin sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba...nàng yêu rất cực đoan, rất ích kỷ, một vết sẹo nhỏ cũng đủ làm lòng nàng đau đến triệt phế tâm can, yêu của nàng, không dung nhập dù chỉ là một vết nứt nhỏ, như vậy Hoàng Liệt Nhật...chúng ta..ly đi..

“ Ngươi không được đi, ngươi là của ta, là của ta, dù ngươi phản bội ta nhưng ngươi tuyệt đối không được rời khỏi ta, Liên Thành, ngươi có nghe rõ không...” y điên cuồng giày vò nàng, một đêm mưa gió tầm tã,

một đêm sấm giông đầy trời, y điên cuồng chiếm lấy thân thể nàng, từ nay về sau tình đoạn....vết thương lòng không bao giờ...khép lại.

Hôm sau gặp lại, bạch y giai nhân, mi mục như họa, ôn nhu mỉm cười nằm trên giường, an tường đi vào giấc ngủ, vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại. Tuyệt thể dung nhan an tường ngủ dung khiến cho người ta không dám quấy rầy, giống như nhiều năm về trước trong cơn mưa đào hoa rực rỡ ấy nàng mỉm cười ôn nhu nhìn y, thánh khiết khiến cho y không dám bước lại lần, chỉ là...tại sao nàng...không mỉm cười ôn nhu nhìn ta...

Hoàng Liệt Nhật, ta từng nói với ngươi, đã không tin tưởng, tuyệt đối không phải là yêu mà ta muốn

Hoàng Liệt Nhật....ta và ngươi từ nay về sau...ân đoạn nghĩa tuyệt

Y sai rồi, y điên rồi cho nên y mới như vậy đối nàng, y thật sự điên rồi..., y không xứng, y thật sự không xứng có được tình của nàng, y sai rồi, là y đã sai, y ...không tin tưởng nàng, cao ngạo như nàng..sao y lại như vậy đối nàng được? như vậy...chỉ bấy nhiêu thôi, cũng đủ đưa y xuống địa ngục

“ Thành nhi...đừng, ta cầu nàng, cầu nàng mở mắt nhìn ta...Thành nhi! Đừng mà...cầu nàng. Ta sai rồi, ta sai rồi, là ta không đúng, là ta nên tin tưởng nàng, là ta ngu ngốc...Thành nhi cầu nàng...” y thất thanh la lớn, y nghe ngào nức nở, y cần xin tha thiết. Nhưng rốt cuộc bạch y giai nhân ấy vĩnh viễn không mở mắt nhìn y, vĩnh viễn không nở nụ cười ôn nhu ấy với y. Là y đã sai, kẻ hãm hại nàng đáng chết trăm lần nhưng y lại đáng chết vạn lần...

Hoàng...Liệt...Nhật...nếu như có kiếp sau...ta không mong ..gặp lại ngươi...như vậy sẽ không đau không thương. Nếu như nhân sinh có kiếp sau, ta nguyện làm gió ngao du khắp nơi, ta nguyện làm mây ngơ ngẩn cả đời, ta nguyện là tảng đá vô tri vô giác, như vậy không có tâm sẽ không yêu, không có tâm sẽ không đau, không có tâm sẽ không khóc....

55. Chương 55: Vết Thương Lòng

“ Thành nhi? Nàng biết không, nữ nhân hãm hại nàng, ta khiến cho nàng ta sống không bằng chết, chẳng phải nàng ta thích hãm hại người khác sao, ta khiến cho nàng ta ở dưới thân hầu hạ hàng trăm nam nhân khác, đầy đọa cho đến chết...” y vẫn mỉm cười ôn nhu nhìn bạch y nữ nhân trên giường, nhẹ giọng nỉ non, đôi ưng mâu nổi lên thị huyết cùng căm hận. Nếu không phải nữ nhân đáng chết đó sắp đặt, nếu không phải nữ nhân ngu ngốc đó làm như vậy, chúng ta sẽ không đi đến nước này. Hỏa Liệt Nhật hốt nhiên cười khê! Không! Không phải, Thành nhi, nàng nói không sai, là ta ko tin tưởng nàng...chỉ nhìn thôi đã kết tội nàng, dầy vò nàng...nữ nhân kia tội một ta tội gấp trăm lần, nàng nói không sai, một khi đã không tin tưởng, nói chữ yêu kia...thật không xứng!!

“ Là nàng trừng phạt ta đúng không? Nàng biết rõ...không gì trừng phạt đáng sợ bằng khiến cho ta mất đi nàng đúng không, cho nên nàng dùng cổ độc đối với bản thân mình, khiến cho ta muốn chết không được, muốn sống cũng không xong đúng không? Thành nhi, nàng thật hiền lành nhưng một khi trả thù sẽ lựa chọn phương thức quyết tuyệt nhất khiến cho ta không còn đường lui...” y lẩm bẫm, mê hoặc. Ngày nàng ra đi, cái cảm giác thiên địa dường như xoay cuồng, màu sắc cả thế giới dường như mất đi, chỉ còn hai màu đen trắng, y điên cuồng hai mươi năm, y mất lí trí, y lãnh khốc, y tàn nhẫn, hai mươi năm y đã sống như vậy đây. Cổ độc mà Liên Thành dùng, tuy khiến cho nàng ta chết đi nhưng cũng không phải không thể cứu, nếu có được một Chu giáng hồng, tất khởi tử hồi sinh, như vậy mới khiến cho y điên cuồng tìm kiếm, điên cuồng chờ đợi, y vẫn mong nếu như có một ngày như vậy, chỉ cần y có thể được nhìn thấy nàng, nàng muốn như thế nào đối y điều không sao cả...

Hai mươi năm kiếm tìm, vận dụng mọi tài lực nhưng Chu giáng hồng như một truyền thuyết, y hi vọng rồi lại thất vọng..khiến cho y cơ hồ nổi điên. Liên Thành...Liên Thành...nàng quả nhiên đủ tuyệt, đủ ngoan, nhưng mà lại khiến cho ta cam nguyện điên đảo, Liên Thành...!!

“ Ngươi có chuyện gặp ta?...” âm thanh khản đặc, lãnh khốc, đôi ưng mâu sắc bén ngạo nghễ nhìn nữ tử trước mặt.

“ Là người có thể giúp ngươi...” nữ tử ôn nhu cười, dịu dàng như nước chỉ có điều phượng mâu một mảnh lạnh băng không độ ấm.

“ Nga! Người giúp ta...?” Hắc y nam tử trào phúng

“ Chậc! Liên Thành cung chủ, người chẳng phải cho người truy tìm Chu giáng hồng sao, ta có tin tức về nó...” nữ tử vẫn ôn nhu mỉm cười như nước, không xem thái độ lãnh khốc cùng trào phúng của hắc y nam nhân ra gì.

“ ở đâu?” Nam nhân lên tiếng, âm thanh vẫn lạnh như băng, chỉ có điều đầu óc rối loạn, tim đập kịch liệt, cái gọi là hi vọng bắt đầu nảy sinh trong y.

“ Đừng vội, nếu như ta đoán không sai, Chu giáng hồng ấy đã không còn trên thế gian này.” nữ tử cười khê.

“ Người...là đang đùa với bản tọa...” hắc y nam tử trầm giọng, sát khí thi triển.

“ Ha hã...cung chủ, người rất nóng vội..” nữ tử mỹ lệ cười, yêu mị vô cùng, đưa tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc của mình, nghiêng đầu nói : “ Chu giáng hồng đúng ra chín từ mười năm trước, một khi chín trong vòng hai ngày phải dùng, nếu không không có tác dụng, mà người dùng năm quả đó...Cung chủ người nói, liệu..huyết của người ấy có phải là thứ thuốc khởi tử hồi sinh tốt nhất hay không”

“ Người đó là ai?...” hắc y nam tử lại hỏi.

“ Người đó...” nữ tử khe khê cười, dung mạo tuyệt diễm!

“ Sao người lại giúp ta...” hắc y nam tử cười lạnh

“ Haiz! Chẳng qua ta rất nhàm chán thôi...” nữ tử nũng nịu, mắt đẹp đầy vẻ ai oán khiến cho hắc y nam tử run rẩy, y khê cười, nụ cười nhạt nhẽo : “ thì ra đại công chúa rất nhàm chán a!” nữ tử bị y vạch trần thân phận của mình cũng không hốt hoảng, nàng tao nhã hít một ngụm trà, âm thanh lạnh lạnh, dịu dàng : “ Hoàng Liệt Nhật quả nhiên là Hoàng Liệt Nhật, uy danh mấy chục năm quả nhiên danh bất hư truyền” . Hắc y nam tử cười yếu ớt, âm thanh vẫn như vậy không độ ấm : “ đại công chúa Lam Tuyết Nhiễm...vì một nam nhân không ngại gây hấn tam quốc”

“ Hừ! nam nhân đó...đáng chết...” Lam Tuyết Nhiễm lạnh lùng cười, đôi con ngươi hiển lộ sát khí, nàng mười bốn tuổi nghe danh của hắn không thôi tò mò, một lần chạm mặt khiến cho tâm nàng loạn nhịp. Nghe đồn hắn thích vũ khúc nàng ngày đêm tập luyện nhiều lần té xỉu cũng đứng dậy kiên trì luyện tập, nàng luyện ba năm, không biết bao nhiêu vất vả chỉ để múa một khúc vũ tuyệt đẹp khiến cho hắn chú ý. Nàng cải danh tên gọi La Tuyết Nhiễm, treo danh hành nghề, vút đi kiêu ngạo của một công chúa đứng trên đài nhảy múa chỉ hi vọng hắn vì nàng mộ danh mà đến. Một năm khiến cho nàng nổi danh thiên hạ đệ nhất vũ cơ, hắn cũng từ phương xa tìm đến. Bốn năm gặp lại, dung mạo của hắn, khí chất của hắn...điều khiến nàng không thôi trầm luân nhưng mà nàng đạt được là gì. Thiên hạ ca tụng nàng một khúc vũ khiến người ta si mê, nhưng hắn xem đến trong mắt chỉ tràn đầy lạc mịch cùng thất vọng. Nàng cố ý tiếp cận hắn, nàng cố ý câu dẫn hắn...kết quả là hắn mắng nàng hai tiếng ‘vô sỉ’. Hừ! Tiêu Dạ Thần...ta đã từng nói, sẽ khiến cho người hối hận, người nhất định hối hận vì năm xưa như vậy đối ta.

Hắc y nam tử mắt lạnh nhìn Lam Tuyết Nhiễm hành vi có chút điên cuồng, lại một nữ nhân vì yêu mà hận, giống như nữ nhân đáng chết lúc trước, ánh mắt là như vậy khiến cho người ta cơ hồ muốn phun, nếu không phải nữ nhân này còn có việc cần, chỉ bằng với ánh mắt ghê tởm đó, hắn đã không ngại ra tay giết nàng ta.

“ Cung chủ....người có muốn chơi cùng ta một trò chơi không?..” Lam Tuyết Nhiễm cười khê nhìn Hoàng Liệt Nhật, mâu quang một mảnh tính kế, khéo môi cong cong tiêu dung

“ Ân?...” hắc y nam tử tự tiểu phi tiểu, hắn có chút hứng thú với kế hoạch của nữ nhân này, có lẽ hắn đã nhiều năm không có việc gì làm đi, cùng nhau điên đảo cùng nhau sa đọa, cảm giác này cũng thật không sai

Chu quốc có tục lệ, mừng bảy tháng bảy hay còn gọi là Thất tịch, đó là ngày dành cho những người hữu tình đến bên nhau. Đêm thất tịch này có từ rất lâu nhưng bắt đầu từ thời Chu Khán đế mới được rầm rộ khai triển đến như vậy,vì đó cũng là ngày đầu tiên ngài sơ ngộ ái nhân của mình. Hi vọng người hữu tình sẽ được thượng thiên chúc phúc, đây cũng là ngày nữ tử có thể phá vỡ quy tắc phong kiến , có thể lớn tiếng ngỏ lòng cùng lang quân ngày nhớ đêm mong, hi vọng thành đôi thành lứa. Cho nên việc bắt gặp đêm Thất tịch, nam thanh nữ tú tấp nập ngựa xe như nước áo quần như nem cũng không có gì là quái lạ.

Thất tịch, cũng là ngày Bạch Vân Tâm cùng Lạc Hạ Dương sơ ngộ lúc bảy tuổi, mối tình Niệm Tâm hồ vương vẫn trần thế trở thành một đoạn truyền kỳ lương duyên khiến cho người ta khắc cốt minh tâm....

Thất tịch, đêm này...cũng kết nên những cặp phu thê ân ái đến bạc đầu giai lão, cũng khiến cho thế gian viết nên nhiều đoạn truyền kỳ tình yêu tuyệt đẹp, Thất tịch, mồng bảy tháng bảy, ngày lành tháng tốt, nhân duyên thiên định...

Truyền thuyết, đêm Thất tịch, phía bắc tây hồ có một gốc mẫu đơn trăm năm khô cỗi, chỉ nở hoa mỗi khi gặp được lương duyên. Người gặp được, hai người ấy, duyên phận ràng buộc ngàn năm, từ kiếp này đến kiếp khác dù là nghiệt hay duyên, chỉ biết sợi dây định mệnh quấn chặt làm một, không sao tách rời. Gốc mẫu đơn chi hoa này chỉ xuất hiện mỗi đêm Thất tịch chỉ người hữu tình mới thấy được, nhưng mà gần trăm năm nay chưa từng ai có thể thấy được gốc cổ thụ trăm năm ấy, có thể đó cũng chỉ là truyền thuyết thôi. Phía bắc Tây hồ có đoạn mê cung, sương mù lượn lờ, người vào trong đó dễ dàng lạc đường, chỉ đợi đến sáng hôm sau sương lui mới có thể đi được, cho nên đến được phía bắc Tây hồ, không phải chuyện dễ huống hi một gốc mẫu đơn lúc ẩn lúc hiện, gần ba trăm năm chưa hề xuất hiện, người ta cho rằng, đó là một truyền thuyết đẹp mà thôi.

“Thần! truyền thuyết này thực sự có thật sao?” Vũ Khuynh Thành tò mò vấn, đôi con ngươi sáng long lanh nhìn Tiêu Dạ Thần, chuyện này hay đấy, nàng với Thần đi tìm cũng vui mà.

“Thành nhi! Chuyện này ta cũng không rõ, đó là truyền thuyết vì chưa một ai gặp được...” Tiêu Dạ Thần cười khê, từ tốn giải thích, xem ra Thành nhi của hắn có hứng thú với mấy câu chuyện truyền thuyết nhỉ?

“Thần, chúng ta cũng đi tìm xem sao, sẽ rất thú vị nha?” Vũ Khuynh Thành giảo hoạt cười, tuy nàng không hứng thú với câu chuyện truyền thuyết này nhưng mà cái gọi là mê cung sương mù thật khiến cho nàng cảm thấy hứng thú, rốt cuộc mê cung đó lợi hại như thế nào mà khiến gần ba trăm năm không có ai bước qua được mê cung đó, Vũ Khuynh Thành nghi hoặc, sẽ không bày trận pháp âm dương ngũ hành gì đó đi.

“Thành nhi thấy hứng thú với cái mê cung đó sao?” Tiêu Dạ Thần buồn cười vấn, hắn tin chắc Thành nhi không cố chấp mấy vấn đề thiên trường địa cửu, tình yêu muôn đời đó, Thành nhi chỉ tò mò sương mù mê cung ấy thôi! “Thần! người quả nhiên hiểu nhất ta” Vũ Khuynh Thành tặc lưỡi, nàng không để ý câu chuyện gốc vạn hoa chi vương chúc phúc ngàn năm chân tình ấy, nếu như có duyên thì dù cách xa thiên lý cũng tương phùng không phải sao? Cần chi để ý nhiều như vậy, nàng tin, tin tưởng nàng cùng Tiêu Dạ Thần có duyên cho nên cách nhau ngàn năm thời gian, vượt qua xa lạ thời không, quen nhau, hiểu nhau, yêu nhau....

“Thần! không xong rồi...ta để quên ngân lượng ở nhà nha...” Vũ Khuynh Thành sực tỉnh, cau mày nói, nàng cùng Thần định đi ra ngoài ăn cùng dạo chơi, chi phí phải có, không định ăn bá vương cơm? Vũ Khuynh Thành thở dài: “Thần, người có đem theo ngân lượng không?” Tiêu Dạ Thần đầu đầy hắc tuyến, y cười dài: “lão bà, ta nhớ người nói tiền bạc người quản cho nên ngân lượng của ta điều để chỗ người nha.” Vũ Khuynh Thành ngượng ngùng cười, nàng chỉ nói đùa không ngờ hắn đưa thật, có người đưa ngân lượng trước mặt không nhận mới là ngốc cho nên nàng cũng không khách khí thu lên, haiz! Bây giờ mới thấy tai hại a.

“Thành nhi, để ta về phủ một chuyến, nàng đứng đây chờ ta...một lát sẽ trở lại ngay” với khinh công của y thì chưa đầy một chén trà thời gian sẽ quay lại cho nên y dặn dò nói. Vũ Khuynh Thành gật gật đầu, vậy cũng được, đúng là đi ngoài đường không có ngân lượng sẽ thật phiền phức. Nàng cười khê: “ta ở đây chờ người”. Tiêu Dạ Thần cười cười, sau đó xoay người dùng tuyệt đỉnh khinh công biến mất giữa phố xá ngàn người qua lại. Vũ Khuynh Thành nhìn bóng lưng y khuất dần, sau đó xoay người đến ven hồ gần đó ngồi xuống, nàng ngồi đây chờ y, dù gì không có y đi cùng nàng cũng không có hứng thú đi dạo phố.

“Cô nương, có muốn bản đạo bói một quẻ không?...” một giọng nói vang lên, lão giả mặt mày hồng hào, râu tóc bạc trắng, tiên phong đạo cốt, người vận trường bào phiêu dật, đôi con ngươi hữu thần sáng láng, dường như mọi chuyện thiên hạ đều không qua nổi cái nhìn quá thấu đáo của vị trưởng giả ấy.

“Bán tiên Viêm Thiên” ngay lập tức trong đầu óc của Vũ Khuynh Thành nghĩ ngay đến vị kỳ nhân này, thiên hạ nổi danh bán tiên Viêm Thiên, thần cơ diệu toán, bói thuật, chiêm tinh, bặc quẻ, đoán trước thiên ý, vân du tứ phương, thần long thấy đầu không thấy đuôi, người này chính là Viêm Thiên? Vũ Khuynh

Thành đậm cười, lễ phép chào lão giả, nàng cười khê : “ nhân sinh...đến rồi cũng sẽ đến, như vậy biết trước biết sau có khác sao?” Tức thời, lão giả ánh mắt tán thưởng, lão vuốt chòm râu trắng muốt của mình, âm thanh trầm thấp hữu lực : “ cô nương, không phải là người ở đây” . Vũ khuynh thành một thoáng kinh ngạc nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh, nàng ung dung cười, khê nhắm mắt như thừa nhận lời của lão giả. Nàng quả thật không phải người ở đây, nàng là người hiện đại kia mà.

“ Cô nương không muốn quay về sao?...” Lão giả cười , đôi mắt sáng ngời hữu thần nhìn trực tiếp vào đôi thủy mâu xinh đẹp của Vũ Khuynh Thành

56. Chương 56: Đêm Thất Tịch

‘Trở về...’ hai từ này là hai từ nàng hằng đêm ao ước nhưng mà tại sao lại là lúc này...Vũ Khuynh Thành mê mang. Nàng nhìn vào lão giả, âm thanh mê hoặc : “ có thể trở về sao?” Lão giả gật đầu mỉm cười, ngài ôn tồn giải thích : “ chuyện của cô nương không phải là dị tượng gì, thời không có một hồ đen, cứ vài trăm năm sẽ có một người từ dị giới đến đây, đó là lỗ hổng của thời không” . Lão giả nhàn nhạt thở dài : “ người đến đây tự có cơ duyên” . Vũ Khuynh Thành ngẩng đầu kiên định nhìn lão giả : “ như vậy...nếu quay trở về còn có thể quay lại sao?” Nàng thật sự rất nhớ lão ba lão mẹ của mình, nhớ lão huynh của mình, nàng thực sự rất nhớ , rất muốn quay về. Lão giả thở dài lắc đầu, âm thanh xa xăm như còi u linh vọng về : “ dị tượng trăm năm đột biến một lần, không phải lúc nào cũng có. Nếu đã trở về, thì không còn đường quay lại”

Vũ Khuynh Thành hai tay không biết từ lúc nào bấu chặt vào vạt áo, những ngón tay trắng bệch cho thấy tâm trạng của chủ nhân nó khá khẩn trương, tuy nhiên nàng vẫn ung dung cười, nhẹ nhàng ôn nhuận : “ nếu đã là dị tượng trăm năm có một lần, như vậy...” lão giả mỉm cười, ôn thanh nói : “ nếu như ta đoán không lầm, bảy bảy bốn mươi chín ngày sau tại phía bắc Tây hồ, lúc âm thịnh dương suy nhất, trên trời cao sẽ kết nối bảy vì sao thất đẩu, thời không có hi vọng một lần nữa mở ra, cái này là hiếm thấy, ngàn năm có một, tiểu cô nương nếu muốn về...đó là cơ hội duy nhất, nên nhớ ...phải suy nghĩ cho cẩn thận, đừng để hối hận sau này...” lời nói vừa dứt, lão giả cũng biến mất không thấy, Vũ Khuynh Thành giật mình không thôi. Người này quả thật là bán tiên!

“ Phía bắc Tây hồ, bảy bảy bốn mươi chín ngày sau ư...” Vũ Khuynh Thành mê mang, nàng ...có quay về không? Nếu như câu hỏi này hồi lúc ba năm trước nàng đã không ngại gật đầu nhưng mà giờ khắc này đây quả thật khó khăn, bởi vì người nàng yêu ở trong này...nam nhân đó đã lấp đầy lòng nàng, nàng chung quy là luyện tiếu buồn hân. Vũ Khuynh Thành than nhẹ, không biết từ lúc nào đã hòa cùng đám người tấp nập, không ý thức được mình đã đi cách xa nơi nàng ngồi chờ đợi Tiêu Dạ Thần, cứ vô thức thần thờ bước đi, đến khi định thần lại, nàng chợt không biết là mình ở chỗ nào nữa, không một bóng người, tất cả là sương trắng, trắng toát bao quanh lấy nàng, hơi lạnh bao quanh, vân vụ mờ ảo, thực thực hư hư khiến cho nàng không sao tìm được lối đi.

Không lẽ nàng vô tình bước đến mê cung sương trắng này sao? Vũ Khuynh Thành chán nản, nàng làm gì a, rõ ràng đang đợi Thần vì cố gì lại đi đến nơi này, hân quay lại nhất định lại lo lắng cho xem , Vũ Khuynh Thành tự mắng mình ngu ngốc, nhíu mi nhìn tình cảnh nơi đây, chết tiệt! chỉ toàn sương mù lượn lờ. Vũ Khuynh Thành thi triển khinh công nhanh chóng vận nội lực bay lên cao để dễ dàng quan sát đường đi. Nội lực mạnh quả nhiên giúp ích được nhiều thứ, Vũ Khuynh Thành tuy bay lên khá cao nhưng không có điểm tựa thành ra cũng khó phán đoán lối ra, đành thử vận hướng phương bắc tiến đến vậy, không biết đi bao nhiêu lâu chợt Vũ Khuynh Thành lắc mình sang một bên, dường như thoát khỏi cái đám sương mờ bám theo dai dẳng ấy, thở phào nhẹ nhõm. Vũ Khuynh Thành tiếp tục tiến về phía trước, cảnh tượng nơi đây quả thật khiến cho nàng không thôi choáng ngợp.

Dường như nơi đây không có bóng đêm, bốn bề rực sáng như ban ngày, thảo nguyên mênh mông xanh thẳm, dải cỏ non mềm tãi tạt tít tắp phía chân trời, dòng sông xanh trong mắt uốn lượn khắp thảo nguyên, cách đó không xa một gốc mẫu đơn trăm năm vươn mình sừng sững, chỉ là gốc cằn cỗi khô héo không một bông hoa thoi, Vũ Khuynh Thành kinh ngạc, không lẽ trong truyền thuyết gốc đào mộc này có thật. Chân cứ bắt giác tiến lại gần, đưa tay nhẹ nhàng vuốt lấy gốc cổ thụ âm thanh thì thầm : “ quả nhiên có thật!” nàng là may mắn hay là vận mệnh đây, Vũ Khuynh Thành thoáng chốc mê mang.

Thôi! Thôi!..thuyền đến đầu cầu tự nhiên sẽ thắng, Vũ Khuynh Thành lắc lắc đầu, nằm dựa vào gốc cây, trầm nghĩ : “ đợi vài canh giờ sương tan đi, nằng ra ngoài tìm Thần” . Đưa tay đùa giỡn những chú hồ điệp quanh đó, Vũ Khuynh Thành lúc này đây, hồng y phấp phới, ba ngàn tóc đen tùy ý phiêu dạt, dung nhan tuyệt mỹ, nằng an tường dựa vào gốc cây trăm năm, hồ điệp cứ vương vấn phiêu lượn quanh nằng, vẽ nên bức tranh mỹ nhân đồ tuyệt đẹp, cái gọi khuynh quốc khuynh thành xem ra đối với nữ nhân này quả thật chưa đủ.

Có lẽ vì gió thật mát, có lẽ vì khung cảnh nơi đây êm đềm quá, cho nên Vũ Khuynh Thành bất giác chớp mắt lúc nào không hay, hàng mi dài cong vút rạp rờn che đi đôi con ngươi trong suốt tuyệt đẹp, nằng an tường ngủ dung, cách xa mọi lo lắng vướng bận, nhưng mà bên ngoài kia Tiêu đại công tử gấp gáp vô cùng, khi y lấy ngân lượng quay lại chỗ hai người giao hẹn , bóng dáng y nhân không thấy, bảo sao y không lo lắng, dù biết võ công của nằng độc bộ thiên hạ, dù biết võ công của nằng hơn y nhiều lắm nhưng y cũng không bỏ xuống được lòng lắng lo. Bởi lẽ, dù nằng có tài giỏi cỡ nào, chung quy cũng chỉ là nữ nhân, là người y yêu thương quyến luyến, mỗi một việc liên quan đến nằng, y điều cầm giữ không được lòng mình mà lo sợ, sợ một ngày, một thoáng lơ đãng nằng bỗng nhiên biến mất không thấy, không hiểu sao, dạo gần đây y thường hay có cảm giác như vậy khiến cho y cơ hồ muốn nổi điên...

Tiêu Dạ Thần khẽ cau mày, mi gian nặng trĩu ưu phiền, bàn tay nhàn nhạt xoa mi tâm, lòng than nhẹ. Liệu Thành nhi có đi đến phía bắc Tây hồ không? Bỗng nhiên y nhớ đến lời lúc nãy hai người nói với nhau. Dù không biết có hay không, Tiêu Dạ Thần vẫn nhanh chóng dùng khinh công hướng về phía bắc Tây hồ. Hi vọng nằng ở đó! Tiêu Dạ Thần càng hướng về mê cung sương trắng, không hiểu vì sao tâm ngày càng đập mạnh, có lẽ Thành nhi đang ở đó. Càng nghĩ y càng nhanh chóng vận mười thành công lực đuổi đến, đoàn sương trắng bao bọc lấy y, chẳng mấy chốc y sa vào đám sương mê cung ấy, hoàn toàn mất phương hướng. Tiêu Dạ Thần ngưng thần, yên lặng nghe tiếng gió để đoán phương hướng, phong thổi vù vù không ngừng ngay bên tai, khóe môi y cong cong tiểu dung tuyệt mỹ, y đoán được rồi....

Vũ Khuynh Thành giật mình tỉnh giấc, cảnh vật nơi đây vẫn như vậy, dường như quanh năm suốt tháng vẫn như thế, bóng tối không thể bao phủ được nơi đây vậy, Vũ Khuynh Thành than nhẹ, không biết đoàn sương trắng kia đã tan bớt chưa, có lẽ vài canh giờ nữa trời sẽ sáng, sương cũng lui đi, vậy cảnh vật nơi đây sẽ thật sự biến mất như trong truyền thuyết sao? Thế gian này quả thật có nhiều hiện tượng lạ lắm mà nhân loại không thể nào giải thích được...

Ánh mắt xa xăm hướng về nơi dòng sông xanh êm đềm đang trôi, trên cao ánh mặt trời nhẹ tủa ánh sáng vàng nhạt giắt vàng cả con sông xanh , như một dải lụa lóng lánh tuyệt đẹp, Vũ Khuynh Thành lặng yên suy tư. Lời của lão giả cứ quanh quẩn bên tai nằng, về hay không về? nếu như trở lại thì Thần sẽ như thế nào đây, nếu như không quay về, như vậy ba mẹ của nằng lại như thế nào? lời hứa năm xưa nằng từng âm thầm thề ‘Sơn vô lăng, thiên địa hợp ngô mới dám cùng quân tuyệt’ câu nói ấy nằng vẫn khắc ghi trong lòng, nếu như không có nằng bên cạnh hắn sẽ ra sao? Vũ Khuynh Thành nằng hiểu rõ nhất Tiêu Dạ Thần, nếu như nằng quay về hắn sẽ...haiz!!! Giữa hiếu và tình, lựa chọn nào cũng thật quá khó khăn...

“ Thành nhi?” Âm thanh khàn khàn trầm thấp, hữu lực mà ấm áp, âm thanh ấy quen thuộc đến nỗi, tưởng chừng cách xa thật xa chỉ hai tiếng gọi ‘ Thành nhi’ ấy, cũng khiến cho lòng nằng ấm áp đến kì lạ, Vũ Khuynh Thành xoay người nhìn về hướng nơi phát ra âm thanh. Bạch y công tử từ trong đoàn sương trắng lượn lờ bước ra, dung mạo như họa, mi mục xinh đẹp tuyệt luân, đôi con ngươi sáng ngời hữu thần nhìn nằng nhu tình tựa hải, khóe môi cong cong tiểu dung ôn nhu như nước, y từ từ tiến lại gần...

Khoảng cách giữa hai người chỉ có hơn mười bước chân nhưng với Vũ Khuynh Thành, mỗi bước chân của y tiến lại gần nằng đều khiến cho lòng nằng dâng trào niềm cảm xúc kì lạ, khó có thể diễn tả nên lời. Đây một bước hình ảnh lần đầu tiên nằng gặp y, trong rừng, dung mạo ấy tựa như khắc cốt ghi tâm vào trong lòng, ánh mắt ấy lưu luyến trong tâm khảm, không sao quên được. Đây một bước là hàng ngàn kỉ niệm như gió lá lướt trong tâm trí, y ôn nhu cười, y yêu chiều, y sủng nịnh, y quan tâm, chăm sóc khắc sâu vào từng nét kí ức của nằng, quên được sao? Lại là một bước, bạch y nam nhân ôn nhu nhìn nằng nói : ‘cả đời chỉ duy độc vì nằng甘愿’. Cũng là y nói : ‘thiên hạ này không ai có thể ép những việc mà ta không muốn làm, trừ nằng, Thành nhi!...’ khiến cho tâm nằng bồi hồi, khiến cho lòng nằng xót xa, liệu có thể vứt bỏ được sao? Lại một bước y tiến đến, ngày mưa gió tầm tã ấy, y dùng đôi tay của mình tự đào mộ chôn phụ mẫu của y, nằng cùng y trong mưa, y cười nói “ ta chỉ còn nằng”...khiến cho nằng đau triệt phế tâm can. Nam nhân đó yêu thương gia đình của mình như vậy nhưng đến cuối cùng lại vì nằng buông tha cho

báo thù....cứ như vậy, cứ như thế..từng chút từng chút một về y càng ngày càng khắc sâu trong tâm, in mãi trong lòng, có chết cũng không sao quên được, dù sau này có bước trên đường hoàng tuyền, có uống mạnh bà than...nhưng ái tình khắc cốt ghi tâm này, nàng có thể buông xuống được sao? Không được đâu, nam nhân này...hầu như đã chiếm toàn bộ tâm nàng, trí óc nàng, linh hồn nàng...khiến cho nàng luyến tiếc buông xuống. Một bước rồi lại một bước, cho đến khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn một bước chân, Vũ Khuynh Thành bất giác khoe môi vẽ nên nét cười tuyệt mỹ, mâu quang một mảnh nhu tình như nước, nàng khe khẽ cười, khuyên quốc khuyên thành...

Tiêu Dạ Thần mỉm cười đối nàng, nàng lại ôn nhu cười nhìn y, sóng mắt lưu chuyển ôn nhu, rốt cuộc trong đáy mắt hai người chỉ vĩnh viễn in bóng lại hình ảnh đối phương, không biết từ bao giờ, gốc mẫu đơn khô cỗi già nua ấy từ từ đơm hoa, những đóa mẫu đơn đỏ rực yêu diễm xòe cánh, những chiếc lá non mơn mớn vươn dậy như là đã ngủ thật lâu thật lâu. Gốc cổ thụ gần bảy trăm năm ấy chỉ trong một thoáng chốc, dường như có kì tích, hoa nở rộ, rực rỡ yêu diễm vô cùng, gió thổi mạnh, những cánh hoa lá lướt bay đầy trời, xoay vòng, xoay vòng rồi rơi nhẹ xuống mặt đất, phủ đầy trên bờ vai hai người, lưu luyến nơi vạt áo trắng muốt của y, luyến lưu lại hồng y rực rỡ của nàng, cả một trời hoa rơi xinh đẹp, mẫu đơn cao quý, yêu diễm nhưng cũng thánh khiết vô cùng. Đêm thất tịch, vạn hoa chi vương cao ngạo vì người hữu tình mà nở rộ, mối chân tình ngàn năm này rốt cuộc là duyên hay nghiệt, cũng không biết cũng không rõ, chỉ là hai người này, từ rày về sau...vận mệnh cứ như vậy buộc chặt lẫn nhau, không ai có thể tháo bỏ được, dù là bây giờ hay là ngàn năm sau cũng thế...

Ba mẹ, lão huynh...thực xin lỗi !!!

57. Chương 57: Lại Thấy Hiên Viên Tiểu Điệp

“Người là ai?...” âm thanh tràn đầy đề phòng, nữ tử khoảng chừng hai mươi tuổi, ngũ quan xinh đẹp, môi hồng răng trắng, đôi con ngươi xinh đẹp tràn đầy u uất khiến cho dung nhan thanh lệ kia mất đi một phần thanh xuân tươi tắn.

“ A ..aa..a..không ngờ giang hồ đệ nhị mỹ nhân Hiên Viên đại tiểu thư lại như hôm nay...” nữ tử khoe môi cong cong tiểu dung, một thân xiêm y hoa quý, ba ngàn tóc đen vấn ngọc châu sai cang tôn lên vẻ ung dung cao quý của nàng. Từ tốn nâng lên cốc trà, tao nhã uống một ngụm, động tác thông thả tự nhiên, khí chất hơn người, nữ nhân này tuyệt đối không phải tầm thường, lý do gì lại đến tìm mình? Hiên Viên Tiểu Điệp mê hoặc.

“ Chắc! đường đường là một mỹ nhân như hoa như ngọc vì một Tiêu Dạ Thần lại ra nông nổi này, đáng tiếc..đáng tiếc a...” nữ tử cười giễu.

“ Đừng nhắc đến hắn...” Hiên Viên Tiểu Điệp hét lớn, hành vi có chút điên cuồng. Mỗi khi nhắc đến ba chữ Tiêu Dạ Thần này nàng điều đau từng khúc ruột, nam nhân đó quả thật vô tình. Ai nói hắn ôn nhu như nước, ai nói hắn lòng dạ to lớn? năm đó nàng khiến hắn trúng xuân dược khiến cho hắn nổi giận muốn bóp chết nàng, đại ca đem nàng nhốt tại Hiên Viên sơn trang, hơn ba năm nay không cho phép ra ngoài, lại ép nàng lấy người nàng không thích, đại ca trước kia không có như vậy, hắn rất yêu chiều nàng dù nàng muốn cái gì hắn cũng sẽ mỉm cười đáp ứng vậy mà vì một Vũ Khuynh Thành lại đem nàng nhốt ở đây ba năm trời. Lúc trước, khi bị ca ca đưa từ Liễu phủ về đến Hiên Viên sơn trang nàng bị sốt cả ba ngày ba đêm, sau đó lại nổi bang, hột đỏ đầy mặt, phải mất ba tháng mới lành, nam nhân đó khiến cho nàng bị như vậy, biểu sao nàng không hận?

“ Haiz! Đừng tức giận, Tiêu Dạ Thần đó không đáng trách, có trách thì trách Vũ Khuynh Thành thôi...” nữ tử yêu diễm cười, đôi con ngươi nhàn nhạt tính kế, Hiên Viên Tiểu Điệp dù điều man tùy hứng nhưng không âm hiểm giả dối, làm sao có thể thoát khỏi tính kế của nữ tử điều luyện này được? nghe nữ tử kia nói vậy, Hiên Viên Tiểu Điệp ngừng lại hành vi điên cuồng của mình, đôi con ngươi tràn đầy oán hận. Vũ Khuynh Thành... làm sao lại không oán không hận nàng ta được, hận Tiêu Dạ Thần một thì oán Vũ Khuynh Thành mười. Nếu không có nàng ta, Tiêu Dạ Thần có đối với nàng lãnh đạm hồ hững như vậy, nếu không có nàng ta, ca ca của nàng cũng không đem nàng như vậy, nếu không có nàng ta..nàng đâu có đau đớn đến như vậy, Vũ Khuynh Thành..!...Vũ Khuynh Thành ba từ này như liều thuốc độc, độc tính nhất ăn mòn lí trí của nàng, ăn mòn lương tri của nàng. Yêu càng nhiều hận càng sâu, nhất là những cảm tình đơn phương

mất lí trí, Hiên Viên Tiểu Điệp...chính là người như vậy, vì không có được cho nên oán hận những người xung quanh, ai...

“ Có muốn trả thù không?...” nữ tử mỉm cười, ôn nhu nỉ non, khiến cho kẻ đang mất lí trí như Hiên Viên Tiểu Điệp như bắt được ánh sáng le lói trong chốn u tối nàng ta đang vùng vẫy. Trả thù? Đúng vậy, nếu như....nếu như Vũ Khuynh Thành chết nàng sẽ có tất cả...!! nghĩ đến đây bất giác Hiên Viên Tiểu Điệp nở nụ cười xinh đẹp, mê muội, vì đang ngây ngất với viễn tưởng của mình cho nên nàng ta không để ý đến ánh mắt chán ghét của nữ tử ngồi đối diện mình.

‘Hừ! đúng là kẻ điên..’ nữ tử mỉm cười, nụ cười yêu mị vô cùng, tiếp tục thưởng thức tách trà trên tay, khoe môi cong lên tiểu dung tuyệt mỹ. Trò hay sắp bắt đầu, Tiêu Dạ Thần...người gặp lại ta sẽ kinh ngạc như thế nào nha? Nữ tử khe khẽ cười, Vũ Khuynh Thành..để xem lần gặp mặt sắp đến, nàng muốn xem thử, nữ tử khiến cho kẻ lãnh tình như Tiêu Dạ Thần cam nguyện khuynh đảo sẽ như thế nào, lại khiến cho y mờ mịt tìm kiếm bốn năm trong tam quốc, khiến cho y trả giá như tình nhiều như vậy.

“ Không thấy ..?” Vũ Khuynh Thành cau mày tìm kiếm khắp nơi, rõ ràng lúc này nàng vẫn còn thấy nó ở trong vạc áo mà. Đó là cây đào mộc trầm hắc tặng cho nàng, sao lại có thể đánh mất được kia chứ? Vũ Khuynh Thành nhũ mi, không lẽ bị rơi ở đâu sao?

“ Có phải người đang tìm cái này....” một bàn tay trắng nõn đưa cây đào mộc trầm ra trước mặt Vũ Khuynh Thành

“ Cảm ơn..” Vũ Khuynh Thành vui vẻ cười, cầm thanh đào mộc trầm lên xem xét. Ngẩng đầu nhìn chủ nhân của đôi bàn tay trắng nõn ấy, Vũ Khuynh Thành ngây người, nhưng chỉ một thoáng qua, lại ung dung cười khẽ nói : “ Hiên Viên tiểu thư, lâu rồi không gặp”

“ Ân...” Hiên Viên Tiểu Điệp kiềm chế trong lòng muốn bóp chết nữ nhân này trước mặt, ôn nhu cười : “ Khuynh Thành cô nương, ba năm này người khỏe chứ?”. Vũ Khuynh Thành nghi hoặc nhìn Hiên Viên Tiểu Điệp, nữ nhân này lại dở trò gì đây, Hiên Viên Ngao không biết làm gì mà để cho nàng ta tự tại ở chỗ này, không sợ Thần ra tay sao. Nghĩ vậy nhưng vẫn trả lời theo bản năng : “ ta tốt lắm, tạ Hiên Viên tiểu thư quan tâm.” âm thanh, ngữ điệu vẫn lạnh đậm ung dung như vậy. Vũ Khuynh Thành! Người biết không, ta thật chán ghét bộ dạng này của người, dù có chuyện gì xảy ra vẫn một thái độ như vậy khiến cho người ta muốn nổi điên, Hiên Viên Tiểu Điệp ánh mắt chợt lóe lên lạnh lùng nhưng rất nhanh biến mất. Vũ Khuynh Thành vì mãi suy tư cho nên không để ý.

“ Khuynh Thành cô nương, không biết Tiêu ca ca ở đâu vậy...ta muốn xin lỗi hắn...” Hiên Viên Tiểu Điệp dịu dàng cười, sóng mắt lưu chuyển ôn nhu như nước, nàng cười nói : “ Khuynh Thành cô nương, ta muốn gặp huynh ấy xin lỗi chuyện ba năm về trước, haiz! Những gì của mình thì không thể cưỡng cầu, hi vọng lời xin lỗi sau ba năm này không quá muộn. Khuynh Thành cô nương...tha lỗi cho ta chứ?”

Vũ Khuynh Thành ngáp ngừng nhìn Hiên Viên Tiểu Điệp, nữ nhân này thật sự hối lỗi sao? Vũ Khuynh Thành nhú mi, đậm đậm lo lắng, tuy biết nàng ta không quá thật tình nhưng mà nàng cũng không thể thất lễ được, với lại nếu nàng ta thật tình mà tại nàng đa nghi quá thì sao? Vũ Khuynh Thành khe khẽ thở dài, Hiên Viên Tiểu Điệp hi vọng lần này người thực lòng, nếu như không biết hối cải đừng trách ta đây không niệm tình. Ai cũng có giới hạn của bản thân, người phạm một lần ta có thể tha cho người một lần, người biết hối lỗi ta cho người cơ hội sửa chữa, thế nhưng nếu người cứ chấp mê bất tỉnh, ta...không thể cho người cơ hội thứ hai đâu...

“ Được rồi., ta dẫn người đi tìm hắn...” Vũ Khuynh Thành nhẹ giọng nói. Hiên Viên Tiểu Điệp vui vẻ cảm tạ sau đó đi theo Vũ Khuynh Thành đến Tiêu Tương các, khoe môi cong lên nụ cười đắc ý. Vũ Khuynh Thành, màn hay đang diễn ra, hi vọng người đừng để cho ta thất vọng nha.

Men theo hướng bắc Liễn phủ, nơi ấy khá thanh tĩnh mộc mạc, nơi đây tên gọi Tiêu tương các. Vũ Khuynh Thành cùng Hiên Viên Tiểu Điệp chậm rãi bước đến, hương vị cây cỏ theo gió phả vào lòng người, chợt thấy lòng yên tĩnh lạ. Vũ Khuynh Thành khẽ mỉm cười, gió thổi ba ngàn tóc đen tùy ý phi vũ, hồng y nhẹ tung bay, dung nhan đẹp như họa, đôi thủy mầu câu hồn người nhận ôn nhu hòa hoãn ý, bất giác khiến cho Hiên Viên Tiểu Điệp đi bên cạnh ngẩn ngơ. Nữ tử này quả thật quá đẹp, dù thật sự chán ghét cùng oán hận nàng ta nhưng Hiên Viên Tiểu Điệp không thể phủ nhận dung nhan khuynh thế này của Vũ Khuynh Thành, không chỉ vậy mà khí chất ôn nhuận cùng đậm mực tuy đối lập nhưng lại vô cùng hài hòa

đối với nữ tử này. Có chăng là vì thế, Tiêu ca ca cùng đại ca của nàng ..mới nghiêng tình nhiều đến như vậy? Hiên Viên Tiểu Điệp một thoáng thất thần.

“ Có người...?” Vũ Khuynh Thành kinh ngạc, bình thường Tiêu Tương các hiem khi có người xuất hiện, chỉ có nàng cùng hắn, hôm nay là vị khách nào đây? Vũ Khuynh Thành từ từ bước đến thư phòng, định gõ cửa thì âm thanh từ bên trong vọng ra khiến cho nàng sắc mặt cứng ngắc...

Cánh cửa không đóng kín lại, khe hở cũng đủ cho nàng nhìn thấy hai bóng dáng bên trong dây dưa lẫn nhau, một nữ nhân và một nam nhân, nam nhân này quá quen thuộc, chỉ cần một cái liếc mắt nàng cũng đủ nhận ra đó là ai, còn nữ nhân kia...nàng không rõ, chỉ là thanh âm lạnh lạnh này cho thấy người này chắc chắn là một mỹ nhân khuynh thành khuynh quốc.

“ Tiêu ca ca, người ta nhớ huynh nha...” âm thanh ôn nhuận như nước

“ Ngoan! Tuyệt nhi, đợi ta làm xong mọi việc sẽ cùng muội đi tiểu ngạo giang hồ, đến lúc đó muội muốn gì ta làm cái đó được không...” âm thanh khàn khàn trầm thấp, âm thanh này ầm ập quen thuộc vô cùng, âm thanh ấy như dòng suối ấm lướt qua lòng nàng giờ khắc này lại như từng mũi kim đâm vào trong lòng vậy, đau đến nghẹt thở.

“ Huynh nha! Không phải huynh thích Vũ Khuynh Thành rồi đấy chứ...” âm thanh có chút giận dữ

“ Ha hã, tuyệt nhi! Muội không biết sao? Trong lòng ta chỉ có muội mà thôi, Vũ Khuynh Thành, nữ nhân ấy chẳng qua chỉ là trò đùa giải trí thôi, chơi chán sẽ bỏ...” âm thanh nhu tình sủng nịnh, nam nhân trên đùa nữ nhân bên trong. Từng lời, từng chữ...điều khiến cho nàng...chết lặng!

“ Hừ! nhưng người ta thấy huynh rất quan tâm săn sóc cho nữ nhân kia...” nữ tử trong phòng không phục, lớn giọng nói nhưng hành động nũng nịu kia khiến cho nam nhân không thể chán ghét được

“ Tuyệt nhi, đừng giận..! Vũ Khuynh Thành ấy có võ công rất cao cường, ta chỉ muốn đợi cho nàng ta không đề phòng sau đó rút hết công lực của nàng ta, Tuyệt nhi! Chẳng phải muội rất thích Chu Giáng Hồng sao? Vũ Khuynh Thành ấy thật đáng chết khi ăn hết năm quả, đợi ta phế bỏ võ công nàng ta, dùng huyết nàng ta chế thành mỹ dung uội, như vậy Tuyệt nhi của ta sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất mỹ nhân nha...” y cười cười nói, âm thanh ôn nhuận vô cùng...

Trong phòng, hai người, một nam một nữ tha hồ tán tỉnh, vui đùa, tựa như tình nhân lâu ngày mới gặp nói cho thỏa lòng vậy, âm thanh nữ tử ôn nhu cười, âm thanh nam nhân trầm thấp hữu lực, ầm ập ôn nhuận...văng vẳng bên tai nàng, Vũ Khuynh Thành khe khẽ cười, một nụ cười ôn nhu tuyệt mỹ..

“ Khuynh..Khuynh Thành..cô nương..không sao chứ...” Hiên Viên Tiểu Điệp hốt hoảng đuổi theo Vũ Khuynh Thành, gương mặt tràn đầy lo lắng, hoang mang. Vũ Khuynh Thành thùy hạ mi mắt, hàng mi dài thật dài che đi ánh nhìn của nàng, Hiên Viên Tiểu Điệp phần nộ nói : “ đừng đau lòng, không ngờ Tiêu ca ca lại là người như vậy, thật quá thất vọng, Khuynh Thành cô nương, nam nhân như thế không có cũng vậy..!” Vũ Khuynh Thành lặng yên không nói, Hiên Viên Tiểu Điệp nhìn thấy Vũ Khuynh Thành im ắng càng thêm ra sức sỉ nhục Tiêu Dạ Thần. Vũ Khuynh Thành hồ hững nhìn nàng, môi đỏ mọng khẽ mở : “ cảm miệng!”

“ Khuynh Thành cô nương...ngươi nói gì?” Hiên Viên Tiểu Điệp nghi vấn, nàng nghe không nhầm đấy chứ, nữ nhân này bảo nàng cảm miệng? Vũ Khuynh Thành nhìn trực tiếp vào đôi con ngươi của Hiên Viên Tiểu Điệp, mâu quang một mảnh lạnh như băng : “ ta nói ngươi cảm miệng! không có ai được phép sỉ nhục hắn” . Hiên Viên Tiểu Điệp kinh sợ trước ánh mắt quá lạnh lùng của nữ nhân này, nhưng vẫn lấy lại bình tĩnh, ôn nhu cười : “ Khuynh Thành cô nương quả nhiên rộng lượng, Tiêu Dạ Thần đối xử với cô nương như vậy mà vẫn bảo vệ hắn, ha hã..ta thì không rộng lượng được như vậy đâu”

“ Ân? Vậy Hiên Viên đại tiểu thư nói ta phải làm gì...” Vũ Khuynh Thành hứng thú nhìn Hiên Viên Tiểu Điệp, ánh mắt tràn đầy thú vị nhìn nàng ta khiến cho Hiên Viên Tiểu Điệp vô cớ bối rối. Chết tiệt! Vũ Khuynh Thành, người chẳng lẽ nhìn thấy âu yếm nhân của mình phần bội như vậy vẫn còn có thể bình tĩnh như thế này sao? Hiên Viên Tiểu Điệp mê hoặc, không lẽ nàng ta không có cảm tình gì với Tiêu Dạ Thần? bị ánh mắt dường như hiểu rõ mọi việc kia của Vũ Khuynh Thành nhìn trực tiếp, Hiên Viên Tiểu Điệp che dấu bối rối trong lòng, cười khê : “ nếu là ta, ta sẽ giết đôi cẩu nam nữ đó...”

‘Phách..’ lời chưa dứt, năm dấu nay đã in lên khuôn mặt trắng nõn mỹ miều của Hiên Viên Tiểu Điệp. Quá

kinh ngạc, Hiên Viên Tiểu Điệp trợn mắt nhìn Vũ Khuynh Thành, ánh mắt tràn đầy lửa giận. Vũ Khuynh Thành dậm cười nhìn Hiên Viên Tiểu Điệp, âm thanh ôn nhu như nước bắt giác khiến cho Hiên Viên Tiểu Điệp sợ run trong lòng : “ Hiên Viên tiểu thư! Ta đã nói đừng có sĩ nhục hần, Tiêu Dạ Thần! trên thiên hạ này đây, ai cũng được phép nói xấu hần chỉ có ngươi là không được, đừng quên hần là ân nhân cứu mạng của ngươi!”

58. Chương 58: Phụ Cả Thiên Hạ Không Phụ Người

CHƯƠNG 58 : PHỤ CẢ THIÊN HẠ KHÔNG PHỤ NGƯỜI

“ Ngươi đã hả lòng...” Tiêu Dạ Thần lạnh lùng nhìn nữ tử trước mặt. Nếu có thể được, hần thật muốn đem phây thân ngũ mã nữ nhân này. Nữ tử mỉm cười nhìn Tiêu Dạ Thần, mắt đẹp u oán, ôn thanh nói : “ Tiêu ca ca, lúc này còn dịu dàng với người ta như vậy, thoát đó mà đã lạnh lùng như vậy nha!”

“ Cẩn xuất đi.” Tiêu Dạ Thần âm thanh lạnh như băng, đôi con ngươi trong suốt vô hỉ vô bi khiến cho Lam Tuyết Nhiễm sợ run trong lòng một chút, nhưng nghĩ đến con át chủ bài trong tay của mình Lam Tuyết Nhiễm áp chế trong lòng bối rối, yêu diễm cười : “ Tiêu Dạ Thần, đừng vênh váo đừng quên tính mạng của các người ở trong tay ta”. Tiêu Dạ Thần nhanh như cắt đưa tay lên cổ của Lam Tuyết Nhiễm, mâu quang không chút độ ấm, như cái giá rét buốt óc của mùa đông Chu quốc, hàn tận xương tủy, hần mỉm cười, nụ cười tràn đầy thị huyết, hốt nhiên Lam Tuyết Nhiễm sắc mặt tái ngắt, nàng ta lắp bắp : “ Tiêu..Dạ..Thần! chỉ cần..ta không quay về..ngay lập tức..việc..Vũ..Khuynh..Thành..có trong tay ngũ đại thần quả cùng..vô công bí tịch cả đời của... Chu Khánh đế sẽ được..giang hồ biết đến..đến ..lúc đó...” Tiêu Dạ Thần nghe Lam Tuyết Nhiễm nói như vậy, bàn tay có hơi lỏng một chút, đẩy Lam Tuyết Nhiễm về phía trước, âm thanh không một chút độ ấm : “ cẩn xuất đi! Lam Tuyết Nhiễm, ngươi nên nhớ long độn đến nghịch lân...tất không còn đường sống...”

Có lẽ bị dọa bởi câu nói của Tiêu Dạ Thần, cũng có lẽ là vở kịch đã diễn xong, Lam Tuyết Nhiễm cũng không có ý định ở lại cùng Tiêu Dạ Thần, ai biết được nam nhân này khi nổi điên sẽ ra tay với nàng? Lam Tuyết Nhiễm mỉm cười, dùng khinh công bay mất, âm thanh vọng lại : “ tái kiến Tiêu Dạ Thần, hi vọng nhanh gặp lại”. Nàng ta đâu có dễ dàng buông tha cho hai người đó như vậy, trò chơi đang bắt đầu không phải sao? Ha hã..Tiêu Dạ Thần, Vũ Khuynh Thành..càng lúc càng thú vị. Lam Tuyết Nhiễm mỉm cười, trong đầu lên kế hoạch tính toán, nàng ta không biết vì hờn ghen vô cớ, vì ganh tị vợ của mình, khiến cho bản thân vĩnh viễn rơi vào địa ngục, kéo theo cả một Nam Phong hoàng triều gặp nạn. Như lời của Tiêu Dạ Thần, long có nghịch lân không thể phạm một khi dụng đến tất chết không có chỗ chôn.

‘ Chết tiệt..!!’ Tiêu Dạ Thần tức giận, đồ đạc trong phòng đổ vỡ, chẳng mấy chốc âm thanh đổ vỡ vang vọng khắp Tiêu Tương các. Tiêu Dạ Thần thù người, ngồi giữa một đồng ngổn ngang đồ đạc, mâu quang một mảnh tiêu điều vắng vẻ, hai bàn tay của y không biết từ bao giờ đã nhuộm đầy máu tươi. Là khi y nói những lời nói nhảm tâm ấy để cho nàng nghe được? là khi y phẫn nộ, y muốn giết nữ nhân kia lại không thể ra tay ? hay là khi nghe thấy hơi thở bối rối cùng ấn nhần đau lòng của nàng? Hai bàn tay của y chỉ biết ghì chặt, bấu thật chặt vào da thịt, đau như vậy mới khiến cho y tỉnh táo mà thốt nên những âm thanh ấy, những câu nói vô tình ấy? Tiêu Dạ Thần cười khổ, y thật sự rất vô dụng, thật sự rất vô dụng! ngay cả nữ nhân mình yêu thương cũng bảo vệ không được, phải đích thân nói những lời ấy làm tổn thương nàng, Tiêu Dạ Thần chưa bao giờ thấy mình vô dụng như lúc này đây, vô dụng đến mức y muốn tự giết bản thân mình vậy...

Từ đằng sau, hai cánh tay ôm chặt lấy thắt lưng của Tiêu Dạ Thần, ấm áp ôn nhuận, hương vị nhàn nhạt ấm áp quen thuộc khiến cho tâm trạng phẫn nộ của y dần bình ổn lại. Y khẽ nhắm mắt, an tường dựa vào nữ nhân đằng sau y, âm thanh nhàn nhạt lo lắng : “ Thành nhi! Xin lỗi...!!” Xin lỗi đã khiến nàng nghe những câu nói khó nghe như vậy, xin lỗi khiến cho nàng đau lòng. Vũ Khuynh Thành lắc đầu không nói, vì y dùng lụa trắng mềm nhẹ bao bọc lấy vết thương, âm thanh tràn đầy quan tâm cùng lo lắng : “ Thần! chẳng phải ta nói, dù bất cứ trường hợp nào, cũng đừng thương tổn bản thân sao?”

“ Đúng! Thật xin lỗi...là ta không kiềm chế được cảm xúc...” Tiêu Dạ Thần lúng túng. Vũ Khuynh Thành thở dài, âm thanh yếu ớt : “ Thần! ta đau...” Tiêu Dạ Thần hốt hoảng xoay lại nhìn Vũ Khuynh Thành, lo lắng hỏi : “ đau..nàng bị thương sao?” Nhìn thấy bộ dạng ngây ngốc của y như vậy, Vũ Khuynh Thành

không khỏi cười khê, nàng lắc đầu, đặt cằm của mình vào bờ vai vững chắc của y, âm thanh nỉ non : “ dù biết người đang diễn kịch, dù biết người không thật lòng khi nói như vậy, nhưng khi nghe những lời như thế, ta cũng kìm lòng không được mà đau, mà xót”. Vũ Khuynh Thành khê nhắm mắt tựa vào y, còn muốn nói nhiều lắm nhưng âm thanh không thể thốt nên lời được. Nàng tin hẳn, tin tưởng hẳn không như vậy đối nàng, nhưng mà chính tai nghe được, lòng vẫn đau nhói.

Tiêu Dạ Thần há miệng thở dốc, âm thanh cứ nghen nghen nơi cổ họng, “ Thành nhi! Ta...” Vũ Khuynh Thành mở miệng : “ đừng nói! ta điều biết” . Tiêu Dạ Thần ôn nhu cười nhìn người trong lòng, lặng im ôm nàng vào trong lòng. Khi y nói những lời ấy, y sợ nhất chính là Thành nhi đau lòng thôi! Cũng không phải sợ nàng không tin y. Yêu nhau như vậy, tình đậm như thế, nếu như không tin tưởng lẫn nhau, ái tình này vốn không thể đi hết cuối còn đường. Nàng và y điều tin tưởng đối phương, chỉ cần một chút âm thanh rối loạn, một chút nhịp đập bối rối điều hiểu rõ, đối phương nghĩ gì, đối phương cảm nhận những gì, đây có chẳng là tâm ứng tương thông? Lúc sáng, Lam Tuyết Nhiễm tìm đến y, nói với y rằng nếu như không cùng nàng ta chơi trò chơi ngu ngốc này, sẽ tung tin cho võ lâm nhân sĩ rằng Thành nhi có trong tay ngũ đại thần quả. Nhân loại bản tính vốn lòng tham, nếu như tin đó đồn ra ngoài, dù y và Thành nhi có chạy đến chân trời góc bể cũng khó mà thoát được...

“ Thần! nữ tử đó...là ai vậy ?” Vũ Khuynh Thành lên tiếng, chen ngang suy nghĩ của Tiêu Dạ Thần

“ Lam Tuyết Nhiễm...” Tiêu Dạ Thần đáp: “ Đại công chúa Nam phong triều, thiên hạ đệ nhất vũ cơ, giáo chủ Băng nhận thần giáo”

“ Lợi hại như vậy!” Vũ Khuynh Thành giật mình, nếu như xét về tài hoa, nữ tử này thật sự rất giỏi. Thần...Lam Tuyết Nhiễm đó dường như rất thích người! Vũ Khuynh Thành cười khê, hết một Hiên Viên Tiểu Diệp lại đến một Lam Tuyết Nhiễm, Thần, người đứng là trêu ong ghẹo bướm nha!

“ Thành nhi! Oan chết...ta chỉ trêu có mình nàng, mấy nữ nhân đó không liên quan đến ta...” Tiêu Dạ Thần bĩu môi, càng ôm chặt người trong lòng mình. Mấy nữ nhân đó cũng không bằng một sợi tóc của nàng, Thành nhi!

Giữa cái nền lộn xộn của Tiêu tương các, hai người ôm lấy đối phương vào lòng, không khí ấm áp vờn quanh xua đi băng giá trong lòng, nặng nề nhẹ chiếu sáng cả căn phòng, dịu dàng, say đắm....

“ Người nói cái gì?” Lam Tuyết Nhiễm trôn trối nhìn Hiên Viên Tiểu Diệp, làm gì trên đời có chuyện như vậy! Chẳng phải khi nghe những lời như vậy nàng ta sẽ bỏ đi hay cảm hận Tiêu Dạ Thần, rồi biến thành thù hận chẳng hạn, lúc đó nàng sẽ cười cái cảm tình của Tiêu Dạ Thần, để cho y hối hận năm xưa đã chối từ nàng, nhưng mà kết quả lại là cái quái gì vậy?

“ Người tính sai rồi, nữ tử đó không phải nữ nhân tầm thường cho chúng ta đùa xoay quanh đâu...” Hiên Viên Tiểu Diệp cười lạnh. Nhớ lại lúc sáng nữ tử đó phách mình một bạt tai đồng thời cũng đánh tỉnh chính mình.

“ Khuynh Thành cô nương, dường như cô nương rất bình tĩnh khi Tiêu Dạ Thần phản bội nhỉ?” Hiên Viên Tiểu Diệp trào phúng nhìn Vũ Khuynh Thành

“ Ai nói hẳn phản bội ta?” Vũ Khuynh Thành ung dung cười nhìn Hiên Viên Tiểu Diệp

“ Hẳn...vừa mới...cái kia...” Hiên Viên Tiểu Diệp không sao tin được nhìn Vũ Khuynh Thành, lúc này chẳng lẽ bọn họ nói kĩ càng như vậy mà nữ tử này càng không rõ ràng ư? Là chậm tiêu hay là ngu ngốc.

“ Người cho rằng chỉ vài lời nói trống tuếch ấy khiến cho ta tin tưởng được sao, nếu như yêu nhau mà ngay cả cơ bản nhất là tin tưởng đối phương làm không được, còn có tư cách nào nói ai chữ yêu thương đây.” Vũ Khuynh Thành tự tiểu phi tiểu nhìn Hiên Viên Tiểu Diệp “ Hiên Viên Tiểu Diệp đừng tưởng là ta không biết, ít nhiều người cũng có liên quan đến việc này”

“ Người...” Hiên Viên Tiểu Diệp kinh sợ nhìn Vũ Khuynh Thành, nữ nhân này sao lại biết được, nàng đâu có lộ chỗ nào đâu?

“ Đồ ngốc! Thần có thể biết được hơi thở của ta nhưng vẫn nói những lời đó, nếu như hẳn muốn đầu ta thì đầu có lộ liễu như vậy, hơn nữa....ta tin hẳn...” Vũ Khuynh Thành đậm cười, nụ cười tuyệt mỹ không vướng

chút bụi trần, sạch sẽ thánh khiết quá bất giác khiến cho Hiên Viên Tiểu Điệp lui vài bước về sau, không dám đối diện trực tiếp đôi con người trong suốt không một tạp chất ấy.

“ Hẳn có thể phụ cả thiên hạ, nhưng nhất định không phụ ta....” Vũ Khuynh Thành ôn nhu cười nói như vậy, sau đó quay đầu trở lại Tiêu Tương các, để lại bóng lưng kiên quyết cho Hiên Viên Tiểu Điệp. Thần thờ nhìn theo bóng lưng đó, Hiên Viên Tiểu Điệp bỗng nhiên thất thanh cười lớn. Ba chữ ta tin hẳn như một đạo kích thật mạnh dội thẳng vào trí óc u mê của Hiên Viên Tiểu Điệp, bất giác lệ trong mắt cứ vô thanh vô tức rơi, không một tiếng động.

Nàng đã hiểu, vì có gì lãnh tình cao ngạo như Tiêu Dạ Thần lại yêu say đắm nữ nhân này như vậy. Đam mặc vô tâm như ca ca của nàng lại quyến luyến hình bóng nữ nhân này như thế. Nữ nhân như vậy sao lại không khiến cho bọn họ động tâm được kia chứ! Hay lắm câu nói phụ cả thiên hạ không phụ khanh, yêu đến mức như vậy, cảm tình đến như thế, nàng có tư cách gì oán hận bọn họ đây.

Hiên Viên Tiểu Điệp ơi là Hiên Viên Tiểu Điệp, vì yêu sinh hận, sinh ghen khiến cho người mất đi lí trí, khiến cho người thân tàn ma dại, như một đồ phụ, mà ngay từ đầu người cũng đã có cảm tình của y đâu? Từng hận y, nhưng là lỗi của người, y cứu người một mạng người lại lấy oán báo ân. Từng oán Vũ Khuynh Thành, nhưng nữ tử kia cũng cứu tính mạng người, lại lấy oán báo ân, từ khi nào người lại trở nên hèn mọn như vậy? lệ cứ vô thanh vô tức rơi, nàng mệt rồi!! thật mệt, cảm tình không là của mình, tranh tranh làm gì kia chứ...hãy để mặc kệ đi, thời gian sẽ minh chứng cho tất cả...

“ Lam cô nương, ta khuyên cô nên bỏ cuộc đi, cái gì không phải của mình, mãi mãi cũng không phải...” Hiên Viên Tiểu Điệp thở dài. Nàng từ bỏ, giờ khắc này đây, không yêu, không thương cũng không oán không hận nữa, chỉ đơn thuần vui vẻ sống qua ngày như lúc trước, có gia gia nãi nãi thương yêu, có ca ca yêu chiều. Nàng đã bỏ lỡ rất nhiều, không muốn hối hận thêm

“ Hiên Viên đại tiểu thư, người cam tâm sao?..” Lam Tuyết Nhiễm kích thích Hiên Viên Tiểu Điệp, nàng không cam tâm, tuyệt không thể dễ dàng buông tha cho bọn họ, dù thế nào đi chăng nữa, cuộc chơi mới có mở màn, sao lại buông nhanh như vậy được.

“ Không cam tâm thì được gì, lam cô nương, Tiêu Dạ Thần không phải là người dễ chọc, thiên hạ danh xưng đệ nhất quân sư há có thể để cô nương đe dọa, nên quay đầu trước khi quá muộn...” Hiên Viên Tiểu Điệp thở dài, xoay người bước đi, nàng...bỏ cuộc không muốn tham gia trò chơi này nữa, không đáng!

“ Hừ! nhát gan!!...” Lam Tuyết Nhiễm trào phúng, nàng sợ gì hẳn, nàng là giáo chủ Băng nhận, đại công chúa Nam phong hoàng triều, nàng không tin không thể khiến cho hắn quỳ gối thuần phục...

Hiên Viên Tiểu Điệp ngẩng đầu nhìn trời cao, thiên hôn nay rất đẹp, lâu rồi nàng mới cảm nhận thiên nhiên hài hòa đến như vậy, năm năm qua nàng đã bỏ lỡ rất nhiều, tự dần vật bản thân, sống một mình vô cùng, Hiên Viên Tiểu Điệp mỉm cười, đôi con người mở to nhìn trời xanh, hét lớn : “ Hiên Viên Tiểu Điệp ta dù gì cũng là giang hồ đệ nhị mỹ nhân, Tiêu Dạ Thần là cái gì chứ, ta không tin không có người là không có người yêu ta thật lòng! Hừ..” phù! thật thoải mái, oán hận nhiều năm tích tụ đã giải hết, lại là một Hiên Viên đại tiểu thư kiêu man tùy hứng, cứ như vậy đi...hạnh phúc có đôi khi là biết giữ lấy, biết buông xuống, không phải lúc nào cứ cố chấp nắm giữ là hạnh phúc!!

Hiên Viên Tiểu Điệp hét thoải mái, võ môn chạy lấy người, không biết có đôi mắt hứng thú nhìn nàng, khóe môi cong lên tiểu dung tà mị....duyên phận của hắn và nàng...giờ khắc này đây chính thức bắt đầu (muốn xem duyên tình của hai người này thì đón xem Vũ Khuynh Thành ngoại truyện nhé ^^)

Ai nói người phạm lỗi sẽ không có hạnh phúc?

Ai nói kẻ điều man tùy hứng sẽ không có người yêu thương?

Chỉ cần biết hối lỗi thì mọi chuyện sẽ ổn thôi!

Và biết đâu, cũng sẽ một người chấp nhận được tính cách ấy của người, yêu người..đơn giản vì người chính là người!

P/s: Các nàng có cảm thấy kết thúc này của HVTĐ là hơi có hậu cho nàng ta không? Ta chỉ muốn nói, nhân dù có phạm lỗi nhưng chỉ cần biết quay đầu lại, mọi chuyện ắt không quá muộn. Nhưng các nàng yên tâm, đây chưa là kết thúc cuối, đợi ấy chương sau, HVTĐ cũng sẽ bị vạ lây và chịu bi kịch, vì những lỗi lầm

cổ chấp trước đó, nhưng cũng ko đến nỗi thê thảm đâu. Haiz! Dù gì nàng ấy cũng là thân sinh của ta mà, cũng không thể ra tay quá nặng được (ta là mẹ hiền ^^)

59. Chương 59: Dậy Sóng

“ Ca ca, thư của ai gửi đến vậy?...” nam nhân hồng y tà mị, dung mạo yêu dã, đôi hoa đào mắt tràn đầy nghi hoặc. Nam nhân này không ai khác chính là giáo chủ Huyền liên giáo, tên gọi Huyền Trần

“ Huyền Trần, lời hứa ba năm trước, đến hồi chúng ta phải thực hiện rồi.. “ Huyền Ca thử dài đưa bức mật thư cho hồng y nam tử. Huyền trần đưa tay nhận lấy, mi gian nhãn lại, thử dài : “ cái gì đến cũng sẽ đến thôi! Ca ca, sau chuyện này nếu như...còn có mạng sống quay về đệ sẽ nhường lại giáo chủ vị...” Huyền Ca gật gật đầu : “ chúng ta nếu như còn mạng quay về... sẽ sống một cuộc sống bình thường, cưới vợ sinh con, sinh hoạt điền viên, như vậy cũng không sai...”

“ Ca..huynh lại trêu đùa...” Huyền Trần thử dài, đôi con ngươi tràn đầy lo lắng, y lẳng lẳng nhìn vị huynh trưởng hắc y ngạo nghễ lãnh khốc của mình, sóng mắt nhân nhật ôn nhu, sau đó ngẩng đầu đối diện trực tiếp đôi băng mâu lãnh khốc kia, y nói : “ ca! sau mọi chuyện...đệ có chuyện muốn nói với huynh”. Huyền Ca bị đệ đệ của mình nhìn thật sâu như vậy, có chút bối rối, y xoay người, giải quyết công việc trên bàn, cười trừ. Mãi cho đến khi tiếng bước chân của Huyền Trần đi xa y lại nhẹ giọng lên tiếng : “ ta chờ...!!..”

“ Người là đại công chúa Lam Tuyết Nhiễm...” nàng cười khê, âm thanh dịu dàng như thiên âm của đất trời. Đôi con ngươi trong suốt vô ngần, sóng mắt ấm áp lưu chuyển quang hoa, tựa như vàng trắng ôn nhuận tỏa ánh sáng mê hoặc thể nhân. Ba ngàn tóc đen thật dài tùy ý chảy xuôi qua bờ vai, lay động trong gió, một thanh đao mộc trầm tĩnh xào vạt ngang mái búi tóc đen huyền, làn môi anh đào xinh đẹp khê mở, cái mũi tinh xảo khéo léo khiến cho ngũ quan kia càng thêm cân xứng, hàng mi dài như cánh bướm rập rờn khe khê lay động, đôi chân mày cong cong tràn đầy phong tình. Nữ tử này, quả thật là tác phẩm điêu khắc hoàn mỹ của thiên thượng, trong phút chốc, Lam Tuyết Nhiễm cảm thấy nữ nhân không phải là người, có thể là tiên thậm chí là yêu nhưng tuyệt đối không phải là người. Tuy biết rõ dung mạo của nàng ta khuynh thành khuynh quốc nhưng đối diện trực tiếp nhìn như thế này, Lam Tuyết Nhiễm cảm thấy ông trời cũng thật bất công!

“ Sao vậy, dù ta đến nơi này lại không có chuyện gì muốn nói sao?” Vũ Khuynh Thành nghiêng đầu nhìn nữ tử danh xưng lam tuyết nhiễm trước mặt. Dùng kể dụ nàng đến đây lại im lặng nhìn nàng, nữ tử này lại có tính toán gì đây? Vũ Khuynh Thành than nhẹ, nàng chỉ mong một cuộc sống tùy ý tiêu sái, nhưng dường như ông trời luôn chống đối lại ước nguyện của nàng thì phải.

“ Người biết là ta dùng kể nhưng cũng đến?...” Lam Tuyết Nhiễm yêu mị cười nhìn nữ nhân trước mặt, đôi môi đỏ mọng như máu cong lên tiểu dung tuyết mỹ, nữ tử này tuyệt đối không tầm thường như nàng nghĩ! Vũ Khuynh Thành nghe Lam Tuyết Nhiễm nói vậy, có chút buồn cười, khê xoay mình, tay đưa lên chạm đến đóa mẫu đơn đang hé lộ, âm thanh nhẹ nhàng : “ ta chỉ muốn biết, người gọi là Lam Tuyết Nhiễm, là nữ nhân như thế nào mà thôi!” Khóe môi vẽ nên nét cười tuyết mỹ : “ hơn nữa! kẻ sách của người rất tốt, dù không muốn ta cũng phải đi, không phải sao?” Dùng Thần để uy hiếp nàng, uh! Cái này thật khiến cho người lãnh đạm như nàng cũng dễ dàng nổi nóng.

“ Ha hã...Tiêu đại công tử quả nhiên có sức hút rất mạnh mẽ...” Lam Tuyết Nhiễm cười lạnh, Vũ Khuynh Thành cũng không thêm chấp nhất giọng điệu khó nghe của nàng ta, nàng ung dung cười, đáp lại : “ chẳng phải đại công chúa cũng không chống lại sức hút của Thần còn gì?” Lam Tuyết Nhiễm tức giận nhìn Vũ Khuynh Thành, nữ tử đang xoay lưng lại về phía mình, hoàn toàn không xem nàng vào mắt, điều này khiến cho kẻ từ nhỏ luôn hưởng ba ngàn sủng ái vu tập một thân như nàng cảm thấy bị đả kích tôn nghiêm một cách nghiêm trọng. Lam Tuyết Nhiễm cố nén trong lòng cảm xúc, tao nhã ung dung, mỗi biểu hiện thể hiện khí phách hoàng gia, đôi con ngươi rét lạnh : “ phải, ta thích hấn nhưng hấn lại sỉ nhục ta, kể từ giờ phút đó, trong lòng vô yêu chỉ còn hận”

“ Uh! Đại công chúa, người không biết yêu càng nhiều hận càng sâu sao? Hay là chẳng qua vì cái gì không có mới là tốt nhất, kích khởi vọng chinh phục của người...” Vũ Khuynh Thành lắc đầu cười khê, quay lại đối diện trực tiếp ánh mắt của lam tuyết nhiễm, đôi con ngươi trong suốt dường như thấu hiểu hết mọi chuyện ấy của Vũ Khuynh Thành khiến cho Lam Tuyết Nhiễm một thoáng kinh sợ, né đi ánh nhìn quá đỗi

trực tiếp ấy. Vũ Khuynh Thành lại lên tiếng : “ người nói người thích hần, là vì thích cái gì, khuôn mặt, tài năng, tính cách” . Lam Tuyết Nhiễm bị Vũ Khuynh Thành vấn trực tiếp như vậy có chút bối rối, ấp úng nói : “ ta thích tất cả” . Vũ Khuynh Thành mỉm cười, tay mở ra, hàng chục cánh hoa trong tay theo gió bay đi, tạo nên một vệt trời hoa đỏ lả tả, hàng mi dài rủ xuống, ánh mặt trời chiếu xuống phản chiếu lên dung nhan như họa ấy, che đi bán khuôn mặt, còn nửa khuôn mặt còn lại như được nhuộm màu trong cái ánh sáng diễm lệ ấy, đôi môi xinh đẹp khẽ mở : “ vậy sao! Người thích tất cả...nhưng mà ta..ta không thích hần...”

“ Người...người nói cái gì?” Lam Tuyết Nhiễm không thể tin được, ánh mắt mở to nhìn nữ tử đứng trước mặt mình, này, nàng không phải nghe nhầm rồi đấy chứ. Vũ Khuynh Thành cười yếu ớt, nhìn vào ánh mắt bối rối của Lam Tuyết Nhiễm, ôn thanh nói : “ ta ...không thích hần., ta yêu hần...”

“ Hần, không hoàn hảo như vẻ bề ngoài, hần cũng lắm lúc trẻ con, lắm lúc ngốc ngếch. Hần tuy thật lạnh lùng đậm mạc không màng thế sự, nhưng cũng có một viên tâm rất chân thành, hần nhìn bề ngoài như một thiên sứ nhưng nội tâm của hần bản chất là một ác ma, hần rất bá đạo, rất độc đoán, cũng rất nguy hiểm...chỉ là được tô điểm bởi một lớp tốt đẹp bên ngoài mà thôi...nhưng cho dù là vậy, ta cũng rất yêu hần, bởi vì đơn giản hần chính là hần, đơn giản vì hần chính là Tiêu Dạ Thần, vậy thôi!!..”

“ Đại công chúa, nếu người yêu một Tiêu đại công tử hào hoa phong nhã, ôn nhu lễ độ thì ta nghĩ rằng, người đã nhầm rồi đấy...” Vũ Khuynh Thành lắc đầu cười

“ Người...người...” Lam Tuyết Nhiễm ngẩn ngơ nhìn Vũ Khuynh Thành, không thể thốt nên thành lời. Nhìn bóng lưng hồng y nữ tử khuất dần, Lam Tuyết Nhiễm cả người run lên vì tức giận, nữ nhân này là coi thường nàng sao? Cái gì là ác ma bên trong bên ngoài là thiên sứ chứ, mà thiên sứ là cái gì? Chết tiệt! nữ nhân này nói cái quái gì vậy? nàng ta tưởng chỉ với những lời nói như vậy nàng sẽ buông tha cho nàng ta cùng hần sao? Không bao giờ có chuyện đó! Lam Tuyết Nhiễm ánh mắt oán hận, rõ ràng chỉ là một nữ tử tầm thường nhưng vì có gì cái cảm giác áp bách đó thật lớn khiến cho nàng không thở nổi. Tuy hành động lời nói thật nhỏ nhẹ, cử chỉ thật tao nhã nhưng tại sao lại gây cho người ta cảm giác uy nghiêm bất khả xâm phạm ? Lam Tuyết Nhiễm nhíu mi, chắc chắn là nàng quá bối rối cho nên lầm tưởng thôi, chứ nữ tử đó chỉ là một dân đen thường tình, sao lại có khí chất sát phạt quyết đoán như vậy?

“ Tuyết nhi! Nghe nói đạo gần đây con thường hay điều động người của Băng nhận thần cung, có chuyện gì không ổn sao?...” Nam phong đế vương cau mày có chút không vui vì những hành động gây ảnh hưởng đến căn cơ quốc gia của đại nữ nhi của mình.

“ Phụ hoàng! Người đừng quên, nhi thần là giáo chủ của Băng nhận thần cung, dùng thuộc hạ của mình vào việc gì chẳng lẽ nhi thần không có quyền đó sao?” Lam Tuyết Nhiễm đáp trả, thái độ có chút không hờn giận, phụ vương luôn xen vào chuyện của nàng. Thực lực của nàng chẳng lẽ chưa đủ chứng minh sao, thiên hạ này còn có việc gì có thể thoát khỏi tầm tay của nàng, Lam Tuyết Nhiễm khước môi cong lên tiểu dung tuyết mỹ.

“ Tuyết nhi! Trẫm không can thiệp vào chuyện của con nhưng mà nếu trẫm nghe không sai thì con đang làm một việc không mấy sáng suốt đâu, đừng đến Tiêu Dạ Thần, kết quả không có gì tốt cả...” Nam đế nhàn nhạt thở dài, nam nhân đó cách đây nhiều năm trước, chỉ mới là một thiếu niên nhưng tài trí hiển lộ khiến cho ngài không thể không đề phòng, nếu như không phải y vô tình đậm mạc với chuyện thế gian thì chỉ với tài trí của y, chắc chắn sẽ trở thành nhân vật phong vân trên vũ đài lịch sử rồi

“ Phụ vương, người sợ ư?” Lam Tuyết Nhiễm cười khê, dung nhan yêu mị kia càng thêm một phần phong tình. Đôi phượng mâu xinh đẹp chăm chú nhìn phụ hoàng của mình, ánh mắt có chán ghét, có khinh thường, cũng có gì đó phức tạp tình cảm khó lý giải nổi. Nam đế hiểu rõ cái nhìn ấy nhưng ngài cũng nhắm mắt cho qua, không tranh cãi, đưa nhỏ này! ngài nợ nó rất nhiều, haiz...!!

“ Tuyết nhi! Nghe phụ vương nói, Tiêu Dạ Thần không dễ chọc đâu...” Nam đế hi vọng ái nữ của mình quay đầu lại, ngài ra sức khuyên nhủ nhưng Lam Tuyết Nhiễm hầu như không để ý đến, nàng tươi cười, đáp lại : “ phụ vương! Ngài đừng lo, nhi thần có điểm yếu của Tiêu dạ thần, cho nên hần không dám làm gì đâu?” Nam đế nghe nữ nhi của mình nói vậy có chút yên lòng, ngài ôn nhu vỗ về mái tóc của ái nữ, ôn thanh nói : “ Tuyết nhi! Lần này con ở Bắc chu quốc, nhanh như vậy giục ngựa về đây tìm phụ vương là có chuyện gì?”

“ À! Nhi thần muốn mượn ám vệ của hoàng gia, mong phụ hoàng có thể giúp đỡ...” Lam Tuyết Nhiễm

nghiêm túc đưa ra yêu cầu. Nam đế nghe ái nữ của mình nói vậy giật mình không thôi, ám vệ của hoàng gia từ xưa đến nay chỉ nghe lệnh của đế vương, chuyên điều ra tình hình quan lại cùng bảo vệ hoàng tộc, Tuyết nhi dùng bọn họ làm gì, người của Bạng nhận thần cung cũng không ít. Nam đế mi gian nhàn nhật ưu sầu, dường như ngài cảm thấy mình đang già đi thì phải, dạo này cảm thấy mệt mỏi cùng chán chường, ngài đưa tay xoa nhẹ mi tâm, lắc đầu nói : “ Tuyết nhi! Ám vệ của hoàng tộc không được phép làm gì ngoài việc bảo vệ hoàng tộc, con dùng bọn họ làm gì?”

Lam Tuyết Nhiễm cười cợt : “ đã là bảo vệ hoàng tộc thì nhi thần cũng là một thành viên của hoàng tộc a! phụ vương, ngài có thể điều động cho nữ nhi mượn ba trăm ám vệ, xong việc lần này, chẳng phải người có trong tay một món quà rất lớn sao?” Nam đế nghi hoặc nhìn ái nữ, Lam Tuyết Nhiễm gật đầu nói : “ phụ vương, chẳng phải người luôn ước muốn thống nhất tam quốc sao, nếu có Tiêu Dạ Thần giúp sức, chẳng phải ước nguyện sẽ được thực hiện, há chẳng phải là món quà lớn sao?”

“ Này..!! chuyện này ! Tiêu Dạ Thần nhất định sẽ giúp chúng ta sao?” Nam đế do dự, dự hoặc này quả thật rất lớn. Ước muốn cả đời người nếu được thực hiện thì ngài sống cuộc sống này quả thật không uổng phí, chỉ cần thống nhất tam quốc, cái tên Lam Dư Thuần này sẽ được sử sách ghi nhớ mãi mãi, bảo sao ngài không kích động. Nhìn thấy được tâm trạng kích động của phụ vương của mình, Lam Tuyết Nhiễm cong lên tiểu dung đắc ý : “ đương nhiên! Điểm yếu của y ở trong tay của nhi thần, không tin y không đồng ý!”

“ Vậy được, ám vệ Nam phong, tùy con điều động, hi vọng đừng để cho trẫm thất vọng”

“ Tạ phụ vương....”

Nam Phong đế, ngài không dự đoán được rằng chỉ vì một phút sa đoạ, cuối cùng một bước sa chân, lệch cả ván cờ, hối hận không nguôi....

60. Chương 60: Dạ Đế

“ Đại ca, huynh không thể làm vậy...” Trung Ngọc đế vương kinh sợ nhìn vị huynh trưởng mà mình tôn kính.

“ Hoàng Liệt Phổ, ý ta đã quyết!” Hoàng Liệt Nhật gần từng tiếng, hần chờ hơn hai mươi năm, như vậy đủ rồi, lần này dù có hi sinh cái giá đắt như thế nào đi chăng nữa, hần cũng không tiếc.

“ Huynh có biết, làm như vậy sẽ có lỗi với liệt tổ liệt tông, sau này biểu sao đệ ăn nói với phụ vương cùng mẫu hậu đây...” Hoàng Liệt Phổ thống khổ nói : “ Huynh vì một nữ nhân bỏ mặc vương triều này hơn hai mươi năm, nay lại vì nữ nhân đó khiến cho hoàng triều này có nguy cơ sụp đổ, huynh làm như vậy đúng không?”

Hoàng Liệt Nhật kinh ngạc nhìn đệ đệ của mình, từng y cho rằng đệ đệ lúc nào cũng đi sau lưng y, lúc nào cũng đáp ứng mọi yêu cầu của y, dù cho hần có là đế vương tôn quý đi chăng nữa nhưng chỉ cần y nói một tiếng đệ ấy cũng hai tay dâng lên, vì ý nghĩ, cái ghế đế vương này là y không cần cho nên đệ ấy mới có cơ hội, nhưng y không nghĩ rằng, đệ đệ của mình lại nghĩ như thế.

“ Huynh có bao giờ nghĩ để phụ vương cùng mẫu hậu của chúng ta, có từng nghĩ để tình cảm huynh đệ. Huynh có còn nhớ lúc nhỏ, huynh nói huynh sẽ làm một đế vương tốt còn đệ sẽ là cánh tay phụ tá đắc lực của huynh nhưng sau đó thì sao, huynh vì một Liên Thành, chống đối phụ vương cùng mẫu hậu, khiến cho hai người họ thất vọng vô cùng, vì một Liên Thành bỏ đi ngôi vị thái tử, lại vì một Liên Thành khùng điên hơn hai mươi năm, nay lại vì nữ tử tên gọi Liên Thành ấy, huynh lại dùng binh quyền Trung Ngọc để đối phó với Tiêu Dạ Thần, huynh điên rồi sao?...chẳng lẽ trên thế gian này ngoài hai từ Liên Thành ấy, không có gì quan trọng với huynh sao...” Hoàng Liệt Phổ tức giận nắm lấy vạt áo của Hoàng Liệt Nhật chất vấn, ánh mắt tràn đầy đau xót, phần nộ cùng không cam lòng khiến cho Hoàng Liệt Nhật..vô thôi!!

“ Phụ vương cùng mẫu hậu, không có huynh bên cạnh sẽ tức giận, sẽ đau buồn, đệ không có huynh bên cạnh vẫn trở thành một vị minh quân... nhưng huynh không có nàng ấy bên cạnh...huynh đau..đau đến chết đi được! Liệt Phổ, thật xin lỗi đã không để ý đến thân tình, đến cảm nhận của đệ, nhưng mà huynh hết cách, hơn hai mươi năm trước, huynh đã mất đi tư cách làm huynh trưởng của đệ, bây giờ cũng vậy, thật...xin lỗi!” Hoàng Liệt Nhật đau xót nói, ánh mắt trống rỗng. Nhìn thấy vẻ mặt của y như vậy, Hoàng Liệt Phổ

cũng không biết nói gì hơn, tay thả xuống cổ áo của Hoàng Liệt Nhật, xoay đầu đi, thở dài, ngài nhẹ giọng nói : “ huynh..rất cố chấp!”

“ Đúng vậy! ta rất cố chấp, chỉ cần có một hi vọng, ta tuyệt đối không từ bỏ...” Hoàng Liệt Nhật mỉm cười nói, mâu quang một mảnh sáng rọi, y vỗ vai tiểu đệ của mình, ôn thanh nói : “ hơn nữa! đệ đừng quá lo lắng, hần chỉ là một nam nhân, dù có tài giỏi đến đâu chung quy sức lực cũng không địch lại trăm vạn hùng binh, đệ lo xa rồi” Hoàng Liệt Phổ thở dài : “ huynh không biết, đó là huynh chưa gặp y, thể lực của y còn lớn hơn so với chúng ta nghĩ nhiều, nam nhân đó không chỉ đơn thuần như vẻ bề ngoài, bản chất của y hắc ám hơn bất cứ ai trên thế gian này, nếu như không ai khiến cho hần lộ bản chất đó, có lẽ cả đời của y vẫn sẽ là một tuyệt đại tao nhã công tử nhưng một khi khiến cho y lộ ra bản chất hủy thiên diệt địa ấy, nam nhân đó sẽ khiến cho thiên hạ này đảo điên”

Hoàng Liệt Nhật nhú mi nhìn đệ đệ của mình, chỉ là một người nhưng lại đáng sợ đến mức đó ư, khiến cho đệ đệ luôn coi trời bằng vung của mình ca thán. Hoàng Liệt Phổ nhìn thấy huynh trưởng của mình nửa nghi nửa ngờ , thở dài nói : “ nếu như y không có thực lực to lớn như vậy, dưới sức ép của đế vương ba nước, huynh nghĩ Tiêu Dạ Thần đó có thể tiêu dao tự tại tại bao năm nay sao? Những người tài giỏi một khi không sử dụng được, an toàn nhất là giết đi, nhưng chỉ có y- Tiêu Dạ Thần là hần không thể ra tay được, không ai biết thể lực sau y lớn như thế nào, cho nên không thể ra tay”

“ Có khi là đệ suy nghĩ quá nhiều rồi, ảnh vệ của Liên Thành cung điều tra, Tiêu Dạ Thần chỉ có một mình, ngao du tứ phương...” Hoàng Liệt Nhật phân tích, hơn nữa, lần này hợp tác có cả người bên Nam phong triều, ta không tin y dù có tài giỏi đến đâu, khó mà thoát khỏi cái lưới mà y đã giăng ra.

“ Hi vọng là đệ là suy nghĩ quá nhiều...” Hoàng Liệt Phổ lắc đầu, thở dài, ngao ngán.....

Đêm

Yên tĩnh

Bóng trăng lên cao, ánh sáng mờ mờ ảo ảo khiến cho người ta dễ dàng chìm đắm trong vầng trăng quá huyền bí ấy

Gió

Gió đêm nhẹ nhàng thổi, âm thanh xì xào của những chiếc lá tạo nên những khúc nhạc kì diệu, ru hồn người

Đêm, tĩnh lặng như nước, mọi vật đều chìm vào giấc ngủ..

Tiêu Dạ Thần, bạch y vẫn thong dong, không vướng chút khói bụi nhân gian, dung mạo như họa, mi mục tuyệt đẹp, đôi con ngươi chăm chú nhìn người trong lòng mình, sâu trong đáy mắt chỉ có nhu tình cùng ý cười, ấm áp vô cùng. Đưa tay nhẹ nhàng mơn trớn khuôn mặt nàng, xúc cảm dịu nhẹ tươi mát từ làn da của nàng truyền lại khiến cho y luyến tiếc buông tay, cứ lưu luyến mơn trớn, không muốn buông tay. Hàng mi dài rập rờn nhấp nháy, chủ nhân của hàng mi ấy nhẹ nhẹ thở điều, Tiêu Dạ Thần cười yếu ớt, khẽ đặt xuống một nụ hôn thật nhẹ trên đôi môi bướng bỉnh nghịch ngợm ấy, khoảng thời gian ở bên nàng khiến cho y cảm thấy an bình đến kì lạ.

‘ Uhm...’ người trong lòng than nhẹ, Tiêu Dạ Thần có chút giật mình, đưa tay vỗ vỗ lưng, ôn nhu vuốt ve để cho nàng bình yên ngủ thêm một chút nữa. Bỗng một bóng đen lướt ngang, nhanh như chớp, Tiêu Dạ Thần thở dài, chuyện gì đến cũng phải đến, đặt người trong lòng xuống giường, động tác vô cùng cẩn thận như ôm món đồ trân bảo nhất thế gian, lấy mền đắp lại, sau đó nhẹ nhàng đi ra ngoài, đến thư phòng...

“ Chủ thượng...” hắc y nhân thấy Tiêu Dạ Thần đến, cung kính cúi đầu.

“ Ân! Mọi chuyện như thế nào rồi...” Tiêu Dạ Thần nhìn những vì sao lấp lánh bên khung cửa sổ, âm thanh trầm thấp, quanh thân y lúc này bỗng dưng tỏa ra khí chất uy nghiêm vô thượng, khiến cho hắc y nhân càng thêm cúi thấp đầu

“ Là! Mọi chuyện đã an bài cẩn thận...” hắc y nhân trả lời, dứt khoát

“ Được rồi, người lui đi...” Tiêu Dạ Thần phân phó, hắc y nhân nhanh chóng tan mình vào bóng đêm, nhanh như một cơn gió.

Cứ nghĩ, suốt cuộc đời này không cần dùng đến nó, không ngờ có một ngày cũng phải sử dụng đến, đây là ý trời sao chứ? Tiêu Dạ Thần cười khổ, ánh mắt của bạch y nam tử chăm chú nhìn trời đêm, ánh mắt thâm thúy không đáy, lắng đọng, suy tư, ánh mắt ấy khiến cho người ta bất giác cuốn hút vào, khó có thể thoát ra ngoài...

Ai cũng biết Ngọc Phong đại lục cân bằng bởi nhị trang, tam các, tứ lâu, ngũ cung cùng tam đại thế gia.

Ai cũng rõ, Ngọc Phong đại lục, tam quốc đứng đầu, với Bắc chu, Trung ngọc cùng Nam phong

Giang hồ cùng triều đình chia nhau phân tranh mọi thế lực, cá lớn nuốt bé, quy luật muôn đời là thế

Nhưng, không ai biết ngoài tam vị đế vương, hai vị trang chủ, ba vị các chủ, tứ vị lâu chủ, năm cung chủ cùng tam đại chủ nhân của thế gian, còn có một nhân vật phong vân, nhưng hiếm có người biết, người ấy không ai biết bao nhiêu tuổi, không ai biết dung mạo ra sao, cũng chưa từng thấy mặt, người ấy là một truyền thuyết, thế gian xưng hai chữ : Dạ đế. Đúng vậy! đế vương về đêm, vương của mọi thế lực hắc ám cùng bóng tối, uy nghiêm vô thượng, tôn quý vô cùng.

Trăm năm trước, người có thể ngang bằng cùng Chu Khánh đế chỉ có một vị Dạ đế mà thôi! Chỉ có điều sử sách không lưu lại y, y là cái bóng, y là người cai trị bóng đêm, nhiệm vụ của y là bảo vệ thế gian cân bằng mọi thế lực, y nắm trong tay mọi thế lực hắc ám, cho nên thực lực của y khó có thể hình dung được nó lớn như thế nào, chỉ biết một khi Dạ đế ra lệnh, thiên hạ này huyết chảy thành sông. Chính vì là Dạ đế, bóng đen bao phủ lên tất cả cho nên không ai biết tung tích của ngài, có lẽ ngài bắt tử cùng thời gian chăng? Thật ra, Dạ đế cũng chỉ là một con người bình thường, mỗi khi mình chết đi trước khi chết sẽ tìm người kế vị, thực hiện tiếp tục nhiệm vụ của mình, bảo vệ cho đại lục cân bằng, không thảm họa khắp nơi, không ai biết đến thế lực của nó, nhưng nó tồn tại khắp nơi, bao phủ cả đại lục.

Tiêu Dạ Thần khẽ nhắm mắt, y còn nhớ rất rõ khi y năm tuổi, một lần tình cờ bị một lão quái nhân bắt cóc, dù có tài giỏi như thế nào, dù có tỏ vẻ người lớn ra sao, chung quy cũng chỉ là một hài tử năm tuổi mà thôi. Lúc đó y một mình chống chọi cùng đàn sói ba ngày ba đêm, đến khi y diệt con sói cuối cùng cũng là lúc y ngất đi vì kiệt sức, sau này mới biết y bị lão giả nhìn trúng là người kế nghiệp tiếp theo của Dạ đế. Y đã từng trốn chạy, đã từng bất lực...nhưng không thể bỏ cuộc, những cuộc huấn luyện, những cánh rừng tử thần, những lần bị đánh cho đến khi tưởng như chết đi, y hiểu, thế gian này không có thực lực vĩnh viễn chỉ là kẻ yếu mà thôi. Y chán ghét lão giả đó nhưng y không hận lão giả, vì người đó là người đầu tiên dạy cho y khả năng sinh tồn trong cái thế giới ác nghiệt này đây.

Năm năm y sống trong cuộc sống huấn luyện như địa ngục ấy, năm năm trời y tưởng chừng mình có lẽ sẽ chết đi, mười tuổi năm ấy y trở về bên gia đình, lão giả năm năm trước mạo danh thành giang hồ nhân sĩ gửi thư cho gia đình y nói y tầm sư học nghệ, cho nên phụ mẫu y an lòng. Họ không biết năm năm trời y dường như suýt chết rất nhiều lần. Có lẽ sống trong môi trường đó mà y càng ít nói, càng lạnh lùng, càng cô tịch. Bản chất của y ngày càng hung ác, y có thể ngay lập tức giết chết đàn sói hay bầy hổ, y cảm thấy cơ thể của mình gào thét, y..khát máu. Dường như bản chất hắc ám đang ăn mòn lấy cơ thể y. Tiêu Dạ Thần lo sợ, y sợ sẽ khiến cho phụ mẫu của mình lo lắng. Từ lúc đó, y không vận hắc y chỉ dùng bạch y, che đi hắc ám trong con người mình.

Y điên cuồng học cầm kì thư họa, y điên cuồng xem sách lược, kì binh bố trận, y điên cuồng học tập, điên cuồng xem thư, y dùng tất cả thời gian khiến cho bản thân của mình bận rộn để áp chế đi con quỷ khát máu trong y. Rồi một ngày, phụ thân đưa y đến Liễu gia, nơi đó y gặp được Liễu Cô Phong – bằng hữu một đời, y gặp được Liễu Cô Tuyết, tiểu muội muội đáng yêu, bọn họ khiến y thoải mái. Nhưng mà y để xem thường bản chất hắc ám ăn sâu trong máu của y, một lúc kiểm chế không được, y để chạy đến thảo nguyên, tha hồ vùng kiếm để giảm bớt sự kiêu gào của dã thú trong lòng. Và rồi khi y cả người mệt mỏi đi, gió ôn nhu vuốt ve khuôn mặt y, và rồi y gặp nàng...

Hồng y pháp phới, ba ngàn tóc đen tùy ý phi vũ

Thiếu nữ mê say múa cùng thiên nhiên, đất trời

Thiên địa quanh nàng như ẩm đậm không màu

Chỉ còn mình nàng hồng y rực lửa, tuyệt đẹp

Như đóa huyết mẫu đơn cao ngạo nở rộ

Tựa đóa u lan thánh khiết vô ngần

Tâm y, một thoáng ngừng đập, y chỉ biết ngẩn ngơ, đưa tay áp nhẹ vào lồng ngực, tâm đập thật nhanh, lòng an tĩnh đến kì lạ, hắc ám trong người y dường như bị xua đi, không còn vết tích, dường như nhiều năm như vậy, y cảm thấy nhẹ nhõm trong người, như trút bỏ một gánh nặng sau nhiều năm vậy.....

Bốn năm, chỉ cần nghĩ đến nàng, bản chất hắc ám kêu gào trong y dịu lại, an tĩnh. Chỉ cần gặp nàng, nàng bên cạnh, chỉ cần được nhìn thấy nàng, ôm nàng vào trong lòng, tâm y luôn an bình, cho nên, Thành nhi! Nàng biết không, nàng không chỉ là người ta yêu mà còn là người cứu rỗi linh hồn của ta, không cho hắc ám ăn mòn lương tri của ta! Thành nhi...!!!

61. Chương 61: Loạn Phong Vân

Giang hồ gió nổi mây phun, tam quốc nổi loạn âm ầm, nguyên nhân cách đây ba ngày bỗng dưng có một lời đồn, đồn rằng truyền thuyết ngũ đại thần quả chu giáng hồng xuất hiện, võ công của thiên hạ đệ nhất Chu Khánh xuất hiện mà người nắm giữ tất cả những cái đó chính là một nữ tử, tên gọi Vũ Khuynh Thành. Giang hồ nổi loạn, triều đình tam quốc vồn vã, bởi vì nhân loại vốn tham lam, họ quên mất rằng, một Vũ Khuynh Thành từng cứu mạng nhân sĩ vô lâm rất nhiều, triều đình cũng quên mất rằng, Tiêu đại công tử cũng không phải là người dễ chọc

Với tình hình như vậy, Liễu đại công tử Liễu Cô Phong lên tiếng rằng Liễu gia sẽ bảo vệ bằng hữu của mình, ai động đến bọn họ thì coi như đắc tội với Liễu gia. Hiên viên trang chủ Hiên Viên Ngạo cũng lên tiếng bảo vệ, đắc tội với Hiên Viên sơn trang kết quả cũng không là thứ tốt. Nhưng mà mình không đấu thì không có nghĩa là không ám đấu, hơn hai tháng Tiêu Tương các không biết xuất hiện bao nhiêu hắc y nhân, bao nhiêu sát thủ tấn công, nhưng lúc nào cũng một kết quả!

Nam Phong triều cùng Trung Ngọc điều có hành động, chỉ duy một Bắc Chu quốc vẫn im hơi lặng tiếng, không ai biết Chu đế muốn gì, bởi vì trước hết, ngũ đại thần quả cùng võ công bí tịch của Chu Khánh đứng ra điều thuộc hoàng tộc Chu quốc.

“Phụ vương, người có thể hứa với nhi thần một việc được không...” mười một tuổi ngũ hoàng Diễm Thiên Vũ nghiêm túc nhìn Chu đế vẫn như vậy

“Thiên vũ muốn ta hứa gì?” Chu đế kinh ngạc vấn, Thiên Vũ của ngài bình thường ít nói, ngài ban cho nó rất nhiều thứ dù là hi thể trần bảo nhân gian nhưng hài tử cũng không thêm liếc mắt dù là một cái, mà lần này lại đến tìm ngài giúp đỡ, xem ra nữ tử tên gọi Vũ Khuynh Thành này rất có trọng lượng đối với Thiên Vũ.

“Phụ vương, ta hi vọng ngài lên tiếng bảo vệ tỷ tỷ...” Diễm Thiên Vũ kiên quyết nhìn Chu đế, đôi con ngươi trẻ thơ một mảnh tuyệt nhiên cùng chấp nhất, ánh mắt này quả thật rất giống nàng ấy, một thoáng chớp Chu đế thất thần, rất nhanh ngài lấy lại thái độ bình tĩnh, ôn nhu cười vấn : “ vì sao, Thiên Vũ lại muốn trăm làm vậy?” hài tử bỗng dưng im bặt, không nói, Chu đế cũng không lên tiếng, mỉm cười nhìn hài tử, kiên nhẫn đợi câu trả lời.

“ Là vì khoảnh khắc tỷ tỷ nở nụ cười ôn nhu nhìn nhi thần, trong lòng nhi thần âm thầm thề, nhất định phải bảo vệ tỷ tỷ cả một đời...” hài tử ngẩng cao đầu, đối diện trực tiếp nhìn Bắc Chu đế, nho nhỏ thân hình nhưng bỗng toát ra khí chất uy nghiêm cùng tôn quý vô cùng, Bắc Chu đế một thoáng sửng sốt, cười yếu ớt : “ xem ra Thiên Vũ rất yêu quý Vũ Khuynh Thành” . Hài tử bỗng dưng tươi cười, nụ cười trong sáng của một đứa trẻ hơn mười tuổi, lần đầu tiên Bắc Chu đế thấy nhi tử của mình tươi cười vui vẻ như vậy, ánh mắt tràn đầy yêu kính, Bắc Chu đế ngây người, từ lúc nào nữ tử kia lại tác động nhiều đến cảm tình của Thiên Vũ như vậy? hài tử nhẹ giọng nói với phụ vương của mình như vậy : “ phụ vương, nhi thần thường nghĩ, nếu như không là con cháu đế vương, nếu như không là hoàng tử, chỉ là một hài tử bình thường, ôn nhu mẫu thân, nghiêm khắc nhưng kính yêu phụ thân thì Thiên Vũ cam nguyện chỉ là một hài tử bình thường như vậy thôi. Nhi thần nguyện ý đổi vinh hoa phú quý để được một cái ôm của phụ thân, cũng nguyện ý đổi quyền lực chí tôn chỉ cần mẫu thân mỉm cười ôn nhu với nhi thần một cái, nhưng mà..chuyện này vĩnh viễn không có thật. Để rồi khi nhi thần một lần nữa tỉnh dậy, cả người mê mang bất lực, không nhớ gì cả, thì

tỷ tỷ mỉm cười ôn nhu nhìn nhi thần, một ánh nhìn quá ôn nhu ấy thôi cũng khiến cho nhi thần dường như muốn khóc vì hạnh phúc. Chỉ có tỷ ấy cho nhi thần thân tình, cái ôm ấm áp, cái xoa đầu cổ vũ hay nụ cười ôn nhu như nước ấy mà không cần có một thứ gì đáp lại cả, chỉ có tỷ tỷ là như vậy đối với nhi thần thôi..., phân ấm áp này nhi thần cam nguyện trả giá tất cả để giữ lại, phụ vương, người có hiểu không?”

“ Thiên Vũ! Trẫm...đôi con không tốt sao?” Bắc Chu đế cười khổ, bỗng đứng người thật ganh tị với nữ tử kia, khiến cho nhi tử của người để tâm nhiều đến như vậy, hài tử lắc lắc đầu, nó mỉm cười nói : “ phụ vương đối nhi thần tốt lắm, nhưng mà người không chỉ đơn giản là một phụ thân, người còn là đế vương...” là đế vương những chuyện bất đắc dĩ nhiều lắm, cho nên người vĩnh viễn không thể nào cho nhi thần cảm giác an toàn ấm áp một cách toàn vẹn cả.

“ Trẫm hiểu...” Bắc chu đế thở dài, ngài ôn thanh nói : “ chuyện của con trẫm sẽ cố gắng hết sức, nhưng trẫm không dám chắc chắn bởi vì nhị quốc cùng vũ lâm nhân sĩ không dễ dàng bỏ cuộc như vậy đâu”

“ Nhi thần cảm tạ phụ vương...” hài tử cung kính cúi đầu, che đi ánh nhìn mừng rỡ cùng bất đắc dĩ, hi vọng Thần ca ca sẽ bảo vệ tốt tỷ tỷ....

“ Tại sao người lại cho tin tức ấy lan rộng trên giang hồ?” Hoàng Liệt Nhật phần nộ nhìn Lam Tuyết Nhiễm, nữ nhân này rốt cuộc là muốn làm gì?

“ Đại vương gia, đừng nói vội, ta chỉ muốn thử xem thực lực của Tiêu Dạ Thần mà thôi, chúng ta không thể manh động đúng không?” Lam Tuyết Nhiễm tươi cười nói, đây là ván cờ cuối cùng nàng phải đánh một cách chu đáo nhất, không thể để ọi chuyện bất trắc được, lại nói : “ không lẽ, đại vương gia, ngài không tin với thực lực của mình không địch lại đám vũ lâm nhân sĩ kia sao?” Hoàng Liệt Nhật hừ lạnh! Nữ nhân này quả nhiên đủ thông minh, nhưng thông minh quá cũng có lúc bị thông minh hại, hẳn đã chờ hơn hai mươi năm vậy chờ thêm vài ngày thời gian có hề hấn chi đâu?

Lam Tuyết Nhiễm thấy Hoàng Liệt Nhật cam chịu không nói, tao nhã tươi cười, đôi con ngươi một thoáng lạnh lùng cùng trào phúng nhưng rất nhanh tưởng chừng không ai thấy được, Hoàng Liệt Nhật nâng lên tách trà, hớp một ngụm, khóe môi cong lên nét cười tuyệt mỹ, khóe mắt lạnh như băng. Đối phương! mỗi một động tác nhỏ, cử chỉ nhỏ điều biểu lộ cho thấy mưu toan cùng tính kế, tranh qua giành lại, tính toán hơn thiệt, thủ đoạn xảo trá, cuối cùng còn lại được gì?

Hai tháng sau

“ Dường như thế lực của Tiêu Dạ Thần lớn hơn chúng ta tưởng” Hoàng Liệt Nhật cười lạnh, hàng trăm nhân sĩ võ lâm, hàng trăm sát thủ đến Tiêu tương các điều mất tích không một tiếng động, dường như không có trong nhân thế này vậy, có vẻ như một thế lực nào đó đưa tay ngăn lại mọi chuyện. Lam Tuyết Nhiễm nhún mị, nàng khó có thể tin mọi chuyện lại diễn ra như vậy, dù hai người họ có võ công cao cường như thế nào chẳng nữa thì với hàng trăm cuộc tấn công đột kích như vậy sao lại có thể bình yên vô sự vượt qua tất cả, không lẽ bước cờ này của nàng sai rồi sao?

“ Xem ra chỉ còn một kế cuối cùng bắt hai người lộ mặt thôi!...” Lam Tuyết Nhiễm cười khê....

Tiêu tương các

Trong khi bên ngoài không khí khẩn trương vô cùng thì bên trong Tiêu tương các không khí khá vui vẻ cũng ấm áp.

“ Chậc! hôm nay không có sát thủ, chán chết đi được...” Hồng Tuyết bĩu môi, nhàm chán nói, hai tháng trước nghe thiên hạ đồn thổi về Vũ Khuynh Thành Hồng Tuyết cùng Phượng Y Diễm đang ngao du ở Trung Ngọc quốc nhanh chóng giục ngựa đến đây, hai tháng qua hai người bọn họ giải quyết không ít hắc y nhân cùng vũ lâm nhân sĩ, Hồng Tuyết dùng trận pháp còn Phượng Y Diễm dùng độc, đó là nguyên nhân vì sao nhiều sát thủ như vậy một đi không trở lại a.

“ Người a! dường như rất nhàn thì phải..” Vũ Khuynh Thành buồn cười nhìn hỏa y nữ nhân ngồi đối diện mình, tà mị mà biếng nhác y như một con mèo Ba tư cao quý, lâu rồi không gặp, nữ tử này càng ngày càng yêu hoặc mị nhân, nếu không phải có một Phượng Y Diễm xem ra nữ tử này đúng là khiến cho nam nhân điên đảo.

“ Đúng a! ta rất rồi, rồi đến chán chết đi được...” Hồng Tuyết ngáp dài, đưa tay bỏ quả nho vào miệng, vừa ăn lại vừa than ngắn thở dài. Phượng Y Diễm lắc đầu cười khổ nhìn Vũ Khuynh Thành như muốn nói ‘đừng thất vọng, nàng ta bản chất ngày càng lười biếng’.

“ Hey! Bạch Vân Nhu, người cùng Hiên Viên Ngạo khi nào mới thành thân đây, điều sắp trở thành lão nữ nhân mà chưa định thành thân sao?” Hồng Tuyết bỗng dừng xoay câu chuyện qua Bạch Vân Nhu đang ngồi uống trà. Không biết có phải vì lời nói của Hồng Tuyết hay không mà Bạch Vân Nhu đang uống trà bỗng dừng ho sặc sụa : “ Hồng Tuyết chết tiệt! ta năm nay chỉ mới hai mươi ba, hai mươi ba đó người có hiểu không?” Dám nói nàng là lão nữ nhân! “ Còn nữa, ai nói với người ta với Hiên Viên Ngạo là một cặp, lão nương đây chán hần rồi!”

“ Chậc! thật vậy sao?” Phượng y diễm cười tươi như hoa nhìn Bạch Vân Nhu, Bạch Vân Nhu gật đầu cái rụp, quyết tuyệt nói : “ đúng vậy, lão nương đã chán rồi, ta đây đã có mỹ nam mới” . Thái độ rất chi là kiêu ngạo cùng vênh váo. Vũ Khuynh Thành buồn cười, Hồng Tuyết cùng Phượng Y Diễm cũng cười ha hả, Bạch Vân Nhu xấu hổ đến đỏ mặt, quát : “ cười cái gì?” Lúc đó thì Hiên Viên Ngạo mặt mày đen xì đứng ở đằng sau bạch vân nhu.

“ Người..các người..” Bạch Vân Nhu tức giận chỉ tay vào ba tuyệt thế nữ nhân trước mặt, chết tiệt dám hại nàng, Bạch Vân Nhu thấy Hiên Viên Ngạo sắc mặt càng ngày càng đen hừ lạnh! “ Bỏ cô nương đá người, người nhìn ta làm gì?”

“ Hiên Viên Ngạo, người cứ suốt ngày mặt mày cau có, Vân Nhu sẽ không thích nổi đâu...” Vũ Khuynh Thành tủm tỉm, đôi oan gia ngõ hẹp này đúng là vui thật, người kia truy thì kẻ kia chạy, rồi ngược lại đến lúc kẻ kia ngừng lại thì người kia lại chạy, kẻ lại truy, rất thú vị không phải sao?

“ Hừ! nữ nhân như vậy ai thèm chứ!” Hiên Viên Ngạo đen mặt nói. Bạch Vân Nhu nổi giận dưng dưng, tưởng như sét đánh ầm ầm bên tai, đưa tay tung ám khí phóng về phía Hiên Viên Ngạo, hàng loạt phi tiêu nhanh như chớp bay về phía hắn, Hiên Viên Ngạo dường như đã quá quen với hành động này của Bạch Vân Nhu cho nên dễ dàng đỡ lấy, Bạch Vân Nhu càng thêm đen mặt, quát lớn : “ thói nam nhân, bỏ cô nương đây là không thích người, hừ! đại khối băng, nam nhân có chết hết ta cũng không cùng người.” nói xong dùng khinh công bay đi mất

“ Chậc! hai người đó đánh yêu kia...” Hồng Tuyết thêm dầu vào lửa, Phượng Y Diễm gật đầu phụ họa, hai người này đúng là phu xướng phụ tùy vô cùng ăn ý a, Vũ Khuynh Thành lắc đầu cười khổ, Hiên Viên Ngạo lườm lườm nhìn Phượng Y Diễm cùng hồng tuyết sau đó dùng khinh công đuổi theo sau. Vũ Khuynh Thành nhìn thấy như vậy, không khỏi mỉm cười khe khẽ, tình a! muôn hình vạn trạng, đúng là đáng yêu vô cùng!

“ Thành nhi! Chuyện gì mà vui vẻ vậy?...” Tiêu Dạ Thần ôn nhu cười, vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của nàng, đặt cằm lên đôi vai mảnh khảnh của nàng, hai tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn, đôi con ngươi ấm áp vô cùng.

“ Không có gì, Thần, người lúc này đi đâu vậy?” Vũ Khuynh Thành cười cười, xoay đầu lại nhìn Tiêu Dạ Thần vấn. Đạo này hắn thường hay ra ngoài, đi giải quyết bọn người kia sao, Thần, người biết không, ta hi vọng có thể cùng người san sẻ bớt gánh nặng này nhưng người cố chấp như vậy ta cũng không muốn ép, đừng tưởng là ta không biết người biết ta không thích giết người, sợ ta bị bọn họ làm tổn thương, nhưng mà Thần a! ta cũng không quá hiền như người tưởng đâu?

“ Chỉ là giải quyết một chút bọn ruồi muỗi đấy thôi...” Tiêu Dạ Thần không sao cả đáp, đôi con ngươi để lộ sát khí, hừ! bọn hắn dám động đến nàng hắn sẽ để cho bọn họ chết không toàn thân, đừng nói là giang hồ, nếu triều đình cũng nhúng tay và chuyện này thì huyết tủy một quốc gia đối với hắn cũng không là chuyện khó...

Vũ Khuynh Thành đưa tay xoa nhẹ mi gian ẩn ẩn sát khí của hắn, than nhẹ : “Thần, mệt không?” Tiêu Dạ Thần vui vẻ cười, có chút làm nũng : “ Thành nhi! Ta mệt...”

“ Muốn ngủ một lát không?” Vũ Khuynh Thành buồn cười nói

“ Ân...” Tiêu đại công tử gật đầu lia lịa, sau đó đầu của mình dựa vào đầu gối của Vũ Khuynh Thành, khẽ nhắm mắt, thật ra đã ba ngày ba đêm y không ngủ, số người tấn công Tiêu tương các ngày càng nhiều...

Vũ Khuynh Thành đưa tay xoa nhẹ vàng trán của y, ôn nhu vuốt ve như xoa dịu cơn mệt mỏi của y, động tác cứ liên tục nhẹ nhàng, Tiêu Dạ Thần không biết từ lúc nào đã chìm vào giấc ngủ, hơi thở điều đặn

Nắng chiều xuyên qua từng tán lá, tạo nên những đường thẳng vàng nhạt phản chiếu trên gương mặt hai người, gió nhẹ thổi nên khúc nhạc ru người êm đềm, dù bên ngoài có phong vân cuồng loạn như thế nào, thì bên trong Tiêu tương các này vẫn êm dịu cùng ấm áp như thế.

Hồng y nữ tử khe khẽ mỉm cười, ôn nhu vuốt ve mái tóc của bạch y nam tử đang yên lặng nằm lên đầu gối của mình, tạo nên một bức tranh tuyệt đẹp, khiến cho người ta không dám lại gần vì sợ phá vỡ khung cảnh quá êm đềm đó. Phượng Y Diễm cùng Hồng Tuyệt đã đi từ lúc nào không ai biết, bọn họ cũng không muốn trở thành chứng ngại cho khoảnh thời gian ấm áp của hai người....

Tình lặng lẽ lưu động, đẹp như vậy, nhưng mà thời gian còn lại bao lâu?

62. Chương 62: Loạn Phong Vân 2

Nếu như có một ngày trăm không còn tại thế, xin hãy yêu thương hài tử ấy nhiều hơn nữa, thêm một phần cảm tình của trăm dành cho hài tử đó

Đôi bàn tay thanh mảnh, trắng nõn nhưng không phải là đôi tay của nữ nhân, đôi bàn tay tuy trắng trẻo xinh đẹp nhưng hữu lực vô cùng, từng ngón tay điều điều lướt trên từng dây đàn, tạo nên những thanh âm tuyệt đẹp! này âm thanh như nỉ như non như âm thanh của gió vui đùa trong từng cành cây chiếc lá, lúc lại mạnh mẽ hùng tráng như tiếng đao kiếm va chạm giữa chiến trường, thanh âm trong nhu có cương, trong sự mạnh mẽ dứt khoát lại không thiếu ba phần ôn nhuận, từng dây đàn khẽ rung, những ngón tay thoăn thoắt gây tạo nên nhất khúc thiên âm, nhân gian mê đắm, thiên hạ cho rằng một khúc cầm âm của tiêu đại công tử đáng giá ngàn vàng quả nhiên danh bất hư truyền.

Vũ Khuynh Thành mỉm cười nhìn bạch y nam tử yên lặng gây cảm, người đánh đàn người lắng lắng thưởng thức, mặc dù thật sự mà nói Vũ Khuynh Thành năng không hiểu lắm cảm âm nhưng những rung cảm trong lòng khi nghe y tấu mỗi khúc nhạc điều động lại sâu lòng, âm thanh ấy thật đẹp khiến cho nàng dường như quên đi mọi chuyện buồn chán nhân thế, chỉ còn mình nàng cùng hắn, cứ lắng lắng như vậy, Vũ Khuynh Thành chợt nghĩ, nếu như thời gian lúc này đây cứ dừng lại thì hay biết mấy? hàng mi mắt rủ xuống, che đi đôi con ngươi nhân nhạt lo lắng, dạo này nàng thường có dự cảm bất hảo, giống như cái cảm giác của hơn ba năm về trước, lần này càng thêm dữ dội hơn

‘Phụt!...’ cầm âm bỗng dừng ngừng lại, Vũ Khuynh Thành giật mình đến bên Tiêu Dạ Thần, một dây đàn đã bị đứt, đầu ngón tay của y ...rơi một giọt máu , rơi xuống mặt đàn, chưa kịp băng bó lại vết thương thì bên ngoài Liễu Cô Phong đã chạy vào Tiêu tương các, lên tiếng : “ tiểu Thiên có chuyện!” tức thời Vũ Khuynh Thành sắc mặt trắng bệch, có thể khiến cho nữ nhân ung dung lãnh đạm này thay đổi sắc mặt ngoài một Tiêu Dạ Thần còn có một Diễm Thiên Vũ, Tiêu Dạ Thần hơn ai hết y hiểu rõ tầm quan trọng của tiểu hài tử kia đối với Vũ Khuynh Thành, ôn nhu vỗ vỗ vai của nàng như an ủi, y cau mày vẫn : “ hoàng cung sao lại bất cẩn như vậy?”

“ Vừa rồi hoàng thượng cho ảnh vệ đến báo tin, tối hôm qua tiểu hoàng tử một đêm mất tích, thái giám hầu hạ tiểu hoàng tử bị đánh trọng thương đến bây giờ còn đang hôn mê, hoàng thượng cho rằng kẻ đột nhập chắc chắn phải có võ công cao cường vô cùng, ngài nghĩ chắc chắn là võ lâm nhân sĩ, cho nên thông báo cho chúng ta nhất định phải tìm ra tiểu hoàng tử...” Liễu Cô Phong giải thích, kẻ đó cũng thật to gan, bắt cóc ai không bắt lại đi bắt yêu tử của đương kim thiên tử Bắc Chu quốc, bộ muốn bị trăm cửu tộc hay sao?

Vừa lúc đó, một bóng đen lướt qua, một thanh phi tiêu nhanh như chớp bắn về phía Tiêu Dạ Thần, như một phản xạ tự nhiên Vũ Khuynh Thành đưa hai ngón tay đỡ được, Liễu Cô Phong định đuổi theo bóng đen thì Tiêu Dạ Thần ngăn lại, y lắc đầu. Vũ Khuynh Thành cau mày nhìn dòng chữ trên mảnh giấy được cầm trong phi tiêu

“ Hắc nhai, Thiên vọng...ngày mai tại chờ, không đến người mất!”

“ Cái này là ngọc bội của Thiên Vũ đúng không?” Tiêu Dạ Thần lấy mảnh ngọc bội màu xanh gắn ở chuỗi thanh phi tiêu vẫn Vũ Khuynh Thành. Nàng mơn trớn mảnh ngọc bội nho nhỏ ấy, khe khẽ thở dài, là của

nó, mảnh ngọc bội này là của tiểu Thiên, lúc trước ngày hoa khôi đại tái nàng chính tay đeo cho hài tử ấy, lần này dường như nàng đã liên lụy đến tiểu hài tử ấy rồi!

“ Như vậy là tiểu hoàng tử bị ai bắt cóc, rốt cuộc là ở Hắc nhai hay là ở Thiên vọng, hai địa danh này điều là vực sâu nguy hiểm nhất của đại lục, lại cách nhau hơn trăm dặm, đi từ Hắc nhai đến Thiên vọng dù là tuyệt đỉnh khinh công cũng phải mất mười canh giờ, làm vậy là để phân chia lực lượng hay sao, kẻ này quả nhiên âm hiểm vô cùng...” Liễu Cô Phong phân tích.

“ Chuyện này nhất định là do đại công chúa Lam Tuyết Nhiễm” Vũ Khuynh Thành cau mày, nàng ta không sợ gây hấn nhị quốc sao, tại sao vì một chuyện cá nhân lại liên lụy đến cả một quốc gia, nữ nhân một khi hận lên quả thật ích kỷ vô cùng, thở dài ngao ngán! Nhân loại chính là ích kỷ như vậy!

“ Nữ nhân đó quả thật mất hết lí trí” Tiêu Dạ Thần lạnh lùng cười. Y còn chưa tính sổ với nàng ta về chuyện tung tin đồn kia mà nàng ta lại ra tay tiếp với tiểu hài tử, nữ nhân này quả thật cố chấp đến điên cuồng!

“ Cô Phong, huynh cho người đi thông báo với Chu đế chuyện này đi...” Tiêu Dạ Thần nói.

“ Được rồi, để có ý kiến của hoàng đế chúng ta lại bàn tiếp vậy...” Liễu Cô Phong gật đầu đồng ý, bước ra khỏi Tiêu tương các.

“ Thần! lần này xem ra mọi chuyện có vẻ phức tạp...” Vũ Khuynh Thành cười nhạt, chỉ có Tiêu Dạ Thần hiểu rõ, Thành nhi của y tức giận! à không phải nói là vô cùng phẫn nộ mới đúng! Hài tử đó đối với Vũ Khuynh Thành không chỉ đơn giản là một đứa trẻ tầm thường, nó có một ý nghĩa rất quan trọng. Xuyên qua đến nơi này, không có người thân khiến cho nàng luôn cảm thấy bất an cùng trống rỗng, và rồi Thần xuất hiện khiến cho nàng cảm thấy không cô đơn trong thế giới quá đổi phồn hoa này, và cả tiểu hài tử đáng yêu kia khiến cho nàng nhìn thấy ánh mắt xinh đẹp nhưng quá đỗi u mịch đó làm cho nàng đau lòng muốn bảo hộ. Dù đi đâu xa thật xa nhưng nơi có hài tử ấy có Thần chính là gia đình của nàng, khiến cho nàng dù có bay lượn chân trời góc bể cũng sẽ quay đầu trở về!

Khi Chu đế đến liễu phủ lúc trời đang khuya, Vũ Khuynh Thành cũng không ngờ đích thân Chu đế lại đến nơi đây, khi đối diện trực tiếp nhìn nhau ấn tượng đầu tiên của nàng đối với vị minh quân trong truyền thuyết này là một mối cùng cô độc. Từ xưa đế vương vốn cô độc, đứng trên địa vị cao nhất quan sát chúng sinh buộc người phải vô tình phải kiềm chế cảm tình, có chăng cả ngàn năm từ thuở khai sinh lập địa, giang sơn cùng tình yêu, không thể cùng có được ? cho nên vì thế ngài mới mệt mỏi như vậy, đứng trước mặt nàng không phải là nam nhân chí tôn mà là một vị phụ thân đo lo lắng cho hài tử của mình mà thôi! Tiểu Thiên, phụ hoàng của đệ cũng xứng làm phụ thân lắm!

Trong khi Vũ Khuynh Thành đánh giá Chu đế thì vị minh quân này cũng ngầm đánh giá nữ tử gây rối loạn trên đại lục này. Không chỉ có dung mạo hơn người mà khí chất cao quý ung dung lãnh đạm kia khiến cho người ta một cái liếc mắt lại kiềm lòng không dẫu lại nhìn thêm lần nữa. Chu đế ngài làm vua một nước, mỹ nhân nào là chưa gặp qua nhưng ngài cũng phải công nhận rằng nữ nhân này quả thật không tầm thường, kẻ có thể đối diện trực tiếp cùng ngài mà vẫn thản nhiên như vậy, thiên hạ này có mấy ai?

“ Hoàng thượng, người đến đây có chuyện gì muốn bàn với chúng thảo dân sao...” Tiêu Dạ Thần mỉm cười vấn. Chu đế thở dài nhìn vị bạch y công tử trước mặt, hơn bốn năm không gặp, nam nhân này ngày càng xuất chúng. Ngài lên tiếng, thanh âm trầm thấp nhưng không dấu nổi khí chất uy nghiêm của một vị đế vương : “ ta chỉ muốn biết, kẻ nào to gan dám động đến hài tử của trẫm mà thôi”. Vũ Khuynh Thành chột cười khê, than nhẹ : “ hoàng thượng! ta nghĩ người chắc cũng bầy phần đoán được, cần chi làm khó chúng ta đâu?” Một câu nói khiến Chu đế cứng họng. Dù Vũ Khuynh Thành hay Tiêu Dạ thần nói ra tên hung thủ thì cũng điều bất lợi cho bản thân, gây nên hấn nhị quốc điều trở thành tội nhân thiên cổ, dù đó là sự thật đi chăng nữa cũng không thể để lộ bí mật đó ra ngoài, hơn ai hết Chu đế là người phải bảo vệ hiệp ước ba trăm năm của Chu Khánh.

Bắc Chu đế nhợt nhạt cười, nữ tử này mỗi một động tác hay lời nói điều biểu lộ sự khôn khéo khiến cho người ta khó có thể phản lại, người này chính là nữ tử khiến cho Thiên Vũ yêu kính đấy sao? Xem ra mắt nhìn người của Thiên Vũ cũng không tệ lắm, ngài tiếp tục lên tiếng : “ người là Vũ Khuynh Thành đúng không? Trẫm nghe Thiên Vũ nói rất nhiều về ngươi” . Vũ Khuynh Thành gật gù đầu, hài tử đó lúc nào cũng biểu hiện mạnh mẽ để cho người khác khỏi lo nhưng nó không biết rằng chính cái cá tính ấy lại càng

khiến cho người ta đau lòng thêm mà thôi. Giá như khi đau cứ khóc, khi vui cứ cười, Thiên nhi như vậy để nhất định sẽ hạnh phúc hơn nhiều lắm.

“ Nhất định phải cứu cho được Thiên Vũ...trẫm nhờ các người!” Lần đầu tiên Chu đế tỏ thái độ nhờ vả như vậy khiến cho Tần công công, vị thái giám đi theo bên cạnh ngài nhiều năm cũng không thôi kinh ngạc. Chu đế tuy ôn hòa dễ gần hơn ai hết hẳn hiểu rõ Chu đế lãnh tình cũng thủ đoạn hơn bất cứ ai, nói hai tiếng nhờ vả này quả thật là điều không tưởng, xem ra ngũ hoàng tử trong lòng bệ hạ không chỉ đơn thuần như vậy. Vũ Khuynh Thành cùng Tiêu Dạ Thần có chút kinh ngạc, xem ra Chu đế thật sự rất yêu thương Thiên Vũ.

“ Bệ hạ, người yên tâm, dù bất cứ giá nào Khuynh Thành cũng sẽ trả lại cho ngài một Diễm Thiên Vũ hoàn hảo...” Vũ Khuynh Thành đậm cười. Tiêu Dạ Thần cũng lên tiếng cam đoan, Bắc Chu đế thở phào nhẹ nhõm, ngài không thể ra tay trực tiếp được, đối với việc ảnh hưởng căn cơ quốc gia ngài không thể tùy tiện phán quyết, dù biết kẻ gây ra nguyên nhân nhưng cũng không thể đường đường chính chính báo thù, Chu đế chán nản, Nhan nhi! Có phải là trẫm quá vô dụng?

“ Vũ Khuynh Thành, Thiên Vũ đã từng nói với trẫm, nó cam nguyện đánh đổi tất cả để giữ lại phân âm áp người dành cho nói...” Chu đế trước khi đi nói nhỏ vào tai Vũ Khuynh Thành như vậy, âm thanh nhàn nhạt u buồn của Chu đế cứ còn văng vẳng bên tai của Vũ Khuynh Thành : “ nếu như có một ngày trẫm không còn tại thế, xin hãy yêu thương hài tử ấy nhiều hơn nữa, thêm một phần cảm tình của trẫm dành cho hài tử đó...” cái tâm của người làm cha làm mẹ lúc nào cũng dạt dào như vậy, dù có vô tình nhất để vương gia đi chẳng nữa, chung quy cũng là phụ tử mà!

“ Hoàng thượng, dường như người rất hài lòng về nữ tử đó...” Tần công công mỉm cười. Bắc chu đế không nói, tiếng vỗ ngựa ầm ầm khiến cho âm thanh tĩnh lặng về đêm tan vỡ, Tần công công cũng không lên tiếng, dù có cùng bệ hạ từ nhỏ lớn lên chung quy cũng là nô tài mà thôi. Bắc Chu đế giục ngựa tiến về phía kinh thành, đôi ưng mâu sáng quắc biểu hiện sự cơ trí cùng anh minh của ngài, khoe môi bất giác cong lên tiểu dung ôn nhuận. Lời của nữ tử đó khiến cho ngài rất hài lòng . Nhan nhi! Có lẽ không bao lâu nữa ta cùng nàng trên đường hoàng tuyền tương ngộ, lúc ấy chúng ta chỉ là một phu phụ bình thường thôi, sống cuộc sống bình thường, một cảm tình thường thường...ta sẽ yêu nàng mỗi ngày một ít thôi nhưng mà sẽ yêu nàng thật dài thật dài, cả một kiếp, một đời người, chịu không?

Đông đến tuyết rơi, trắng xóa lả tả, một màu trắng thánh khiết vô ngần

Đó là lần đầu tiên ta và nàng sơ ngộ, giữa một trời tuyết rơi xinh đẹp

Nàng có biết một cái liếc mắt ấy, khiến cho ta xao động

Ánh mắt của nàng rất đẹp, như vì tinh tú lấp lánh nhất bầu trời

Ta từng nghe câu chuyện nhất kiến chung tình

Có chăng là dành cho ta cùng nàng?

Ta vẫn thường nghĩ, nếu như nàng đừng mỉm cười nhìn ta

Nếu như nàng đứng vắn vì cố chi ta tịch mịch như vậy?

Thì có lẽ ta sẽ chôn chặt phân cảm tình này trong lòng

Sẽ không khát khao nàng nhiều đến như vậy

Khát khao đến điên cuồng đến cháy bỏng

Nhưng mà ta chưa bao giờ hối hận

Khi nàng lia đời ta cũng chưa từng hối hận

Nàng cũng như vậy đúng không, ái nhân của ta?

Nàng dạy ta biết yêu, biết quý trọng, biết cho đi

Nàng dạy ta biết đau, biết hận, cũng biết buông xuống

Mọi cảm xúc của ta quay quanh nàng mà chuyển
Hỉ, nộ, ái, ố của ta điều vì nàng mà bộc lộ
Có lẽ nàng là yếu điểm của ta nhưng cũng là nguồn sức mạnh vô bờ của ta
Biết không? Nhan nhi! Nàng đã mất hơn mười năm
Nhưng với ta nàng vẫn sống....sống trong tâm trí, trong trái tim của ta
Đến bao giờ ta mới quên nàng được nhỉ? Ta thường vẫn mình như vậy đấy
Rồi một năm, ba năm, năm năm rồi mười năm rồi cuộc ta biết được đáp án
Đó là...đến chết cũng không quên được...không quên được.....!!!

63. Chương 63: Loạn Phong Vân 3

“ Thành nhi! Nàng có thể hứa với ta một chuyện được không?” Y mỉm cười nhìn nàng mà nói như thế, đôi con ngươi tuyệt đẹp vĩnh viễn chỉ lưu một hình bóng nữ nhân hồng y, sóng mắt nhìn nàng lúc nào cũng ôn nhuận, Vũ Khuynh Thành mỉm cười gật đầu, chỉ cần người nói ta điều nghe, người hiểu mà. Tiêu Dạ Thần đưa tay chạm nhẹ mái tóc xinh đẹp ấy, nhỏ giọng nói: “ xin đừng nương tay với kẻ thù!” Thành nhi, ta biết nàng dù lúc nào cũng tỏ ra hồ hững lãnh đạm với xung quanh, nhưng ta hiểu rõ hơn ai hết nàng không muốn giết người dù kẻ đó có làm hại đến nàng đi chăng nữa, không phải là nàng thiện lương mà là quá vô tâm, vô tâm với tất cả những gì nàng không muốn nghĩ đến, ta thích nàng, yêu thương cái cách ung dung của nàng, yêu tính lãnh đạm vô tâm không phé của nàng nhưng nàng biết không lắm lúc ta cũng rất sợ cái tính cách ấy, ta sợ có một ngày nàng vì nó mà khiến cho bản thân của mình bị thương.

“ Thần! người đừng lo, ta sẽ không sao mà...” Vũ Khuynh Thành cười khẽ, ta sẽ không nương tay với kẻ muốn hại mình đâu, có lẽ sau chuyện này chúng ta sẽ thoải mái đi ngao du khắp nơi, xem phong cảnh khắp đại lục này, thưởng thức mỹ thực tam quốc, sau chuyện này ta và người vĩnh viễn sẽ ở bên nhau, đúng không?

“ Ừ! Nhất định phải an toàn mà quay trở về đây...” Tiêu Dạ Thần nhẹ giọng nói, nhìn bóng lưng của Vũ Khuynh Thành dần khuất bỗng dừng muốn đưa tay ôm lấy nhân ảnh ấy vào trong lòng, một chút thôi! Y thật sự muốn ôm lấy nàng ấy nhưng mà tiếng vó ngựa đã xa, hình bóng ấy chỉ còn một dấu chấm đen nhỏ nhỏ trong tầm nhìn của y, xoay đầu về phía ngược lại, y giục ngựa chạy về hướng Thiên vọng.

Tối qua khi Chu đế quay về kinh đô, để lại hơn ba trăm ảnh vệ Bắc Chu quốc, y cùng Vũ Khuynh Thành chia làm hai hướng, một người đến Hắc nhai một kẻ đến Thiên vọng. Lẽ ra y muốn đi cùng nàng nhưng Vũ Khuynh Thành không đồng ý, một trong hai nơi có khả năng có tiểu hài tử, nàng không an lòng, tách ra làm hai phía có lẽ an tâm hơn. Vũ Khuynh Thành, Hồng Tuyết, Phượng Y Diễm cùng Hiên Viên Ngạo đến Hắc nhai, đi cùng còn có ba trăm ám vệ của hoàng đế. Còn Tiêu Dạ Thần, Liễu Cô Phong, Bạch Vân Nhu lại tiến đến Thiên vọng, lực lượng của Dạ đế tách ra làm hai, một bên đi theo Tiêu Dạ Thần, một bên lại âm thầm bảo vệ Vũ Khuynh Thành.

‘ Hi vọng mọi chuyện lần này sẽ nằm trong sự sắp đặt của y’, Tiêu Dạ Thần nhìn trời xanh than nhẹ, chỉ cần là chuyện liên quan đến nàng ấy lại khiến cho y không thể không lo lắng...

Hắc nhai

Đỉnh nhai thật cao, gió thổi phần phật, Hắc nhai nổi danh bởi bởi sự nguy hiểm cùng vẻ ngoài của nó. Hắc nhai thật đẹp, dường như đỉnh nhai lúc nào cũng sương trắng lượn lờ, cảm giác thật gần với bầu trời, chỉ cần đưa tay là với đến, đỉnh hắc nhai từ mờ sớm tuyệt đẹp, mặt trời không quá chói chang mà tỏa ánh sáng đỏ rực như mảnh gương đỏ từ từ nhô lên, quanh thân còn vương vẩn vài sợi mây trắng bồng bênh huyền ảo, từ đỉnh Hắc nhai ngắm cảnh vật thật đẹp, thật huyền hoặc, dường như cả thiên địa thu trọn trong tầm nhìn, cũng như hoa đẹp thì hoa có gai, Hắc nhai phong cảnh mỹ lệ như vậy thì cũng có sự đáng sợ của nó. Không ai biết độ cao của hắc nhai là bao nhiêu, dường như nhai sâu đến nỗi không có đáy, thử tưởng tượng một khi lỡ chân rơi xuống thì dù có là cao thủ tuyệt đỉnh cũng khó lòng sống nổi, cho nên dù phong cảnh

nơi đây có đẹp đến mấy thì cũng chẳng mấy ai mạo hiểm tính mạng của mình mà đến đây cả, dĩ nhiên là trừ những trường hợp ngoại lệ, chẳng hạn như lúc này đây.

“ Tiểu Thiên đâu...” Vũ Khuynh Thành nhìn nữ tử trước mặt vẫn, vẫn âm thanh dễ nghe, vẫn tiểu dung như có như không, vẫn đôi con ngươi lãnh đạm cùng vẻ mặt ung dung tự tại không chút một cảm giác được tiết lộ ra ngoài kia, Lam Tuyết Nhiễm cầm giận, tại sao dù đứng trong thế bị động nhưng nàng ta vẫn khiến cho nàng cảm thấy mình không phải là người thắng kia chứ?

“ Hài tử đó ở đây, không cần lo lắng...” Lam Tuyết Nhiễm cười dịu dàng, khiến cho người ta như cảm thấy hai người bọn họ chỉ là hai người bạn cũ mới gặp lại mà thôi, thái độ ôn hòa không mặn không nhạt như vậy càng khiến cho người ta khó đoán người đang nghĩ gì, muốn gì? Vũ Khuynh Thành không nói, tiểu dung lãnh đạm yên lặng nhìn Lam Tuyết Nhiễm, lòng thở phào nhẹ nhõm, thì ra tiểu Thiên đang ở đây, vậy Thần không cần quá vất vả rồi. Thời gian cứ yên lặng trôi đi từng chút từng chút mà hai người kia cứ yên lặng nhìn nhau như vậy, nếu như xem nhẹ đỉnh đầu của Lam Tuyết Nhiễm có dấu hiệu bốc khói thì người ngoài nhìn vào sẽ tưởng hai người này có quan hệ mật thiết lắm vậy, cho nên mới ‘đắm đuối’ nhìn nhau.

“ Nói điều kiện của ngươi đi...” mãi cho đến khi dường như sức chịu đựng của Lam Tuyết Nhiễm gần đạt đến chấm hết thì Vũ Khuynh Thành chợt mỉm cười nói.

“ Vậy ngươi nhảy từ đây xuống, ta sẽ thả tiểu hài tử này...” Lam Tuyết Nhiễm ra lệnh thuộc hạ đem tiểu hài tử đến. Vũ Khuynh Thành thấy tiểu hài tử không bị thương tích gì cả, lòng cũng buông xuống, Lam Tuyết Nhiễm cũng không đến nỗi độc ác ra tay với tiểu Thiên! Thấy Vũ Khuynh Thành chợt im lặng không nói, Lam Tuyết Nhiễm cười lạnh : “ sao vậy! không dám sao?”

“ Ngươi...không sợ gây chiến tranh với Bắc Chu sao...” Vũ Khuynh Thành vẫn cười hỏi, như đang nói chuyện với một người bạn lâu năm, Phượng Y Diễm , Hồng Tuyết cùng Hiên Viên Ngạo thì đứng yên bên cạnh không một tiếng động, yên lặng dõi theo tình hình, trên Hắc nhai này dường như bố trí rất cẩn thận, đến ba lớp người bảo vệ xung quanh Lam Tuyết Nhiễm, gần năm trăm người ẩn núp trên Hắc nhai, xem ra lần này Lam Tuyết Nhiễm chuẩn bị không một kẻ hở mà đến đây. Hiên Viên Ngạo ánh mắt sắc bén đánh giá đại công chúa của Nam Phong triều, quả nhiên đủ nhanh, đủ sắc bén cùng cơ trí, nữ nhân tài giỏi như vậy lại để tình lụy đến như thế, có đáng không?

“ Uh! Nói sao nhỉ?” Lam Tuyết Nhiễm cười khẽ “ dù gì cũng buồn chán mà, chiến tranh thì sẽ thú vị đấy, hơn nữa Bắc Chu dù có mạnh như thế nào thì so với nhị quốc hợp lực lại thì cơ hội thắng cũng không nhiều đâu, đến lúc đó không chừng đại lục lại phân chia lại thế cân bằng” . Hồng Tuyết chợt cười lớn, âm thanh vang cả Hắc nhai : “ ta cứ nghĩ ta là kẻ ích kỷ nhất thế gian không ngờ có người còn hơn ta một bậc, Lam đại công chúa, xem nhân mạng như trò chơi, xem cảnh huyết chảy thành sông của lê dân bách tính như trò đùa, Hồng Tuyết cam bái hạ phong”

“ Chắc! còn tốt hơn việc thích một nữ nhân, Hồng Tuyết ngươi so với ta dường như càng khiến cho nhân thế khó chấp nhận...” Lam Tuyết Nhiễm ung dung cười, ánh mắt tràn đầy khinh miệt nhìn Hồng Tuyết cùng Phượng Y Diễm, hắc y nhân xung quanh Lam Tuyết Nhiễm cũng có người cười mỉa, khinh bỉ. Bị nhìn như vậy, Hồng tuyết có chút nổi nóng, nhân thế coi khinh nàng cũng không thêm để tâm nhưng nữ tử kia dùng ánh mắt khinh miệt như vậy nhìn người trong lòng nàng, khiến cho Hồng tuyết không kiềm chế được lửa giận của mình. Muốn tấn công về phía nữ nhân kia thì một bàn tay đưa ra ngăn cản lấy Hồng Tuyết, lại nói : “ ngươi hối hận khi yêu Phượng Y Diễm sao?” Vũ Khuynh Thành kiên định nhìn Hồng Tuyết, thì ngay lập tức Hồng tuyết đáp lại không chút do dự: “ không!” Vũ Khuynh Thành nghiêng đầu vẫn Phượng Y Diễm : “ vậy còn ngươi, có hối hận khi nhận đoạn cảm tình cấm kỵ chi luyện này?” Phượng Y Diễm ôn nhu mỉm cười, khẽ lắc đầu. Vũ Khuynh Thành ôn nhu cười, một nụ cười khiến nhân thế say đắm, khiến cho phút chốc mọi tiếng ồn nơi đây im bặt, lại nói : “ yêu nhau như vậy, chuyện nhân thế liên can gì đến hai người đâu!” Một câu nói khiến ọi lời xì xầm bàn tán im bặt, đúng vậy chuyện của hai người đó liên can gì đến các ngươi, đến nhân thế này đâu?

Phượng Y Diễm cùng Hồng Tuyết nắm lấy tay nhau, ôn nhu cười, tuy đoạn cảm tình này cả hai đều nhận trong lòng, nhưng những lời nói của thế gian đối họ quả nhiên ít nhiều cũng gây tổn thương, chợt câu nói của Vũ Khuynh Thành khiến cho bọn họ hiểu ra nhiều lắm, Hồng Tuyết cười lớn, cao giọng nói : “ đúng vậy! ta yêu nữ nhân, thì đã sao, thiên hạ này có ai yêu so với ta sâu, yêu so với ta đậm, có ai đủ dũng cảm theo đuổi cảm tình này! các ngươi có từng vì ai cam nguyện từ bỏ tất cả dù là tính mạng này, trong các

người có ai yêu oanh oanh liệt liệt như ta?” Tiếng nói của nữ tử vang vọng khắp Hắc nhai khiến cho những kẻ xì xầm lúc này cũng không khỏi đỏ mặt vì xấu hổ, Lam Tuyết Nhiễm tuy trong lòng tức giận nhưng vẫn tao nhã cười : “ bội nghịch thiên lý!”

“ Vậy so với người, vì tư tình cá nhân lại khiến liên lụy người vô tội, lại khiến cho nhân sinh lầm than, gây chiến loạn tam quốc...như vậy rốt cuộc là ai nghịch thiên, ai phá hỏng luân lý...” Phượng Y Diễm cười lạnh, Lam Tuyết Nhiễm bị nói như vậy cũng hòng, không thể thốt thành lời được, có lẽ thẹn quá hóa giận mà lại quay về phía Vũ Khuynh Thành nói : “ người đang kéo dài thời gian sao? Rốt cuộc có muốn cứu tiểu hoàng tử kia không?”

“ Tỷ tỷ...! đừng lo lắng cho tiểu Thiên, bởi vì nếu như vì tiểu Thiên mà người bị nguy hiểm thì cho dù tiểu Thiên có còn sống đi chăng nữa cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân mình đâu!...” tiểu hài tử chợt lên tiếng, phá hỏng không khí nơi đây, tiểu hài tử hơn mười tuổi nhưng này dung mạo, này đôi con ngươi sắc bén, này giọng nói khiến ọi người nơi đây ngạc nhiên. Chỉ mới hơn mười tuổi thôi, cái tuổi này vẫn còn làm nũng với phụ mẫu kia mà, nhưng khi đối diện với sinh tử lại bình tĩnh như vậy, lại thốt nên những lời như thế, khiến cho người ta bất giác đau lòng, Vũ Khuynh Thành ôn nhu cười, ánh mắt lưu chuyển âm áp dịu dàng : “ Tiểu Thiên không tin tỷ tỷ sao?”

Tiểu hài tử gật đầu cười, làm sao không tin được? tiểu Thiên có thể không tin vào bất cứ ai trên thế gian này sao lại không tin vào tỷ tỷ được, tiểu Thiên luôn biết tỷ tỷ giỏi nhất, có thể làm bất cứ chuyện gì, so với phụ vương, so với mẫu hậu...tỷ tỷ vẫn luôn khiến cho tiểu Thiên có cảm giác an tâm nhất, có lẽ vào cái lúc tiểu Thiên mở mắt nhìn người, vào cái lúc tỷ tỷ ôn nhu cười nhìn tiểu Thiên, thì này phân tin tưởng với nhân thế, tin tưởng vào tình người, tiểu Thiên điều trao cho người mà, cho nên người nhất định vẫn mãi sẽ ở bên cạnh tiểu thiên đúng không? Vũ Khuynh Thành cười khê : “ vậy là tốt rồi, bây giờ tiểu Thiên chỉ cần nhắm mắt, đếm đến mười, là sẽ an toàn thôi!” Tiểu hài tử khê nhắm lại mắt, bắt đầu đến một..hai...

Hàng ngàn cánh hoa đỏ như máu không biết từ nơi nào xuất hiện rơi lả tả, đẹp đến yêu diễm, mềm mại nhưng lại sắc bén vô cùng, chạm vào ai là để lại vết máu đỏ tươi hòa cùng cánh hoa đỏ rực, gió không biết từ lúc nào ào ào bên tai, khiến cho người ta bất giác không phân biệt được tiến động. Lam Tuyết Nhiễm hét lớn : “ cẩn thận! giữ chặt lấy tiểu hoàng tử” nhưng hàng vạn cánh hoa như che như không, gió cứ thổi vù vù che đi tầm nhìn cùng thính giác của mọi người, tất cả như hỗn loạn, là uy lực của Huyết mẫu đơn sao? Lam Tuyết Nhiễm kinh hoàng, từng nghe luyện đến tầng thứ mười của Huyết mẫu đơn, hoa cùng người hòa làm một, điều khiển một cách tự nhiên, nhưng mà nữ nhân đó tại sao lại luyện một cách nhanh như vậy! theo dự tính của nàng dù có là kì tài võ học cũng luyện ít nhất là mười năm nữa mới đến cảnh giới này chứ

Bảy...tám...chín.....mười.....

Hoa bay lả tả, rơi rụng khắp nơi, cả một hắc nhai bao phủ bởi hàng vạn cánh hoa đỏ như máu, gió nhẹ lại, hoa lấp lững không trung rồi bay cao lên, rồi lại rơi xuống cứ liên tục như vậy tạo nên một bức tranh tuyệt đẹp, hai bên đứng đối lập nhìn nhau, mà tiểu hài tử cũng đã nằm trọn trong vòng tay của Vũ Khuynh Thành, mọi người kinh hoàng, võ công của nữ tử này rốt cuộc đã đến cảnh giới nào rồi, có thể hòa cùng tự nhiên sao?

“ Tiểu thiên! Không sao rồi, có sợ không?” Vũ Khuynh Thành vuốt đầu tiểu hài tử ôn nhu vấn. Tiểu hài tử lắc đầu, vươn hai tay ôm chặt lấy cổ của vũ khuynh thành, nhỏ giọng nói : “ tiểu Thiên...rất nhớ tỷ tỷ!” Vũ Khuynh Thành cười nhẹ : “ ừ! Tỷ tỷ cũng vậy, cũng rất nhớ tiểu Thiên, sau này tỷ tỷ sẽ thường xuyên đến thăm tiểu Thiên nhiều hơn, được không?” Tiểu hài tử vui mừng, ánh mắt sáng lấp lánh, nụ cười còn rực rỡ hơn vầng thái dương ở trên cao kia : “ tỷ tỷ! đã hứa thì không được nuốt lời nha” . Vũ Khuynh Thành ôm lấy tiểu hài tử đưa cho Hiên Viên Ngạo, nói : “ dĩ nhiên, tỷ tỷ không nuốt lời đâu!” Tiểu hài tử mỉm cười thỏa mãn, nhưng nó vĩnh viễn không biết được rằng, nụ cười xinh đẹp cùng ánh mắt dịu dàng này lại biến mất trước mắt nói, và âm áp hoài ôm kia...dù trong mơ cả ngàn lần đưa tay với đến cũng không bao giờ có được nữa, lúc đó bằng hoàng chợt nhận ra rồi lệ rơi như mưa, nguyên lai..tỷ tỷ của nó, không còn nữa rồi...

64. Chương 64: Loạn Phong Vân 4

“ Hừ! Vũ Khuynh Thành, xem ra ta đã đánh giá thấp người” Lam Tuyết Nhiễm cười lạnh : “ nhưng mà một khi người đặt chân lên Hắc nhai này, vĩnh viễn không có cơ hội bước xuống.” nói đoạn, giơ tay ra lệnh

cho thuộc hạ tấn công về phía người Vũ Khuynh Thành.

Băng Nhận thần giáo nổi tiếng trên đại lục vài trăm năm, thực lực há có thể tầm thương? Hàng trăm hắc y nhân điều là võ công số một số hai trên giang hồ, hơn thế nữa hơn ba trăm ảnh vệ của Nam Phong cũng không phải là dễ đối phó, gần ngàn người tấn công về nhóm người Vũ Khuynh Thành nhanh như vũ bão. Nhưng đám người đó vừa tiến đến, thì ba trăm ảnh vệ của Bắc Chu quốc đang ẩn thân nhanh như cắt xuất hiện, rồi cả một đám hắc y nhân – thuộc hạ của Dạ đế cũng ẩn thân gần đó nhanh chóng chặn cuộc tiến công của nhóm người Lam Tuyết Nhiễm, thanh âm đao kiếm va chạm vào nhau, tiếng la hét vang dội khắp Hắc nhai, nơi đây xem ra khắp chỗ thành mồ chôn của hàng nghìn sinh mạng vô tội, Vũ Khuynh Thành than nhẹ, rốt cuộc...là vì ai?

Một mũi kiếm vun vút tấn công về phía Vũ Khuynh Thành, tưởng chừng chỉ cần một giây nữa mũi kiếm ấy sẽ đâm trúng Vũ Khuynh Thành thì ‘choang’ một cái, mũi kiếm bị nát vụn, nội lực kinh người, hắc y nhân kinh sợ nhìn nữ tử chỉ dùng hai ngón tay lại khiến cho kiếm của hắn nát vụn, một cái phẩy tay nhẹ nhàng có thể khiến hắn chết ngay lập tức, võ công như vậy! bọn họ có thể thắng được sao? Trước khi nhắm mắt hắc y nhân đã nghĩ điều đó đây, rốt cuộc giáo chủ của bọn họ khiến cho bọn họ hi sinh vô ích như vậy, kết quả cuối cùng là đạt được những gì?

Vũ Khuynh Thành mỉm cười, thì ra giết người là nhẹ nhàng như vậy sao, chỉ cần một cái phẩy tay, chỉ cần một chút nội lực thì ngay lập tức sinh mạng tươi sống kia không còn? Nàng rốt cuộc không thể quay lại là một Vũ Khuynh Thành trước kia, cảm giác lần đầu tiên giết người là như thế nào nhỉ? Nàng cũng không diễn tả được cảm giác ấy, không lo sợ, không bàng hoàng...chỉ có trống rỗng cùng hư vô, cứ như vậy liên tục giết người, bởi vì nếu không giết bọn họ thì người nàng quan tâm sẽ chết, nếu như không giết bọn họ, nàng sẽ chết.... như vậy hắn sẽ như thế nào đây, cho nên từng mũi kiếm đâm xuyên cơ thể hắc y nhân, từng mảnh hoa tước lấy sinh mạng của kẻ địch, hàng chục hắc y nhân lần lượt ngã xuống, máu nhuộm thắm vạt áo của nàng, là hồng y rực lửa hay là hồng của máu đây, máu cùng hồng y hòa quyện vào nhau, không phân biệt được, đẹp đến chói mắt!

“Người...thấy như thế nào, nhiều người vì người mà chết như vậy, cảm thấy.. thú vị không?” Vũ Khuynh Thành đứng trước mặt Lam Tuyết Nhiễm mà vẫn như vậy, nụ cười vẫn tuyệt đẹp như thế nhưng khí chất lạnh như băng kia khiến cho Lam Tuyết Nhiễm bất giác lùi ra sau mấy bước, Vũ Khuynh Thành cười lạnh : “ người mà cũng biết sợ sao? Đem sinh mạng con người đùa giỡn trong lòng bàn tay, muốn họ sinh thì họ không được phép tử muốn họ tử thì họ không thể sống, người cũng chỉ là con người thôi, sao lại quá đáng như vậy chứ, ai cũng có cha sinh mẹ đẻ mà...!” Lam Tuyết Nhiễm bị Vũ Khuynh Thành lạnh lùng cười như vậy có chút rét run nhưng vẫn ngoan cố nói : “ vì ta có quyền như thế, bọn họ sinh ra là để phục vụ cho ta, bởi vì ta là công chúa. Nàng là công chúa cao quý, sinh mạng đáng giá nghìn lần so với bọn dân đen đó, sao có thể so sánh như vậy?”

“ Người nói như vậy với những kẻ liều mạng bảo vệ người sao?” Vũ Khuynh Thành khẽ cười, liếc mắt nhìn hắc y nhân xung quanh Lam Tuyết Nhiễm, có một chủ nhân như vậy! bọn họ xem ra thật đáng thương. Lam Tuyết Nhiễm cười lạnh : “ người là đang liếc nhìn chúng ta sao? Hừ không có chuyện đó đâu, bọn họ là tử sĩ sinh ra làm công cụ bảo vệ hoàng tộc, cũng như một cái xác không hồn mà thôi!” Vũ Khuynh Thành than nhẹ : “ dù gì cũng là người mà, tâm vẫn đang đập, máu vẫn lưu thông trong cơ thể, cũng có hơi ấm mà...cũng không phải là một cái xác lạnh như băng, còn thở tức là vẫn còn sống đấy thôi, cũng biết đỡ lệ khi đau lòng, cũng biết mệt mỏi khi hết sức đấy, lam tuyết nhiễm người biết không dù người cố chấp, người bướng bỉnh, người lạnh lùng người tàn khốc, người ích kỷ, xấu xa...nhưng ta cũng không chấp người, nhưng mà việc người coi thường nhân mạng con người như vậy..thật khiến ta khó có thể tha thứ....”

Từng mảnh hoa đỏ tươi như máu từ bàn tay trắng nõn ấy vô thanh vô tức xuất hiện bay về phía Lam Tuyết Nhiễm, hắc y nhân bên cạnh liều mạng chống đỡ, Vũ Khuynh Thành nhẹ nhàng lách người chống đỡ từng đợt tấn công của đám hắc y nhân, ung dung cười : “ người thấy không, những kẻ mà người cho là tầm thường, là công cụ ấy đang liều mạng bảo vệ người đấy, đại công chúa ạ! Người hãy học cách thỏa mãn những gì mình đang có đi, sao lại cứ với đến những thứ không là của mình chứ.” Mỗi một câu nói cứ như một mũi dao đâm vào trong lòng Lam Tuyết Nhiễm, nàng ta ngơ ngác nhìn hồng y nữ tử trước mặt nhẹ nhàng tấn công thuộc hạ của mình, nhìn thuộc hạ từng đợt từng đợt ngã xuống nhưng vẫn chưa chạm đến vạt áo của hồng y nữ tử kia, Lam Tuyết Nhiễm từ mê mang cho đến phẫn nộ, hét lớn : “ đồ vô dụng! tránh ra...” rút ra trường tiên tiến công về phía Vũ Khuynh Thành, trường tiên như một con rắn mỏng nhưng dài,

nhau như gió trút về phía Vũ Khuynh Thành

Hắc nhai đã xé trưa, ánh nắng trải đều trên đỉnh nhai cao này, hắc nhai thật đẹp nhưng giờ khắc này đây thật lộn xộn, xác người chồng chất khắp nơi, mùi máu tươi tanh tưởi theo gió lảng vảng khiến cho người ta muồn ỏi, gió khẽ lay động, hai nữ tử đối diện nhìn nhau, sát khí thi triển, Vũ Khuynh Thành cùng Lam Tuyết Nhiễm lần này ai sẽ là người thắng, rốt cuộc ai là kẻ thua? Vũ Khuynh Thành có hơn trăm năm nội lực, võ công cả đời Chu Khánh đế, cùng Huyết mẫu đơn vang danh thiên hạ. Lam Tuyết Nhiễm được xem là kì tài võ học, lại dùng thêm được khiến công lực tăng trưởng, có trong tay một trong tứ đại bí tịch nổi danh thiên hạ Bằng Xích, lại cầm trong tay Ngân Long – thanh trường tiên khiến thiên hạ từng dậy sóng, cuộc chiến của hai người này xem ra là kì phùng địch thủ, trăm năm có một nha!

Trong khi ở Hắc nhai tình hình lộn xộn như vậy thì ở Thiên vọng tình trạng cũng không kém gì mấy, sau một hồi đại chiến Hoàng Liệt Nhật đại bại nhưng Tiêu Dạ Thần cũng trọng thương không nhỏ, Hoàng Liệt Nhật dù gì cũng có nội công thâm hậu hơn bốn mươi năm trong khi đó dù Tiêu Dạ Thần tài năng hơn người nhưng cũng chỉ mới hơn hai mươi tuổi mà thôi, so nội công thì thua Hoàng Liệt Nhật một bậc nhưng ngoại công lại hơn Hoàng Liệt Nhật một chút, cộng thêm ma âm vang danh của Tiêu Diệp Hiên, Hoàng Liệt Nhật bại trận nhưng mà nội thương của Tiêu Dạ Thần cũng ít nhất mất từ một đến năm năm mới hồi phục được. Tiêu Dạ Thần, y tính toán không sai, hầu hết người của Hoàng Liệt Nhật đều bị bắt, mọi chuyện còn lại y giao cho Liễu Cô Phong sau đó cùng Bạch Vân Nhu giục ngựa tiến đến Hắc nhai.

“ Ta không hiểu, đại vương gia dường như người đã rút khỏi võ lâm hơn hai mươi năm nay sao lần này lại hợp tác với Lam Tuyết Nhiễm vậy...” Liễu Cô Phong nghi hoặc nhìn Hoàng Liệt Nhật, không lẽ nam nhân này yêu Lam Tuyết Nhiễm sao, cho nên mới như vậy, nếu để cho Hoàng Liệt Nhật biết được suy nghĩ trong lòng Liễu Cô Phong có khi nào đang cười ngựa sẽ bị rớt xuống không nhỉ?

“ Là vì Chu giáng hồng...” Hoàng Liệt Nhật cười khổ, quả nhiên y đã xem thường Tiêu Dạ Thần rồi, không ngờ lực lượng của y lại lớn đến như vậy, lớn đến mức nếu y muốn có thể điên đảo cả thiên hạ này, đệ đệ của y nói không sai, nam nhân đó quả nhiên đáng sợ, Liệt Phổ! Xem ra lần này huynh đã hại đệ rồi.

“ Chu giáng hồng sao? Chẳng phải không còn trên thế gian này rồi sao” Liễu Cô Phong nhíu mi “ vì một thứ không có thật mà hi sinh lớn như vậy, có đáng không chứ?” Hoàng Liệt Nhật thở dài : “ ta biết Chu giáng hồng không còn, nhưng dùng huyết của người ăn những quả đó, tác dụng cũng tương tự...” Liễu Cô Phong giật mình, người này điên rồi, muốn huyết của Vũ Khuynh Thành, Tiêu Dạ Thần mà nghe điều này chắc sẽ nổi điên diệt sạch Trung Ngọc quốc luôn quá =’=

“ Chẳng lẽ đại vương gia muốn tăng nội lực, hay là muốn khởi tử hồi sinh?” Liễu Cô Phong chế nhạo, con người sao cứ muốn những thứ phù phiếm như vậy, tranh giành rốt cuộc để được gì? Hoàng Liệt Nhật cũng không tức giận thái độ của Liễu Cô Phong, y than nhẹ : “ bất chấp thủ đoạn, tranh giành nhiều năm như vậy, chung quy cũng chỉ vì một người mà thôi!” Ánh mắt của y xa xăm nhìn về phía chân trời, nơi ấy là quê hương của y, là nơi nàng chờ y ở đó! Hoàng Liệt Nhật cả người dường như không còn chút sức sống, không khí xung quanh bỗng trở nên hiu quạnh vô cùng, bất giác khiến cho người ta cảm thấy nhói lòng, Liễu Cô Phong cũng không lên tiếng, dường như y đang gặm nhấm những câu nói của Hoàng Liệt Nhật, nam nhân này....

“ Liễu thiếu gia! Chúng ta cần đẩy nhanh tốc độ đến Hắc nhai, chủ nhân e rằng có chuyện...” một hắc y nhân tiến đến bên cạnh Liễu Cô Phong nói. Hoàng Liệt Nhật kinh ngạc nhìn hắc y nhân, nghi hoặc nói : “ người... là...xích!” Âm thanh kinh hoàng vô cùng, này sao hắn lại ở đây, chủ nhân của hắn là Tiêu Dạ Thần sao, chẳng lẽ Tiêu Dạ Thần...lại là...người đó. Hắc y nhân cũng kì lạ nhìn Hoàng Liệt Nhật, sao hắn biết tên của y. Đúng vậy y là một trong bảy đại hộ pháp của Dạ đế, danh gọi một tự ‘Xích’. Chuyện này thiên hạ rất ít có người biết, bởi vì Dạ đế nhân gian xem đó như một truyền thuyết vốn không có thật.

“ Ha hã...trên trán mỗi vị hộ pháp của dạ đế đều có dấu hiệu truyền từ đời này sang đời khác, trên trán người là ấn ký của lửa, là Xích, đại hộ pháp của Dạ đế, không ngờ câu chuyện truyền thuyết trong nhân gian kia có thật, Tiêu Dạ Thần...” không ngờ lại là vị Dạ đế này, quyền uy sánh ngang, à không quyền uy còn lớn hơn cả tam bậc đế vương, nam nhân như vậy! hỏi hắc Hoàng Liệt Nhật dùng gì để tranh đấu đây?

“ Đại vương gia quả nhiên ưu tú hơn người...” hắc y nhân danh gọi Xích mỉm cười, đáp lại. Liễu Cô Phong nghe hai người nói như vậy cũng nửa hiểu nửa không, hắn cũng đang nghi hoặc tại sao Thần lại có lực lượng

lớn như vậy nhưng cái gọi là Dạ đế đó rốt cuộc là sao? Liễu Cô Phong đầu óc mê mang. Hắc y nhân thấy Liễu Cô Phong như vậy, nghiêm túc nói : “ Liễu thiếu gia, về vấn đề ngài nghi vấn thuộc hạ nghĩ người nên vấn chủ nhân, như vậy sẽ tốt hơn”. Liễu Cô Phong gật đầu, mọi chuyện xem ra phức tạp hơn y nghĩ, Tiêu Dạ Thần, xem ra huynh còn nhiều chuyện mà ta chưa biết!

“ Với tốc độ này đến Hắc nhai sẽ khá lâu, vậy xích người dẫn theo một nửa thuộc hạ đến Hắc nhai đi, ta sẽ đem đại vương gia về Liễu phủ, hẹn gặp mọi người tại Liễu phủ vậy...” Liễu Cô Phong lên tiếng, đại vương gia bị thương không nhẹ, nếu tốc độ đi quá nhanh sẽ khiến cho thương thế nghiêm trọng đấy, người này không thể chết được, như vậy chiến loạn tam quốc sẽ xảy ra mất.

“ Như vậy thuộc hạ đi trước...” Xích đồng ý sau đó dẫn hơn năm mươi thuộc hạ giục ngựa nhanh chóng tiến đến Hắc Nhai. Trận đại chiến ở Thiên vọng, người của bọn Hoàng Liệt Nhật chết đến vài trăm mà người của bọn hắc tử cũng không ít, hơn ba trăm thuộc hạ đến Thiên vọng thì mất đến bảy mươi người hơn trăm người bị thương, này con số không phải là nhỏ, Xích thở dài! Nếu như chủ nhân nổi giận không chừng thiên hạ này sẽ máu chảy thành sông mất cho nên nữ chủ nhân, hi vọng người đừng xảy ra chuyện gì mới được a.

“ Tiêu Dạ Thần, người ổn chứ?” Bạch Vân Nhu cau mày vấn Tiêu Dạ Thần, bị trọng thương nghiêm trọng như vậy lại giục ngựa phi như bay đến Hắc nhai, bộ hắc muốn mất mạng sao? Nhìn sắc mặt trắng bệch của Tiêu Dạ Thần Bạch Vân Nhu lo lắng, nếu hắc ngã dúi ra đấy thì nàng làm sao a? Vũ Khuynh Thành sẽ không ‘diệt’ nàng đấy chứ? Bạch Vân Nhu thở dài, tại sao nàng lại vướng vào những rắc rối này nhỉ? Tất cả là tại Vũ Khuynh Thành! Hừ...! được lắm, đợi xong chuyện này Vũ Khuynh Thành người phải bồi thường cho ta mới được.

“ Không...sao..!” Tiêu Dạ Thần khó nhọc lên tiếng, vẫn không giảm tốc độ của thần mã, hắc chỉ cảm thấy nhất định phải nhanh đến Hắc nhai nếu không hắc sẽ hối hận cả đời, không hiểu sao lòng nóng như lửa đốt, cho nên hắc mới liều mạng cùng Hoàng Liệt Nhật, dù bị trọng thương nhưng thời gian sẽ nhanh chóng hơn, nếu biết như thế này thì dù Thành nhi có phản đối đi chăng nữa hắc cũng sẽ không cùng nàng ấy tách ra, cho nên mới liều mạng chưa kịp trị nội thương mà giục ngựa đến Hắc nhai, nhìn đỉnh hắc nhai như ẩn như hiện trước mặt, Tiêu Dạ Thần mỉm cười, một chút thôi, chỉ một chút thôi là đến rồi, Thành nhi! Nàng nhất định phải chờ ta, nếu như nàng có chuyện gì thì ta sẽ khiến cho thiên hạ này chôn sống cùng nàng đấy, nàng thiện lương như vậy cho nên sẽ không để cho ta có cơ hội làm chuyện đó đúng không?

65. Chương 65: Đại Chiến Hắc Nhai

Lam Tuyết Nhiễm chật vật tránh chiêu thức của Vũ Khuynh Thành! Nhanh quá, chiêu thức tinh diệu biến ảo khôn lường, không biết nàng có thể đỡ được bao lâu đây? Lam Tuyết Nhiễm thầm hận, nếu không phải là tác dụng của Chu giảng hồng nữ nhân kia võ công nhất định không bằng nàng, sao trời sao lại bất công như vậy chứ? Lam Tuyết Nhiễm chỉ biết trách trời trách đất nhưng nàng ta không hiểu rằng trời xanh kia rất công bằng, năm xưa Vũ Khuynh Thành kì ngộ có được Chu giảng hồng vậy thì hôm nay tai họa cũng vì Chu giảng hồng mà đến. Vũ Khuynh Thành liên tục biến ảo chiêu thức, khi thì mềm dẻo lúc nạy mạnh mẽ, kiếm khí bức người, nàng phải thừa nhận võ công của Lam Tuyết Nhiễm rất cao, tương đương với Huyền Ca, nữ nhân này thật sự rất giỏi nhưng có tài mà lại vô đức, cũng chỉ hại nhân gian, hại bản thân chính mình thôi!

“ Cẩn thận...” Vũ Khuynh Thành giật mình khi nhìn thấy hắc y nhân từ đằng sau chém đến Phượng Y Diễm, nhanh như cắt lắt mình lồi Phượng Y Diễm thoát được một kiếm của hắc y nhân, lợi dụng cơ hội đó Lam Tuyết Nhiễm nhanh chóng vận nội lực tấn công về phía Vũ Khuynh Thành, nhìn thấy chưởng lực của Lam Tuyết Nhiễm gần sát mình, vũ khuynh thành vận nội lực chống đỡ vì không kịp tránh thoát, xem ra lần này trọng thương cũng không nhẹ đâu, Vũ Khuynh Thành suy tính nhưng mà nàng không ngờ rằng, một bóng người cản sau lưng nàng, cũng nhận cả một chưởng của Lam Tuyết Nhiễm. Vũ Khuynh Thành ôm lấy nữ nhân cản trước mặt mình, kinh ngạc vấn : “ sao...lại ..là người?”

Nữ nhân dung mạo xinh đẹp như hoa như ngọc, khoe miệng liên tục rỉ máu, sắc mặt tái ngắt, đôi con ngươi dường như tan rã, muốn khép lại nhưng vẫn cố chống mắt lên nhìn Vũ Khuynh Thành, cười khổ : “ năm xưa...người...cứu ta một..mạng, bây giờ chúng ta...không ai..nợ ai?” Người này không ai khác chính là Hiên Viên Tiểu Diệp, lời vừa dứt mắt cũng nhắm lại, Vũ Khuynh Thành thở dài, nhẹ giọng nói : “ ta chưa từng

mong người trả ơn, Hiên Viên Tiểu Diệp... người thật ngốc!” mạch đập rất yếu nhưng còn sống, Vũ Khuynh Thành một tay ôm lấy Hiên Viên Tiểu Diệp, một tay đáp trả tấn công của Lam Tuyết Nhiễm.

“ Không ngờ đến cuối cùng nàng ta lại vì người mà chết.... “ Lam Tuyết Nhiễm cười nhạt, Hiên Viên đại tiểu thư, người lại đi cứu tình địch của mình, thật đáng khâm phục! Vũ Khuynh Thành lạnh lùng cười, dễ dàng hóa giải chiêu pháp của Lam Tuyết Nhiễm, huyết mẫu đơn liên tục tới tấp quất vào người Lam Tuyết Nhiễm, khiến cho nàng ta từ thế chủ động chuyển sang bị động.

“ Tiểu Diệp, muội không sao chứ?” Hiên Viên Ngạo cách đó không xa thấy Hiên Viên Tiểu Diệp thay Vũ Khuynh Thành nhận một chiêu lo lắng chạy đến đỡ lấy nàng ta. Vũ Khuynh Thành lên tiếng : “ không sao đâu, ta sẽ không để cho nàng ta chết , đừng lo”. Hiên Viên Ngạo thở phào nhẹ nhõm tuy tiểu muội bướng bỉnh tùy hứng gây nhiều lỗi lầm nhưng chung quy cũng là tiểu muội hân thương yêu nhất. Thân nhân mà, nói là rũ bỏ nhưng cũng không bao giờ làm được. Vũ Khuynh Thành giật mình, lại vấn : “ Hiên Viên Ngạo, tiểu Thiên của ta đâu?” Không phải nàng nói hấn bảo vệ Tiểu Thiên sao, sao lại chạy đến nơi này.

“ Người yên tâm, tiểu hoàng tử có ảnh vệ của hoàng đế chăm sóc....” Hiên Viên Ngạo đáp, cũng không rảnh rồi gì, một bên ôm Hiên Viên Tiểu Diệp một bên đáp trả chiêu thức của đám hắc y nhân. Trận chiến này kéo dài quá lâu rồi, nếu không tìm cách gì thì thương hại giữa hai bên nhất định rất lớn. Hiên Viên Ngạo cau mày, dường như đại công chúa đó chuẩn bị rất kỹ lưỡng khi đến đây thì phải, người cứ liên tục tiến vào Hắc nhai, cũng gần nghìn người rồi đấy, không lẽ cô ta điều động tất cả người của Băng Nhạn thần giáo cùng ảnh vệ của hoàng cung sao?

Lam Tuyết Nhiễm nhìn vực sâu Hắc nhai, đôi con người rét lạnh, nếu như nàng ta ngã từ đây xuống thì dù có là võ công đứng đầu thiên hạ cũng khó toàn mạng, nghĩ được làm được, Lam Tuyết Nhiễm ra lệnh cho hơn chục hắc y nhân vây quanh Vũ Khuynh Thành để dồn nàng vào miệng vực, Vũ Khuynh Thành nhủu mi nhìn Lam Tuyết Nhiễm, nữ nhân này rốt cuộc tại sao cứ liên tục dồn nàng đến chỗ chết, không chết thì nàng ta sẽ không yên lòng sao? Hắc y nhân liên tục tấn công lên Vũ Khuynh Thành lại liên tục ngã xuống, trong thời gian đó Lam Tuyết Nhiễm chợt biến mất không thấy! nguy rồi, Vũ Khuynh Thành giật mình chạy về hướng ảnh vệ hoàng đế, thì thấy Lam Tuyết Nhiễm dùng bột độc đánh ngã đám ảnh vệ cướp đi tiểu hài tử, chết tiệt! ảnh vệ làm gì lại sơ hở như vậy kia chứ? Lam Tuyết Nhiễm cười lạnh, ôm lấy tiểu hài tử tiến về phía miệng vực Hắc nhai, Vũ Khuynh Thành đuổi theo.

“ Lam Tuyết Nhiễm, thả tiểu Thiên ra...” Vũ Khuynh Thành tức giận nói. Lam Tuyết Nhiễm yêu mị cười, thanh đao trong tay ghì sát cổ tiểu hài tử, một vết đỏ vẽ trên cái cổ trắng nõn xinh đẹp của tiểu hài tử. Vũ Khuynh Thành lòng chợt thất lại, những đốt tay trắng bệch, ánh mắt lạnh lẽo như mùa đông Bắc Chu quốc, một mảnh tiêu điều tràn ngập sát khí. Lam Tuyết Nhiễm thấy Vũ Khuynh Thành như vậy ha hả cười, nàng ta dường như cũng không còn sợ nữa, đánh cược vào lần này, Vũ Khuynh Thành sống thì nàng chết, mà nàng sống thì Vũ Khuynh Thành nhất định phải chết.

“ Thả ra cũng được thôi, chỉ cần người tự phế võ công của mình ta sẽ thả tiểu hài tử này ra, thế nào?” Lam Tuyết Nhiễm mỉm cười nói. Tiểu hài tử bị Lam Tuyết Nhiễm ôm chặt cả người không nhúc nhích, không sợ hãi không hoảng loạn. Lam Tuyết Nhiễm vì chỉ lo nhìn Vũ Khuynh Thành cho nên không để ý cho nên không thấy được ánh mắt lạnh như băng của tiểu hài tử nhìn nàng ta, ánh mắt tràn đầy phẫn nộ cùng oán hận. Nó bỗng dưng thấy chán ghét bản thân mình, vô dụng đến như vậy, nói bảo vệ tỷ tỷ lại khiến cho tỷ ấy hai lần chịu uy hiếp từ bản thân mình, tiểu hài tử âm thầm thế từ nay về sau nó phải là người mạnh nhất, như vậy sẽ không có ai dùng nó để uy hiếp tỷ tỷ nữa. Đại công chúa Lam Tuyết Nhiễm đúng không? Dám kẻ đao vào cổ của ta, dùng ta uy hiếp tỷ tỷ nếu lần này Diêm Thiên Vũ ta còn sống, này hoàng tộc Nam Phong ta thế dùng huyết tẩy rửa tất cả.

“ Nhanh lên, Vũ Khuynh Thành ta không có nhẫn nại nhiều như vậy đâu?” Lam Tuyết Nhiễm lớn tiếng quát, máu cứ liên tục chảy ra. Vũ Khuynh Thành tức giận nhìn Lam Tuyết Nhiễm quát : “ ta đồng ý là được, người mau buông kiếm, nhanh!” Máu chảy nhiều quá, Vũ Khuynh Thành chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi đến như vậy, không phải sợ vì bị phế võ công mà sợ tiểu Thiên của nàng sẽ có chuyện đấy. Tiểu hài tử nghe Vũ Khuynh Thành nói vậy, yếu ớt lên tiếng : “ tỷ tỷ..đừng!” dù cổ nó hơi đau nhưng không sao đâu, nó đã từng chịu nhiều vết thương còn hơn thế này mà, cho nên tỷ tỷ tiểu Thiên không sao, người đừng đau lòng. Vũ Khuynh Thành mỉm cười ôn nhu nhìn tiểu hài tử : “ tiểu Thiên xem ra tỷ tỷ không còn là thiên

hạ đệ nhất nữa rồi, như vậy sau này đệ nhất định phải giỏi nhất như vậy mới bảo vệ được tỷ tỷ nha”. Hồng y nữ tử mỉm cười dịu dàng, tiểu dung ôn nhu tươi đẹp tựa đóa mẫu đơn nở rộ yêu kiều nhưng cũng quá thánh khiết tươi đẹp, tiểu hài tử kinh hoàng nhìn Vũ Khuynh Thành đưa tay lên chuẩn bị phế võ công của mình.

Lam Tuyết Nhiễm chăm chú nhìn Vũ Khuynh Thành, ánh mắt tham lam nhìn nữ tử mà mình căm hận tự phế võ công, tay cầm đao có chút lơ là, tiểu hài tử nhân cơ hội đó dùng đoản kiếm vẫn mang theo bên mình đâm vào tay của Lam Tuyết Nhiễm. Bị đâm cho nên giật mình, Lam Tuyết Nhiễm như theo phản xạ tự nhiên xô ra tiểu hài tử trong lòng mình, này xô dùng ba thành công lực cũng đủ khiến cho tiểu hài tử văng ra một đoạn, rơi xuống miệng vực. Khoảnh khắc đó diễn ra quá nhanh, Vũ Khuynh Thành cũng không kịp suy nghĩ gì nhiều bay đến ôm lấy tiểu hài tử vào lòng nhưng đồng thời cũng mất thế rơi xuống hắc nhai, Vũ Khuynh Thành một tay ôm lấy tiểu hài tử một tay bám vào hồng trụ quần vào gốc cây vướng trên đỉnh nhai, không thể vận nội lực được, hơi thở dần khó nhọc, lúc này tự phế tuy chưa thành nhưng cũng hao tổn một phần nội lực lại thêm một tay ôm lấy tiểu hài tử Vũ Khuynh Thành khó có thể vận dụng khinh công

Nhìn thấy Vũ Khuynh Thành đang lơ lửng trên không trung, Lam Tuyết Nhiễm cười lạnh, chỉ cần nàng ta buông tay, chậc! tan xương nát thịt nha. Lam Tuyết Nhiễm cười vui vẻ vô cùng, làm sao không vui vẻ khi mà kẻ nàng ghét nhất đang dần dần chết đi trước mặt mình.

“ Vũ Khuynh Thành...không ngờ ngươi cũng có ngày hôm nay...” Lam Tuyết Nhiễm cười khế, dùng kiếm cắt đi đoạn hồng trụ. Tiểu hài tử bị chưởng lực của Lam Tuyết Nhiễm đánh trúng cho nên vẫn còn hôn mê, còn Vũ Khuynh Thành bị Lam Tuyết Nhiễm cắt đi đoạn hồng trụ cho nên rơi xuống thêm một khúc nữa, đoạn hồng trụ còn lại lại tiếp tục quần chặt lấy tảng đá lớn trên miệng nhai. Lam Tuyết Nhiễm cười nhẹ, nữ nhân này dai hơn nàng tưởng, lại tiếp tục vung kiếm nhưng đoạn hồng trụ này bỗng dưng có lực không mềm lại cứng như thép, nội lực đã truyền vào đoạn vải này, vừa thô lại vừa mềm

Vì tất cả đang chém giết lẫn nhau cho nên không ai chú ý khúc cuối cùng của hắc nhai này, miệng vực nhai Lam Tuyết Nhiễm làm những hành động như vậy cũng không ai ngăn cản. Vũ Khuynh Thành cả người trắng bệch không còn chút sức lực, việc lơ lững dưới đáy nhai này khiến cho nàng mệt không còn chút sức lực. Vũ Khuynh Thành thở dài không lẽ mạng của nàng đến tận cùng như vậy sao? Thần! xem ra là ta đã thất hứa cùng ngươi rồi!!!

Khi mà Tiêu Dạ Thần ôm thương tích cùng Bạch Vân Nhu đến hắc nhai thì cảnh đầu tiên y chứng kiến chính là người trong lòng mình cứ như vậy từ từ rơi xuống hắc nhai, quên cả việc mình còn thương tích, Tiêu Dạ Thần như kẻ điên nhảy đưa tay bắt lấy đoạn hồng trụ của Vũ Khuynh Thành, cả người nhào ra cả miệng vực, nhưng mà sức nặng của hai người thì đoạn hồng trụ làm sao chịu nổi, lúc này Vũ Khuynh Thành duy trì nội lực để giữ đoạn hồng trụ này bị một mũi phi tiêu của Lam Tuyết Nhiễm đâm vào trong ngực, tuy không trúng chỗ yếu hại nhưng cũng đủ khiến cho nàng không còn chút sức lực nào, cả người cũng không còn tỉnh táo, cảnh vật mơ mơ màng màng, như có như không nàng như thấy được ánh mắt lo lắng của hắc nhai nàng, Thần...là người đến hay là ta đang mơ..., khóe môi bất giác cong lên tiểu dung tuyệt đẹp

‘Xoẹt...’ mảnh hồng trụ đứt đoạn vì sức kéo của hai người...khuôn mặt nhợt nhạt của người trong lòng dần xa dần xa, cái cuối cùng y thấy chính là tiểu dung ôn nhu như nước ấy của nàng, Tiêu Dạ Thần không còn chút lí trí nào, cũng ngay lập tức nhảy theo, nhưng lại bị Bạch Vân Nhu cùng hắc y nhân – Xích kéo lại. Xích khi đến hắc nhai này thấy chủ nhân của mình liều mạng nhảy xuống vực cũng không màng gì cả lôi lại chủ nhân, nói giỡn! nếu như để chủ nhân xảy ra chuyện gì thì các vị hộ pháp sẽ giết hắc chết mất. Nhưng mà chủ nhân dường như mất lí trí rồi, nếu như không phải bị nội thương nghiêm trọng thì chắc chắn hắc sẽ chết dưới chưởng lực của chủ nhân mất thôi!

Đúng vậy Tiêu Dạ Thần y điên rồi, thật sự điên rồi, hỏi y làm sao bình tĩnh được khi thấy nàng ấy cứ như vậy rơi xuống hắc nhai kia chứ, đây là vực sâu không đáy, một khi rơi xuống...y cũng không dám nghĩ nữa, thất thanh la lớn : “ các ngươi buông, chết tiệt, ta ra lệnh cho ngươi buông ra” . Xích dù bị Tiêu Dạ Thần dùng chưởng lực văng ra nhưng vẫn liều mạng ôm chặt lấy Tiêu Dạ Thần, không dám nói lỏng, y lên tiếng : “ chủ nhân người bình tĩnh a, rơi xuống đó sẽ ...” Xích cũng không dám lên tiếng, không thể nói từ ‘chết’ trước mặt chủ nhân nếu không y nghĩ người chết trước sẽ là y đấy

Bạch Vân Nhu khó có thể tỉnh khi nhìn thấy Vũ Khuynh Thành như một con bướm xinh đẹp rơi xuống miệng nhai, chẳng phải võ công của người cao như vậy sao lại dễ dàng rơi xuống như thế, là ai...là ai đã

khiến người như vậy à? Bạch Vân Nhu run run đến gần miệng nhai, tất cả chỉ là sương mù dày đặc không có gì cả, cả người dường như không còn chút sức lực nào, ngồi bệch xuống đất, nhỏ giọng nức nở : “ ta...vì có gì phải khóc vì người chứ..người chả là gì cả..tại sao lại khiến ta đau như thế này..ô..ô..” Bạch Vân Nhu đưa hai tay ôm lấy khuôn mặt đầm lệ của mình. Thế gian gọi nàng ba tiếng Bạch ma nữ, nàng vô tâm lãnh khốc chưa từng vì ai mà khóc sao lại có thể dễ dàng vì một nữ nhân mà lệ rơi như mưa cơ chứ? Vũ Khuynh Thành...người thật đáng giận, người còn nợ ta nhiều như vậy...sao lại có thể dễ dàng như vậy ra đi...

“ Tiêu Dạ Thần, người mà nhảy xuống đó thì ai tìm Lam Tuyết Nhiễm báo thù cho nàng ấy đây.....người mà nhảy xuống đây, làm sao ăn nói với nàng ấy đây, người nói đi...” Bạch Vân Nhu lớn tiếng quát. Tiêu Dạ Thần bị bạch vân nhu quát lớn, có chút bình tâm lại, yên lặng nhìn đầy hắc nhai. Rõ ràng mới lúc sáng, ta còn vuốt mái tóc ấy, còn nhìn thấy nàng cười dịu dàng nhìn ta, vẫn còn lưu hơi ấm của nàng trên tay..nhưng sao bây giờ lại không còn kia chứ? Cứ như vậy mà đi sao, không chút lưu luyến gì cả sao? Thành nhi chẳng phải nàng đã hứa an toàn quay trở về cùng ta sao?

“ A ..a.aaa.....” tiếng hét vang vọng cả hắc nhai, âm thanh như tiếng thú gầm khi bị thương, như xé rách lòng người nơi đây, tiếng đao kiếm đã không còn, bên nào thắng thua đã định, Lam Tuyết Nhiễm mất tích không thấy, đám người của nàng ta dường như chết sạch, xác chết rải đầy quanh Hắc nhai, nhưng kết quả chiến thắng còn có ý nghĩa gì đâu khi mà Vũ Khuynh Thành cùng Diễm Thiên Vũ cùng rơi xuống đáy Hắc nhai, tất cả mọi người đều nào lòng nhìn không khí tiêu điều nơi đây, mặt trời đã xuống núi, ánh tà dương dần dần ảm đạm không màu, tất cả dường như u tối đến kì lạ, mà giờ khắc này đây trước mắt của Tiêu Dạ Thần, thiên địa chỉ còn có hai màu trắng đen ấy thôi, tâm dường như chết lặng, cảm giác như nó không còn đập nữa vậy, hơi thở bỗng dưng khó nhọc vô cùng. Bóng tối ập trong đầu óc của y, Tiêu Dạ Thần chìm vào hôn mê. Bị trọng thương nặng như vậy lại giục ngựa chạy từ Thiên Vọng đến Hắc nhai, sức lực vốn đã cạn kiệt thấy Vũ Khuynh Thành rơi xuống đáy Hắc nhai, cuối cùng bị hôn mê...

Thành nhi! Thật xin lỗi ta đến trễ một bước, rõ ràng nàng sợ đau, nàng sợ bóng tối nhưng ta lại không thể bên nàng, không thể ôm nàng vào lòng, như vậy...nàng có trách ta !!!

66. Chương 66: Nàng...không Cần Ta!!!

“ Thành nhi nàng đi đâu vậy, chờ ta với...” Tiêu Dạ Thần lớn tiếng gọi, nhưng hồng y nữ tử cứ liên tục tiến đến phía trước không chịu ngoảnh đầu nhìn lại, bóng dáng của nàng ngày một xa mà y lại không thể đuổi kịp, Tiêu Dạ Thần la lớn : “ Thành nhi đừng đi!”

Tiêu Dạ Thần bật dậy, mồ hôi chảy ra như mưa, hơi thở khó nhọc, Thành nhi.... Thành nhi của y không cần y, nàng ấy cứ như vậy lẳng lặng bỏ đi không cần y sao? Là mơ đúng không , tất cả chỉ là giấc mơ thôi, chỉ cần tỉnh dậy vẫn có nàng bên cạnh, vẫn nở nụ cười ôn nhu nhìn y, Tiêu Dạ Thần quanh đi quẩn lại tìm kiếm bóng dáng quen thuộc nhưng tất cả chỉ là bốn bức tường lạnh lẽo, như đang cười nhạo sự ngu xuẩn của y. Bỗng cánh cửa mở ra, Phượng Y Diễm giật mình, vui vẻ nói : “ người tỉnh rồi sao? Đến uống thuốc đi, như vậy trọng thương mới khỏi!” Phượng Y Diễm là thần y nổi danh, Hiên Viên Tiểu Điệp bị trọng thương cũng là nhờ nàng mà khỏi nhưng Tiêu Dạ Thần bị thương nặng hơn nhiều, xem ra cũng mất ít nhất là ba tháng thời gian, haiz!!

“ Nàng ..đâu..?” y vẫn như vậy, ánh mắt mong chờ nhìn Phượng Y Diễm khiến cho nữ nhân vốn lãnh tính như nàng bất giác cũng xót trong lòng, không thể thốt thành lời, âm thanh cứ ứ đọng ngay cổ họng, trân trân nhìn bạch y nam tử trước mặt. Bảo nàng nói gì đây, nói là nàng ấy đã rơi xuống miệng Hắc nhai sao? Phượng Y Diễm than nhẹ, đặt chén xuống trên bàn lại gần Tiêu Dạ Thần khuyên nhủ : “ Tiêu Dạ Thần! ta cũng không biết nên nói gì với người cho phải, nhưng mà sức khỏe là quan trọng, có thể uống thuốc được không?” Tiêu Dạ Thần ánh mắt vô thần nhìn Phượng Y Diễm, lên tiếng : “ xin lỗi! có thể ra ngoài dùm ta, ta muốn một mình”. Phượng Y Diễm thở dài bước ra ngoài, trước khi đóng cửa nhẹ giọng nói : “ nàng ấy...hi vọng người mạnh khỏe...”

“ Nói dối, tất cả là nói dối...” Tiêu Dạ Thần thì thào, âm thanh khô khốc, đôi con người vô thần không chút ánh sáng, ảm đạm không màu, chẳng phải nàng đã nói suốt đời cùng ta không li không rời đó sao, nàng đã nói sẽ cùng ta ngao du giang hồ rong chơi tứ hải, hứa cùng ta cùng nắm tay nhau xem thế gian hồng trần này mãi cho đến khi bạc đầu, cho đến khi chúng ta không còn sức lực để đi nữa đó sao, vậy mà nàng nhẫn

tâm cứ như vậy bỏ lại ta mà đi, Thành nhi! Nàng nói ta rốt cuộc phải làm thế nào bây giờ, nàng biết rõ ta chỉ còn mình nàng mà thôi, nếu như nàng không có ta vì ai mà sống đây?

Khi ta bắt lực mệt mỏi, ta cô đơn biết tìm ai để dựa vào cơ chứ, ta nấu ăn thì ai cùng ta thưởng thức nói đây, ai có thể mỉm cười để khiến cho tâm ta lại đập thêm lần nữa, Thành nhi....nàng hiểu rõ thế gian này cũng chỉ có nàng khiến cho tâm ta đập mà, tại sao lại vô tình đi như vậy....y vùi mặt mình vào đôi bàn tay đầy thương tích, cười khổ, tay ta lại bị thương, mỗi lần như vậy nàng điều cau mày vì ta bằng bỏ lại vết thương nhưng mà lần này nàng lại không làm thế, Thành nhi! Nàng có biết người ở lại, nỗi đau sẽ lớn như thế nào hay không?

Tiêu Dạ Thần cười lớn, cười đến náo lòng, nhưng lại chưa hề rơi được một giọt lệ nào cả, là y quá lãnh tình cho nên khóc không được, hay là vì nỗi đau này lớn quá đến nỗi khiến cho y chết lặng mà không thể khóc được đây? ba năm trước, từng y đã chịu cảnh sinh ly tử biệt, bây giờ ba năm sau lại tiếp tục chịu cảnh ấy, Tiêu Dạ Thần nhẹ giọng nỉ non : “ ba năm trước người cướp đi sinh mạng của phụ mẫu ta, ba năm sau người lại lấy đi tính mạng nàng ấy, ông trời! Tiêu Dạ Thần này rốt cuộc đã làm sai gì chứ! Không lẽ là số mệnh sao, không đâu nếu là số mệnh thì Tiêu Dạ Thần này sẽ nghịch thiên mà đi.”

Ba ngày ba đêm, Tiêu Dạ Thần không ăn không uống, cũng không ngủ chỉ ngồi ngẩn ngơ như một pho tượng không linh hồn, đôi con ngươi âm đạm không màu, cả người gầy hắc đi, dung mạo đẹp như họa kia bơ phờ hốc hác vô cùng, tưởng chừng như ba ngày này như là ba năm vậy, Tiêu Dạ Thần nhìn suy sụp chịu không nổi. Liễu Cô Phong quanh quẩn bên ngoài Tiêu tương các một nửa thì muốn vào một nửa lại không dám vào, y sợ phải đối diện với câu hỏi của Tiêu Dạ Thần rằng nàng ấy đâu?, khiến cho y không thở nổi. Nhưng mà ba ngày ba đêm cũng là mức giới hạn cuối cùng của Liễu Cô Phong, y tông cửa mà vào thấy Tiêu Dạ Thần phờ phạc như vậy, lòng khó chịu vô cùng, nhức nhối : “ Dạ Thần, huynh cứ định như vậy mãi sao?”

Tiêu Dạ Thần ngẩng đầu mỉm cười nhìn Liễu Cô Phong, nhỏ giọng lên tiếng, âm thanh khản đặc : “ Liễu..Cô..Phong!” Liễu Cô Phong mừng rỡ nhìn Tiêu Dạ Thần, tuy cả người gầy yếu rất nhiều nhưng ánh mắt không còn âm đạm như ba ngày trước, y lên tiếng : “ Dạ Thần! huynh nhất định phải cố lên, chưa tìm được thi thể tức là còn hi vọng, nàng ấy võ công cao cường như vậy nhất định sẽ không sao mà đứng không?” Tiêu Dạ Thần ánh mắt bỗng dưng le lói lên hi vọng, gật gật đầu, Liễu Cô Phong thấy thế thấy được hi vọng, lại lên tiếng nói thêm : “ cho nên huynh phải uống thuốc như vậy mới có sức khỏe tìm nàng ấy đúng không?” Tiêu Dạ Thần lại gật đầu, Liễu Cô Phong bưng chén thuốc đưa cho Tiêu Dạ Thần. Lần này y cũng không từ chối mà uống hết, Liễu Cô Phong mừng rỡ , may quá, cứ tưởng nếu như huynh ấy nghĩ không thông thì dù có cậy rằng ra thì y cũng sẽ cho thuốc vào miệng của huynh ấy mất thôi.

“ Liễu Cô Phong...ta đói...!” Tiêu Dạ Thần lên tiếng, Liễu Cô Phong gật đầu nhanh chóng sai người mang một ít cháo đến cho Tiêu Dạ Thần. Nhìn Tiêu Dạ Thần như bình thường ăn cháo, uống thuốc Liễu Cô Phong vui mừng cơ hồ muốn rơi lệ, y đã mất một người cũng không muốn mất huynh đệ còn lại đâu, ba ngày này liên tục cho người xuống đây hắc nhai tìm kiếm, nhưng điều không thể xuống được, đây nhai quá sâu, sương cứ lượn lơ mơ ảo không thấy đường xuống. Liễu Cô Phong thở dài, này kết quả y cũng không dám nói với Dạ Thần, sợ huynh ấy chịu không nổi

“ Liễu Cô Phong, huynh nói xem...” nàng ấy có còn trở về nhìn ta không? Tiêu Dạ Thần đang ăn bỗng dưng ngẩng đầu nhìn Liễu Cô Phong mà vẫn như vậy, Liễu Cô Phong kinh ngạc nhìn Tiêu Dạ Thần, huynh ấy nói vậy là ý gì chứ? Tiêu Dạ Thần không đợi Liễu Cô Phong lên tiếng hỏi lại đã nói tiếp : “ lúc này ta thấy Thành nhi quay về tìm ta, nàng nói nếu như ta không chịu uống thuốc, không chịu ăn cơm thì nàng ấy sẽ bỏ rơi ta, không về nữa!” Tiêu Dạ Thần có chút mếu máo : “ lúc đó nàng ấy dường như có vẻ rất giận thì phải!” Y lại tiếp tục uống cháo. Liễu Cô Phong không biết từ lúc nào nước mắt cứ không tiếng động lăn lẹ rơi trên má, những giọt lệ nóng hổi cứ liên tục trải dài trên khuôn mặt tuần mỷ, Khuynh Thành! Dù có thể không còn trên cõi dương gian này cũng vẫn như vậy lo lắng quay về tìm huynh, Tiêu Dạ Thần cảm tình giữa hai người, yêu nhau đến như vậy...tình cứ như thế..., ta...

Liễu Cô Phong y cứ như vậy ngây ngốc nhìn huynh đệ của mình, nước mắt đã lau khô nhưng lòng vẫn cứ nhói đau liên tục, làm sao mới tốt đây, Khuynh Thành! Dạ thần vì cô nương mà dường như đã...điên rồi thì phải? hàng ngày vẫn ăn cơm uống thuốc điều đặn nhưng mở mắt ra lại hỏi chừng nào Thành nhi lại quay về tìm y! cô nương bảo ta phải làm sao bây giờ?

“Phượng Y Diễm, Dạ Thần chẳng lẽ không còn cách nào chữa trị nữa sao?...” Liễu Cô Phong lo lắng nhìn Phượng Y Diễm. Nàng thở dài : “ về nội thương thì đang dần khôi phục nhưng còn vấn đề này thì ta cũng không biết nói làm sao nữa, dường như Tiêu Dạ Thần tự phong bế kị ức lại để không đối mặt với hiện thực cho nên mới xảy ra hiện tượng này, muốn phá bỏ trừ khi kích thích trí não của y khiến cho y tỉnh lại, nhưng mà như vậy rất nguy hiểm...” Liễu Cô Phong than nhẹ, tại sao mọi chuyện lại ra nông nỗi này chứ. Tam quốc bắt đầu xô xát, lục đục với nhau, mà huynh ấy cứ như vậy thì tam quốc nhất định sẽ tai ương mất thôi.

“Hiên Viên Ngạo, vẫn chưa có cách xuống được đáy Hắc nhai sao?” Hồng Tuyết lên tiếng, trong số đám người ở đây thì Hiên Viên Ngạo võ công cao nhất, có khả năng xuống được thì may ra cũng chỉ có hắn mà thôi. Hiên Viên Ngạo lắc đầu, mi gian nặng trĩu ưu sầu, nhìn thấy Vũ Khuynh Thành rơi xuống nhai hắc cũng đau lòng không thở nổi, cứ tưởng cảm tình ba năm trước đã buông xuống được nhưng cũng thật đau thật đau....nữ nhân đó luôn khiến cho y không thể kiềm nén được cảm xúc của mình, ai...

“Ta có cách xuống dưới đó...” Huyền Trần từ bên ngoài lên tiếng, theo cùng có Huyền Ca cùng một lão giả bạch y tiên phong đạo cốt. Liễu Cô Phong mừng rỡ vấn : “thật không? Huyền Trần người nói có cách xuống được Hắc nhai đó sao?” Huyền Trần gật đầu, xem ra hắn cùng ca ca đã đến muộn một bước thì phải, Huyền Ca xen vào nói : “đây là sư tổ phụ của chúng ta, người rất tinh thông địa lí ở Hắc nhai, như vậy sẽ dễ dàng hơn cho chúng ta khi xuống đó”

Liễu Cô Phong khiêm tốn nói : “văn bối Liễu Cô Phong ra mắt tiền bối, không biết người có cách nào giúp chúng ta được không, chỉ cần xuống được Hắc Nhai thì Liễu gia nợ ngài một món ân tình, chỉ cần có thể làm được văn bối không chối từ”. Lão giả mỉm cười vuốt râu, ôn tồn nói : “không cần khách sáo như vậy, là hai đồ tôn nhờ ta, ta cũng không thể không giúp”. Ngài lại lên tiếng, Hắc nhai xung quanh sương mù dày đặc cho nên chỉ cần sương mù ko xuất hiện thì đường xuống nhai cũng không quá khó khăn. Cũng đúng lúc ngày mai lúc canh năm, khi ấy thời gian đó gió đông đi qua, sương trắng sẽ tán đi rất nhiều, nên nhớ thời gian này mỗi tháng chỉ có một lần, bỏ lỡ cơ hội ngày mai thì phải đợi một tháng sau đấy

“Tạ ơn tiền bối...” Liễu Cô Phong mừng rỡ cảm tạ, chỉ cần sương tan đi thì sẽ dễ dàng thấy đường đi xuống Hắc nhai. Hiên Viên Ngạo lên tiếng, ta nghĩ cần dùng khá nhiều dây leo như vậy chúng ta sẽ dễ dàng xuống hơn, tránh bớt va chạm không cần thiết. Liễu Cô Phong gật đầu, ra lệnh mọi người tìm một số lượng dây leo lớn.

“Ngày mai ta cùng Hiên Viên Ngạo, HuyềnTrần, Huyền Ca..bốn chúng ta sẽ xuống Hắc nhai, như vậy được không...” Liễu Cô Phong nói. Cả ba người đều gật đầu, hi vọng ngày mai là một kết quả tốt.

“Ta cũng muốn đi...” Tiêu Dạ Thần đột ngột xuất hiện chen vào nói, mâu quang một mảnh sáng rọi, Liễu Cô Phong giật mình nhưng rất nhanh phản đối ý kiến : “Dạ Thần, công lực của huynh chỉ mới khôi phục ba phần như vậy không đi được đâu, huynh cứ yên tâm giao cho bọn ta, chỉ cần đợi tin tức là được” Tiêu Dạ Thần cũng không cãi lại, trầm mặc, trầm mặc cũng có nghĩa là đồng ý. Tiêu Dạ Thần cúi đầu trước vị lão giả, nhẹ giọng cảm tạ, lão giả thở dài nhìn Tiêu Dạ Thần, nhàn nhạt nói : “không có gì, Tiêu công tử..à không phải là Dạ đế mới đúng, sư phụ của công tử cùng lão phu có chút ân tình, đừng bận tâm” Tiêu Dạ Thần mỉm cười không nói, ngầm hiểu!!

Nhìn bóng lưng lão giả khuất dần, Liễu Cô Phong nghi hoặc nhìn Tiêu Dạ Thần, lúng túng vấn : “Dạ Thần...huynh...” y định vấn là huynh tỉnh từ lúc nào vậy nhưng câu hỏi này quả thật hơi bị xấu hổ. Tiêu Dạ Thần cười khẽ nhìn huynh đệ tri kỉ của mình, lắc đầu : “ta vốn ..tỉnh mà”. Liễu Cô Phong thở nhẹ, tốt rồi, cứ tưởng huynh ấy bị kích thích cho nên tâm thần bất ổn định chứ, bây giờ lại là một Tiêu Dạ Thần cơ trí lãnh đạm, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều. Tiêu Dạ Thần vỗ vỗ vai Liễu Cô Phong, cười yếu ớt : “cảm ơn huynh! Liễu Cô Phong tươi cười đáp lại : “giữa ta và huynh không cần hai tiếng ấy”. Giữa ta và huynh, là bằng hữu, là huynh đệ, là tri kỉ cho nên hai từ ấy chỉ cần hiểu là đủ rồi, cần chỉ nói ra, đúng không?

67. Chương 67: Nước Mắt !

Ánh sáng mờ mờ ảo ảo chiếu vào mắt khiến cho nó khó chịu, khẽ cau mày, hàng mi cong cong khẽ mở, khuôn mặt lo lắng của phụ hoàng đập vào mắt, ánh mắt chột mở toang, nó vùng dậy nhưng cả người đau nhức

khiến cho nó không thể cử động mạnh được, Bắc Chu đế mừng rỡ khi nhìn thấy ái tử của mình tỉnh, ngài vội vàng đỡ lấy hài tử, nhẹ giọng nói : “ Thiên Vũ, sao rồi, có đau ở chỗ nào không?”

“ Phụ hoàng...tỷ tỷ sao rồi...” Tiểu hài tử âm thanh khàn khàn yếu ớt tựa chú mèo nhỏ đang hấp hối, cả khuôn mặt nhợt nhạt không chút sức sống khiến cho Bắc Chu đế lòng đau như cắt. Đứng trước câu hỏi của hài tử, làm đế vương tưởng chừng như có thể làm mọi chuyện thiên hạ như ngài cũng phải dừng lại, không thốt thành tiếng. Bắc Chu đế lúng túng : “ Thiên Vũ, đừng lo lắng, phải dưỡng thương trước”

“ Phụ hoàng, tỷ tỷ...nhất định không sao đúng không?” Tiểu hài tử ánh mắt tràn ngập mong đợi chờ đợi sự khẳng định của Bắc Chu đế, bàn tay nho nhỏ níu chặt tay áo của Bắc Chu đế, dường như nếu ngài không chịu khẳng định đáp án đó thì nó vĩnh viễn không buông tay vậy. Bắc Chu đế thở dài, ôn nhu vuốt đầu tiểu hài tử, lòng nặng trĩu : “ Thiên Vũ...con người rồi cũng sẽ chết chỉ là sớm hay muộn thôi!” Tiểu hài tử ánh mắt tràn tràn nhìn Bắc Chu đế, đôi bàn tay bé nhỏ run rẩy, khuôn mặt vốn đã nhợt nhạt lúc này càng thêm tái ngắt, cả thân hình cứng còng lại, đau quá! Giống như bị hàng trăm mũi dao đâm vào tim, rạch từng chút từng chút vào lòng vậy, thật đau..thật đau, đau đến không thở nổi.

“ Thiên Vũ..! Thiên Vũ..con sao vậy...” Bắc Chu đế hốt hoảng khi nhìn thấy tiểu hài tử cả người run bần bật, hơi thở yếu dần đi, ngài hốt hoảng la lớn : “ thái y! từ bên ngoài nhanh chóng tiến vào bốn năm vị thái y, động tác mau lẹ bắt mạch cho tiểu hài tử, sau đó dùng vài mũi châm châm cứu cho tiểu hài tử, sau vài canh giờ vị thái y bước ra thở phào nhẹ nhõm, khom người hành lễ trước Bắc Chu đế : “ bệ hạ, tiểu hoàng tử chỉ là quá kích động thôi, thần đã cho điện hạ vài liều thuốc an thần, chỉ cần dùng để cho điện hạ kích động nữa là được, nội thương trong người cần ít nhất là một tháng điều dưỡng, như vậy mới hết bệnh được”

“ Được rồi, người lui đi...” Bắc Chu đế phẩy tay, phân phó. Viên thái y hành lễ cáo lui sau đó nhanh chóng ra ngoài. Hắn vẫn còn kinh hoàng lúc tiểu hoàng tử về cung cả người đầy thương tích, khi đó bệ hạ như con sư tử cuồng nộ, nếu như bọn hắn không cứu được tính mạng tiểu hài tử trở về nhất định sẽ chôn sống cả nhà. Cũng may tiểu hoàng tử mạng lớn, dùng không biết bao nhiêu dược liệu quý hiếm mới kéo mạng từ quỷ môn quan trở về. Tính ra tiểu hoàng tử này quả thật được trời cao phù hộ thật, rơi xuống từ Hắc nhai mà vẫn nguyên vẹn còn sống, đúng là kỳ tích!

Thiên Vũ...! Trăm nhất định sẽ không tha thứ cho kẻ khiến con bị như vậy đâu.. Bắc Chu đế nhẹ giọng nỉ non, bàn tay ôn nhu vuốt ve mái tóc của tiểu hài tử. Nam Phong triều, dù cho trăm có mất chết tất cả cũng phải khiến cho người nước mất nhà tang. Bắc chu đế ánh mắt tràn đầy thị huyết cùng lạnh như băng. Từng ngài cho rằng chỉ cần ôn hòa giải quyết mọi chuyện thì đâu sẽ vào đấy thôi, nhưng ngài đã lầm, hơn mười năm trước ngài nhượng bộ mất đi âu yếm nhân, mười năm sau ngài lại một lần nhượng bộ suýt mất đi hài tử của mình. Bây giờ cho dù có trả giá đắt như thế nào đi chăng nữa, ngài nhất định cũng sẽ không lui bước. Thiên Vũ! Con nhất định phải mạnh mẽ lên!!

“ Phụ hoàng, tỷ tỷ..là vì nhi thần.. đúng không?” Tiểu hài tử mở miệng vấn Bắc Chu đế như vậy, một ngày một đêm sau khi tỉnh dậy, không cười không khóc cũng không mở miệng, im lặng giống như một búp bê gỗ không linh hồn, Bắc Chu đế cũng miễn luôn việc thượng triều, yên lặng ngồi một bên bồi hài tử của mình. Tưởng chừng như cả hai không lên tiếng thì Diễm Thiên Vũ bất chợt thốt lên như vậy. Nó còn nhớ rất rõ khi mà nữ nhân kia xô nó xuống hắc nhai tỷ tỷ đã ôm chặt lấy nó,...sau đó..sau đó nó cũng không nhớ gì nữa chỉ cảm thấy dường như tỷ tỷ cứ như vậy ôm nó thật chặt, thật lâu, thật lâu, cũng thật ấm áp. Và rồi khi nó lại mở mắt ra, không phải là nụ cười ôn nhu của tỷ tỷ mà là ánh mắt lo lắng của phụ hoàng cùng câu nói, nói rằng tỷ tỷ của nó không còn trên dương thế, khiến cho nó đau đến chết lặng, dường như mọi cảm xúc trở nên trì trệ, không còn điều khiển được ý thức của bản thân nữa.

“ Tỷ tỷ của con..rất dũng cảm...” Bắc Chu đế cảm lấy đôi tay bé nhỏ của Diễm Thiên Vũ ai ủi. Nữ tử đó quả thật rất dũng cảm, với võ công của nàng ta chỉ cần thả tiểu hài tử thì có thể còn một cơ may sống sót, nhưng lại cố chấp ôm chặt lấy tiểu hài tử, cho nên rơi xuống Hắc nhai, tiểu hài tử không có thương tích gì nhiều nhưng nữ tử kia...khi người xuống được đáy Hắc nhai, hình ảnh hồng y nữ tử nằm trên vũng máu, cả người không còn chút sức sống nhưng vẫn cố chấp ghì chặt lấy tiểu hài tử, phải mất rất lâu mới gỡ được hai người ra, này cảm tình còn mật thiết hơn cả ruột thịt. Bắc Chu đế than nhẹ, thân tình như vậy, thế gian này có mấy ai? Ngài cũng tự thẹn bản thân mình khi đứng trước nữ tử ấy!

“ Rõ ràng..rõ ràng ..là không quen thuộc...rõ ràng tỷ ấy...chỉ là...” Diễm Thiên Vũ âm thanh đứt quãng, cứ ô

yết nơi cửa hòng, lời nói cũng quá khó khăn, muốn nói nhiều lắm nhưng lại sao lại thốt không thành lời? Tiểu hài tử đưa tay của mình vào trong miệng, cắn chặt lấy, không muốn khóc thành tiếng, xoay mặt qua một bên tránh đối diện với Bắc Chu đế, không khí im ắng bao trùm khắp cả phòng, tiếng nước nở nhe nhe nghe đến não lòng. Bắc Chu đế ôn nhu nói : “ Thiên Vũ, muốn khóc cứ khóc, có trẫm ở đây...!!”

“ Nhi thần không phải là đệ đệ của tỷ ấy mà...vì có gì lại dùng tính mạng bảo vệ nhi thần kia chứ..tỷ ấy ngốc quá, ngốc quá, chỉ cần buông tay nhi thần là được mà...phụ hoàng người nói xem...có phải tỷ ấy thật ngốc không?...” Diễm Thiên Vũ nhẹ giọng nỉ non, hài tử hơn mười tuổi, ánh mắt nhiều lần vướng bận, không còn trong sáng ngây thơ như những hài tử ở lứa tuổi này, khuôn mặt trắng bệch vì bệnh, nhưng vẫn cố sức chống đỡ thân mình đối diện trực tiếp với Bắc Chu đế mà vẫn như vậy. Bắc Chu đế không nói, ngài biết bây giờ hài tử cần người nghe những lời nó nói hơn là nghe người khác an ủi, ngài muốn ôm nó vào trong lòng nhưng bóng lưng bé nhỏ kia bỗng dưng quá đỗi kiên cường khiến cho ngài rút tay lại, ánh mắt ráo hoảnh, không có chút nước mắt nhưng còn đáng sợ hơn so với việc hài tử ấy khóc thành tiếng, ánh mắt ấy chỉ có lạnh như băng, lạnh đến tái tê, đến buốt lòng khiến cho ngài không dám đối diện trực tiếp nhìn vào ánh mắt của tiểu hài tử.

“ Tuy tỷ ấy lúc nào cũng ung dung lãnh đạm, vô tâm với mọi thứ xung quanh nhưng vòng tay của tỷ ấy ấm áp biết bao, nụ cười ôn nhu như nước ấy luôn khiến cho nhi thần cảm thấy, dù cho thế gian này điều hắc ám nhưng chỉ cần có tỷ tỷ thì thế gian này vẫn còn có ánh sáng, nhưng mà....bây giờ...người bảo nhi thần phải làm gì bây giờ.....” tiểu hài tử thì thầm như nói cho Bắc Chu đế nghe cũng như nói với chính bản thân nó vậy. Nó đưa hai tay cầm lấy bàn tay của Bắc Chu đế, nắm chặt lấy, âm thanh yếu ớt nhưng cũng tràn đầy quyết tuyệt : “ phụ hoàng, người biết không? Nhi thần rất yêu ngài.. nhưng cũng rất hận ngài!” Tức thời Bắc Chu đế kinh hoàng nhìn về tiểu hài tử, ánh mắt mở lớn đối diện đôi con ngươi lạnh lẽo của Diễm Thiên Vũ, là lo lắng, là nghi hoặc cũng là gì đó khó có thể diễn tả thành lời

“ Hận ngài...quá yếu ớt, không bảo vệ được mẫu thân, không bảo vệ được nhi thần....khiến cho bản thân ngài một đời mệt mỏi cùng cô độc cũng khiến cho nhi thần..mất đi quang minh của bản thân”. Tiểu hài tử nghiêng đầu nhẹ giọng nói, từng lời từng chữ thật nhỏ thật nhẹ như làn gió nhẹ phớt qua mặt hồ, nhưng lại là từng mũi kim đâm sâu trong lòng Bắc Chu đế, ngài run rẩy, thanh âm nghẹn ngào : “ Thiên Vũ...con...biết, từ...bao giờ?”

“ Nhi thần thường hay thắc mắc, vì có gì cũng là hài tử của mình nhưng mẫu phi lại yêu thái tử ca ca đến như vậy lại hận nhi thần đến như thế, mãi cho đến một hôm tình cờ nhi thần thấy mẫu phi uống rượu sau đó nói những chuyện mà nhi thần chưa biết...” tiểu hài tử cười khê, như đang nói một câu chuyện của ai đó mà không phải là của chính mình vậy, nó lại tiếp tục lên tiếng : “ phụ hoàng, ngài có biết khi nghe câu chuyện ấy nhi thần có cảm giác như thế nào không?” Bắc Chu đế than nhẹ : “ Thiên Vũ,...Trẫm..chỉ là muốn bảo vệ con!” Tiểu hài tử cúi đầu không nói, một lát sau nó lại nặng nề lên tiếng : “ nhi thần biết cho nên nhi thần không trách ngài, nhưng ngài có từng nghĩ đến sau này khi mọi chuyện được tiết lộ, thì ngài bảo nhi thần biết làm sao đối diện với nữ nhân mà nhiều năm nhi thần gọi hai tiếng ‘mẫu phi’ đây, phụ hoàng ngài có từng nghĩ đến vấn đề đó không, nữ nhân mà nhi thần gọi là ‘mẫu phi’ nhiều năm như vậy...nguyên lai lại là...hung thủ sát hại mẫu thân của mình, ngài nói khi đó phải đối mặt làm sao đây?”

“ Ta...” Bắc Chu đế lúng túng, không sao nói được, ngài đã sai rồi, dường như đã sai thật rồi, ngài chỉ biết tìm cách bảo vệ Thiên Vũ, tìm cách cho hài tử ấy thuận lợi lên ngôi nhưng lại quên đi cảm xúc của nó, ngài quả thật là...một vị phụ thân tồi! Bắc Chu đế áy náy nhìn hài tử của mình. Tiểu hài tử nhẹ giọng cười, âm thanh chua xót vô cùng : “ phụ hoàng, ngài không cần áy náy, so với các hoàng tử khác nhi thần hạnh phúc hơn nhiều...! nhi thần, chỉ là...” đau... thật đau thôi. Nó đưa tay chạm vào lồng ngực của mình, nhỏ giọng nói : “ nhi thần như cảm thấy có hàng vạn mũi kim thay phiên nhau đâm vào trong tâm của nhi thần vậy, cứ âm ỉ đau như vậy, phụ hoàng, này vết thương...ngài bảo chừng nào mới hết đây?”

“ Đừng..nói nữa..!” Bắc Chu đế khàn khàn lên tiếng, ngài thật sự không muốn nghe, Thiên Vũ! con có biết, lời nói của con khiến trẫm đau lòng như thế nào không? Tiểu hài tử bỗng dưng cười lớn, liên tục cười : “ phụ hoàng! Nếu như...nếu như nhi thần giết chết mẫu phi, ngài có trách nhi thần không?” Bắc Chu đế ngạc nhiên nhìn tiểu hài tử, không đợi Bắc Chu đế lên tiếng, Diễm Thiên Vũ lại nói tiếp : “ hôm đó, Lam Tuyết Nhiễm lại có thể dễ dàng bắt được nhi thần từ trong tay của ảnh vệ, người nói...có chăng ảnh vệ Bắc Chu toàn một đám vô dụng?”. Nó hận, nếu như Lam Tuyết Nhiễm không bắt nó làm con tin thì tỷ tỷ đã không vì nói phét đi vô công cũng không vì nó mà rơi xuống Hắc nhai....

“ Con nói...” Bắc Chu đế hoảng hốt, sao lại có thể như thế được, ảnh vệ đó toàn là những người trung thành một tay hấn dề ra, sao lại có chuyện phản bội hấn được. Tiểu hài tử mỉm cười, không, nói đúng hơn chỉ là cười lạnh, một nụ cười thị huyết : “ là vì Ảnh chủ (người đứng đầu ảnh vệ) có tình cảm với mẫu phi...! Phụ hoàng, người bị thuộc hạ phản bội”. Bắc Chu đế không thể tin được nhìn tiểu hài tử, dường như mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay, khí chất mạnh mẽ toát ra từ thân hình nho nhỏ ấy bất giác khiến cho ngài không thể không tin. Bắc Chu đế toàn thân toát ra sát khí, ngài đứng dậy bước chân ra khỏi điện hoàng tử, ngài cần phải cho bọn họ trả giá vì những chuyện này.

“ Thiên Vũ, con cứ nghĩ ngơi đi...chuyện này để trẫm lo...” Bắc Chu đế trước khi bước ra khỏi cửa ngập ngừng nói với Diễm Thiên Vũ như vậy, giờ khắc này đây ngài thật sự không dám đối mặt với hài tử của mình, này ánh mắt lạnh lẽo, này thái độ quyết tuyệt, này khí chất uy nghiêm bất khả xâm phạm, hài tử này từ khi nào lại khiến cho người ta cảm thấy kinh sợ như vậy?

Tiếng bước chân đã đi xa, Diễm Thiên Vũ khẽ nhích người ngồi dậy, chỉ có một việc nhóm người ngồi dậy thôi đối với nó giờ phút này đây lại mất cả sức lực cùng thời gian, tưởng chừng phải mất đến cả canh giờ chỉ để nhóm dậy vậy, thông thả đặt chân xuống đất, bàn tay bám chặt lấy thành giường, từng bước một, từng bước một tiến đến cái bàn gỗ gần đó. Khoảng cách từ giường cho đến chiếc bàn gỗ chưa đầy năm bước nhưng với cả người bị thương cùng không chút sức lực của tiểu hài tử lúc này thì điều đó quả thật khó khăn, nó kiên nhẫn dựa vào tường bước đến

Một bước, hai bước....ba bước...bốn bước...thì oành một cái, bước cuối cùng, cả người đó ngã về phía trước, tay quơ lấy cái bàn, chiếc hộp gỗ tinh xảo trên bàn bị rơi xuống đất, cả thân hình của Diễm Thiên Vũ cũng ngã xuống mặt đất, nằm úp xấp trên sàn nhà, chiếc hộp gỗ tinh xảo bị rơi cho nên bật nắp, rơi những vật bên trong ra, một mảnh ngọc bội nho nhỏ màu xanh bị bể làm hai, một đôi giày thêu, một cái túi thơm...một mảnh ngọc điệp...nằm tứ tung trên sàn nhà

“ Hoàng tử, ngài không sao chứ?” Bên ngoài thái giám cung nữ nghe tiếng đổ hốt hoảng đứng ở bên ngoài hỏi thăm, tiểu hài tử quát lớn : “ đừng bước vào!” Mặc dù rất lo lắng nhưng lệnh của hoàng tử ai dám trái? Cho nên bọn họ chỉ dám đứng bên ngoài chờ lệnh. Bên trong căn phòng hoa quý, chỉ có bốn bức tường, lạnh lẽo đến tê lương. Diễm Thiên Vũ cũng không muốn đứng dậy, đưa tay với lấy mảnh ngọc bội bị đứt làm đôi, tê lương cười : “ ngay cả thứ này đây, cũng không để lại cho ta sao?” Nào còn là một Diễm Thiên Vũ ngũ hoàng tử của Bắc Chu quốc, nào còn đâu một tiểu hài tử thông minh kiên cường, còn đâu một tiểu hài tử với ánh mắt lạnh lẽo cùng bóng lưng kiên cường như lúc này, giờ khắc này đây Diễm Thiên Vũ như một con thú nhỏ bị thương không biết đường về, bất lực, cô đơn cùng dẫy dụa. Hai tay nắm chặt lấy hai mảnh vỡ của mảnh ngọc bội, nức nở : “ tỷ tỷ, chẳng phải người đã hứa sẽ đến thăm tiểu Thiên thường xuyên sao, chẳng phải người đã hứa cả đời ở bên cạnh chăm sóc tiểu Thiên sao....vì có gì lại nuốt lời chứ, tỷ tỷ..tiểu thiên cầu người, cầu người nha...làm ơn quay trở về đi...”

Rõ ràng lúc này đối diện cùng Bắc Chu đế, cũng là đôi mắt ấy nhưng chỉ có sự lạnh lẽo cùng ráo hoảnh, giờ phút này đây lại mê mang bất lực, lệ cứ không tiếng động lặng lẽ rơi, muốn dừng nhưng nước mắt cứ phản lại ý chí của chủ nhân liên tục tràn ra, thì nhau rơi xuống, tiểu hài tử đưa hai tay lau đi lệ nơi khóe mắt nhưng vì có gì càng lau lệ rơi lại càng nhiều? hồi này Bắc Chu đế ôn nhu nói với nó rằng, muốn khóc cứ việc khóc, có trẫm ở đây! Nhưng nó lại không thể bật khóc thành tiếng, là vì ngượng ngùng sao? Không đâu, chẳng qua hài tử ấy không muốn bộc lộ sự yếu đuối của mình cho người khác thấy thôi, dù cho là người đó có là phụ vương của nó đi chăng nữa, nó cũng không muốn, để rồi bây giờ trong căn phòng cô độc tê lương, một mình lặng lẽ lệ lại rơi như mưa

Đã từng., nó cho rằng cuộc đời này nó chẳng bao giờ rơi lệ vì ai, sinh tử đối với nó chẳng qua như một trò chơi thể thôi, vì cái chốn cung đình này khiến cho nó cạn khô nước mắt rồi, nhưng mà một lần lại một lần nó lại vì người ấy lệ rơi như mưa. Năm xưa, một lời nói nhỏ nhẹ của tỷ tỷ khiến cho nó bật khóc thành tiếng, bây giờ lại vì tỷ tỷ nước mắt không tiếng động cứ lặng lẽ rơi, tỷ tỷ...cuối cùng thì, người có thể khiến cho đệ rơi nước mắt cũng chỉ có tỷ tỷ thôi! Chỉ có tỷ mới khiến cho đệ thoải mái khóc, thoải mái cười, thoải mái làm nũng nhưng mà giờ khắc này đây đệ lại chẳng còn cơ hội ấy nữa rồi..

Cánh cửa chợt mở ra, một cái bóng từ từ tiến vào, tiểu hài tử lớn tiếng quát : “ chẳng phải ta đã nói các người đừng tiến vào sao” ngẩng đầu nhìn thấy một con hổ lớn đối diện nhìn mình, tiểu hài tử nhỏ giọng xin lỗi : “ tiểu Bạch, là người sao, thật xin lỗi, ta không nên lớn tiếng với người”. Bạch hổ từ từ tiến lại gần

Diễm Thiên Vũ, cúi đầu găm lấy chiếc túi thơm cùng đôi giày thêu đưa đến cho Diễm Thiên Vũ. Tiểu hài tử ôn nhu cười, đưa tay vuốt lấy bộ lông mềm mại của Bạch hổ, lại nói : “ tiểu Bạch, có phải ngươi cũng chán ghét ta, vì ta mà tỷ tỷ...” bạch hổ le lưỡi liếm liếm khuôn mặt nhỏ nhắn đầm lệ của hài tử, cứ như vậy, liên tục. Tiểu hài tử vươn tay ôm lấy tiểu bạch hổ vào lòng, thút thít : “ tiểu Bạch, làm sao bây giờ ta thật sợ ...thật sợ nha! Tỷ tỷ tốt như vậy sao lại chết chứ.ô...ô...là tại ta, là tại ta cho nên tỷ tỷ mới chết,...ô...ô” đau quá, lòng đau đến chết đi được, cái cảm giác này còn khó thở hơn ngay cả khi biết được mẫu phi muốn giết nó vậy, còn đau lòng hơn khi biết người nó gọi hai tiếng mẫu phi hơn 10 năm qua đó hóa ra là kẻ thù giết mẫu thân của mình....

“ Ô...ô...tiểu bạch, ta phải làm sao bây giờ...phải làm sao bây giờ nha!!...” nó nức nở khóc lớn, ôm chặt lấy tiểu bạch hổ, thanh âm đứt đoạn, cả người không còn chút sức lực, mệt mỏi vô cùng. Bạch hổ không tiếng động cứ ngồi một chỗ mặc cho tiểu hài tử khóc lóc, bởi vì dù rất muốn an ủi tiểu chủ nhân nó cũng bất lực, chỉ biết im lặng cùng người thôi. Chủ nhân! Người nói ta bảo vệ tiểu chủ nhân, nhưng dường như...tiểu Bạch không làm tốt thì phải, bởi vì tiểu Bạch cảm nhận được, tiểu chủ nhân dường như...rất đau, rất đau... phải chăng, chủ nhân giờ phút này người cũng đau đớn như vậy! tiểu Bạch cũng thật nhớ người. Không ai biết, đôi mắt màu hổ phách, đôi mắt nguy hiểm lạnh lẽo của chúa tể sơn lâm, giờ khắc này đây chứa một cái gì đó ...là đớn đau, là nhu hòa...là bất lực, đáng thương...hai dòng lệ nóng hổi lăn dài....thì ra động vật cũng có cảm xúc, cũng có khi đau lòng...chẳng qua không ai biết đó thôi!!

68. Chương 68: Điền Đảo Thiên Hạ

“ Đã bao nhiêu ngày rồi!...” Liễu Cô Phong nhẹ giọng hỏi. Từ ngày đem Vũ Khuynh Thành từ Hắc nhai lên Dạ Thần, huynh ấy đã nhốt mình trong đó nhiều ngày rồi.

“ Đừng lo, hẳn không sao đâu...” Hồng Tuyết yêu diễm cười “ chỉ cần Vũ Khuynh Thành một ngày còn tại thế thì dù thiên có sụp xuống hẳn cũng sẽ chống đỡ được”

“ Thật sao?...” Liễu Cô Phong khẽ cười.

“ Đương nhiên rồi, Liễu Cô Phong nếu có một ngày người yêu thật lòng, khi ấy người sẽ hiểu thôi...” Hồng Tuyết vỗ vỗ vai Liễu Cô Phong đáp. Khi yêu con người ta có thể trở nên yếu đuối cũng có thể trở nên mạnh mẽ vô cùng, có lẽ đó là sức mạnh của ái tình đi? Dù ọi đau khổ mọi đắng cay của thế gian đổ ập trên vai nhưng chỉ cần âu yếm nhân vẫn còn bên cạnh vẫn mỉm cười ôn nhu nhìn mình thì cũng sẽ cam nguyện mỉm cười chống đỡ mọi đau khổ ấy thôi

“ ừ! Có lẽ vậy.... “ Liễu Cô Phong nhợt nhạt cười, ánh mắt xa xăm nhìn về phía chân trời. Có lẽ vậy đi, nhưng mà nếu được y hi vọng mình sẽ không gặp được người khiến mình yêu nhiều như vậy, y sợ...sợ bản thân không chống đỡ được khi mà người đó rời xa y. Thật ra y không mạnh mẽ như Tiêu Dạ Thần, y rất yếu đuối sợ bị tổn thương cho nên không dám cầu càng không dám theo đuổi cho nên vì vậy mà y chưa gặp được nửa quan trọng còn lại của đời y sao? Thôi! Như vậy cũng được, cứ tiêu diêu tự tại như thế này cũng không tệ đâu.

Tiêu Tương các bao nhiêu năm vẫn cứ như vậy, thanh lịch, mộc mạc nhưng cũng tràn đầy cảm giác tôn quý.

Ngắm nhìn dung nhan của người trong lòng im lặng tựa như đang ngủ say Tiêu Dạ Thần cũng không biết trong lòng mình tồn tại thứ cảm xúc gì nữa. Là đau lòng, là phần nộ, là điên cuồng, xót xa hay làthứ tình cảm gì đó chính y cũng không nói được thành lời. Từng! biết bao nhiêu lần ngắm nhìn khuôn mặt ấy, như một thói quen, cũng như một chấp niệm trong lòng y, nhìn cứ nhìn thôi y cũng thấy hạnh phúc, này đôi chân mày thanh tú tuyệt đẹp, hàng mi dài rập rờn như cánh bướm, cái mũi tinh xảo khéo léo, môi anh đào đỏ mọng, làn da tựa như mỹ ngọc, đẹp tuyệt luân, đưa tay vẽ lên từng đường nét dung mạo ấy, bắt giác khóe môi cong lên tiểu dung ôn nhuận

Thành nhi! Có phải là nàng rất mệt cho nên mới ngủ lâu như vậy? như vậy thì Thành nhi, nàng cứ ngủ một giấc thật tốt đi nhé, vì có ta luôn bên cạnh nàng nhưng mà nàng đừng ngủ quá lâu, ta sợ ta chờ không lâu được, nàng biết đấy đối với những chuyện liên quan đến nàng ta ít có tính kiên nhẫn mà

Thành nhi! Nàng có còn nhớ ta đã từng hứa với nàng đi khắp đại nam giang bắc, đi hưởng mỹ thực thiên hạ? đợi nàng tỉnh dậy chúng ta cùng đi được không?

Thành nhi, ta còn chưa đưa nàng đi xem rừng Thu Dương, đỉnh Thiên Sơn, Huyết liên ở Bằng hồ, ôn tuyền Ngân vương...chúng ta đã dự định nhiều như vậy nhưng vẫn chưa một lần đi, lần này đây đợi nàng tỉnh dậy ta cùng nàng đi nhé!

Y cầm bàn tay nhỏ nhắn của nàng, ôn nhu áp lên mặt mình, nhẹ giọng cười : “ chúng ta....còn nhiều chuyện chưa làm như vậy! cho nên Thành nhi nàng nhất định sẽ không bỏ ta lại một mình đúng không? Chắc chắn là vậy...”

Đợi cho dọn dẹp lại thiên hạ này, đem lại cho nàng một đại lục phồn hoa yên bình, khi đó nàng cùng ta thành thoi tiểu ngạo hồng trần.....Thành nhi! Nàng không nói tức là đồng ý rồi đấy nha....cho nên dù nếu nàng nuốt lời thì dù có xói tung thiên địa này lên ta cũng sẽ bắt nàng trở về, khi ấy thì ta sẽ buộc chặt nàng lại bên mình, nửa bước không rời...như thế, ta cùng nàng....vĩnh không phân ly....

Đã cuối thu khí trời se lạnh, những chiếc lá vàng rơi lả tả trong gió như những khúc nhạc êm đềm, nắng chiều không gay gắt mà lại mang chút gì đó ấm áp, xuyên qua từng tán lá, len lỏi qua khung cửa sổ, ôn nhu vuốt ve lấy người nằm trên giường, Vũ Khuynh Thành im lặng nằm đó, tựa như một búp bê thủy tinh tinh xảo, tuyệt đẹp còn vị bạch y nam tử ngồi bên cạnh cứ ngầy ngốc ngắm nhìn, ánh mắt nhu tình tựa như đem người nằm đó khắc thật sâu thật sâu vào tận tâm hồn, vẽ nên bức họa cuộn tròn xinh đẹp. Tình cứ nhẹ nhàng len lỏi, càng đậm càng sâu, càng luyện lại càng si.... Chân chính ái tình không là ngọt ngào mãi mãi, cũng không là viễn cảnh hạnh phúc đời đời kiếp kiếp mà là trải qua gian truân, có đau có hận, có buồn có bi, cũng lắm lúc hoan hỉ, mọi hương vị cảm xúc thế gian đều vì tình mà sinh và vướng bận, Tiêu Dạ Thần cùng Vũ Khuynh Thành hai người này, lần này đây gặp nạn, ái tình có thể giúp hai người họ vượt qua, rốt cuộc thì thời gian có bào mòn đi cảm tình của họ, không ai có thể biết trước điều gì, thời gian sẽ minh chứng cho tất cả, như năm xưa Vũ Khuynh Thành đã từng nói, thế gian vốn không có gì trường tồn bất diệt, vậy thì cảm tình của y cùng nàng có trường tồn bất diệt theo năm năm tháng tháng?

Một tháng sau

“ Thành nhi! Bắc Chu quốc quốc năm nay mùa đông dường như đến sớm thì phải?...” Tiêu Dạ Thần nhẹ giọng nói : “ chẳng phải nàng thích nhất ngắm những gốc cây khô cằn vào lúc tuyết rơi sao? Thành nhi, chẳng phải nàng bảo nàng thích nhất nhìn gương mặt của ta sao? Vì có gì nàng không chịu mở mắt nhìn ta dù chỉ một lát...”

Năm nay có lẽ là một năm đặc biệt, Bắc Chu quốc nơi nơi đóng băng, mùa đông năm nay đến sớm hơn so với mọi năm rất nhiều, tuyết rơi trắng xóa khắp vùng, dường như cả thiên địa được bao bọc bởi lớp trắng tinh khôi ấy. Thiên nhiên Bắc Chu quốc vẫn đẹp như vậy nhưng tình hình trong nước khá bất ổn định. Cả nước dường như khấn trương rộn ràng cho tình hình biến động sắp đến, Trung Ngọc cùng Nam Phong triều cũng đang tích cực chuẩn bị cho cuộc chiến sắp đến, mà nguyên nhân cho cuộc chiến loạn tam quốc này chẳng ai biết đến, chỉ biết nhất đại quân sư Tiêu Dạ Thần lần này chính là kẻ khơi mào chiến loạn. Nhân dân cả nước đều ngạc nhiên trước vấn đề này, vì sao ư? Dĩ nhiên là trước đây vị tuyệt đại công tử này vốn vô tâm với chuyện trần thế nay hà cớ chi lại có quyết định như vậy?

Có người đồn rằng tuyệt đại công tử hướng quan giận giữ vì hồng nhan, bởi lẽ trong cuộc chiến nổi tiếng ở Hắc nhai người của Trung Ngọc cùng Nam Phong triều không ít thì nhiều cũng là một trong những nguyên nhân gây ra thảm án cho người trong lòng của Tiêu đại công tử. Giang hồ gió nổi mây phun, tam quốc nội bộ lục đục, lần này rốt cuộc là ai được lợi, ai có được thiên hạ và đến cuối cùng ai mất đi thiên hạ, tất cả mọi nghi vấn đều đổ dồn lên nữ tử tên gọi Vũ Khuynh Thành ấy

Trong khi tam quốc chuẩn bị chiến loạn thì tình hình giang hồ cũng chả khá hơn, trong một tháng gần đây rất chiều tổ chức tình báo cùng sát thủ trên giang hồ tự dưng mất tích một cách bí ẩn không ai biết được nguyên nhân, dường như đám người đó chưa từng xuất hiện trên dương thế vậy, hàng trăm những cao thủ võ lâm nổi tiếng trên giang hồ cũng bị ai đó hãm hại chết một cách rất là đột ngột, chưa bao giờ tình hình giang hồ lại căng thẳng đến như vậy, có một thế lực thần bí nào đó đang huyết tẩy giang hồ chẳng? Trong vòng một tháng mà số nhân sĩ võ lâm suy giảm hẳn, nhiều người còn quy ẩn giang hồ, trốn biệt tăm biệt tích...

Trên đời này đáng sợ nhất là gì? Không phải ma quỷ, không phải là thần tiên mà đáng sợ nhất chính là con người, nhất là những kẻ xưa nay ít khi nổi giận một khi phần nộ đúng là hậu quả kinh khủng mà Tiêu đại

công tử chính là một trong những kẻ như thế. Một tháng trước, Liễu Cô Phong, Hiên Viên Ngạo, Huyền Trần cùng Huyền Ca theo lời chỉ dẫn của lão giả xuống được Hắc nhai, tìm hơn một ngày mới phát hiện tung tích của Vũ Khuynh Thành cùng Diễm Thiên Vũ. Khi đó hai người nằm im lặng trong vũng máu cả người thương tích đầy mình, nếu không phải Vũ Khuynh Thành nội lực cao cường thì e rằng rơi từ Hắc nhai có lẽ xương nát thịt tan rồi. Nhưng mà không chết thì tình trạng cũng không có hơn gì mấy, tuy là vẫn còn hơi thở nhưng mạch đập hầu như đứt đoạn, xương cốt nát vụn, bọn người Liễu Cô Phong khó khăn lắm mới đưa được Vũ Khuynh Thành cùng Diễm Thiên Vũ lên được. Diễm Thiên Vũ thì tình trạng tốt hơn rất nhiều, tuy bị thương ngoài da vô số nhưng gân mạch xương cốt không bị gì cả, là vì Vũ Khuynh Thành đã gánh thay cho nó hết đi nhưng còn Vũ Khuynh Thành, hơn một tháng này nằm bất động trên giường vẫn chưa tỉnh lại, nếu nói theo thuật ngữ hiện đại, hiện trạng này chính là người thực vật

Theo lời của nhất đại y sư Thánh tiên, sư phụ của Phương Y Diễm thì Vũ Khuynh Thành may mắn thoát chết lần này chính là nhờ công dụng quả thứ năm của Chu Giáng Hồng-khởi tử hồi sinh, cho nên Vũ Khuynh Thành mỗi ngày nằm bất động thật ra là tác dụng của quả đang tái tạo cơ thể, gân mạch cùng nối xương cốt, đợi cho đến khi nào Chu Giáng Hồng chữa xong, tự khắc người tỉnh dậy, nhưng mà ngài cũng không biết thời gian là bao lâu, có lẽ là một tháng, một năm, mười năm thậm chí là cả đời, bởi vì vết thương của Vũ Khuynh Thành quá nặng...trước lời phán quyết ấy của Thánh tiên thì tiếp theo đó chính là sự phẫn nộ của Tiêu Dạ Thần, y thề, thề tất cả những ai có liên quan trực tiếp hay gián tiếp đến việc gây ra tình trạng này của Vũ Khuynh Thành, y điều cho kẻ ấy sống không bằng chết, cho nên giang hồ biến sắc, tam quốc loạn lạc. Đến cuối cùng, câu nói đùa trước kia của Liễu Cô Phong biến thành sự thật, diên đảo này thiên hạ chung quy là vì một người....

“ Tỷ tỷ! đệ đến thăm tỷ...” Diễm Thiên Vũ nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay của Vũ Khuynh Thành ôn nhu cười, khẽ đưa bàn tay ấy áp nhẹ lên khuôn mặt, lòng nặng trĩu, cũng là đôi tay ấy nhưng lạnh quá không áp áp như ngày xưa! Diễm Thiên Vũ nhẹ giọng nỉ non : “ tỷ tỷ! đã hơn một tháng, tỷ chừng nào mới chịu tỉnh dậy, tiểu Thiên rất nhớ, rất nhớ tỷ”. Nhớ nụ cười quá đỗi áp áp, nhớ giọng nói trêu mếu cùng ánh mắt ôn nhu như nước ấy, tỷ tỷ...

“ Nhưng mà! Thật sự ..cảm ơn, rất cảm ơn tỷ..còn sống!” Diễm Thiên Vũ cười khẽ, hài tử này dường như sau mọi chuyện đã trưởng thành lên rất nhiều, nhìn vào thần thái ấy, cử chỉ cùng cách ăn nói ấy khó có ai có thể tin nó chỉ mới hơn mười tuổi. Lúc trước nó cứ tưởng tỷ tỷ không còn tại thế, hàng đêm mộng yểm nặng nề, bao nhiêu lần giết mình rồi ngẹn ngào chua xót, bao nhiêu lần trong mơ mơ thấy hình bóng tỷ tỷ mà lớn tiếng gọi tên. Ngày nó tìm đến Tiêu Tương các, được gặp lại tỷ tỷ nó cảm thấy tất cả như một giấc mơ vậy, nó mừng như điên, mặc dù tỷ tỷ không mỉm cười, cứ im lặng như vậy nằm nhưng nó cũng rất vui, chỉ cần là một hi vọng, nó cũng cảm tạ trời xanh rất nhiều

“ Tỷ tỷ! hôm nay đệ...phải xử tử một người....tỷ nói, đệ làm như vậy có đúng hay không?” Diễm Thiên Vũ thở dài, cho dù người ấy muốn giết đệ nhiều lần, dù người ấy có căm hận đệ đến thế nào chẳng nữa nhưng đệ chưa bao giờ nghĩ mình sẽ ra tay với người đó, nếu như người ấy...tỷ tỷ! nhưng mà đệ không hối hận, so với bất cứ ai trên thế gian này, tỷ là người khiến cho đệ để tâm nhiều nhất....!

“ Thần ca ca, huynh đạo này vẫn ổn chứ?...” Diễm Thiên Vũ đối diện cùng Tiêu Dạ Thần nhẹ giọng hỏi thăm. Hàng mi dài che đi ánh nhìn lúc này của nó, đưa tay uống cốc trà, mùi hương vẫn quen thuộc như năm nào, nhanh thật! mới lúc trước nó ở trong lòng tỷ tỷ cùng tỷ ấy ăn bánh uống trà, còn Thần ca ca ngồi ở bên cạnh kể chuyện giang hồ, mà bây giờ đã gần 4 năm trôi qua, cảnh tuy còn mà người lại không thấy?

“ Ta tốt lắm...” âm thanh khàn khàn trầm thấp, bạch y nam tử dung mạo đẹp như họa, mày kiếm mắt sáng cả người toát nên khí chất cao quý uy nghiêm, sóng mắt lãnh đạm dường như khắp chuyện thiên hạ này điều không có gì khiến cho lòng y vương bận, đưa tay sờ sờ đầu tiểu hài tử, nhẹ giọng vấn : “ tiểu Thiên! Đừng như vậy, Thành nhi! Thấy đệ như vậy sẽ không vui đâu!” Tiểu hài tử tuy tỏ ra vui vẻ bình thường nhưng thật sâu trong nội tâm luôn thấy có lỗi, nhìn tiểu hài tử trưởng thành một cách nhanh chóng như vậy cũng khiến cho y xót lòng

“ Thần ca ca! có phải đệ là kẻ xúi quẩy ai ở bên cạnh điều gì chuyện không may?” Diễm Thiên Vũ cười yếu ớt, nụ cười chua xót chứa bao nhiêu đắng cay. Vì sinh nó mà mẫu thân tử, vì nó mà tỷ tỷ đến nay vẫn chưa tỉnh dậy...bỗng dưng Tiêu Dạ Thần gõ đầu Diễm Thiên Vũ một cái thật mạnh, lớn tiếng nói : “ sao đệ lại nói những chuyện ngốc nghếch như vậy!”

“ Thần ca ca...” Diễm Thiên Vũ ngẩng đầu nghi hoặc nhìn Tiêu Dạ Thần, không ngờ cũng có lúc huynh ấy lại giận dữ như vậy, với Diễm Thiên Vũ, Tiêu Dạ Thần lúc nào cũng ôn nhu cười, bây giờ lại lớn tiếng quát nó như thế cũng khiến cho lòng bất giác lộp bộp. Tiêu Dạ Thần thở dài: “ tiểu Thiên! Ta nghĩ nếu như được lựa chọn lần nữa, nàng ấy cũng sẽ liều mình cứu đệ thôi! Hơn ai hết đệ hiểu rõ tình cảm mà Thành nhi dành cho đệ chứ!”

“ Cảm ơn, Thần ca ca...” tiểu hài tử ôn nhu cười, ánh mắt lấp lánh dường như có nước nhưng lại không có lệ rơi, từ khoảnh khắc nó nhìn thấy tỷ tỷ nằm im lặng trên giường trong lòng đã âm thầm thề, nó không bao giờ khóc nữa, nó nhất định phải mạnh mẽ như vậy mới bảo vệ được những người mà nó yêu thương nhất. Tiêu Dạ Thần mỉm cười, ôn nhu vuốt đầu tiểu hài tử, nhẹ giọng nói: “ nên nhớ! Khi nào mệt mỏi, có ta cùng nàng ấy luôn ở đây chờ đệ!”

“ Tiểu Thiên, đệ muốn làm vậy thật sao, nên nhớ rằng nàng ấy chỉ cần đệ sống vui vẻ là được, còn mọi gánh nặng ta sẽ gánh dùm đệ...” Tiêu Dạ Thần nói. Diễm Thiên Vũ cười khẽ: “ Thần ca ca, đệ biết huynh muốn tốt cho đệ nhưng đệ đã đủ trưởng thành gánh vác trong tay trọng trách, có một ngày Bắc Chu sẽ là do đệ gánh vác vậy thì sớm hay muộn cũng vậy thôi”. Tiêu Dạ Thần có chút kinh ngạc nhưng rất nhanh lại ôn thanh nói: “ nếu như Thành nhi biết đệ như vậy, không biết là buồn hay vui nữa?”

“ Thần ca ca, vậy còn huynh, huynh thật sự muốn tam quốc này loạn lạc sao...” Diễm Thiên Vũ hỏi lại.

“ Bởi vì...nếu ta không làm như vậy, ta sợ...sợ mình sẽ điên mất...” y nhẹ giọng cười, như là nói với Diễm Thiên Vũ cũng như nói với chính bản thân y. Đừng tưởng hằng ngày y vẫn cười vẫn nói là y không sao, mỗi lần thấy Thành nhi của y cứ im lặng nằm đó thì lòng của y như là có hàng vạn con kiến thi nhau cắn xé vậy, đau triệt phế tâm can cho nên nếu không có việc gì làm, không có chuyện để cho y quên mất nỗi đau này thì y sẽ điên thật đấy như vậy làm sao y có thể còn giữ đủ tỉnh táo để chờ nàng tỉnh dậy đây?

“ Cho nên Thần ca ca, đệ cùng huynh điên vậy....” tiểu hài tử nghiêng đầu nói, tung hoành xa trường, quét ngang thiên hạ, đệ cũng muốn ngồi trên lưng ngựa thử cảm giác ấy ra sao? Chính phục khoái cảm đứng đầu thiên hạ đấy, đệ muốn xem nó hấp dẫn như thế nào mà lại khiến cho biết bao nhiêu đời đế vương vì nó mà hi sinh không biết bao nhiêu nhân mạng.

“ Thử xem cảm giác làm thiên cổ nhất đế ra sao? Cũng không tệ lắm đúng không?” Diễm Thiên Vũ hơn mười tuổi nhìn nhất đại quân sư Tiêu Dạ Thần nói như vậy, Tiêu Dạ Thần bỗng dưng cảm thấy khí chất quân lâm thiên hạ dường như ẩn ẩn hình thành trên con người đệ ấy, Tiêu Dạ Thần mỉm cười, xoa đầu tiểu hài tử: “ tiểu Thiên rồi có một ngày, đệ sẽ trở thành một thiên cổ đế quân thế gian ca tụng”

“ Nhưng nếu đổi lại một tỷ tỷ nguyên vẹn ôn nhu cười đứng trước mặt đệ, đệ cam nguyện đổi lấy cả giang sơn phồn hoa ấy...” Diễm Thiên Vũ kiên định nhìn Tiêu Dạ Thần, lại cười nhẹ: “ nếu như đệ bằng tuổi huynh, nhất định đệ sẽ giành lấy tỷ tỷ” Tiêu Dạ Thần nghe vậy cười lớn: “ tiểu quý! Đệ cho rằng mình có sức hút bằng huynh sao?” Hai người nói qua cười lại, không khí ấm áp vô cùng, dường như đã lâu rồi Tiêu tương các mối lại tràn ngập không khí sức sống như vậy

69. Chương 69: Ảnh Chủ - Lãnh Vân Hải

“ Ca ca, Tiêu ca ca thực sự đã không sao rồi đúng không?” Liễu Cô Tuyết đứng từ đằng xa nhìn Tiêu Dạ Thần cùng Diễm Thiên Vũ rồi hỏi Liễu Cô Phong. Liễu Cô Phong gật đầu, than nhẹ: “ huynh ấy nhất định sẽ vượt qua thôi”. Vì thế gian này còn Vũ Khuynh Thành thì Tiêu Dạ Thần nhất định sẽ luyện tiếu rồi bỏ thế nhân gian tươi đẹp này. Cảm tình của bọn họ bây giờ không chỉ đơn thuần là yêu mà còn là thân tình, còn là một thứ gì đó ràng buộc thật sâu, dù ọi sóng gió mọi tai biến ập đến, cảm tình ấy chỉ ngày càng lớn dần chứ không bao giờ nhạt nhòa, biến mất. Một kiếp người, giữa ngàn người qua lại, giữa cõi hồng trần rộng lớn mệnh mông này, có thể kiếm được một người như thế đối mình, thì còn có gì hối tiếc nữa đây?

“ Ca ca, vậy chừng nào huynh với Ngưng Sương tỷ tỷ mới thành thân a! hai người dường như đã trì hoãn rất lâu rồi thì phải” Liễu Cô Tuyết cười đùa. Liễu Cô Phong gõ đầu muội muội của mình, thở dài: “ Tuyết nhi!

Giờ này mà muội còn muốn nói đùa sao?” Bây giờ mọi chuyện dường như rối tung lên, loạn lạc tam quốc sẽ khiến cho sản nghiệp của Liễu gia trì trệ không ít, phen này hẳn phải tìm cách lợi dụng cơ hội chiến tranh để kiếm lời mới được Liễu Cô Phong suy nghĩ, máu mua bán trong người bắt đầu sôi dậy (Nam Cung Dao : híc! Thì ra Phong nhi của ta chính là gian thương, đau lòng quá =”=! – Liễu Cô Phong : * ánh mắt giết người* ta không phải là gian thương mà là kì tài mua bán..>”<>

“ Hi! Muội chỉ không muốn cha mẹ suốt ngày cần nhằn đòi bế cháu nội thôi...” Liễu Cô Tuyết bĩu môi. Đạo này cha mẹ cứ gặp nàng lại đề bạc đến chuyện hôn sự, thật chán chết đi được, nàng không muốn giống nữ nhân khuê các, lấy chồng rồi ở nhà thờ chồng dạy con cho đến chết, không có chút lạc thú nào cả, nàng nhất định phải trở thành nữ hiệp giang hồ, Liễu Cô Tuyết cổ lên!!

“ Muội a! cũng đã trưởng thành, nên thành gia lập thất đi thôi...” Liễu Cô Phong thở dài, Liễu Cô Tuyết nghe huynh trưởng của mình nói vậy, lắc đầu nguầy nguậy : “ hừ! muội không lấy chồng! nếu thích huynh cứ lấy đi” nói xong chạy đi mất, nếu ở lại không chừng huynh ấy sẽ thuyết giáo cả buổi mất thôi, ca ca chưa lão nhưng tại sao đạo này lại nói nhiều thế nhỉ? Haiz! Thật đáng thương cho kẻ là huynh trong thiên hạ, lo lắng uội muội lại bị chê là già....ôi! nếu để cho Liễu Cô Phong nghe được những nghĩ suy này liệu sẽ ra sao nhỉ?

Nhìn Liễu Cô Tuyết nhanh như gió chạy đi mất, Liễu Cô Phong bật cười, lại dõi mắt nhìn về phía Tiêu Tương các, đôi con người nhu hòa cùng lo lắng, hẳn vẫn còn nhớ như in hơn một tháng trước khi mà hẳn cùng mọi người đưa Vũ Khuynh Thành về, không khí u ám bao trùm cả Liễu phủ mà Tiêu Dạ Thần chính là người khiến cho y sợ hãi nhất. Y còn nhớ ánh mắt lạnh như băng ấy, đôi con người tràn đầy thị huyết cùng sát khí, cả người tiêu điều lãnh khí, toàn thân toát ra khí chất tôn quý vô cùng, uy nghiêm bất khả xâm phạm, phút chốc khiến cho y muốn quỳ xuống mà tôn xưng hai chữ ‘vạn tuế’. Y bỗng dưng bật cười, lúc ấy người đó giống như không phải là Tiêu Dạ Thần mà y quen biết mà người đó là thiên hạ điều biết đến như một truyền thuyết ‘Dạ đế’

Ừ! Y đúng là Dạ đế mà, Liễu Cô Phong cũng có chút buồn vì y chưa bao giờ nói ềnh về bí mật đó cả, nhưng mà hẳn hiểu, Dạ đế là bất đắc dĩ...vì hẳn biết Tiêu Dạ Thần không muốn làm cái đó, tiêu sái như gió không ràng buộc bất cứ chuyện gì sao lại ham muốn ngôi vị đó chứ! Nhưng y lại nói với hẳn rằng : “ giờ khắc này đây ta lại cảm ơn vì ta được làm Dạ đế! Như vậy... mới có đủ quyền lực khiến cho thiên hạ này đảo điên khiến cho bọn họ hối hận, ta muốn cho bọn họ đến khi chết vẫn còn day dứt vì làm hại nàng ấy!”

Một Tiêu Dạ Thần tưởng chừng vô tâm lãnh đạm với mọi chuyện nhưng đến cuối cùng lại nói nên những lời như vậy! yêu của y đã đậm đã sâu cơ hồ khiến cho hẳn sợ hãi! Khuynh Thành, thật là may mắn vì cô nương cũng yêu Dạ Thần, nếu như cô nương không yêu hẳn, ta nghĩ hẳn nhất định sẽ trở thành nỗi ám ảnh của thế gian này mất thôi. Tiêu Dạ Thần có thể là một trich tiên công tử cũng có thể là một ác ma còn tùy vào một Vũ Khuynh Thành!

Liễu Cô Phong nhợt nhạt cười, có một số người tình yêu đối với họ chỉ là một phần trong cuộc sống nhưng cũng đối với một số người, hai chữ ái tình này lại là tất cả. Cũng như Liễu Cô Phong, y là người coi tình yêu là một phần trong cuộc sống, không có y vẫn có thể vui vẻ sống tiếp nhưng với Tiêu Dạ Thần lại là chuyện khác, nam nhân ấy một khi động tâm đó là cả đời cả kiếp, là chấp niệm cũng là điên cuồng thật sâu. Được người như vậy yêu là kẻ hạnh phúc nhất thiên hạ nếu người cũng yêu người đó nhưng mà nếu người không có cảm tình với người đó thì người cũng chính là kẻ bất hạnh nhất thiên hạ....

Tuyết rơi lả tả, màu trắng thánh khiết tuyệt đẹp vương vấn trên từng gốc cây khô cằn, trên mái nhà cổ kính, trên đỉnh nhỏ hồ sen...quả thật Bắc Chu quốc mùa đông năm nay đến sớm thật, lạnh đến se lòng cũng buốt đến tái tê, rốt cuộc là cảnh trời khiến cho người lạnh hay là lòng người lạnh lẽo ?!

“ Diễm, thương thế của Khuynh Thành thế nào rồi...” Hồng Tuyết rót cho Phượng Y Diễm một cốc trà nóng, thuận tiện hỏi. Đã hơn một tháng rồi, Chu giảng hồng này rốt cuộc có hiệu nghiệm không vậy, giang hồ tranh đoạt ngũ đại thần quả gì mà ‘dỏm’ quá vậy?

“ Tốt hơn rất nhiều so với lúc đem về nhưng mà để lành hẳn thì còn xa lắm...” Phượng Y Diễm thở dài, đành chịu thôi thương vào tận lực phủ ngũ tạng, nếu không phải một thân võ công cùng Chu giảng hồng, thần tiên e rằng cũng khó cứu.

“ Với cái tốc độ này, người nghĩ chừng nào mới lành a...” Hồng Tuyết than nhẹ

“ Ta cũng không rõ, theo lời sư phụ nói, có lẽ là một năm...mười năm...cũng có khi là cả đời!” Phượng Y Diễm suy tư.

“ Chậc! người tốt thường khó sống lâu, Khuynh Thành thiện lương quá cho nên mới gặp tai ương như vậy đây”

“ Người, nói bậy gì vậy”

“ Hắc hắc! thì cổ nhân có dạy, tai họa di ngàn năm mà, nếu lần này Khuynh Thành tỉnh dậy ta nhất định phải dạy dỗ nàng ấy thành tai họa để di ngàn năm mới được a”

“ Người a! giờ này còn đùa được, bên ngoài đã đủ náo loạn rồi...” Phượng Y Diễm than nhẹ, nếu như Khuynh Thành không tỉnh dậy sớm thì Tiêu Dạ Thần này sẽ khiến cho hoàng tộc Nam Phong cùng Trung Ngọc chôn cùng không chừng

“ Hừ! những kẻ như vậy, đáng chết!” Hồng Tuyết tức giận : “ đại công chúa Lam Tuyết Nhiễm đó rốt cuộc là trốn đi đâu rồi nhỉ, ta đã cho người thăm dò nhưng tìm không ra, haiz! Bắt được nữ nhân đó nhất định phải ngũ mã phanh thây...”

“ Đừng tức giận! nữ nhân đó rồi sẽ có báo ứng thôi, người nghĩ người khiến cho Khuynh Thành bị như vậy, Tiêu Dạ Thần y sẽ buông tha cho sao?” Phượng Y Diễm cười lạnh

“ Đúng vậy! hắc hắc..khi đó có kịch hay để xem nha!” Hồng Tuyết hào hứng, cười trên nỗi đau của người ta, cũng là một thú vui đó chứ, nữ nhân đó thật đáng chết, khiến cho không biết bao nhiêu người bị hi sinh oan uổng như vậy, nếu để nàng bắt được nhất định sẽ cho nàng ta nếm mùi khổ sở!

Bắc Chu quốc

Hoàng cung

“ Thả ta ra, có nghe thấy không ta muốn gặp hoàng thượng...” tiếng kêu réo của nữ tử, âm thanh đinh tai nhức óc vang vọng khắp Thục Nguyệt cung. trước đây là đương kim Thục phi cao quý ngay cả hoàng hậu cũng phải nể mặt ba phần vậy mà giờ này đây lại bị giam lỏng ngay chính cung điện của mình, Thục phi cả người như suy sút rất nhiều, còn đầu đáng vẻ ung dung cao quý như thường ngày?

“ Tham kiến ngũ điện hạ...” Thái giám cung nữ bên ngoài Thục Nguyệt cung cúi đầu hành lễ. Diễm Thiên Vũ ra hiệu cho bọn họ đứng lên sau đó bước vào Thục Nguyệt cung.

“ Thiên Vũ, con đây thăm mẫu phi đó ư, mau...mau nói với hoàng thượng mẫu phi không có bệnh a, mau nói người thả mẫu phi..” Thục phi như bắt được le lối hi vọng, nắm chặt vạt áo của Diễm Thiên Vũ lớn tiếng nói. Nàng cũng không rõ vì có hoàng thượng lại hạ chỉ giam lỏng nàng tại nơi đây, bên ngoài lấy cớ là nàng bị bệnh nguy kịch. Ngày nàng càng không hiểu, rốt cuộc phu quân của nàng nghĩ gì, muốn gì? Thục phi cảm thấy mệt mỏi vô cùng

“ Mẫu phi...à không! Phải gọi là Thục phi nương nương mới đúng, người chẳng lẽ không biết vì có gì phụ vương lại giam người lại sao?” Diễm Thiên Vũ ôn nhu cười Thục phi, thái độ hành động rất bình thường nhưng không hiểu sao thấy nụ cười quá dối ôn nhu ẩn ẩn của hài tử Thục phi cảm thấy kinh sợ

“ Thiên vũ...con...” Thục phi ấp úng. Không lẽ nó biết sự thật rồi sao, nhưng mà nàng không đề lộ chút thông tin a

“ Người biết không...ta đã từng muốn ngài ôm vào trong lòng biết mấy?...” Diễm Thiên Vũ cười nhẹ, như làn gió đông yếu ớt song lại khiến cho người ta lạnh đến tái tê : “ Ta từng cho rằng, vì ta không xuất sắc cho nên người không để ý đến ta cho nên việc gì, chuyện gì ta cũng cố hết sức làm, học văn học võ ta điều cố sức làm tốt nhất chỉ để đổi lấy một nụ cười ôn hòa của người mà thôi..nhưng mà cho dù ta cố gắng đến thế nào thì ngài cũng chỉ mắt lạnh nhìn ta...” Diễm Thiên Vũ ngồi xuống đối diện cùng Thục phi, lại nhẹ giọng nói tiếp, âm thanh hồ hững tựa như nói chuyện của người khác chứ không phải là của chính nó : “ nhưng mà bây giờ ta đã hiểu, dù cho ta cố gắng đến thế nào, dù ối ngày ta chỉ ngủ không quá 5 canh giờ để dành thời gian đọc sách, dù ta có luyện võ đến kiệt sức tưởng chừng như chết đi thì người cũng vĩnh không quay đầu lại nhìn ta, bởi vì...ta không phải hài tử của người”

“ Người...người biết,...người điều biết...là hoàng thượng nói cho người...” Thục phi run run vấn, hoàng thượng đã nói cho nó biết ư, người làm vậy là ý gì chứ?

“ Không phải...là chính người, người nói cho ta biết....” Diễm Thiên Vũ lắc đầu cười, một nụ cười chua chát đắng cay, một hài tử ở cái tuổi còn đang làm nũng với phụ mẫu ấy lại có những vẻ mặt khiến cho người ta xót lòng đến như vậy

“ Không..không thể nào?..” Thục phi không thể tin được nhìn tiểu hài tử, ánh mắt kinh hoàng.

“ Người tưởng ta không biết là người thuê người sát thủ đuổi giết ta rồi đổ tội cho hoàng hậu đấy sao? Người tưởng là ta không biết thực đơn hằng ngày của ta người điều ạn tính độc được là gì? Người tưởng ta không biết chính người đã bảo ảnh chủ để cho ta gặp nạn tại Hắc nhai?....” Diễm Thiên Vũ gần từng tiếng, ánh mắt trẻ thơ dấy lên hừng hực lửa giận, đôi con ngươi quá đỏ rét buốt cùng lạnh lẽo khiến cho thục phi bất giác lui người ra sau, sắc mặt tái ngắt : “ Thiên Vũ....người..người..điều biết!”

“ Người biết không, từng ta cho rằng...cho dù người đối xử với ta như thế nào đi chăng nữa, cho dù chính tay người sát hại mẫu thân của ta nhưng ta chưa bao giờ có ý định làm hại người...nhưng mà mẫu phi! Người không nên...” không nên làm hại tỷ ấy, nếu như không phải vì người thì tỷ ấy có lẽ giờ này đang ngao du đầu đó rồi chứ không như cái xác không hồn nằm một chỗ lạnh lẽo đến như vậy. Diễm Thiên Vũ lớn tiếng cười, vang vọng cả Thục Nguyệt cung, âm thanh chứa ba phần trĩ nện bốn phần lạnh lùng ba phần bi ai cùng 1 phần cảm xúc khác lạ..có lẽ là đớn đau...

“ Chỉ cần người an an phận phận làm Thục phi thì người vĩnh viễn là nữ nhân cao quý nhất Bắc Chu quốc nhưng vì có gì người cứ ép ta đến đường cùng như vậy chứ....” Diễm Thiên Vũ cười khổ, tại sao nhất định phải là ta chết, chẳng lẽ làm mẫu tử nhiều năm như vậy, cảm tình không xót lại dù chỉ một chút thôi sao?

“ Ha hã....thì ra người đã biết mọi chuyện, khá lắm không hổ là nhi tử của nữ nhân kia, rất giỏi...” Thục phi điên cuồng cười, hầu như là mất lí trí, cứ tưởng bày mưu tính kế không lộ sơ hở không ngờ chỉ là trò hề trong mắt đứa trẻ chưa trưởng thành này, Thục Phi cười khổ, tranh đấu một đời cuối cùng lại thua thê thảm như vậy...!! lệ bất giác cứ như vậy rơi, nghẹn ngào, thanh âm chua xót vô cùng : “ mẫu thân của người rất giỏi, chỉ trong vòng ba tháng lại khiến cho phụ vương của người nhớ một đời, nữ nhân đó rốt cuộc có gì hơn ta chứ, ta yêu ngài ấy hơn mười năm nhưng đáp lại chỉ là hư tình giả ý, ngài chỉ cần quyền lực phía sau nhà mẹ đẻ của ta thôi!”

“ Ta hận mẫu thân của người hận đến chết đi được nhưng mà cuối cùng ta lại thay ả nuôi nấng người hơn năm năm....ông trời! là người đang chế giễu ta sao?. Người có biết mỗi ngày nhìn người càng ngày càng giống nữ nhân ấy, lòng ta có biết bao nhiêu đau khổ, bao nhiêu dằn vặt, người tưởng ta vô tâm lãnh tình sao? Chính ta đích thân chăm sóc người nhiều năm như vậy không có cảm tình sao, nhưng mà Thiên vũ, người có thể là nhi tử của bất cứ một ai ta điều có thể chấp nhận ngoại trừ nữ nhân đó, người có hiểu không?...” Thục Phi ôm mặt khóc. Sao nàng lại không biết hài tử ấy muốn sự quan tâm chăm sóc của nàng đã cố gắng như thế nào nhưng mà chúng quy lí trí của nàng không thể thắng được con tim nhuộm màu thù hận ấy. Mỗi lần nàng cho người ám sát hài tử ấy điều bằng hoàng kinh sợ, một mặt muốn hài tử ấy chết đi một mặt lại luyến tiếc, cái cảm xúc ấy cứ dằn vặt khiến cho nàng cơ hồ muốn nổi điên....

Diễm Thiên Vũ đưa ta lên lau nước mắt của Thục phi, cứ như vậy liên tục lau đi những giọt nước mắt nóng hổi, đôi mắt của Diễm Thiên Vũ lúc này cũng lắm mệt mỏi, lắm đớn đau cũng lắm chua xót, cảm tình nó đối với nữ nhân này thật khó nói, là yêu là hận là phần nộ là hờn dỗi cũng là bất đắc dĩ....

“ Mẫu phi...nếu có kiếp sau, hi vọng người đừng vào đế vương gia....” Diễm Thiên Vũ than nhẹ, hi vọng người có thể kiếm tìm một người thương toàn tâm toàn ý, không cần phải một đời chật vật vì tình như vậy, mẫu phi! Nếu có kiếp sau, ta cũng không hi vọng gặp lại người nhưng ta vẫn hi vọng người được hạnh phúc

“ Hài tử...của ta...” Thục phi nhẹ giọng nỉ non, nếu như hôm nay rời khỏi trần thế thì điều nàng luyến tiếc nhất chính là hài tử của nàng, hài tử ấy quá thiện lương, quá ngây ngô, nàng sợ...sợ không bảo vệ được hài tử ấy....cho dù có độc ác như thế nào đi chăng nữa nhưng tấm lòng làm mẫu thân của Thục phi cũng lớn lao vô cùng!

“ Ta...sẽ bảo vệ huynh ấy...” Diễm Thiên Vũ hứa hẹn “ cho đến hơi thở cuối cùng ta sẽ bảo vệ huynh ấy” , xem như là món quà cảm tạ người đã chăm sóc cho ta nhiều năm như vậy

Thục phi ôn nhu cười nhìn tiểu hài tử trước mặt mình, đưa tay ôn nhu vuốt đầu tiểu hài tử, cười khê :
“ thật ra...ta đã từng...rất yêu con...” máu từ trong khóe miệng rỉ ra, hạc đỉnh hồng, cực phẩm độc được dành cho cung phi chịu tội “ chỉ tiếc...chúng ta không có duyên phận...làm...mẫu tử...” nàng còn nhớ rất rõ cái cảm giác ôm tiểu hài tử nhỏ xíu ấy vào trong lòng, tiểu hài tử lúc nào cũng chạy sau níu chặt lấy vạt áo nàng....lúc nào cũng làm nũng với nàng, đôi mắt tròn xoe đáng yêu, đôi môi nghịch ngợm lúc nào cũng cười rục rỏ....những chuyện lâu như vậy tưởng chừng như mới hôm qua, Thục phi từ từ nhắm mắt lại, khóe môi cong cong tiểu dung thanh thân, có lẽ cái chết đối với nàng lúc này đây lại là sự giải thoát

Cánh cửa lại một lần nữa mở ra, bên ngoài một hắc y nhân hấp tấp bước vào, cả người đầy thương tích cho thấy người này đã bị dụng hình rất nhiều. Hắc y nhân thân hình có chút run run khi thấy nữ tử từng một thời cao quý kia đang dần dần chìm vào giấc ngủ vĩnh cửu. Bên cạnh Diễm Thiên Vũ ngồi đó, ánh mắt chỉ có trống rỗng, không thấy một biểu hiện nào trên gương mặt trẻ thơ ấy. Hắc y nhân cứ đứng đó nhìn trân trân, muốn bước vào lại không dám, chỉ có ánh mắt kia là không dấu được nỗi đau khó thốt nên lời

“ Ta nghĩ.....mẫu phi hi vọng người ở lại sau những phút cuối cùng này...” Diễm Thiên Vũ đứng dậy bước ra khỏi cửa, để lại câu nói đó cho hắc y nhân. Hắc y nhân dập đầu cảm tạ sau đó bước nhanh vào ôm lấy nữ tử ấy vào trong lòng, nhẹ giọng nỉ non : “ Phi nhi!”

Thục phi cả người đã bắt đầu ý thức mơ hồ, nghe âm thanh quen thuộc bên tai, cố mở mắt để nhìn nhưng không còn đủ sức, mơ mơ màng màng, nhẹ giọng cười : “ Vân Hải! người là đến.... tiến bước ta sao? Xin lỗi...đã để liên lụy đến người...”

“ Không đâu, nàng biết rõ...vì nàng ta cam nguyện là bất cứ chuyện gì mà...” hắc y nam nhân ôn nhu cười, đôi bàn tay chai sạn đầy thương tích ôn nhu vuốt ve dung nhan như họa của người trong lòng, động tác nhẹ nhàng như đang chạm vào món vật trân quý nhất thế gian

“ Thật...xin..lỗi!...” Thục phi cười khê, đưa tay lên nắm chặt lấy tay y : “ nếu như... nếu như ta không cố chấp đến như vậy...có lẽ...giờ này kết quả đã không tồi tệ đến như thế, ta...lúc nào...cũng khiến cho người đau lòng... nhưng đến cuối cùng...người bên cạnh ta...là người,...chỉ có mình mình người...”

“ Lãnh Vân Hải...nhân sinh nếu như có cái gọi là kiếp sau ấy...người có thể một lần nữa đến tìm ta?....” âm thanh dần nhỏ dần, đôi mắt của nàng từ từ khép lại : “ như thế...ta..nhất định...nhất định...sẽ...yêu..người...!!!” cánh tay đang nắm lấy tay y buông xuống, an tĩnh. Thật ra đến cuối cùng người ta yêu nhất vẫn là ngài ấy thôi phu quân của ta nhưng mà ta hiểu rõ ngài ấy vĩnh viễn không yêu ta, người lúc nào cũng đứng ở đằng sau ta, chỉ cần mỗi lần ngoảnh lại đã có người ôn nhu mỉm cười nhìn ta, ta biết nhưng vẫn cố chấp đuổi theo bước chân của ngài ấy, quên đi người, có lẽ là ta luôn cho rằng người vĩnh viễn chờ ta chẳng? Nhưng mà nếu như nhân sinh có kiếp sau, ta nguyện sẽ gặp người, sẽ yêu người....được không? Lãnh Vân Hải...!

“ Được mà!...nhân sinh có kiếp sau ta sẽ luôn đến làm phiền nàng, không chỉ là một kiếp mà còn là đời đời kiếp kiếp...” y cười khê, ôm chặt lấy người trong lòng, cái ôm đầy áp áp cùng kiên cường : “ Phi nhi! Biết không, ta chưa một lần hối hận chọn lựa nàng, ta biết rõ nàng chỉ lợi dụng ta nhưng ta vẫn để cho nàng lợi dụng, phản bội hoàng thượng, phản bội Bắc Chu quốc nhưng ta chưa một lần hối hận.... ta lòng tham rất nhỏ, ta trong lòng chỉ chứa mình nàng mà thôi.....” y là ảnh vệ, lãnh khốc vô tình, đậm mạc vô tâm, lạnh lùng như một tượng gỗ không cảm xúc nhưng mà có ai biết tâm của y lúc nào cũng nảy lên chỉ vì một nữ nhân?

Nàng có còn nhớ hơn hai mươi năm về trước, có một tiểu tử co ro nằm trong tuyết lạnh lẽo, có một tiểu cô nương ôn nhu cười đưa cho tiểu tử ấy bánh bao cùng ngân lượng....từ giờ khắc đó, đối với ta...nàng chính là người quan trọng nhất

Mười năm sau gặp lại, ta là ảnh vệ của đế vương, nàng lại là đương kim Thục phi của Bắc Chu đế, ta chỉ có thể im lặng đứng sau lưng bảo hộ nàng...

Mỗi lần nhìn nàng rơi lệ trong đêm, một mình nàng phải chống đỡ biết bao nữ nhân hậu cung ta rất muốn ôm lấy nàng vào trong lòng nhưng mà....ánh mắt nàng lúc nào cũng chỉ dõi theo đế vương, cho dù nàng chịu bao nhiêu thiệt thòi đi chăng nữa

Cho dù nàng từ một tiểu cô nương hiền lành trở nên độc ác trong cái chốn cung đình cao quý này nhưng đối với ta, nàng mãi mãi vẫn là một tiểu cô nương ôn nhu nhất, thiện lương nhất....

Yêu nàng! Cảm tình này tựa như dòng suối ấm hơn hai mươi năm cứ len lỏi từ từ trong lòng ta....Phi nhi! Cho dù mệt mỏi cho dù bị thiên hạ phỉ nhổ ra sao, cho dù bị dùng hình cực khổ đau đớn như thế nào....chỉ cần có nàng ở đây ta vẫn gắng gượng được...y cười yếu ớt, nước trong mắt cứ vô cớ rơi xuống, ngẩng đầu thật cao để che đi lệ rơi, y cứ tưởng mình không có nước mắt cơ đấy không ngờ cũng có một ngày vì một người mà lệ rơi như mưa. Có lẽ đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng y khóc đi...Lãnh Vân Hải chưa xót cười, hai hàng lệ yên lặng lặng dài trên má....

“ Cuối cùng...nàng cũng ra đi..vậy thì ta còn lại trên thế gian này..làm gì đâu?..” hắc y nam tử ôn nhu cười ôm chặt lấy nữ tử, không biết từ lúc nào thanh đao đã cắm ngay vào ngực y, máu cứ uồn lượn nhuộm đầy lấy hai người, nhưng mà vẻ mặt hai người ấy thật thanh thản, tựa như được giải thoát ra khỏi xiềng xích nhiều năm như vậy, chết chưa chắc là một điều đáng sợ, có lẽ đối với hai người này cái chết chính là sự khởi đầu, khởi đầu ột cuộc sống mới

Có lẽ sau này, thương hải tang điền qua đi....vài chục năm có lẽ là trăm năm ở kiếp lai sinh ấy y cùng nàng....có thể gặp lại nhau, cùng nắm lấy tay nhau bước qua cuộc đời.....

Nếu nàng là con chim nhỏ thích bay lượn thì ta nguyện là bầu trời xanh kia để cho nàng tùy ý sải cánh

Nếu nàng là bông hoa nhỏ yêu kiều thì ta nguyện là ong bướm chỉ suốt ngày bên cạnh nàng

Nếu nàng là cành cây xanh mơn mơn sừng sững đứng đó thì ta nguyện là gió chỉ ôn nhu vuốt ve lấy nàng

Nhân sinh nếu như cho ta một ngàn điều ước thì một ngàn điều ước ấy ta vẫn chỉ ước một điều là chỉ cần được bên nàng

Sống cả một kiếp người trước khi nhắm mắt lìa đời, vẫn ta có gì vui vẻ nhất chính là có thể bầu bạn cùng nàng

Ngày ngày tháng tháng năm năm.....thế gian vật chuyển sao dời, biển xanh cũng có ngày hóa thành nương dâu, qua bao nhiêu lâu bao nhiêu kiếp bao nhiêu đời người....có thể tại một nơi tuyệt vời nào đó, có một tiểu hài tử run rẩy trong cái rét buốt và một tiểu cô nương ôn nhu cười đưa cho tiểu hài tử ấy bánh bao cùng ngân lượng....và khi ấy...duyên phận của chúng ta lại bắt đầu!

70. Chương 70: Loạn Lạc Tam Quốc

“ Phụ hoàng, người không xem mẫu phi sao?....” Diễm Thiên Vũ ngẩng đầu vấn nam nhân hoàng bào trước mặt, âm thanh vẫn như vậy lãnh đạm không chút tình cảm gì, khiến cho Bắc Chu đế không biết nên cười hay khóc nữa

“ Khụ..khụ..! có lẽ...nàng ấy..không hi vọng trăm đến...” Bắc Chu đế nhàn nhạt thở dài....nữ nhân cao ngạo như nàng ấy vĩnh viễn không muốn để cho trăm thấy mặt mặt của mình, nữ tử ấy lúc nào cũng vậy..., haiz! Bắc Chu đế cả người dường như đã già đi rất nhiều, có lẽ ngài đã mệt mỏi quá lâu rồi...

“ Người...có từng hận mẫu phi?” Diễm Thiên Vũ như có như không hỏi

“ Đã từng...nhưng bây giờ có lẽ không cần nữa rồi, chung quy...là trăm có lỗi với nàng ấy trước...” Bắc Chu đế thở dài, là ngài lợi dụng thế lực của nhà mẹ đẻ nàng ấy để cân bằng ngai vị của mình, ngài lợi dụng cảm tình của một tiểu cô nương ngây thơ thiện lương để rồi yêu hận khiến cho tiểu cô nương ấy trở nên như ngày hôm nay

“ Nếu là nhi thần...nhi thần sẽ không lấy người mình không yêu, sẽ không khiến cho người khác đau khổ vì mình càng không lợi dụng hai chữ ái tình ấy để dành được quyền lời...” Diễm Thiên Vũ nhẹ giọng cười, nói với Bắc Chu đế như vậy, ngài thở dài, âm thanh nào nề : “ đế vương, có cái bất đắc dĩ của đế vương, Thiên Vũ con không hiểu hết đâu?”

“ Là vì ngài không phải là người mạnh nhất, đế vương của một nước mà không bảo vệ được người mình quan tâm nhất thì còn có ý nghĩa gì đây! nhi thần nhất định sẽ trở thành kẻ mạnh nhất để không còn ai dám uy hiếp đến người nhi thần quan tâm, chắc chắn là vậy...” Diễm Thiên Vũ gần từng tiếng nói với Bắc Chu đế, ánh mắt quyết tuyệt, khí thế bỗng chốc bao trùm lấy thân hình bé nhỏ của tiểu hài tử ấy. Bắc Chu đế mỉm cười ôn nhu, ánh mắt tràn đầy tán thưởng : “ trăm tin rồi một ngày Thiên Vũ nhất định sẽ làm được như

vậy....” đúng rồi! có một ngày hài tử ấy nhất định sẽ khiến cho người ta cúi đầu kính ngưỡng. Khi đó là lúc ngài có thể an tâm buông xuống mọi việc đi tìm nàng ấy rồi. Bắc Chu để dù thiên hạ ca tụng ngài là minh quân nhưng chưa bao giờ ngài cho rằng mình là vị vua tốt, khiến cho người yêu mình đau lòng, khiến cho người mình yêu khổ sở, ngài...không là một vị vua tốt.....!!

Đúng vậy, rồi có một ngày hài tử ấy tung hoành xa trường, sải cánh bay khắp thế gian phồn hoa này, khiến cho thiên hạ thần phục thế gian cúi đầu xưng tụng hai tiếng ‘vạn tuế’ nhưng đến cuối cùng lại khiến cho người mình yêu không biết bao nhiêu lần rơi lệ, lúc đó nó mới hiểu, thì ra cho dù có mạnh mẽ cỡ nào, dù thiên hạ có nằm trong lòng bàn tay, dù ý chí ngạo nghễ khinh cuồng ra sao đôi khi cũng khó chống lại hai chữ : “ vận mệnh!”

Vũ Khuynh Thành mỉm cười hạnh phúc nhìn ba ba mẹ mẹ vui sướng ôm tiểu hải tử của huynh trưởng, vậy là ba ba mẹ mẹ của nàng đã có cháu nội rồi. Vũ Khuynh Thành cũng không hiểu vì có gì mình lại có thể trở về hiện đại được, dù chỉ là hồn phách nhưng cũng không dấu nổi vui mừng vì có thể nhìn thấy lại những người thân yêu của mình, mới đó mà nàng đã rời xa hiện đại hơn mười năm rồi, lão huynh đã có thể tử mà ba ba mẹ mẹ đã già đi rất nhiều nhưng vẻ mặt hạnh phúc sung sướng của ba ba mẹ mẹ khiến nàng được an ủi nhiều lắm

“ Ba ba...mẹ mẹ...Thành nhi! Rất nhớ hai người...” Vũ Khuynh Thành đưa tay chạm nhẹ lên khuôn mặt của hai vị phụ mẫu nhưng lại không thể chạm lấy được, chỉ có thể lướt qua, Vũ Khuynh Thành cười khổ, nàng quên mất giờ này đây nàng chỉ là một linh hồn thôi

“ Khuynh Quốc, tiểu oa nhi này thật sự rất giống tiểu muội của con nha...” Vũ mẫu thở dài, ôn nhu vuốt mặt tiểu hải tử, nữ nhi của bà không hiểu vì có gì đột nhiên mất tích hơn mười năm...

“ Đúng vậy, thật sự rất giống tiểu muội khi nhỏ, ánh mắt này...thật đẹp...” Vũ Khuynh Quốc ôn nhu mỉm cười, ánh mắt trở về một thuở xa xăm niệm tưởng

“ Ba, con đặt tên cho hài tử này là Niệm Khuynh, Vũ Niệm Khuynh được không?” Vũ Khuynh Quốc lên tiếng vấn. Vũ ba gật gù đầu, cười nhẹ : “ Niệm Khuynh... Niệm Khuynh..rất hay...!”

Thì ra cả nhà vẫn chưa từng một ngày quên nàng “ ba ba, mẹ mẹ, ca ca... Thành nhi sống rất tốt mọi người không cần lo, thực sự là Thành nhi đã sống rất hạnh phúc...” Vũ Khuynh Thành mỉm cười, nhẹ giọng nỉ non, thật muốn ôm lấy người nhà, muốn ba ba mẹ mẹ ôm lấy nàng, muốn huynh trưởng ôn nhu vuốt đầu nàng như thuở còn ngày xưa, đưa tay đụng đến ba người họ, cười yếu ớt : “ mọi người đừng lo cho con....con đã tìm được người khiến cho con lưu luyến một đời...cho nên mọi người cũng sống thật hạnh phúc nha....” linh hồn của nàng nhợt nhạt dần rồi tan biến vào hư không tựa như một giấc mộng vô ngân....

“ Khuynh Quốc dường như ta nghe được âm thanh của Thành nhi?...” Vũ mẫu bỗng dưng hốt hoảng nói....

“ Con ...cũng nghe được...” Vũ Khuynh Quốc sững sờ gật đầu

“ Có lẽ Thành nhi của chúng ta đang sống rất hạnh phúc ở một nơi xa thật xa đúng không? Có lẽ hài tử ấy vẫn còn vương bận về chúng ta cho nên mới tìm về đây?” Vũ ba nhợt nhạt mỉm cười, đôi mắt từ ái nhìn về phía chân trời xa xăm

Dù không ở bên cạnh chỉ cần trong lòng luôn niệm tưởng đến, chỉ cần trong tim luôn ghi nhớ chỉ cần trong óc mãi không quên thì dù cách xa một vòng trái đất, dù cách xa ngàn năm thời không, cách xa cả một thế giới nhưng mối quan hệ ràng buộc giữa chúng ta vĩnh không hề đứt...bởi vì chúng ta mãi mãi là thân nhân, mãi mãi là một gia đình, thế thôi...!!!

Nguyên niên 846 Nam Phong triều tiến quân vào biên giới Bắc Chu quốc theo ba đường, cùng lúc đó Trung Ngọc cũng chia ra hai đường thủy bộ tiến về Bắc chu, phá vỡ hiệp ước ba trăm năm không xâm phạm lẫn nhau của Chu Khánh đế. Dưới tình hình nhị quốc liên hợp tấn công Bắc Chu, người người lo lắng, cùng là một trong tam đại đế quốc nhưng bị hai nước còn lại xâm lược thì liệu Bắc chu có chống đỡ qua kiếp nạn này?

Dưới tình hình căng go đó, Bắc Chu để tự mình thân chinh, dẫn bảy mươi vạn đại quân chia làm hai hướng bắc nam tiến đến biên giới Bắc Chu, đi theo lần này có ngũ hoàng tử Diêm Thiên Vũ, triều đình điều phản đối ý kiến đưa ngũ hoàng tử làm một trong các đại tướng trong cuộc chính chiến lần này vì lý do ngũ hoàng

tử tuy xuất sắc hơn người nhưng còn quá nhỏ, trước những ý kiến tranh luận của bá quan, Diễm Thiên Vũ nói rằng : “ vậy trong các người ai có thể tự mình dẫn quân tiên phong dùng 1 vạn quân đối đầu cùng 10 vạn quân của nhị quốc?” tức thời bá quan câm lặng. Nho nhỏ tiểu hài tử lạnh lùng cười, chỉ một câu nói, một cử chỉ hay một hành động, một cái liếc mắt lạnh lùng cũng toát ra khí chất uy nghiêm hơn người, như vậy thì còn lo lắng gì cho hài tử đó nữa đây? Bắc Chu để cười khê, Nhan nhi! Nàng có thấy nhi tử của chúng ta trưởng thành rồi không?

Hắc Vân thành, cũng là biên giới của Bắc chu giáp với nhị quốc, cũng là nơi diễn ra trận chiến lịch sử của Bắc Chu cùng với Nam Phong, Trung Ngọc, mở đầu cuộc chiến tam quốc, tình hình tam quốc loạn lạc, chiến hỏa liên miên, lần này ai thắng ai bại? cuối cùng ai là kẻ xưng vương? Ngọc Phong đại lục lần này liệu có thống nhất được không? Câu trả lời này có lẽ không lâu nữa sẽ có đáp án cả thôi...

Đứng trên tường thành ngắm nhìn hàng vạn binh lính dầm đạp lên nhau, chiến hỏa văng khắp nơi, binh lính người bị thương người chết vô số kể, câu nói ‘một tướng công thành thây khô chất đống’ chính là nói tình trạng này đây. Đứng trên tường thành nhìn thấy cảnh như vậy Liễu Cô Phong cũng thấy xót lòng, y cười khổ : “ đến cuối cùng cũng không thể ngăn được loạn lạc tam quốc, là vận mệnh sao?” Tiêu Dạ Thần, bạch y vẫn thanh thoát tựa như trích tiên công tử không vướng bụi trần, y tao nhã cười, sóng mắt lạnh đậm : “ cuộc chiến này không sớm thì muộn cũng sẽ có thôi, thiên hạ này phân rồi hợp hợp rồi phân là quy luật muôn đời!”

“ Tiêu Dạ Thần, rốt cuộc huynh dùng cách gì để cho Nam Phong cùng Trung Ngọc lại tiến công Bắc Chu trước vậy...” Liễu Cô Phong tò mò vấn, như vậy thì nhị quốc sẽ là người phá vỡ hiệp ước, người khiến cho dân chúng phi nhổ cũng là hoàng tộc nhị quốc, mà Bắc Chu chỉ là nạn nhân thôi, dân tâm hướng về Bắc Chu...mưu kế này quả nhiên đủ thâm đủ độc, chỉ có một Tiêu Dạ Thần mới dám dùng cách này khơi mào chiến tranh tam quốc.

Tiêu Dạ Thần cười khê, âm thanh khàn khàn trầm thấp : “ chỉ là vận dụng thế lực của Dạ đế thôi, đừng quên chúng ta bắt sống được một đại vương gia của Trung Ngọc, chỉ cần hắn còn nằm trong tay ta thì Trung Ngọc để dễ dàng khống chế hơn, còn Nam Phong triều, chỉ cần xoáy động tình hình kinh tế trong nước khiến cho hoàng tộc cũng đủ sức đầu mể trán rồi, khi đó cách giải quyết duy nhất chính là xâm lược bành trướng nước khác để giải quyết vấn đề trong nước”

“ Cuộc chiến này...người chịu khổ nhất cũng chính là lê dân bách tính thôi! Dạ Thần, như vậy huynh cũng chấp nhận sao?...” Liễu Cô Phong lắc đầu cười khổ. Tiêu Dạ Thần thật ra trên thế gian này ngoài một Vũ Khuynh Thành, vốn huynh chẳng để điều gì vào mắt. Tiêu Dạ Thần không nói, ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía cuộc chiến diễn ra dưới thành, chỉ có một mảnh hoang vắng lạnh lẽo chết chóc, không một chút cảm xúc khác dao động

“ Nàng ấy....đã nửa năm nhưng vẫn chưa tỉnh lại...” y nhẹ giọng lên tiếng. đã nửa năm rồi, y chưa được nhìn thấy ánh mắt ấm áp của nàng ấy, chưa nghe được âm thanh ôn nhu ấy, không thấy được nụ cười ôn nhu như nước cùng cái ôm ấp áp cõi lòng, y thật sự nhớ...rất nhớ...

Liễu Cô Phong không nói, tiếp tục yên lặng sóng vai cùng y mà đứng, nếu có thể ngăn chặn được cuộc chiến này cũng chỉ có một Vũ Khuynh Thành mà thôi! Ánh tà dương buông xuống Hắc Vân thành, bóng tối dần dần bao trùm nhưng cuộc chiến vẫn còn dai dẳng không dứt, chiến tranh đã khởi đầu được ba tháng rồi, tình hình căng go không ai biết được bên nào có ưu thế hơn, cuộc chiến này có lẽ sẽ kéo lâu nhất trong lịch sử mấy trăm năm của Ngọc Phong đại lục đi!

Nguyên niên 848, Bắc Chu với sự trợ giúp của nhất đại quân sư Tiêu Dạ Thần, phá vỡ tuyến phòng thủ của Trung Ngọc, lấy đi mười ba thành hai mươi quận huyện, quân đội Trung Ngọc rút quân về phía kinh đô chờ đợi cứu viện

Sơ thất nguyên niên 848, Trung Ngọc nhờ Nam Phong cứu viện chiếm lại được bảy thành trì phía nam nhưng lại trúng kế của Tiêu đại công tử, mất đi kinh đô Trung Ngọc, hoàng thất Trung Ngọc đành chạy về hoàng cung Nam Phong tránh nạn

Nguyên niên 849, mười ba tuổi ngũ hoàng tử Diễm Thiên Vũ dẫn trong tay hai mươi vạn đại quân tiến công Nam Phong hoàng triều, sát ba vị đại tướng , bắt sống mười vạn quân địch, chiếm được ba hai thành trì

Nam Phong, Nam đế phần uất mà ngã bệnh nằm liệt giường, giao lại mọi việc triều chính cùng binh quyền cho đại công chúa Lam Tuyết Nhiễm

Mùa đông Nam Phong, năm 850, dưới sự công phá của ba mươi vạn bộ binh cùng thủy binh, Trung Ngọc quốc hoàn toàn bị Bắc Chu công chiếm, Trung Ngọc đế thẹn với tổ tông dùng kiếm tự vẫn trước bài vị tổ tiên, vậy là hơn hai trăm năm thành nước dựng nước, Nam Phong triều khép lại một thời đại phồn hoa thịnh thế

Niên lịch 852, toàn bộ binh lực Bắc Chu quốc công phá đạo phòng tuyến cuối cùng của Nam Phong, bắt sống hoàng đế cùng đại công chúa, sát mười vị đại thần cùng tướng quân, chiếm giữ kinh đô Nam Phong, đến tận đây một Nam Phong triều huy hoàng bị đóng dấu chấm hết.

Sáu năm chinh chiến xa trường, vó ngựa đạp tung tam quốc, cuối cùng một thời đại loạn lạc khép lại, mở đầu ột đại lục phồn hoa

Mùa xuân năm 853, Bắc Chu đế hạ chỉ phong ngũ hoàng tử Diễm Thiên Vũ làm thái tử đồng thời cũng là nhiếp chính vương của Bắc Chu, ba tháng sau đế mất tích, Diễm Thiên Vũ lên ngôi, quân lâm thiên hạ, đổi tên nước Bắc Chu thành Dạ Vũ quốc, niên hiệu Vũ đế, phong ười ba vị có công lớn nhất trong đại chiến tam quốc, trở thành khai quốc công thần, phú quý vinh hoa một đời, lưu danh sử sách. Trong đó nhất đại quân sư Tiêu Dạ Thần có công lớn nhất, bởi vì kế sách đánh chiếm tam quốc điều từ vị tuyệt đại công tử ấy mà ra, không có Tiêu Dạ Thần thì không có được một Dạ Vũ quốc như ngày hôm nay, rất tiếc vị bạch y công tử ấy vô tâm vinh hoa phú quý, vô tâm chuyện thế gian chỉ nguyện cùng một người tay trong tay ngắm nhìn thiên địa bao la mà thôi

Mười bảy tuổi, từng là một tiểu hài tử non nớt thơ ngây trở thành một thiên niên trên lưng ngựa chinh chiến sa trường, kiếm nhuộm không biết bao nhiêu máu kẻ thù, cuối cùng bước lên chính tằng bao tháp quân lâm thiên hạ, thế gian điều cuối đầu xưng tụng hai chữ ‘vạn tuế’, nhưng mà lòng luôn trống rỗng..

Nhìn nhân dân cả nước ăn mừng vương triều mới thành lập, pháo hoa tung khắp trời, nổ rộ trong đêm, một triều đại thịnh thế đang bắt đầu mở màn, Diễm Thiên Vũ vận long bào, thần thái uy nghiêm, ánh mắt xa xăm nhìn về phía chân trời : “ tỷ tỷ! nếu như tỷ ở đây lúc này thì tốt quá...” đệ không ngờ cũng có một ngày trở thành đế vương, đệ hi vọng tỷ tỷ trở thành nữ nhân tôn quý khiến cho thiên hạ kính ngưỡng nhưng mà Thần ca ca lại nói tỷ thích tự do tiêu sái...

“ Tỷ à...!! khi nào tỷ mới tỉnh đây, bảy năm...đã gần bảy năm rồi đấy, tỷ ngủ nhiều như vậy không chán sao?.....”

Một bàn tay đặt trên vai của Diễm Thiên Vũ, giật mình quay đầu lại, y ôn nhu cười : “ ca ca, huynh chưa ngủ sao?”

“ Thiên Vũ, đệ đang buồn sao...” Thanh âm ôn nhu, nam nhân chừng hai mươi tuổi, dung mạo tuyệt đẹp, thần thái ôn hòa, thanh y cang tôn lên vẻ thanh thoát của hắn, ánh mắt lấp lánh như vì sao, trong suốt vô ngần, khó có thể tin được một kẻ ở trong cung nhiều năm như vậy lại giữ ỉnh một tâm hồn thiện lương cùng ánh mắt trong suốt đến như vậy, có lẽ vì thế mà Diễm Thiên Vũ y không thể ghét được nam nhân này đi? Nam nhân này từng chiếm hết sủng ái của mẫu phi, nhưng mà lúc nào cũng chạy sau lưng y, vui vẻ cười nhìn y, từng y cho rằng người này giả vờ ngây thơ thiện lương để hãm hại y nhưng mà bên cạnh càng lâu y càng thể không bỏ rơi được người này, haiz! Có lẽ người này chính là nợ nần của y đi

“ Không có, huynh uống say sao?...” Diễm Thiên Vũ đỡ lấy thân hình của Diễm Thiên Vân, tuy Diễm Thiên Vũ nhỏ hơn Diễm Thiên Vân ba tuổi nhưng vì nhiều năm chinh chiến sa trường cùng luyện võ mà thân hình của Diễm Thiên Vũ lại cao lớn hơn Diễm Thiên Vân rất nhiều

“ Không có a...ta không có say,..” Diễm Thiên Vân thanh âm có chút làm nũng, dựa vào người Diễm Thiên Vũ, nhẹ giọng nói : “ Thiên Vũ, giờ đệ đã trở thành đế vương rồi, có phải giống như phụ vương suốt ngày bận rộn không thêm để ý đến ta?”

Diễm Thiên Vũ có chút buồn cười, đỡ Diễm Thiên Vân nằm xuống, cười vắn : “ sao huynh lại nói vậy?” Diễm Thiên Vân cả người mềm nhũn, ánh mắt có chút mơ hồ nhưng vẫn cố chống mắt lên nói : “ mọi người...ai cũng dần dần bỏ ta đi, mẫu phi...rồi phụ hoàng...” sau đó bàn tay y ghì chặt lấy tay của Diễm Thiên Vũ vắn : “ có phải sau này đệ cũng bỏ ta mà đi?” Diễm Thiên Vũ nhìn huynh trưởng của mình dần

dần chìm vào giấc ngủ nhưng vẫn cố chấp nắm chặt lấy tay mình, than nhẹ : “ ngốc quá! Sao ta có thể bỏ huynh mà đi được, huynh là...thân nhân của ta kia mà.....”

Địa lao

“ Đại công chúa Lam Tuyết Nhiễm...chúng ta lại gặp mặt....” Diễm Thiên Vũ cười khê nhìn nữ nhân trước mặt, cả người bơ phờ tàn tạ đi rất nhiều, so với nhiều năm về trước đúng là một trời một vực

“ Người...là..ai?...” Lam Tuyết Nhiễm nghi vấn nhìn thiếu niên đứng trước mặt mình, cả người đề phòng

“ Là người mà người từng xô xuống Hắc nhai? Chẳng lẽ đại công chúa không nhớ sao?” Diễm Thiên Vũ buồn cười, như có như không vẫn

“ À, thì ra là ngũ hoàng tử đó sao.... Đáng lẽ năm xưa ta phải giết người, không ngờ mạng của người lớn như vậy rơi xuống Hắc nhai mà vẫn còn sống được...” Lam Tuyết Nhiễm ha hả cười, thần thái điên cuồng, ánh mắt tràn đầy căm hận, từ một đại công chúa cao quý ba ngàn sủng ái vu một thân vậy mà giờ này đây chỉ còn là một phạm nhân, để cho người ta chà đạp, biểu sao nàng ta không điên, không cuồng, không thất thố đến như vậy?

“ Lam Tuyết Nhiễm....đến cuối cùng người cũng không hối hận vì những gì mình đã làm, loại người như người đúng là đáng chết cả trăm lần...” Diễm Thiên Vũ cười lạnh : “ người khiến cho tam quốc loạn lạc máu chảy thành sông, khiến cho hoàng tộc Nam Phong cùng Trung Ngọc tán loạn khắp nơi người sống kẻ chết, tội nhân thiên cổ chính là người...”

“ Hừ! ngụy biện...một nữ tử như ta lấy sức đâu mà gây chiến loạn, là vì Tiêu Dạ Thần, y không ép Nam Phong thì phụ vương của ta cũng đâu phá mấy trăm năm hiệp ước của tam quốc...” Lam Tuyết Nhiễm cố cãi lại

“ Là ai gây nên giang hồ nổi loạn vì ngũ đại thần quả, là ai xui khiến đại vương gia Trung Ngọc vào đại chiến Hắc nhai, là ai khiến cho tỷ tỷ của ta rơi xuống đoạn Hắc nhai? Lam Tuyết Nhiễm...tất cả nỗi đau mà ta đã chịu từng chút từng chút trả lại cho người...” Diễm Thiên Vũ cười lạnh, tỷ tỷ bị gân mạch đứt đoạn, xương cốt vỡ vụn...này đau này xót bảy năm qua một mình tỷ ấy phải lặng lẽ gánh lấy, ta khiến cho người trả lại trăm lần nghìn lần

“ Vũ Khuynh Thành đó đáng chết vạn lần, không ngờ ả vẫn còn sống...ha hả nhưng mà nằm im một chỗ như vậy vĩnh viễn chỉ là cái xác không hồn, Tiêu Dạ Thần ơi là Tiêu Dạ Thần, người có đau lòng không?...” Lam Tuyết Nhiễm điên cuồng cười : “ vậy hận ta đi, như vậy ít ra trong lòng người có ta, đúng không, đã không yêu vậy thì cứ một đời hận ta như vậy đi...” Lam Tuyết Nhiễm lẩm bẩm

“ Hừ! người như người đáng để cho Thần ca ca lưu lại trong lòng sao? Nói cho người biết huynh ấy biết người ở đây nhưng vẫn không muốn đến gặp người giao cho ta toàn quyền xử lý là vì huynh ấy ghê tởm người, trong lòng huynh ấy người vĩnh viễn chỉ là người xa lạ, kẻ không liên quan, không hận cũng không vương bận trong lòng...” Diễm Thiên Vũ cười lạnh, mỗi câu nói như một mũi dao đâm vào tim của Lam Tuyết Nhiễm khiến cho nàng ta thất thố , kinh hoàng không thể thốt thành lời

“ Không..không...thể nào như vậy được...người nói dối..người nói dối...” Lam Tuyết Nhiễm bịt tai lại không muốn nghe, chỉ là dối trá, chẳng lẽ nàng làm nhiều như vậy, điên cuồng lâu như vậy đến cuối cùng chẳng là gì cả sao? Ngay cả phân hận thù trong lòng hân cũng không lưu cho nàng một chút nào sao? Ha hả...Lam Tuyết Nhiễm điên cuồng cười, đôi con người âm đạm không một sức sống, cả người không còn chút sức lực , giống như bị rút cả linh hồn

Diễm Thiên Vũ hờ hững nhìn nữ nhân kia tự điên cuồng, y sẽ không cho nàng ta dễ dàng chết như vậy đâu? Phải để nàng ta điên điên đại đại mà sống, từng là một nữ nhân cao quý nếu như sau này biết được mình điên điên khùng khùng thân tàn ma dại nhiều năm như vậy thì liệu sẽ như thế nào nhỉ? Con người không phải đáng sợ nhất là cái chết, mà là tôn nghiêm, cảm tình bị dẫm đạp, nhất là những kẻ càng kiêu ngạo thì cái đó càng đáng sợ hơn cả cái chết

“ Người đâu, cho giam nàng ta lại, mỗi ngày chỉ cho nàng ta húp cháo để duy trì sự sống, dù là còn hơi thở cũng được, nếu để cho nàng ta tự tử hay chết thì đem đầu các người đến gặp ta...” Diễm Thiên Vũ lạnh lùng ra lệnh, nữ nhân người đã gây nên chuyện thì hậu quả phải tự gánh lấy, năm xưa ta đã từng thề dùng

huyết tẩy sạch hoàng tộc Nam Phong thì không một kẻ nào có thể sống sót, còn người...nhất định sẽ cho người sống không bằng chết!

Yêu hận cuồng si một đời, đến cuối cùng cũng không được một chút gì cả, rốt cuộc là đúng hay đã sai?

71. Chương 71: Đoàn Tụ

“Thành nhi? Nàng có cảm thấy thoải mái hơn chút nào không?...” Tiêu Dạ Thần nhẹ giọng vấn, ôn nhu vuốt nhẹ mái tóc của Vũ Khuynh Thành, nâng nhẹ chiếu vào hai người, thật ấm áp, Tiêu Dạ Thần ngày nào y cũng như vậy, đem nàng ra phơi nắng, nắm bóp tay chân cho Vũ Khuynh Thành để nàng khỏi mệt, ngày ngày kể chuyện giang hồ bên tai nàng, mỗi ngày vì nàng chỉnh chu y phục, cứ mỗi ngày như vậy, bảy năm không có một phút nào chậm trễ, khiến cho người ta không thể không thán phục trước sự kiên nhẫn của y

Có rất nhiều người cho rằng Vũ Khuynh Thành sẽ không tỉnh dậy, cũng không ít người khuyên y bỏ cuộc nhưng y vẫn đam cười sống cuộc sống như thế, bảy năm..không ngắn cũng không dài nhưng có nhiều chuyện xảy ra

Như Liễu Cô Phong cuối cùng cũng thành gia lập thất với Võ Ngưng Sương, bây giờ đã có một hài tử hai tuổi

Liễu Cô Tuyết cũng thực hiện được giấc mộng trở thành giang hồ hiệp nữ, cũng đã có một lang quân như ý Hiên Viên Ngạo cùng Bạch Vân Nhu qua bao nhiêu chuyện cũng thành đôi thành lứa mặc dù hai người vẫn hay cãi cọ nhiều lần

Phượng Y Diễm cùng Hồng Tuyết vẫn vậy, cứ êm ấm sống qua từng ngày, tiểu ngạo giang hồ

Mọi việc vẫn diễn ra theo thời gian, như một quy luật muôn đời, con người vẫn phải sống, vẫn phải tranh đấu với cuộc đời....cứ yên ả như vậy bảy năm như một giấc mộng trôi đi

Tiêu Dạ Thần vẫn là một Tiêu Dạ Thần, dung mạo đẹp như họa, tao nhã đậm mực, khiến cho không biết bao nhiêu nữ nhân mặt đỏ tim đập, một câu nói quyền uy sánh ngang với Vũ đế, nam nhân có quyền, có tài có dung mạo như y bảo sao không có hàng vạn nữ nhân khuynh đảo vì y kia chứ nhưng mê đắm thì mê đắm chứ không có một ai dám tiếp cận hay có ý với y, vì Tiêu Dạ Thần đối với nữ nhân thiên hạ như một hình tượng bất hủ chỉ có thể nhìn, chỉ có thể ngưỡng mộ nhưng vĩnh viễn không thể chạm tay vào được, vì y là tuyệt đại công tử, là nhất đại quân sư, là truyền thuyết Dạ Đế, là Tiêu Dạ Thần

Một kẻ vô tâm không phé, đam mực với thế gian nhưng vì một nữ nhân mà điên đảo này thiên hạ

Một kẻ lạnh lùng, hờ hững nhưng vì một nữ nhân mà huyết tẩy hoàng tộc nhị quốc

Nam nhân có thể vì một nữ nhân làm đến như thế, thì cảm tình đó nhiều như thế nào, thử hỏi trong tim người đó có còn chút nào để dành cho kẻ khác ko? Không đâu, trọn trái tim ấy từng góc ngách chỉ là nữ tử đó, tâm trí, tấm lòng... cũng chỉ dành cho người ấy, mọi cảm xúc hỉ nộ ái ố cũng chỉ vì người ấy mà xuất hiện, ánh mắt nhu tình, nụ cười ôn nhuận....tất cả cũng chỉ dành cho người ấy mà thôi!

Liễu Cô Phong đã từng vấn y như thế này : “ nếu như...nếu như nàng ấy...mãi mãi không tỉnh dậy..thì huynh làm sao bây giờ?” Khi đó y cười khẽ, nhẹ giọng níu non : “ vậy thì...ta cũng sẽ mãi mãi chờ nàng ấy, nếu như khi ta chết đi mà nàng ấy cũng không tỉnh dậy, thì kiếp sau..kiếp sau nữa..ta lại đến quấy rầy cuộc sống của nàng ấy vậy...”

Cảm tình, theo thời gian không giảm, cứ nhẹ nhàng ngày một tăng, ngày càng đậm, càng sâu...như mạch nước ngầm âm ỉ không bao giờ dứt, thật ra...mỗi ngày có thể ngắm nhìn gương mặt nàng ấy, có thể chạm được vào nàng ấy, có thể cầm lấy tay nàng ấy....Tiêu Dạ Thần y...cũng cảm thấy hạnh phúc lắm... chỉ cần đôi mắt này có thể nhìn thấy nàng ấy, đôi tay nàng có thể ôn nhu chạm vào da thịt nàng ấy...dù có chờ bao lâu đi chăng nữa, y vẫn có thể đợi được....

Y là vậy, cố chấp điên cuồng....nhưng mà chính vì như thế mới khiến cho nữ nhân ung dung lãnh đạm kia yêu tha thiết không phải sao? Vũ Khuynh Thành tuy nữ tử ấy chưa từng nói ba tiếng ‘ta yêu người’ với Tiêu Dạ Thần, nhưng mà cảm tình này....không nói mỗi người điều có thể cảm nhận được!!!

Mỗi ngày nhìn thấy người nhưng lại không thể chạm được người

Mỗi ngày nhìn thấy người nhưng lại không thể nói với người

Mỗi ngày nhìn thấy người nhưng lại không thể cười với người

Thấy người đau lòng, ta lại không thể ôm lấy người

Thấy người mệt mỏi, ta lại không thể xoa dịu đi mi gian nặng trĩu ưu sầu kia

Thấy người cô đơn bất lực dựa dụa nhưng ta lại không thể gánh vác một phần dùm người

“ Cảm giác này ...người có hiểu không?...” Vũ Khuynh Thành nhẹ giọng vấn Tiêu Dạ Thần, bảy năm rồi, bảy năm nàng cứ như vậy bên cạnh hắn, nói với hắn nhưng hắn vĩnh không nghe được, vì nàng vĩnh viễn chỉ là một côi u linh mà thôi

Thấy hắn vì nàng mà huyết tẩy thiên hạ...nàng đau lắm chứ nhưng lại không thể lên tiếng

Thấy hắn vì nàng tiêu tụy dung nhan, đau nhưng bị hàng ngàn côn trùng cắn xe tâm can nhưng cũng không thể làm được gì

Mỗi lần thấy hắn ngây ngốc nhìn nàng, nàng chỉ mong có thể mỉm cười nhìn hắn nhưng dù cứ như vậy nhìn hắn cả trăm lần vạn lần hắn cũng không thể thấy được, chẳng lẽ nàng vĩnh viễn chỉ có thể là côi u linh đứng đó nhìn hắn thôi sao? Thần...!! người nói chúng ta rốt cuộc nên làm gì mới tốt đây? ta muốn được chạm vào người biết mấy....

Đông qua xuân đến hạ bắt đầu thu lại đi...mỗi năm cứ một năm, mẫu đơn kia nở rồi lại tàn, tuyết rơi rồi tan đi, mùa thu lá phong đỏ cứ rơi rục rỏ...cứ như vậy mỗi năm mỗi năm cứ qua đi....người vẫn như vậy chăm sóc ta còn linh hồn ta cứ bên cạnh ngắm nhìn người....bảy năm, bảy năm...hơn hai nghìn ngày...từng ngày là nỗi đau cũng là niềm hạnh phúc....

Hôm nay cũng vậy, người lại vì ta kể chuyện xưa, thanh âm khàn khàn ảm áp luôn khiến cho lòng ta xao động, Vũ Khuynh Thành đưa tay chạm nhẹ vào khuôn mặt tuấn mỹ của Tiêu Dạ Thần, bỗng dưng đồng tử co rút lại, bóng tối như ập đến, sau đó....sau đó nàng chẳng biết gì nữa? không lẽ linh hồn cũng có ngày chết đi sao? Chẳng lẽ chỉ việc đứng bên cạnh nhìn người cũng là ước vọng quá xa vời?

Không biết qua bao nhiêu lâu Vũ Khuynh Thành mới nặng nề mở mắt ra, cố sức mở mắt nhưng dường như có cái gì đó nặng trĩu đè lại, lần lượt mở rồi lần lượt khép lại, thời gian tưởng chừng trôi qua rất lâu rất lâu, Vũ Khuynh Thành mới có thể mở mắt được

Khung cảnh quen thuộc, chiếc giường quen thuộc...nàng...đã tỉnh rồi sao? Nặng nề đưa tay lên, cả người có lẽ lâu rồi không vận động cho nên tê cứng cả, Vũ Khuynh Thành nhoẻn miệng cười : “ cuối cùng...cuối cùng nàng cũng có thể tỉnh lại...”

Nhìn Tiêu Dạ Thần một tay nắm chặt lấy tay nàng, ngủ quên bên cạnh giường, Vũ Khuynh Thành ôn nhu cười, sóng mắt lưu chuyển ý cười, nam nhân này... không bao giờ biết tự chăm sóc mình cả? đưa tay ôn nhu vuốt ve trên từng đường nét lên gương mặt y, y rất gầy...cả người thật gầy! đồ ngốc này tại sao chăm sóc cho nàng tốt vậy lại khiến cho bản thân mình suy sút thế kia

Tiêu Dạ Thần cảm thấy có ai đó chăm chú nhìn mình cho nên sức tỉnh, ánh mắt ôn nhu quen thuộc, tiểu dung ảm áp kia....khiến cho y kinh ngạc cứ ngẩn ra nhìn, phải mất một lúc sau mới ô yết thốt nên lời : “ ta...đang..mơ..sao?” đưa tay chạm nhẹ nữ nhân ngồi đối diện mình, ảm áp...và một đôi tay mềm mại ấy nắm lấy tay y, âm thanh quen thuộc ấy lại nói với y : “ Thần...ta .. đã.. quay về... đã quay về...” Tiêu Dạ Thần hốt nhiên cười lớn, hai tay run run chạm vào dung nhan như họa ấy, không biết vì có gì nước mắt của y không tiếng động lặng lẽ rơi.....

Một giọt, hai giọt...rồi hai hàng thanh lệ cứ liên tục rơi như mưa.... Đến cuối cùng khiến cho nam nhân đậm mạc lãnh tình này lệ rơi như mưa cũng chỉ có một Vũ Khuynh Thành mà thôi.....

Hai bàn tay y không thôi run rẩy chạm lấy nàng, ôm nàng vào trong lòng, cảm nhận hơi ấm quen thuộc tưởng chừng như đã mất rồi kia, rốt cuộc có thể ôm chặt lấy nàng vào trong lòng, từ nay chúng ta vĩnh viễn không xa nhau...

“Thần...ngươi...vì ta...mà...khóc sao...?..” Vũ Khuynh Thành khó khăn cất thành tiếng, nam nhân này...lúc nào cũng chỉ vì nàng, vì nàng mà đau mà buồn, vì ai, hoan hỉ, vì nàng mà sinh vì nàng mà tử cũng chỉ vì nàng mà lệ rơi như mưa. Nhân sinh ngắn ngủi mấy chục năm, không ngắn không dài nhưng có thể có được một người vì mình mà làm được đến như vậy, thì cho dù có gặp mọi chuyện bất hạnh của thế gian thì vũ khuynh thành nàng vẫn có thể ung dung cười chống đỡ

“Thành nhi!...” Tiêu Dạ Thần lên tiếng

“Ân?”

“Thành nhi...!!!”

“Ân...”

“Thành nhi...!!!”

“Sao cơ?”

“Cảm...ơn nàng...” y nhẹ giọng nói. Cảm ơn nàng đã quay về, cảm ơn nàng đã quay về bên cạnh ta

“Ngốc quá!” Là ta cảm tạ người đã luôn chờ ta mới đúng. Vũ Khuynh Thành than nhẹ

Nặng nề đưa tay lên ôn nhu vuốt nhẹ khuôn mặt của y, Vũ Khuynh Thành cười yếu ớt : “Thần....nước mắt của ngươi...sau này...chỉ vì ta mà rơi, được không?”

“Ân...!!” Tiêu Dạ Thần gật đầu, Thành nhi! Nàng tưởng, thế gian này còn có ai khiến cho kẻ máu lạnh như ta lệ rơi như mưa?

Vũ Khuynh Thành nhắm mắt dựa vào Tiêu Dạ Thần, nhẹ giọng cười : “ta đã ngủ thật lâu...nhưng bây giờ ta vẫn muốn ngủ thêm một chút nữa...đợi cho ta tỉnh dậy, đại giang nam bắc...chúng ta cùng đi, được không?...”

“Còn có...Thần...ta vẫn luôn muốn nói...ta..yêu ngươi...!!”

Tiêu Dạ Thần ôn nhu mỉm cười, ôm chặt lấy Vũ Khuynh Thành vào trong lòng, âm thanh thì thầm : “được! đợi nàng tỉnh dậy, rừng Thu Dương đang mùa nở hoa ta cùng nàng đi, Thiên Sơn hùng vĩ, Huyết Liên tuyết diễm, Ngân Vương âm áp...ta cùng nàng..điều đi...chúng ta...từ nay về sau... không bao giờ cách biệt!”

“Thành nhi...ta cũng yêu nàng...thật yêu..yêu nhiều lắm...” Tiêu Dạ Thần thì thầm bên tai Vũ Khuynh Thành, khóe môi cong lên tiểu dung tuyệt đẹp...

Nắng nhẹ âm áp, Thanh Phong êm đềm lả lướt khắp chốn, mẫu đơn rực rỡ thì nhau trở hoa, từng cơn gió thổi nhẹ, cánh hoa như vỡ ra, tung bay khắp chốn, nô đùa, một trời hoa đỏ rực bay bay, rồi xoay nhẹ, xoay nhẹ rơi xuống mặt đất.....thiên nhiên bỗng dưng trở nên rực rỡ hơn, đẹp đẽ hơn...

Hồng y nữ nhân đậm mặc cười, đưa tay ra hứng những cánh hoa đang bay lượn trên bầu trời, sóng mắt lưu chuyển noãn ý

Bạch y nam nhân sóng vai đứng bên cạnh, đôi con ngươi nhu tình, dường như cả thiên địa cũng không bằng hồng y nữ nhân trong mắt y

Một trời đầy hoa rơi khắp nơi, phủ trên vai hai người....lặng lẽ

Y mỉm cười nắm lấy tay nàng, khóe môi cong lên tiểu dung thỏa mãn

Nàng ôn nhu cười nhìn y, ánh mắt âm áp vô ngần, rốt cuộc tận sâu đáy mắt hai người chẳng còn gì khác ngoài nhân ảnh của đối phương

Ấm áp....Dịu dàng.....Say đắm.....

Một đoạn cảm tình, khắc cốt ghi tâm, thế gian ca tụng

Là yêu, là si, là luyến, là điên cuồng cũng là vương bận nhiều năm

Tự vấn thế gian rốt cuộc hay không cái gọi là trường tồn bất diệt ?

Có đấy! chính là cảm tình của y dành cho nàng

Dù là bao lâu đi chăng nữa, cũng sẽ mãi như vậy, không nhạt nhòa, không trôi đi, cũng không biến mất....cứ như vậy đọng đầy theo thời gian dù là quá khứ, bây giờ hay mãi mãi...một năm, mười năm...năm mươi năm...cả một đời người...hay là kiếp sau kiếp sau nữa cũng thế.....

Sơn vô lăng, giang thủy vi kiệt, đông lôi chấn chấn, hạ vũ tuyết, thiên địa hợp....ngô mới dám cùng quân tuyết!!

—Hoàn—

ĐÔI LỜI LẮM NHĂM

Haizz!! Thế là hơn hai tháng vất vương cũng hoàn được bộ này, đầu tiên là đốt pháo ăn mừng tương bưng trước đã

Tiếp theo là Dao Dao cảm tạ các tỷ muội huynh đệ tri kỷ đã cổ vũ ta rất nhiều khi mà viết bộ này, thật ra hàng ngày nhận được các Comt cùng các nút Like hay những lượt xem của mọi người chính là động lực vô bờ để cho ta hoàn được bộ truyện này

VŨ KHUYNH THÀNH, là tác phẩm đầu tiên xuất lò tại VÔ TÌNH LÂU, cũng là tác phẩm ta bỏ nhiều công sức tu bổ chỉnh sửa cùng suy nghĩ nhiều nhất, có thể nói là đứa con cưng đầu tiên của ta, cho nên ta chỉ hi vọng mọi người khi đọc VŨ KHUYNH THÀNH, nếu có gì không hay hay là cảm thấy nó dở thì cũng đừng ném đá quá đáng, bởi vì nó là công sức hàng ngày hàng giờ ta mài mòn mòn cái laptop, có thể góp ý thoải mái nhưng đừng bất lịch sự vì dạo này trên các Blog của nhiều nhà tỷ muội xuất hiện những lời t hất sức lỗ lã, dù ở nhà ta chưa có nhưng đề phòng là hơn

Nếu được, ta hi vọng những ai đã đọc hết bộ này có thể cho ta vài câu suy tư để cho ta rút kinh nghiệm trong những bộ kế tiếp, coi như là món quà đáp tặng cho ta đi ha, ta sẽ rất vui nếu mọi người cho vài lời khuyên bổ ích

VŨ KHUYNH THÀNH đã hết nhưng còn rất nhiều ngoại truyện, bởi vì những nghi vấn vẫn còn khá nhiều, ta không muốn viết hết là vì dành cho phần ngoại truyện, hơn nữa với một tác phẩm tự viết thì hơn bảy mươi chương đã là khá nhiều rồi, híc! Ta cũng không nghĩ rằng có một ngày mình lại viết một bộ truyện là dài như vậy, hơn 163,818 từ..., thôi thì những thắc mắc còn lại dành cho phần ngoại truyện vậy

VŨ KHUYNH THÀNH, theo chính ta cảm nhận thì cốt truyện vẫn còn nhiều thiếu sót, tính logic quả thật chưa cao, nhưng điều ta cảm thấy hài lòng nhất chính là cảm tình của hai nhân vật chính. Có thể các nàng sẽ cảm thấy cảm tình mà ta viết hơi viễn vông nhưng mà đó chính là cảm tình mà ta theo đuổi, cũng như là tất cả những nữ nhân mơ ước, là tin tưởng, trân trọng...là cảm tình lặng lẽ, dịu êm...dù cho Tiêu Dạ Thần hơn bảy mươi chương chỉ nói có hai lần câu Ta yêu ngươi và Vũ Khuynh Thành cho đến cuối cùng cũng nói ba tiếng ấy một lần duy nhất nhưng ta tin rằng các nàng đều có thể cảm nhận được cảm tình đó đúng không? cho nên ai có cảm thấy tình cảm này không thật cũng đừng cảm thấy phiền lòng nhé, vì chính ta cũng hiểu điều đó mà!

Trong VŨ KHUYNH THÀNH, có rất nhiều kiểu yêu, cảm tình của Chu Khánh để đối với người yêu, của Bắc Chu để đối với Liễu Tổ Nhan, của Lãnh Vân Hải đối với Thực phi, của Hiên Viên Ngạo đối với Bạch Vân Nhu, Hồng Tuyết cùng Phượng Y Diễm, Liễu Cô Phong cùng Vô Ngưng sương.... Hoàng Liệt Nhật cùng Liên Thành...mỗi người một cách yêu, tuy chưa rõ lắm nhưng nếu được ta sẽ nói rõ hơn trong phần ngoại truyện. Thậm chí cảm tình của Lam Tuyết Nhiễm đối với Tiêu Dạ Thần, cũng là một cách yêu..... Phải thừa nhận rằng, sống gần hai mươi năm nhưng ta chưa từng có mối tình vắt vai nào cũng chưa từng biết rung động là gì hay cũng chưa có cái cảm giác mặt đỏ tim đập với bất kì ai, cho nên những cảm tình trong truyện đều do ta tưởng tượng cùng với kinh nghiệm từ các tiểu thuyết, phim ảnh thôi, cho nên đôi khi có những chỗ không tưởng, các nàng thông cảm nhá....

Có thể nói nhân vật trong truyện được xây dựng khá ‘hoàn mỹ’ một Tiêu Dạ Thần tuyệt đại tào nhâ , một Vũ Khuynh Thành vô công ngoại hình điều quá xuất chúng, điều này liệu có khiến ọi cười cảm thấy nhảm

chán? Nhưng theo ta hai người họ chẳng có ai hoàn mỹ cả, có hoàn mỹ cũng chỉ vì cảm tình của hai người bọn họ mà thôi. Ta cảm thấy ta rất công bằng, cho nhiều cũng sẽ lấy đi nhiều, ta cho Tiêu Dạ Thần về ngoài cùng quyền khuynh thiên hạ, tài năng xuất chúng nhưng...là một quá khứ đầy máu me cùng chết chóc, lúc nào cũng kìm chế bản tính khát máu trong lòng, bốn năm tương tư, bảy năm đau khổ...phụ mẫu cũng không còn..vậy thì, ưu ái của ta dành cho hắn có phải là quá không? Vũ Khuynh Thành, một nữ sinh bình thường nhưng về đến cổ đại lại được nhiều như vậy ưu đãi, có võ có sắc đẹp, y thuật.. dường như mọi ưu ái của thế gian đều dành cho nàng, nhưng đó có phải là ước muốn của nàng ta? Không đâu, Vũ Khuynh Thành chỉ mong một cuộc sống đơn giản nhưng vì quá 'ưu ái' mà sau này gặp khó khăn, gian truân, vất vả cũng là sự 'ưu ái' đó mà ra, chịu nỗi đau chia cách thân nhân, chịu nỗi đau rơi từ Hắc nhai, gân mạch đứt đoạn, xương cốt vỡ vụn....bảy năm hôn mê, hôn vất vưởng...như vậy ưu ái ta dành cho nàng đủ không?

Ta cảm thấy mình đối xử khá công bằng với mỗi nhân vật, không cho ai thiệt thòi, cũng không cho nv chính nhận hết ưu đãi, đôi khi ta cảm thấy mấy nv phụ còn sung sướng hơn hai nv chính của ta nhiều

VŨ KHUYNH THÀNH, không chỉ có mỗi tình yêu, mà còn là thân tình, tri kỷ, tình người....lỗi lầm, cố chấp, sự tha thứ...và hi vọng....

Mỗi một nhân vật là một câu chuyện.....đọc truyện là để thư giãn, để giảm stress trong cuộc sống mệt mỏi hằng ngày, ta tự nhận sức mình có hạn, cũng tự biết truyện của ta cũng không có gì nổi bật so với những truyện khác, ta chỉ đóng góp một chút sức mình cho những ai yêu thích viết cùng đọc truyện thôi, hi vọng mọi người chia sẻ sở thích với nhau, có thể kết nhiều bạn bè hơn thông qua cái thế giới ảo này.....

Truyện đã kết thúc, hi vọng mọi người sẽ cảm thấy vui vẻ , cùng ấm lòng hơn khi đọc VŨ KHUYNH THÀNH....!! Và nhớ cho Dao Dao vài t để cổ vũ tinh thần nhé >__

Thân ái

Nam Cung Dao

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-khuynh-thanh>